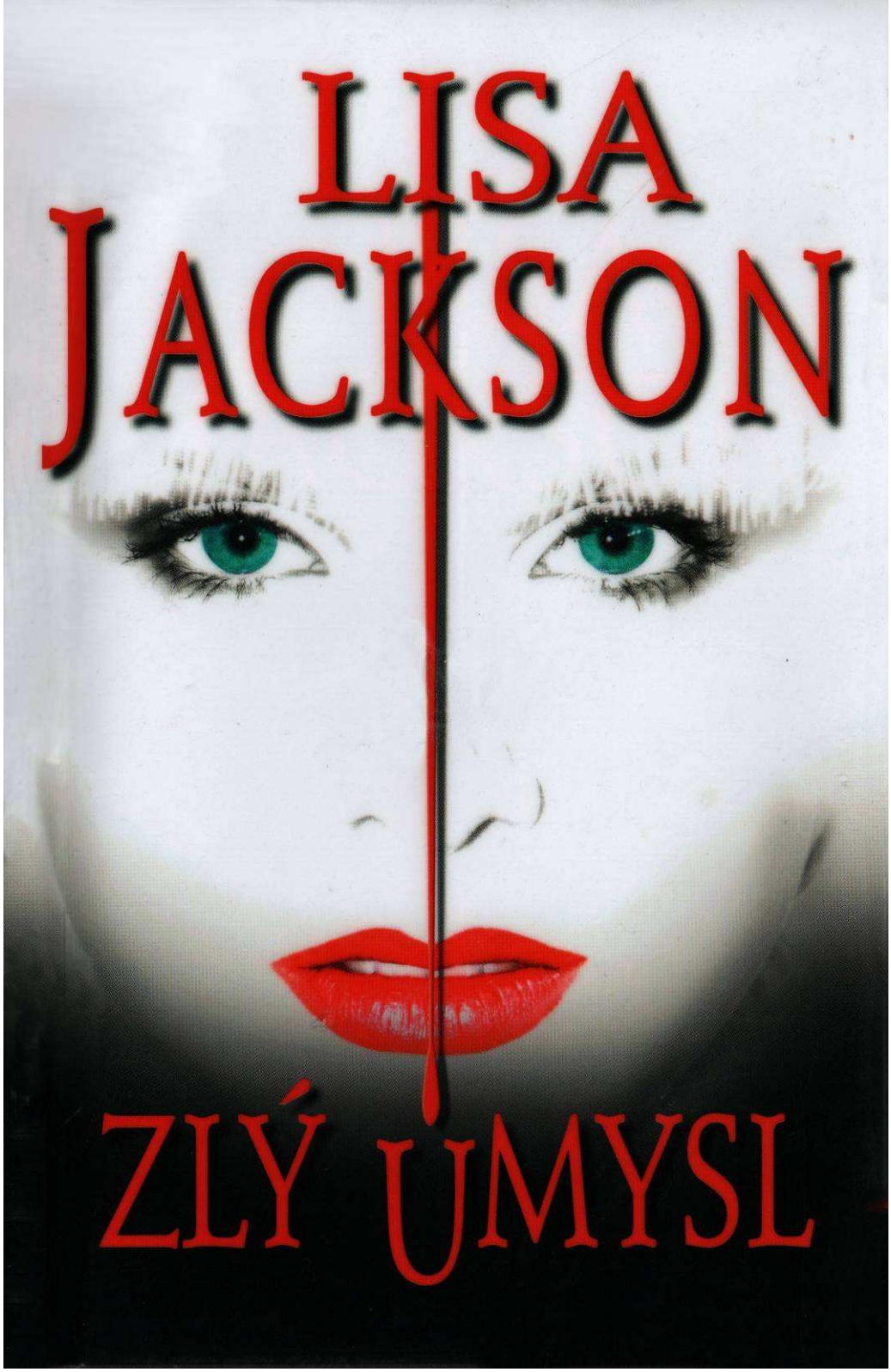

LISA
JACKSON
ZLÝ UMYSL

ZLÝ ÚMYSL

Ten parfém poznal i na nemocniční posteli, kde se zotavoval po těžké autonehodě. Používala ho jeho první žena, krásná Jennifer. Namáhavě otevřel oči a spatřil ji ve dveřích. Poslala mu vzdušný polibek a zmizela. Jenomže... nemohla to být Jennifer, protože ta zemřela před dvanácti lety.

Po propuštění z nemocnice vidí Rick Bentz svou bývalou ženu všude; pokaždé se mu krátce ukáže a zase zmizí. Opravdu je naživu? Vždyť tenkrát identifikoval její tělo, poznal oblečení i snubní prsten. Nikdy o její smrti nepochyboval – až teď. A své současné ženě Olivii se svěřit nemůže: nedokázal by vyslovit nahlas svou obavu, že přichází o rozum...

Ze strnulé letargie ho probere teprve Jenniferin úmrtní list, přes nějž kdosi namaloval červený otazník. Bentz se spojí se svými bývalými kolegy v losangeleské policii a kousek po kousku dává dohromady skládačku posledních dní své exmanželky, jenom aby zjistil, že toho o ní ví proklatě málo. A pak začnou umírat lidé z Jenniferiny minulosti a každá mrtvola jako by ukazovala na Bentze nehybným prstem. Kdo ho chce zničit? Za jaké hříchy má vlastně Bentz platit? A jakou roli přisoudil tajemný mstitel současné Bentzově ženě Olivii?

LISA JACKSON

ZLÝ ÚMYSL

2009

DOMINO

Copyright © 2009 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2009 by Jakub Volný
Cover design © 2009 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu MALICE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2009,
přeložil Jakub Volný
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Zárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2009

ISBN 978-80-7303-473-3

PODĚKOVÁNÍ

Chtěla bych poděkovat celé řadě lidí za pomoc při psaní a vydání této knihy. Zvláštní díky bych ale chtěla věnovat spisovatelce a skvělé přítelkyni Rosalindě Noonanové za její ochotnu, dále pak všem lidem z Kensington Publishing za trpělivost, zejména pak svému redaktorovi Johnu Scognamigliovi. Mé vřelé díky patří také Nancy Bushové, Kenu Bushovi, Matthew Croseovi, Niki Croseové, Michaelu Croseovi, Larry Sparksovi, Kenu Melumovi, Kelly Fosterové, Darrenu Fosterovi a mé agentce Robin Rueové.

Pokud jsem na někoho zapomněla, což nevylučuji, přijměte, prosím, mou omluvu.

POZNÁMKA AUTORKY

Připouštím, že jsem si metody a strukturu policejních oddělení přizpůsobila svým potřebám. Tato kniha nijak neodráží skutečnou práci dále uvedených policejních sborů.

Prolog

CULVER CITY, PŘEDMĚSTÍ LOS ANGELES
PŘED DVANÁCTI LETY

„Takže dnes nepřijedeš domů?“ Jennifer Bentzová seděla na kraji postele v přetopené místnosti, k uchu si tiskla telefonní sluchátko a snažila se ignorovat okovy věrnosti, kterými ji pevně spoutalo manželství. Poslední dobou se jí zdály stále těsnější.

„Asi ne.“

Její bývalý to prostě nemůže říct na rovinu.

Nemohla mu ale nic vyčítat. Jejich vztah nestál na pevných základech a spojovala je už jen občasná vášeň. Věděla, že je to z větší části její vina, to ona byla ta zlá, to ona podváděla. I teď jí nosními dírkami pronikala ostrá vůně právě prožitého sexu a připomínala jí její hříchy. Na nočním stolku, hned vedle oroseného šejkru, stál důkaz toho, že se v místnosti nenacházela sama. Dvě nedopité sklenky martini. „A kdy tedy?“ zeptala se. „Kdy se tu ukážeš?“

„Zítra. Snad.“ Rick jí telefonoval ze služebního vozu. V pozadí rozeznala hluk husté dopravy. Mluvil potichu a stroze. Jennifer věděla, že auto řídí jeho parťák, který by mohl část jejich rozhovoru zaslechnout a vyvodit si z něj nějaké závěry.

No to je fakt skvělé!

Zkusila to tedy znovu. „Pomohlo by, kdybych řekla, že se mi po tobě stýská?“ zašeptala do sluchátka.

Ticho. Samozřejmě. Bože! Tohle tak nenáviděla! Nesnášela, když se musela snížit do pozice ufňukané ženy, která škemrá u svého muže, aby se vrátil domů. Tohle zkrátka nebyl její styl. Ani trochu. Většinou muži škemrali u ní.

Ve vzdálené části svého vědomí zaslechla tiché cvaknutí.

„Ricko, jsi tam?“

„Ano, slyšel jsem tě.“

Tváře jí hořely. Pohledem sjela ke zválenému prostěradlu a zmuchlanému přehozu u nohou postele.

Bože. On to ví! Na rtech pocítila nahořklou pachuť zrady. Ve své hře ale musí pokračovat. Musí předstírat nevinu. Určitě ji nepodezírá, že se právě teď peleší s jiným chlapem. Alespoň ne tak krátce od poslední nevěry. Kristepane, překvapovala sama sebe.

Možná ale jen blafuje.

Přesto…

Zachvěla se při představě, jak asi musí zuřit. Pokusila se tedy vynést poslední kartu. „Kristi se bude divit, že ještě nejsi doma. Už teď se mě na tebe ptá.“

„A co jí řekneš? Pravdu?“ *Že její matka nedokáže udržet nohy u sebe?* I v jeho mlčení cítila výčitku a odsouzení, které mezi nimi viselo. Zatraceně, tohle opravdu nenáviděla. Kdyby tu tak nebyla její dcera. Jejich dcera…

„Nevím přesně, jak dlouho tu budu muset zůstat.“

Příhodná výmluva. V žilách jí pomalu začala vřít krev. „Oba dva moc dobře víme, že ani detektivové nemusejí pracovat čtyřiadvacet hodin denně.“

„Oba dva moc dobře víme takových věcí…,“ vzdychl Rick.

Vybavila si, jak stál ve dveřích do koupelny a s obviňujícím pohledem ji pozoroval. Ona, zpocená a nahá, ležela v posteli v objetí muže, se kterým už jednou románek zažila. S biologickým otcem Kristi. Rick pomalu sáhl po pistoli zavěšené v koženém pouzdře v podpaží a jí v tu chvíli prostoupil opravdový strach. Mrazivá hrůza.

„Vypadněte,“ přikázal výhružně. Pozoroval je s ledovým klidem. „Vypadněte z mého domu a už se nikdy nevracejte.“

Pak se otočil, sešel ze schodů a dům s hlasitým bouchnutím dveří opustil. Jeho hněv byl opravdový. Hmatatelný. Jennifer z celého incidentu vyvázla se zdravou kůží, z domu ale neodešla. Nemohla.

Rick se nevrátil. Nemohli se ani pohádat, protože jednoduše zmizel.

Nezvedal jí ani telefon.

Až do dneška.

Jenže to už bylo příliš pozdě.

S milencem se stačila znovu sejít. Spíše z pomsty než z touhy. Do háje! Nikdo jí nebude řídit život. Ani její manžel superpolda Rick Bentz ne. Proto se sešla s mužem, kterého měla plnou hlavu.

Couro!

Ty čubko!

Sama si tak říkala. Zavřela oči a svěsila hlavu. Cítila se ztracená. Zmatená. Nikdy neměla v úmyslu Ricka podvádět. Nikdy. Byla ale tak slabá… a pokušení tak silné. Zakroutila hlavou. Koho to chce vlastně potrestat. Jeho? Nebo spíš sebe? Neodhalil v ní snad psycholog sebedestruktivní sklony a pocit, že si svého muže nezaslouží?

Taková kravina! „Nevím zkrátka, co chceš," zašeptala.

„Tohle nevím ani já. Už ne."

Zadívala se na zbytek nápoje v jedné ze sklenic a jediným douškem jej rychle vypila. Pomyslná pouta se ještě více utáhla. Bože, proč to nemůže být jednodušší? Proč se jí jen nepodařilo zůstat mu věrná? „Snažím se, Ricku," hlesla a zaskřípala zuby. Nelhala. Opravdu se snažila. Problém ale tkvěl v tom, že neúspěšně.

Zdálo se jí, jako by v přízemí zaslechla nějaké zvuky. Zpozorněla. Vzápětí si ale uvědomila, že to může být jen telefon. Nebo někdo zvenčí. Nenechala otevřené okno?

„Aha, tak ty se snažíš?" Rick vztekle vydechl. „A co?"

A je to tady. Ví to. Možná poslal někoho ji sledovat, aby měl dům stále pod dohledem. Anebo ještě hůř. Co když parkuje v nějakém cizím autě na konci ulice a sleduje ji sám? Vzhlédla ke stropu. Zadívala se na lampu, požární hlásič a na pomalu rotující větrák, který sotva znatelně vířil horký vzduch v místnosti. Mohly by tu být schované kamery? Natočil si snad její poslední dostaveníčko? Díval se snad, jak se zmítá a vzdychá v jejich manželské posteli? Sledoval, jak jazykem sjíždí k podbřišku svého milence? A pak ještě níž? Jak se směje? Škádlí ho? Svádí ho?

Proboha, kdo by tohle vydržel?

Zavřela oči. Cítila se zahanbeně. „Ty odporný hajzle."

„Hm, to jsem celý já."

„Nenávidím tě.“ Její hněv pomalu rostl.

„Já vím. Nebyl jsem si jenom jistý, jestli jsi schopna si tenhle fakt připustit. Skončili jsme, Jennifer. Nadobro.“

„Kdyby sis celou dobu nehrál na policejní supereso a nehonil po městě všechny ty gaunery, kdyby ses alespoň trochu věnoval své dceři a ženě, nic z toho by se možná nemuselo stát.“

„Ty už ale nejsi má žena.“

Cink.

Zavěsil.

„Ten hajzl!“ Mrštila telefonem vztekle na postel. Krev ve spáncích jí divoce bušila. *Za to si ale můžeš ty sama. Moc dobře jsi věděla, že se na to může přijít. Stejně jsi ale riskovala všechno, co chceš a miluješ. Včetně Kristi i naděje na život se svým bývalým mužem. Protože jsi hloupá nána a nemůžeš si pomoci.* Cítila, jak jí po tváři stéká slza. Dlaní ji setřela. Na slzy a sebelítost teď není čas.

Neříkala si snad, že šance na usmíření s Rickem už neexistuje? Přesto se do tohoto domu, kde spolu tak dlouho žili, vrátila. Věděla, že dělá chybu monumentálních rozměrů, stejně, jako když mu před lety u oltáře řekla: „Ano.“

„Blbá krávo,“ spílala si polohlasem po cestě do koupelny, kde zachytila pohledem svůj odraz v zrcadle.

„Vypadáš jako příšera z bažin,“ povzdychla si šeptem, nabrala do dlaní vodu a chrstla si ji na tvář. Neměla úplně pravdu. Bylo jí sotva třicet a přes ramena jí na záda spadaly nádherné, husté, přirozeně kadeřavé vlasy. Měla stále svěží pleť, plné rty a zelenomodré oči, které se mužům zdály neodolatelné. Jenže samým špatným mužům. Mužům, jež si zakázala, jejichž pozornost ale ráda přijímala. Vyžadovala ji.

Otevřela lékárničku na stěně a vysypala si do dlaně dvě tablety valia. Brzy snad zaberou a zbaví ji té strašné migrény, pomyslela si. Kristi má hodinu plavání a přespí u kamarádky. Rick se domů vrátí až bůhvíkdy a Jennifer má tedy celý dům i celý večer jen sama pro sebe. Neodejde. Ještě ne.

Na schodišti o patro níž se ozvalo zavrzání.

Průvan? Otevřely se dveře? Nebo bouchla okenice?

Co se to sakra děje? Zaposlouchala se do ticha. Smysly měla napjaté k prasknutí. Zježily se jí vlasy na zátylku.

Co když to je Rick?

Co když jí do telefonu lhal a vracel se právě domů? Stejně jako tehdy… Ten hajzl si z ní utahoval.

„Noční směnu“ si mohl vymyslet. Nebo opravdu trávil celou noc sledováním podezřelého. Své vlastní ženy.

Bývalé ženy. Jennifer Bentzová pozorovala svůj odraz v zrcadle. Vzdychla. Mezi obočím se jí táhly tenké linky. Kdy se jí udělaly na tváři vrásky? Loni? Nebo ještě dříve? Nebo minulý týden?

Nevěděla.

Zkrátka je měla. Neúprosně jí připomínaly, že mladší už nebude.

Jak je možné, že skončila v téhle malé středostavovské barabizně, když po ní toužilo tolik mužů? A ke všemu je rozvedená. Jejich druhý pokus o společný život byl už jen takovým výkřikem do tmy. Nikdy si nemyslela, že by mohl mít dlouhého trvání a nyní… Nyní už je jasné, že je všemu konec.

A to jen proto, že nemůže zůstat věrná jednomu muži. Ani tomu, kterého miluje.

Co teď jen bude dělat? Přemýšlela už i o sebevraždě. A ne jednou. Dokonce už napsala dopis, který měla po její smrti obdržet dcera Kristi:

> *Drahá dceruško,*
>
> *musím se Ti omluvit. Věř, že když Ti tu teď píšu, mám Tě radši než svůj vlastní život, myslím to naprosto upřímně. Zapletla jsem se ale znovu s Tvým biologickým otcem a bojím se, že tím zlomím Rickovi srdce.*

A takdále, atakdále…

Ještě několik řádků pak zaplnila melodramatickým žvaněním.

Z chmurných úvah ji znovu vyrušil nějaký zvuk zespodu. Snad kroky?

Už už chtěla zavolat, jestli v domě někdo je, ale na poslední chvíli si to rozmyslela. Potichu se vyplížila z koupelny na vrchol schodiště, opřela se o zábradlí a zaposlouchala se do ticha. Kromě přerušovaného hučení větráku v ložnici rozeznala ještě tiché cvakání.

Ztuhla.

Dech se jí zastavil. Vlastní srdce jí znělo v uších jako zběsilé dunění bubnů.

Máš jen bujnou fantazii. Pocit viny ti zatemnil mozek.

Třeba je to jen sousedovic kočka. Určitě. Je to ta strakatá potvora, co každou noc slídí kolem popelnic a hledá zbytky jídla nebo v garáži loví myši.

Po špičkách přešla k oknu v ložnici. Přitiskla se ke sklu, ale ničeho zvláštního si nevšimla. Zadívala se do šedého kalifornského dne plného smogu a prachu, ve kterém se slunce změnilo v pastelově rudý kotouč zavěšený nad tisíci střech.

Ticho dnes nenarušoval ani vítr od moře, v křoví se nepotulovala žádná kočka, po cestě před domem nejeli žádní cyklisté, v dohledu nebylo ani žádné auto…

Nic.

Jen uzlíček nervů.

Uklidni se.

Do prázdné sklenice si nalila zbylý nápoj ze šejkru a napila se. Zamířila opět do koupelny. Když ale došla ke dveřím, zachytila v zrcadle svůj odraz a opět pocítila vinu.

„Tak na ex!“ povzbudila se šeptem. Ve chvíli, kdy martini dopíjela, se na sebe znovu podívala. Zděsila se. Takhle si svůj život nepředstavovala. „Ty blbá krávo!“ Jako by se jí žena v zrcadle vysmívala. Pokoušela ji. Bez rozmýšlení mrštila sklenicí přímo na rozšklebenou tvář. Rozletěla se na několik kusů.

Prásk!

Stříbrná plocha zrcadla začala pozvolna praskat a pak se sesunula do umyvadla ke zbytkům sklenice.

„Proboha!“

Zatraceně, cos to provedla?

Pokusila se jeden z velkých střepů sebrat, ale řízla se do prstu. Za chvíli se v umyvadle objevilo několik kapek krve. Rychle v lékárničce našla náplast. Dlouho se jí nedařilo roztřesenýma rukama sloupnout ochrannou fólii, nakonec ale ránu na ukazováku zalepila. Krvácení se jí ale zcela zastavit nepodařilo. Zanedlouho začala náplast rudnout. „Do háje!“ zaklela polohlasem. Znovu zahlédla svůj odraz v jednom ze střepů v umyvadle.

„Sedm let smůly," zašeptala. Vzpomněla si na Nanu Nicholsovou, která jí předpověděla totéž, když jí ve svých třech letech rozbila oblíbené zrcátko. „Do svých deseti let teď budeš mít smůlu, Jennifer, a možná ještě déle!" Obvykle milá Nana se na ni pak zašklebila jako démon z pekel. Její bezbarvé rty se znechuceně zkroutily a odhalily dvě řady zažloutlých zubů.

Měla ale pravdu. Jennifer někdy připadalo, že ji smůla neopustila dodnes.

To je zase den, pomyslela si. Rychle pro smetáček a lopatku.

Otočila se a chvatně zamířila ke schodišti, kde zakopla a málem upadla. Na poslední chvíli se ale chytila zábradlí a pokračovala v chůzi. V následujícím okamžiku už stála před dveřmi do prádelny. Otevřenými dveřmi.

Cože?

Byla si jista, že je neotevírala. Její milenec odešel přes garáž, nemohl je tedy otevřít ani on. Takže…? Co když je nedovřela Kristi, když odcházela do školy? Tenhle zatracený starý krám se zavíral těžko, jenže…

Cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Bála se. Vzpomněla si, že odsud před chvílí zaslechla nějaké zvuky. Nebo jí alkohol stačil natolik zatemnit rozum? Cítila se trochu zmatená, otupělá, ale…

Opřela se o stěnu a nastražila uši. Snažila se rozpomenout, co přesně před chvílí slyšela. Dobrotivý bože, asi to opravdu trochu přehnala. Zamířila do kuchyně a nalila si sklenici vody. Ve vzduchu ucítila slabý závan cigaretového kouře. Určitě od jejího exmanžela. Kolikrát mu už říkala, aby se vzdal svého zlozvyku a chodil kouřit ven? Úplně ven. Ne jen na verandu, odkud ten ohavný puch snadno pronikl přes venkovní dveře vyplněné jen síťovinou.

Jenže Rick se tu už dva dny neukázal…

V tu chvíli by se v ní krve nedořezal. Pohledem střelila ke stropu. Nic… až po chvíli… Podlaha v patře zavrzala. Ozvalo se i zaskřípění skla…

Bože! To ne!

Teď už neměla pochyb.

Byla si naprosto jistá.

V domě někdo byl.

Někdo, kdo chtěl svou přítomnost utajit.

Někdo, kdo jí chtěl ublížit.

Opět ucítila zápach spalovaného tabáku.

Kristepane! To není Rick.

Po špičkách přistoupila k lince a ze stojanu vytáhla nůž s dlouhou čepelí. Rázem se jí vybavily Rickovy případy, kdy dopadený pachatel zaměřil svůj hněv na jejich rodinu. Spousta z nich slibovala detektivu Bentzovi strašlivou pomstu.

On sám jí nikdy o podobných výhrůžkách neříkal. Jeho kolegové jí je ale reprodukovali s neskrývaným pobavením.

A nyní věděla, že se někdo potlouká po jejich domě.

Vyschlo jí v hrdle.

Zadržela dech a vplížila se do garáže. Málem zakopla o jediný schod za dveřmi, když si všimla, že brána na příjezdovou cestu je otevřena dokořán. Jako nestydatá výzva. Jako úniková cesta, kterou jí neznámý vetřelec sám nabídl.

Nemusela se dlouho rozmýšlet. V dalším okamžiku už seděla za volantem a otáčela klíčkem.

Motor naskočil hned napoprvé.

Zařadila zpátečku, dupla na plyn a rychle povolila spojku. Na příjezdovou cestu téměř vystřelila. Málem přejela sousedovic kočku a na poslední chvíli se vyhnula poštovní schránce.

Ještě než zařadila jedničku a rozjela se, střelila pohledem k oknu do ložnice v patře.

Krev jí ztuhla v žilách.

Za žaluzií stála temná postava. Na tváři jí pohrával zlý, krutý úsměv.

„Proboha,“ zašeptala.

Vzápětí stín z okna zmizel. Třeba si ho tam vymyslela jen její představivost.

A co když ne?

Rozhodně neměla zapotřebí po tom pátrat právě teď. Sešlápla plynový pedál až k zemi a vystřelila úzkou uličkou. Naneštěstí právě ve chvíli, kdy se na silnici stará paní Van Peltová rozhodla otáčet svůj buick. Jennifer dupla na brzdy, kola na vozovce zaskřípala. Jakmile vystrašená sousedka cestu uvolnila, objela ji.

„Moc dobře víš, že v tom okně nikdo nebyl," marně se uklidňovala rádobypevným hlasem. „Nikdo tam nebyl."

Pravačkou sáhla na sedadlo spolujezdce pro kabelku s mobilním telefonem. Když se její natažené prsty dotkly koženého polstrování, uvědomila si, že její kabelka leží v ložnici.

„Všechno se to odehrálo jen v tvé hlavě!" opakovala si důrazně znovu a znovu, než opustila příjezdovou cestu a vmísila se do hustého provozu na dálnici. Srdce jí divoce bušilo, v hlavě jí tupě tlouklo. Krev z poraněné ruky zmáčela volant. Často se dívala do zpětného zrcátka. Kontrolovala, jestli ji nějaké auto nepronásleduje. Od kapot se odráželo slunce a Jennifer zalitovala, že s sebou nemá sluneční brýle.

Žádné auto ale nevypadalo podezřele. Stovky vozidel všech možných barev a typů se řítily k jihu… Alespoň tedy doufala, že jede k jihu. Nebyla si jistá. Konečně se trochu uvolnila. Ať už byl v domě kdokoliv, teď mu už utekla. Jestli tam vůbec někdo byl…

V zrcátku zahlédla modrý Ford Explorer, který předjížděl ostatní auta, a srdce jí úlekem poskočilo. Explorer se kolem ní ale jen přehnal, následovaný sportovním BMW.

Zapnula rádio ve snaze soustředit se na něco jiného, a ulevit tak svým podrážděným nervům. Silně se ale potila a stále krvácela. Po několika kilometrech ujetých bez nehody začala opět dýchat pomaleji… Pozvolna se jí klížila víčka. Změnila směr a nejspíš by narazila do jiného auta, kdyby na ni řidič nezatroubil.

„No jo, jasně, rozumím," řekla, uvědomila si ale, že by ve svém stavu řídit neměla. Hned na dalším sjezdu z dálnice se otočí… Proboha, kde vlastně je…? Na venkově? Tuhle oblast nepoznávala. Krajina ani zástavba jí nebyly povědomé. Jela tedy neznámým směrem, když valium začalo působit naplno. Unaveně zamrkala před sílou slunečního světla a podívala se znovu do levého zpětného zrcátka. Za ní se opět objevilo velké modré SUV.

Stejné jako předtím? Opět Ford Explorer?

Ne!

To nemůže být totéž auto.

Zívla. Explorer ji tentokrát na dvouproudové silnici směřující ke kopcům nepředjel, držel se za ní v uctivé vzdálenosti.

Nejvyšší čas se otočit.

Cítila se strašlivě unavená.

Zdálo se jí, jako by se dálnice před ní zavlnila. Pravačkou si promnula oči. Měla tak těžká víčka. Musí zastavit, odpočinout si, pročistit si hlavu, dát si kafe…

Třeba v domě doopravdy nikdo nebyl. Kristepane, poslední dobou vnímala realitu jaksi překroucené, nervy měla napjaté k prasknutí, sžíral ji pocit viny. Zahrává si s ní vlastní vědomí. Zatočila se jí hlava.

Před sebou zahlédla zatáčku a zpomalila. V tu chvíli se za ni modrý explorer přilepil.

„Tak mě předjeď, kreténe," řekla nervózně a zašilhala ke zpětnému zrcátku. Auto mělo tmavá kouřová skla, přesto řidiče zahlédla.

Proboha.

Srdce se jí divoce rozbušilo.

Řidič zíral přímo na ni. Potlačila výkřik. Byla to stejná tvář, která ji pozorovala z okna jejich ložnice.

Celá vyděšená šlápla na plyn.

Kdo to sakra je?

A proč ji sleduje?

Pokusila se ostře zabočit ve víře, že SUV setřese. Ve vysoké rychlosti ale neodhadla vzdálenost a pneumatikou zavadila o krajnici. Oběma rukama pevně sevřela volant a snažila se všemožně udržet auto na silnici. Ale pozdě. Vůz se už dostal do nekontrolovatelného smyku.

Auto se roztřáslo. Zakymácelo.

Pak se pomalu převrátilo na bok.

Jennifer v tu chvíli věděla, že zemře.

Věděla, že se stala obětí vraha.

Kterého možná najal její prokletý exmanžel Rick Bentz.

1

„Promluvíme si zase za šest týdnů,“ řekla Melinda Jaskielová neoblomně jasným hlasem. Rick Bentz se na zadní verandě opřel o zdravou nohu. Mobilní telefon se mu v horku lepil k uchu. Uvědomil si, že jeho nadřízená názor nezmění. Z čela mu ukápl pot. Zapotácel se. Gumový konec berle se zaklínil mezi dvěma dlaždicemi. Píchalo ho v zádech, každý krok pro něj představoval muka. Nechtěl si to ale přiznat. A už vůbec ne před Jaskielovou. Coby hlava oddělení vražd neworleanského policejního sboru jej mohla povolat zpět do aktivní služby. Nebo ho odmítnout. Záleželo jen na ní.

Melinda Jaskielová znovu držela v rukou osud jeho další kariéry.

A on ji znovu ponížen prosil. „Já potřebuju práci.“ Bože, to zoufalství ve svém hlase nenáviděl.

„A já potřebuju stoprocentního chlapa a stoprocentní výkony, než tě povolám zpátky.“

Zaťal zuby. Silné louisianské slunce mu spalovalo zátylek, z bažiny, která přiléhala k jeho chatě v lesích, stoupaly obláčky mlhy. Jaskielová mu dala práci, i když ho kvůli problémům, které způsobil v Los Angeles, nikdo zaměstnat nechtěl. A teď ho odmítá i ona.

Slyšel, jak si něco polohlasem mumlá. Patrně možnost jeho návratu ještě zvažovala. „Podívej, Ricku, pochybuju, že bys byl ochotný od osmi do pěti zakládat složky do archivu.“

„Půl roku jsem chodil na rehabilitace. Cítím se skvěle!“

„Skvěle na to, abys dohonil prchajícího podezřelého a srazil ho k zemi? Dokázal bys vykopnout dveře? Sklonit se k zemi, převalit se na zádech, vyskočit na nohy, vytáhnout zbraň a krýt parťáka?“

„Ale takhle to přece dělají jen herci v televizi.“

„Opravdu?“ zeptala se Jaskielová skepticky. „Mně se ale zdálo, že ses choval přesně jako herci v televizi, než jsi skončil ve špitále.“ Znala ho dobře. „Víš přece, jak to u nás chodí. Až budeš mít v ruce doporučení od doktora, pak si promluvíme. *Promluvíme!* Nic ti neslibuji. Možná bys mohl začít konečně přemýšlet o důchodu.“

Hlasitě vzdychl. „Prokristapána, Melindo, pomalu si začínám myslet, že se mě chceš zbavit.“

„Rehabilitaci jsi přece ještě nedokončil a tvá zranění byla příliš vážná. Tečka! Promluvíme si o tom později.“ Ukončila hovor.

„Zatraceně!“ ulevil si hlasitě a mrštil berlí na dlážděnou verandu, odkud se hlasitě odrazila a vyplašila ptáka sedícího na nedaleké magnolii. „Zatraceně! Do háje! Krucinál!“ Sevřel pevně mobilní telefon a pocítil nutkavou potřebu hodit ho do bažiny. Na poslední chvíli si to ale rozmyslel. Přesně o tohle nestál. Ve sboru se bavili jen o jeho fyzické způsobilosti. Úplně ale zapomněli na jeho duševní stav.

Jaskielová se ani jednou nezeptala na psychology. Na psychoanalýzu. Ani nepoděkovala za jeho předešlé služby.

Ačkoliv Jaskielové tvrdil opak, měl problém i stát. Musel vynakládat dost sil, aby vůbec udržel rovnováhu. Noha ho občas bolela jak čert. Věděl, že na aktivní službu ještě není připraven. Jestli ale bude muset zůstat doma, zblázní se. Dokonce i vztah s manželkou Olivií pomalu začínal být všední. Její biologické hodiny tikaly jako budík na náloži dynamitu, chtěla mít s Rickem dítě. Jeho dceři Kristi už bylo přes dvacet a nebyl si úplně jistý, že by chtěl celý ten kolotoč zažít znovu.

Ne, to jediné, co potřebuje, je vypadnout z baráku a vrátit se do práce. Od nehody neuplynulo ještě tolik času, přesto cítil, že doma nevydrží už ani vteřinu.

„Tak s tím koukej něco udělat,“ přikázal si.

Zatnul zuby a pokusil se udělat krok bez použití berle.

Nejdřív jedna noha, pak druhá.

Nehodlá se tu ploužit jako úplný mrzák. Projde se přes celou verandu. A hezky rázně, i kdyby ho to mělo zabít! Všem jim vytře zrak. Do měsíce bude běhat jako zajíc. Na hřebeni střechy seděla vrána a hlasitě krákala.

Bentz si jí ale sotva všiml.

Třetí krok.

A čtvrtý.

Už se silně potil. Soustředil se. Bylo nesnesitelné vedro, slunce ho pálilo do holého krku, v nose mu vězela těžká vůně bažiny. Vrána pokračovala ve svém koncertování. Jako by se mu vysmívala. Provokatérka.

Další krok. Bentz vzhlédl k lavičce, svému cíli. Právě jde po vlastních nohou přes celou verandu, pomyslel si.

Stejně jako by šel, kdyby se tak nezranil.

Stejně jako by šel, kdyby málem nepřišel o život.

Stejně jako by šel, kdyby teď nemusel zvažovat předčasný odchod do důchodu.

Znovu postoupil. Tentokrát lehčeji, jistěji.

A pak to ucítil.

Chladnou jistotu, že ho někdo pozoruje.

Zadržel dech a ohlédl se přes rameno. Navzdory naprostému bezvětří zachrastilo suché listí.

Vrána odletěla, ustal i její otravný křik.

V houští se mihlo cosi světlého. V křoví hned za verandou se pohnul stín.

Dobrý bože.

Bentz instinktivně sáhl do podpaží, kde nosíval pouzdro s pistolí.

Hmátl ale naprázdno.

Doma zbraň nenosil.

Nenápadně zašilhal k houštině.

Co to sakra je?

Hustou sítí větví a listů probleskovalo slunce. Rozbušilo se mu srdce. Vyschlo mu v ústech.

Opět si s ním zahrává jeho vlastní fantazie.

Nebo ne?

Po celém těle mu naskočila husí kůže a každý jeho sval se napjal. Něco se tedy muselo dít.

Idiote! Jsi teď na svém vlastním hřišti.

Pomalu se začal otáčet. Očekával, že spatří vačici nebo jelena. Dokonce si dokázal představit i aligátora, jak vylézá z bažiny.

V hloubi duše ale věděl, že kolem jeho chaty neobchází žádné divoké stvoření.

Ech.

Do klidného, tichého dne opět zaševelily listy.

Bentz se podíval k lesu. Nepochyboval, že ji znovu uvidí.

A nemýlil se.

Objevila se ve vzduchu tetelícím se horkem. Stála mezi dvěma starými cypřiši oblečená do známých sexy černých šatů a nevinně se na něj usmívala.

Jennifer.

Jeho první žena.

Žena, jíž přísahal lásku až do konce života.

Mrcha, která ho podváděla… A vypadala stejně smyslně a nádherně jako kdysi. Vzduch prosytila vůně gardénií.

Polkl naprázdno.

Je to duch?

Nebo člověk z masa a kostí?

Dokonalá kopie jeho zesnulé první manželky stála v lese, pozorovala ho svýma velkýma, vědoucíma očima a usmívala se na něj smyslným pohledem… Proboha, při tom úsměvu se mu vždy vařila krev v žilách.

Nyní mu ale úděsem tuhla v led.

„Jennifer," zavolal na ni, ačkoliv moc dobře věděl, že jeho první žena zemřela už před mnoha lety.

Zvedla levé obočí a Bentz pocítil, jak se mu srdce obrací v prach.

„Jenny?" Vykročil opatrně kupředu, ale zakopl o vyčnívající kámen. Tvrdě dopadl. Nejdříve na kolena. *Prásk!* Bradou narazil na maltu a kameny, naprázdno cvakl zuby, odřel si kůži.

Jeho mozek rázem zaplavila vlna ostré bolesti. Vrána nad ním opět posměšně zakrákala. Mobil mu vyskočil z prstů a odskotačil po kamenné podlaze.

„Aúúú, do háje!" procedil skrz zuby. Chvilku zůstal ležet na zemi a pokoušel se chytit dech. Spílal si, že je starý pitomec, který se honí za přeludy. Opatrně pohnul jednou nohou, pak druhou. Potřeboval zjistit, jak hodně pád jeho chatrné tělo poškodil.

Ještě před časem byl po strašlivé nehodě během bouřky zcela ochrnutý. Měl pohmožděnou míchu, ale naštěstí nepřerušenou. Zotavení do současného stavu bylo velmi pomalé a on doufal, že si pádem své zranění neobnovil.

S obrovskými bolestmi se otočil, a zatímco se škrábal na kolena, podíval se do místa, kde ji spatřil.

Jennifer ale samozřejmě zmizela.

Pff, jako obláček dýmu.

Nebo spíš jako duch v americkém animáku.

Opřel se o lavičku, a za chvíli už stál opět na nohou. Pevně a jistě. Opatrně vykročil k okraji verandy. Jen s největším úsilím se mu podařilo překonat palčivou bolest. Očima prohledával každičký centimetr terénu ve snaze najít jakýkoliv důkaz o tom, že tam opravdu stála. A pokoušela ho. Sváděla ho. Přiváděla ho k šílenství.

V lese se ale nepohnul ani list na stromě.

Po ženě schované ve stínu ani stopy.

Ale ani závan chladu, který prý provází návštěvu ducha.

Jennifer je krom toho přece mrtvá. Pohřbená v Kalifornii. Byl si tím jistý jako svým jménem. Sám ji přece před více než dvanácti lety identifikoval. Během nehody byla sice strašlivě znetvořena, téměř k nepoznání, s jistotou ale věděl, že žena za volantem byla jeho nádherná první manželka.

Přes slunce přeplul mráček a Bentzovi se úlekem zastavilo srdce. Podíval se na oblohu, kterou právě křižovala dvě trysková letadla.

Proč se vrátila právě teď, byť možná jen v jeho představách? Může za to dlouhé koma? V bezvědomí strávil v nemocnici čtrnáct dní, ze kterých si nepamatuje vůbec nic.

Když se pak konečně probral a pootevřel oči, spatřil ji. Na kůži ucítil závan chladného vzduchu, do nosu ho udeřila vůně jejího parfému. Důvěrně známá vůně gardénií. Pak zahlédl ve dveřích její siluetu lemovanou mdlým světlem z chodby. Poslala mu vzduchem polibek a zmizela. Vypadala ale jako opravdová, živá žena.

Nemohla to být ona.

A přesto…

Když se nyní díval do potemnělé vegetace mokřadů, kde se prodlužovaly stíny a těžké výpary pomalu tekoucí vody se zachytávaly na listech cypřišů a topolů, musel tento jasný fakt přehodnotit. Začal o něm přemýšlet! Pochybovat o svém zdraví.

Mohou za to snad prášky proti bolesti, které začal po té nehodě užívat, jak mu radila jeho – *jejich* dcera?

Nebo začíná bláznit?

„Do háje!“ Znovu se zadíval do okolního lesa.

Po Jennifer ani stopa.

Pochopitelně.

Všechno se to odehrálo jen v jeho mysli.

A nejspíš to spustilo téměř dvoutýdenní bezvědomí, kdy se potácel mezi životem a smrtí.

„No tak, uklidni se. Mysli racionálně!“ přikázal si.

Nejraději by si zapálil. Tento svůj zlozvyk už dávno překonal, v obzvláště stresujících okamžicích se ale nemohl zbavit myšlenky na pořádného šluka z cigarety, který by mu zaplnil plíce opojnou vůní nikotinu.

Ušklíbl se. Z chaty se ozvala salva štěkotu. Branka pro psy ve dveřích se otevřela. Následovalo cupitání drápků po kamenné podlaze doprovázené pištěním. Chlupáč, přitroublý teriér jeho ženy Olivie, se prohnal přes verandu. Zraky upíral na veverku, která s hlasitým vřeštěním vyskočila na kmen nejbližší borovice. Chlupáč mohl pod stromem zešílet. Štěkal a vyskakoval na kmen, strakatá srst se mu ježila. Veverka se mezitím vyšplhala až nahoru do koruny.

„Chlupáči! Tiše!“ Bentz na něj neměl náladu. Začala ho bolet hlava a i jeho sebevědomí při potupném pádu hodně utrpělo.

„Co to sakra děláš?“ dolehl k němu znenadání hlas Montoyi. Úlekem málem znovu upadl.

„Zkouším chodit bez hole. Jak jinak to může vypadat?“

„Jako by sis někde rozbil držku.“

Bentz se otočil a závistivě sledoval svého parťáka, jak se protahuje postranní brankou a vchází na kamennou terasu s lehkostí pralesní šelmy. A aby toho nebylo málo, Oliviin bláznivý pes se přestal zajímat o veverku a začal poskakovat kolem Montoyových nohou. Bentzova hrdost se v tu chvíli

obrátila v prach. Snažil se to nedat najevo, ale v místech, kde se odřel, ho začalo nesnesitelně píchat. Bezpochyby se mu na nich už tvoří strupy. Cítil, jak mu teplá krev stéká po holeních.

„Chvíli jsem tě pozoroval od brány. Vypadalo to, jako by sis na tom betonu chtěl zaplavat."

„To je opravdu vtipné. Moc vtipné!"

„Že jo?"

Bentz rozhodně neměl na žerty svého parťáka náladu. Nutno dodat *mladšího* parťáka. Montoya, jehož vlasy na slunci házely černé odlesky, byl nejen mladší, měl i vypracovanější postavu. Což ostatně svému staršímu kolegovi s oblibou připomínal.

Když kolem Bentze hrdě vykračoval, zatřpytila se mu v uchu briliantová náušnice. Alespoň si dnes nevzal svou oblíbenou drahou bundu. Oblékl se jen do džínů a bílého trika. Vypadal zkrátka *cool*, jak by řekla jeho dcera Kristi.

A to Bentze štvalo.

„Olivia je ještě v práci?"

Bentz přikývl. „Měla by se vrátit za pár hodin." Jeho žena pracovala několik dní v týdnu ve Třetím oku, obchůdku s drobnostmi poblíž Jackson Square, které jako jedno z mála náměstí přečkalo hurikán Katrina bez úhony. Vystudovala psychologii a kdysi uvažovala, že si zařídí vlastní praxi. Nikdy se jí ale nevěnovala naplno a Bentz ji podezíral, že by jí až příliš chyběl ruch a shon Francouzské čtvrti.

Montoya našel poblíž velkého keramického květináče s růžovými a bílými petúniemi Bentzův mobil. „Nehledáš tohle?" Oprášil telefon a podal mu ho.

Bentz se zamračil a zamumlal: „Díky." Pak si přístroj chvatně vzal a strčil ho do kapsy.

„Stalo se něco?" zeptal se najednou vážněji Montoya.

„Jaskielová si myslí, že ještě nejsem připraven do řádné služby."

„To ale opravdu nejsi."

Bentz rychle mávl rukou, aby zaplašil vážku, která právě prolétla kolem něj. Vzhledem ke svému stavu se hádat nemohl. „Máš nějaký důvod, proč jsi přijel až sem, nebo mě chceš jen otravovat?"

„Možná obojí,“ řekl Montoya a zazubil se. Bílé zuby ostře kontrastovaly s jeho černou bradkou. „Přeřadili mě. Zarosterová je teď můj,“ prsty ve vzduchu naznačil symbol uvozovek, „‚dočasný‘ parťák.“

Mladičká, sotva šestadvacetiletá policistka Lynn Zarosterová pracovala na oddělení teprve dva roky. Byla hezká, chytrá, sportovně založená, plná nadšení a elánu. Bentzův pravý opak.

„No vidíš, konečně nějaká změna.“

„Jo.“ Montoyův úsměv pohasl. „Občas si připadám jako chůva v jeslích.“

„Bojíš se, aby to nebylo na stálo?“ Bentz se bál, že se jej snaží z oddělení nenápadně vyšoupnout.

„To nevím, chtěl jsem ti to říct sám. Je to lepší, než aby ses o tom musel dozvědět z doslechu.“

Bentz přikývl a otřel si rukávem košile pot z čela. Z domu k nim otevřeným oknem dolehl křik papouška, kterého Olivia spolu se psem podědila po své zesnulé babičce. „Jaskielová mi navrhla, abych začal přemýšlet o důchodu.“ Při tomto pomyšlení se mu zachvěly rty. „A užíval si zbytku života.“

Montoya vzdychl. „Není ti ještě ani padesát. To by ti zbývalo dalších třicet, možná dokonce čtyřicet let rybaření, fotbalu v televizi a sezení na zadku.“

„Ale to ji zřejmě nezajímá.“

Montoya se sklonil pro Bentzovu berli a řekl: „Mohl by sis chvíli odpočinout, pak penzi zrušit a udělat si licenci na soukromého vyšetřovatele.“

„Jo… to by snad šlo… A ty budeš dál dělat chůvu.“ Odmítl nabízenou hůl a po svých zamířil dovnitř, kam ho nadšeně následoval pes. „Pojď, dáš si pivo?“

„Začal jsi znovu pít?“ Montoya stál hned za ním, v ruce pořád držel tu zatracenou berli.

„Ještě ne.“ Bentz svému bývalému parťákovi podržel dveře. „Ale asi brzo začnu.“

2

Bentz se jí vzdaloval.

Olivia to cítila.

A pořádně ji to štvalo. I ona byla smutná. Mířila právě domů ve svém starčičkém Fordu Ranger, rachotině s více než třemi sty tisíci najetými kilometry, kterou bude muset co nevidět prodat.

Svého manžela milovala, a když přísahala, že s ním zůstane v dobrém i zlém, myslela to upřímně. Domnívala se, že manželský slib vnímají oba stejně, ale po té nehodě…

Přibrzdila před táhlou zatáčkou. Jela po dlouhé silnici prodírající se podmáčenou krajinou mokřadů až ke své chatě v bažinách, kde bydlela s Grannie Ginovou, dokud se stará dáma neodstěhovala. Několik let pak žila uprostřed louisianských lesů sama, po svatbě se k ní přistěhoval Bentz.

Až na epizodu, kdy s nimi bydlela Bentzova dospívající dcera Kristi, která už potřebovala soukromí, se dalo říct, že na chatě strávili několik šťastných let.

Až do té zatracené nehody.

Podivné nehody.

Dub, pod nímž právě Rick procházel, zasáhl blesk a odštípl z něj tlustou větev. Ta spadla přímo na něj a málem mu přerazila páteř. Ještě dnes se pokaždé zachvěje při pomyšlení na ty smutné dny, kdy bojoval o život.

Nakonec přežil. S obrovským štěstím. Tou dobou se také konečně sblížila se svou nevlastní dcerou. Strávily spolu několik strašných nocí na lavičce v nemocnici a čekaly na informace od lékařů.

Už si myslela, že ho ztratí. Věřila, že zemře. Během té doby hluboce litovala, že nemá jeho dítě, že jí po něm nezůstane vůbec nic. Možná smýšlela sobecky, ale co na tom tehdy záleželo?

Zahlédla svůj odraz ve zpětném zrcátku. Shlížely na ni světle hnědé ustarané oči. Události poslední doby se jí vůbec nelíbily.

„Tak s tím něco udělej," rozkázala si. Nepatřila k lidem, kteří by se vzdávali. Bentz o ní říkal, že je živá a nestálá. Poprvé se s ním setkala, když se stala svědkyní vraždy. Ovšem ne zrovna obvyklou svědkyní, zločin totiž viděla ve svých snech. Zpočátku jí nevěřil a byl trochu zaskočený. Nakonec ho ale přesvědčila.

A nyní ho musí přesvědčovat znovu.

Popohnala vůz a pokusila se zaplašit myšlenky na tíživou atmosféru, která v domě panovala od chvíle, kdy se vrátil z nemocnice. Stal se z něj jiný člověk. Samozřejmě ne úplně, v některých věcech se ale změnil. Nejdříve si jeho chování vysvětlovala obavami z budoucnosti. Musel se přece soustředit jen na to, aby se jeho stav zlepšil. Ani po delší době se však život nevrátil do starých kolejí. Jak týdny plynuly a navracela se mu síla, povšimla si u něj zvláštního výrazu, jako by ho něco trápilo. Říkala si, že se mu nálada vrátí, jakmile začne znovu pracovat, až začne zase dělat to, co ho opravdu baví – vyšetřovat vraždy.

Za několik dalších týdnů si už ale začala dělat starosti. Bentz se vyhýbal rozhovorům o tom, že by se mohli pokusit o dítě. Její manžel byl vždycky umanutý, ne sice tolik jako jeho parťák Montoya, vynikal ale svou vytrvalostí, rozhodností a odvahou.

Považovala ho za vynikajícího milence, kterému vždy záleželo hlavně na jejím potěšení.

Ale i tohle se změnilo.

Nepochybovala, že ji miluje. Ani na okamžik. Zdálo se jí ale, že jejich vztah léty společného soužití nevyzrál, nýbrž vyčpěl. A to se jí ani trochu nelíbilo.

Sklopila stínítko. Slunce pronikající skrz husté listoví okolních stromů tvořilo na klikaté silnici ostrůvky ostrého světla. Přes vozovku přeběhl zajíc a skočil za krajnici.

Sotva si ho všimla.

Jejich vztah by potřeboval nějak nakopnout. Nebo by potřeboval nakopnout Rick do zadnice.

Svou pozornost opět obrátila plně k řízení. Kola rozstřikovala na stranu vodu z kaluží, které na cestě zbyly po ranním dešti. Zaparkovala v garáži a vešla do chaty, kde duněla písnička Bryana Adamse. Na posilovacím stroji se právě potil její manžel v triku a šortkách. Vešla do dveří a opřela se o rám. „Čau, Rocky," pozdravila ho a Bentz se usmál.

Což se v poslední době stávalo spíše zřídka.

„Ano, vypadám úplně jak Sylvester Stallone." Dokončil započatou sérii cviků, tvář se mu chvěla vyčerpáním. V posledních třech týdnech, od chvíle, kdy mu šéfová naznačila, že by měl začít přemýšlet o důchodu, své úsilí zdvojnásobil. Za jakoukoli cenu se snažil nabýt ztracenou sílu. Ze všeho nejdříve vyměnil berli za obyčejnou hůl, často se ale pokoušel chodit bez opory. Ignoroval varování lékařů a dřel mnohem tvrději, než mu radili. Dělal velké pokroky, stále však nebyl spokojený.

Olivia se o něj strachovala, i když si uvědomovala, že cvičení patří momentálně v jeho životě k málu pozitivních faktorů. Spal špatně, Montoya, jeho jediné pouto s oddělením vražd, měl hromadu práce v zaměstnání i doma. Dokonce i dcera Kristi měla spoustu starostí se svým vlastním životem, protože připravovala svatbu. „Co kdybychom si skočili někam na večeři?" zeptala se ho.

„Je pondělí."

„No, a to bychom měli oslavit."

Vzdychl, ale usmál se. S námahou slezl z posilovacího stroje a utřel si tvář ručníkem. „To už na tom musíme být hodně špatně, když považujeme pondělí za důvod k oslavě."

„Říkala jsem si spíš, že bys odsud možná chtěl na chvíli vypadnout."

Zamračil se. Táhlo mu na padesát a zažil už spoustu děsivých karambolů. Pořád byl ale ešák. Pořád ji dokázal při milování uvést do varu. Po autonehodě by se ale jejich intimní chvilky daly spočítat na prstech jedné ruky. Napadlo ji, že by ho mohla svést právě teď a tady. Věděla ale, že by ji podezříval z postranních úmyslů: ze snahy otěhotnět. A nebyl by daleko od pravdy.

„Co třeba Chez Michelle?" navrhl.

„Uch, takový luxus? Přemýšlela jsem spíše o nějaké hospůdce, kde bychom si dali smažené krevetky a hranolky.“

V očích mu zahořel plamínek vzpomínek. Vybavil si jejich první rande. „Tohle se mi na tobě opravdu líbí, Oli, ten tvůj smysl pro dokonalou romantiku.“ Pleskl ji ručníkem a zamířil do koupelny.

O dvě hodiny později už seděli u stolku zahradní restaurace a nad hlavami jim poletovaly a cukrovaly hrdličky. Právě zapadalo slunce, stíny protahovaly obrysy květin prosycujících vzduch omamnou vůní.

Samotná restaurace byla úzká a tmavá, stěny pokrývaly rybářské sítě, na stolcích stály nádobky s drceným ledem a láhvemi piva. Tuto hospůdku Katrina naštěstí ušetřila.

Olivia usrkla ledového čaje a vložila si do úst smaženou krevetku s hranolkou. Prostorem restaurace se nesla tichá konverzace a cinkání příborů. Olivia tohle místo milovala a s Rickem sem chodila často. Bentz dovnitř vešel bez pomoci hole. Kráčel jistěji, pevnějším krokem. Jeho mysl ale stále cosi trápilo a Olivii se dosud nesvěřil.

Už ji nebavilo čekat, až se jí otevře. Nic s tím ale nezmohla.

„Takže,“ začala. Odsunula talíř a utřela si ruce do připraveného ubrousku. „Co se s tebou děje?“

„Jak to myslíš?“

„Nech toho, Ricku.“ Podívala se mu přímo do očí. „Oba dva víme, že se mezi námi něco změnilo. Předpokládám, že to částečně souvisí s tvou nehodou. Chápu, čím sis musel projít, ale teď už by to mělo být za tebou.“

„Zkoušíš na mně svoje mimosmyslové schopnosti?“ zeptal se a usrkl ze sklenice nealkoholického piva.

„Kdybych tak mohla!“ Snažila se zakrýt roztrpčení v hlase. Znala ho dobře a poznala, kdy se vyhýbá odpovědi. „Mám pocit, že se mě straníš.“

Pozvedl obočí. „Opravdu si to myslíš?“

„Já to vím!“

„Podívej…, tyhle tvoje schopnosti…“

„Oba víme, že tyto ‚schopnosti‘ jsem ztratila před lety.“ Nechtěla myslet na dobu, kdy se s Bentzem seznámila a kdy v duchu sledovala sérii hrůzných bestiálních vražd očima vraha.

Zprvu se jejím vidinám vysmíval, pak je ale přijal. A nikdy na ně nezapomněl. „Nechtěj změnit téma rozhovoru. To na mě neplatí.“ Odsunula talíř na stranu a opřela se předloktím o stůl. „Za tvým chováním se skrývá něco víc než jen následky nehody. Něco tě žere. A to hodně.“

„Máš pravdu. Chybí mi práce.“

„Opravdu?“ Tohle mu nespolkne. Ani jeho touha po pracovním nasazení nemohla vysvětlit chlad, který mezi nimi vznikal. Navíc odpověděl až podezřele rychle a ochotně. „A co dál?“

Zakroutil hlavou a sklopil zrak.

„A řekl bys mi, kdyby se něco dělo?“

„Samozřejmě.“ Věnoval jí svůj líný úsměv, který vždy považovala za odzbrojující, naklonil se přes stůl a chytil ji za ruku. „Měj se mnou trpělivost.“

„A copak jsem doted neměla?“

Odvrátil pohled.

„Je to kvůli tomu, že bych chtěla dítě?“ Vždycky ráda mluvila o problémech zpříma. Neznala jediný důvod, proč by si neměli vysvětlit věc, které se tak dlouho vyhýbali. Několik prvních týdnů po nehodě byl impotentní. Sotva chodil a na milování nemohl ani pomyslet. Tento problém za ně ale brzy vyřešila sama příroda.

„Určitě jsem ti to už říkal. Táhne mi na padesát, nemám práci, musím chodit o holi, dcera se mi bude vdávat. Nevím…, určitě bych s tebou chtěl mít dítě, jenom si nemyslím, že je teď ideální doba.“

„Ale já ano. A mně bude zanedlouho čtyřicet! Mé biologické hodiny netikají, Ricku. Bijí jak zvon na věži! Já už nemůžu déle čekat, než si to všechno pořádně rozmyslíme. Jestli chci dítě, a já ho chci hodně, pak musíme začít.“

Poklesla mu čelist a dlouze se napil z láhve. Pak se podíval nahoru, jako by se najednou na střeše začalo dít něco nesmírně zajímavého. Cítila, jak se propast mezi nimi rozšiřuje. Když pak ještě viděla, jak číšník vede ke stolu jakýsi mladý pár se sotva tříletým capartem, srdce se jí sevřelo bolestí.

„Zatraceně, co se to s námi děje?“

Napjal čelistní svaly a jí se zastavilo srdce. S něčím bojoval. Zvažoval, jestli se jí může svěřit. Sevřel se jí žaludek. „Co se děje?“ zeptala se ho šeptem. Do jejího srdce se vtíral nový strach. Věřila, že ji miluje, to ano, ale…

Pak se na ni znovu podíval. „Musím se teď potýkat se spoustou problémů.“

Překlad: *Nech mě na pokoji a probůh, přestaň mě nutit do rozhodnutí, jestli mít dítě, nebo ne.*

„Nezapomeň, že jsem psycholog. Já poznám, že mě odmítáš.“

„A já jsem polda. Detektiv. Nebo jsem jím alespoň býval. Musím si prostě teď utřídit několik věcí.“ Znovu se na ni podíval. Z jeho výrazu ale nedokázala vyčíst zhola nic. Chytil ji za ruku a pevně ji sevřel. „Musíš mi věřit.“

„Věřím ti. Myslím si ale, že jsi zoufalý, a nikdo by se ti ani nemohl divit. Třeba jen oba dva potřebujeme nějakou změnu. Nový začátek.“

„A co? Dítě? Podívej, tímhle náš problém nevyřešíme.“ Vyhledal očima její pohled. „Nemůžeme od něj utéct, Oli. Sama to moc dobře víš. Dříve či později by si nás stejně našel. Za chyby zkrátka pykáme celý život. A někdy i za dost dávné chyby.“

„Tohle se tedy děje?“ zeptala se. V duchu se snažila rozpomenout na jakoukoliv narážku na jeho minulost. „Tebe tedy dostihla nějaká chyba z doby, kdy jsi žil v Los Angeles.“ Vytáhla ruce zpod jeho dlaní a založila si je v bok.

„Upřímně, nevím přesně, co se děje. Snažím se to ale rozluštit. Nic víc teď dělat nemohu.“ Mávl na číšníka, aby jim přinesl účet, a tím jejich rozhovor definitivně ukončil. Po zaplacení Bentz vstal a strnule zamířil skrz potemnělou restauraci k ulici, kde zaparkoval svůj Jeep Cherokee. Trval na tom, že bude řídit, a cestu na večeři zvládl bez větších potíží. Olivia ale několikrát šeptem odříkala Zdrávas Maria, když hned za restaurací překročil rychlostní limit. Po chvíli ho dokonce nařkla, že řídí jako Montoya.

Zazubil se na ni a ještě zrychlil.

Domů dojeli mlčky. Ticho rušil jen tlumený zvuk rádia a vrčení motoru. Oba se nořili hluboko do vlastních myšlenek.

Když zastavili, předešel ji a podržel jí dveře. Choval se pozorně. Jako milující manžel.

Doma okamžitě zaběhli do starých kolejí. Olivia se postarala o domácí zvířata a šla si nahoru lehnout, Rick se chvíli díval na zprávy a pak šel za ní. Prohodili spolu sotva pár slov. Napětí mezi nimi bylo takřka hmatatelné.

Olivia koutkem oka sledovala Bentze, jak se svléká až do trenýrek. Když ale uléhal pod deku, škubl sebou. Vsunula do rozečtené knihy záložku a odložila ji na noční stolek. „Nechci se hádat," řekla a zhasla lampičku. Chvíli mlčky ležela a čekala, až její oči uvyknou temnotě. „Nechci jít spát rozzlobená."

„Ty se zlobíš?"

Lehký větřík, který dovnitř zavanul od bažiny, zvedl záclony kolem oken. „No, vlastně ano… trochu. Cítím se bezmocná a… také se bojím. Připadá mi, jako bys ležel vedle mě, a já tě přesto nemohla najít."

Matrace zavrzala, když se k ní otočil. „Tak to zkoušej dál," zašeptal jí do vlasů. Na kůži pocítila jeho horký dech. Širokou dlaní ji pohladil po křivce pasu. „Ještě to se mnou nevzdávej."

„A ty to nevzdávej s námi," řekla. V očích se jí zaleskly slzy.

„Neboj se." Objal ji a přitiskl k sobě. Rty vyhledal její ústa a dlouze a intenzivně ji políbil. Krev v žilách jí začala divoce proudit.

Neměla by se nechat takhle snadno nechat vlákat do sexuální pasti, když se právě s obavami dívala do jejich společné budoucnosti. Jeho dotyk jí ale jako vždy připadal tak svůdný, teplo jeho těla tak příjemné. Vnikl jazykem do jejích úst a ona mu vášnivý polibek oplatila.

Nedělej to, Oli. Nenech se zlákat sexem, když byste si měli raději promluvit.

Pomalu jí vyhrnoval noční košili nahoru a hladil ji po nahé pokožce. Svou horkou dlaň jí přiložil ke stehnům, pak jí zamířil k bokům a skončil u pasu.

„Nevím, jestli je právě tohle dobrý nápad," zašeptala.

„Není to dobrý nápad," přitakal. „Je to přímo skvělý nápad!" Přetáhl jí konečně tu zatracenou košili přes hlavu, hodil ji na podlahu a lehl si rychle na ni. „Ani na vteřinu si nesmíš myslet,

že bych to s námi chtěl vzdát," zašeptal, když mu stahovala trenýrky. Prsty mu zaťala do hýždí a pevných stehen.

Ráda by mu věřila. Z celého srdce.

„Soustřed se teď jen sama na sebe," řekl. Olivia zavřela oči a poddala se jeho dotyku.

Dlouho pak nemohla usnout. Pozorovala lopatky větráku, který u stropu nutil vzduch k pohybu.

Svého muže milovala. Srdce jí samou láskou hořelo. Nepřipustila by však, aby ji tato láska zničila.

Pohladila ho po vlasech a poslouchala, jak jemně oddychuje. Oči se mu pod víčky rychle pohybovaly, svaly měl napjaté. „Ne," zakřičel najednou. „Ne… ne! Ach… Bože… Už ne!"

„Ššš," uklidňovala ho Olivia. „Všechno bude zase v pořádku."

„Přestaň! Prosím! Už dost!" Začal sebou na posteli zmítat. Rychle dýchal. „Jennifer!" Vykřikl její jméno, aniž by se probudil, a upadl opět do neklidného spánku.

Olivia ale usnout nemohla.

V duchu stále slyšela jeho hlas volající jméno mrtvé manželky. Vstala a sešla do přízemí. Přehodila přes sebe zmačkaný přehoz, lehla si na gauč a dovolila psovi, aby jí vyskočil do náručí. Mlčky pozorovala vycházející měsíc.

Olivia netušila, co se s Rickem děje. Došlo jí ale, že za problémy mezi nimi nějakým způsobem může jeho první žena.

A přitom to bylo tak směšné. S Bentzem se seznámila až několik let po její smrti, a ačkoliv si nejspíš kladl vinu za to, že on žije a Jennifer je mrtvá, vypořádal se s ní bravurně.

Alespoň do té doby, než přišla ta nehoda.

Během těch několika dní, které strávil v komatu, se muselo něco přihodit. Rick Bentz se změnil. To by se vzhledem k okolnostem dalo pochopit. Vždyť málem zemřel.

Taková událost by nějaký ten psychický šrám zanechala na každém. Odtažitost a sebepoznávání jsou v takové situaci zcela běžným jevem. Proboha, Bentz se přece díval přímo do tváře smrti, Olivia mu tudíž dopřála co možná nejvíce času na zotavení. Nejen tělesné, ale i duševní.

Jak ale s celou záležitostí souvisela Jennifer Nicholsová Bentzová?

Nejspíš musela na chvíli usnout, protože k jejímu nemalému překvapení začalo pomalu svítat. Tmavé odstíny fialové a rudé se rozběhly po východní obloze a Olivia si uvědomila, že na gauči nevydrží už ani vteřinu. Třeštila jí hlava, proto se rozhodla, že si uvaří kávu. Bez kofeinu, připomněla si, když vstoupila do koupelny a otevřela malý odpadkový koš pod umyvadlem.

Navrchu ležel její poslední těhotenský test. Tenký proužek plastu se dvěma modrými čárkami…, čárkami, které značily jediné: Olivia Bentzová byla těhotná.

3

„Pomoz mi.“ Hlas Jennifer zněl stejně zřetelně jako v den, kdy ji naposledy viděl živou. „Ricko…, pomoz mi.“ Ležela nehybně v autě s tváří zbrocenou krví a polámaným tělem. A přesto k němu doléhal její hlas.

„Budeš zase v pořádku,“ řekl jí. Pokusil se k ní přiblížit, nohy měl ale jako zalité v betonu. Čím více se na ni snažil dosáhnout, tím více se od ní vzdaloval, její tvář se mu začala rozplývat před očima.

Najednou však otevřela oči.

„Je to tvoje vina,“ řekla. Z hlavy se jí odchlípl kus masa a odhalil bílou lebku s vytřeštěnýma očima. „Tvoje vina!“

„Ne!“

Bentz otevřel prudce oči a uvědomil si, že leží na posteli. Sám. Srdce mu bilo jako o závod, v hlavě mu hučelo. Jasně ale slyšel hlasité vrčení motoru nákladního auta a rachot vysypávaných popelnic.

Kolik je zatraceně hodin?

Oknem do místnosti proudila záplava světla. Podíval se na budík. Bylo už po deváté. Konečně se vyspal. Sice neklidně, ale dlouho. Prsty si promnul strniště na bradě. Snažil se zahnat myšlenky na noční můru o Jennifer.

Olivia už asi odjela do práce.

Protože ona ještě má svůj život.

Zaťal pěst, hněval se na celý svět. Pak ji zase pomalu uvolnil.

Proboha, Bentzi, skoncuj už konečně s tou svou sebelítostí. Samotnému mi to už leze na nervy.

V duchu si dal facku, zašel si na toaletu, a pak zamířil do kuchyně, kde stála ještě teplá konvice. Nenechala mu žádný vzkaz, věděl ale, že má sraz se svou kolegyní z práce. Olivia s Mandy si rády chodily popovídat nad šálkem pressa a

vynikajícím neworleanským pečivem *beignets* do Café Du Monde na Decaturské ve Francouzské čtvrti. U stolků na venkovní zahrádce klábosily, četly noviny nebo pozorovaly kolemjdoucí.

Bentz si nalil šálek kávy a pustil psa ven. Zatímco Chlupáč čenichal okolo verandy, zadíval se do míst, kde by přísahal, že před několika dny viděl Jennifer.

Nebo alespoň někoho, kdo se jí podobá natolik, až mu to vyrazilo dech.

Samozřejmě tam Jennifer nestála. Místo, kde ji viděl, důkladně prohledal a nenašel jediný otisk bot, ani žádný jiný důkaz po něčí přítomnosti. Přesto by přísahal na život své dcery, že tam viděl svou ženu. *Bývalou* ženu. V den její smrti už nebyli manželé.

Pokud ovšem při té podivné autohavárii skutečně zemřela.

Bentz se od začátku domníval, že její „nehoda“ byla jen formou útěku. Sebevraždu ale považoval za zatraceně hloupý způsob, jak dát věci do pořádku.

Nejspíš ji tolik netrápilo, že ho podvedla – a to ne jednou – ale spíš to, že se nechala načapat v posteli s jiným. A to s Bentzovým nevlastním bratrem. I dnes, po tolika letech, ho při té vzpomínce zachvacoval vztek. Vztek nad tím, že mu byla nevěrná a vztek nad tím, že byl natolik hloupý, aby jí znovu věřil.

Na každý pád ale odešla a nechala ho samotného jen s jejich dcerou. Dokonce do zásuvky schovala vzkaz na rozloučenou, kde vysvětlila své pohnutky a vyzpovídala se ze své viny.

Bentz tehdy ani na okamžik nezapochyboval, že by za volantem havarovaného vozu neseděla Jennifer. Nikoho tehdy ani nenapadlo dělat testy DNA nebo odebrat krev na analýzu. Všem stačila jeho identifikace.

Když teď pozoroval místo na okraji močálu, kde se odehrálo poslední „zjevení Jennifer“, pocítil zamrazení v zátylku, jako by ho někdo sledoval. Prudce se otočil a zavrávoral. Očima vyhledal okna domu.

Nic.

Zevnitř ho nikdo nesledoval.

Nikdo ani nestál za vzrostlou magnolií před budovou.

Zvolna vydechl.

Potlačil pocit paniky, který ho pomalu začal zaplavovat.

Pro lásku boží, Bentzi, seber se!

Copak mu opravdu definitivně přeskočilo?

Byl si jistý, že Jennifer viděl, a to nejen v nemocnici před pár týdny a nedávno před domem. Zahlédl ji ještě párkrát. Jednou z předního sedadla vozu, když čekal na Olivii, která si odběhla do prádelny. Pak ji spatřil, jak s kabelkou přitisknutou k hrudi a vlasy svázanými do culíku přebíhá silnici a mizí za rohem. Vyskočil z auta a dokulhal k úzké postranní uličce. Viděl v ní ale jen přeplněné popelnice a bílou toulavou kočku, která před ním utekla dírou v plotu.

Jindy se mu zase zdálo, že se zvolna prochází parkem. Prošla kolem fontánky a ve chvíli, kdy se jí dotkly paprsky slunce, se její tmavě hnědé vlasy rozzářily intenzivními kaštanovými odlesky. Přes rameno se podívala na Bentze a na rtech jí zahrál klidný úsměv.

V očích jí jiskřila výzva, jako by pohledem říkala: „Chyť si mě.“ Zastavil jeep, rychle zaparkoval a za pomoci hole se vydal k fontánce. Než k ní dorazil, zmizela.

Pak se mu zjevila v lese u domu.

Vypadala tak opravdově.

Pomalu se z něj nejspíš stával blázen. Určitě. Nebo mu halucinace způsobovaly léky, které začal po nehodě užívat. Jenže ty přestal brát už před měsícem.

Tedy o dost dříve, než se Jennifer zjevila pár kroků od jejich verandy.

Nebo její duch.

To v žádném případě!

Nevěřil na nic nadpřirozeného. Zpočátku odmítal připustit i Oliviinu schopnost nahlédnout do myšlení vraha, který před několika lety terorizoval New Orleans.

Nyní si ale byl jistý, že si vidiny nevymyslela.

Opravdu? Za těch dvanáct let ale moc nezestárla, že? Jak je to možné? Tak si to konečně přiznej, straší ti ve věži.

„Zatraceně,“ zamumlal si pro sebe, pořádně si lokl kávy a vychrstl sedlinu na záhon purpurových květin.

Myšlenky na Jennifer ho už unavovaly. Už nechtěl přemítat, proč mu ji jeho podvědomí znovu a znovu připomíná. Rád by na ni zapomněl. Opakoval si, že jen zahlédl ženu, která se jí podobá.

Proto se mu začala vracet ve snech a proto pak uvěřil, že ji vídá i v reálném světě.

Jak si pak ale vysvětlit, že ji zcela zřetelně viděl před domem? Na veřejnosti si ji mohl splést s jinou ženou, ale co ty dva případy, kdy byl o samotě? Nejdříve v nemocnici a pak téměř na prahu jejich domu. Byl si jistý, že nešlo jen o hru světla a stínu, určitě se nespletl.

Byla to opravdu jen jeho fantazie? Produkt jeho vlastního přání? Nebo snad jen vidina způsobená selháním mozku?

Kdo ví?

„Už to nech být," přikázal si.

Zapískal na psa a vrátil se dovnitř. Osprchoval se, oholil, dlouze se zadíval na posilovací stroj a slíbil si, že si na něm odpoledne pořádně zacvičí. Dneska chtěl zajet do města a ještě jednou probrat s Jaskielovou svůj případ. Především ale potřeboval alespoň na chvíli opustit dům v močálech.

Melinda Jaskielová mu řekla, ať se ozve za šest týdnů. Od té doby sice uběhla pouze polovina, ale on už déle čekat nemohl. Chtěl přesvědčit svou šéfovou, že je schopen nastoupit do služby, alespoň na částečný úvazek. Jakmile ale nasedl do jeepu, rozezněl se mu telefon.

Volal mu Montoya ze svého soukromého čísla.

„Čau!" řekl, když hovor přijal.

„No nazdar, chlape, máš vteřinku?"

Bentz očekával nějakou lumpárnu. Jeho bývalý parťák byl totiž vyhlášeným šprýmařem. „Jen jednu," odpověděl proto podezíravě.

„Nemohli bychom se sejít… tak… za hodinu?" zeptal se Montoya smrtelně vážně.

„Na stanici?"

„Raději ne. Co bys řekl U Vřeštící kočky?"

„Budu tam za třicet minut."

„Super," řekl Montoya a ukončil hovor. Bentz chvíli nehnutě seděl a cítil podivné hryzání v žaludku. Něco se dělo.

Stály za tím spekulace o jeho možném odchodu do důchodu? „Do háje," zaklel šeptem a nastartoval.

Pomyšlení, že by se už nemohl znovu vrátit do služby, ho naplňovalo hořkostí. Na penzi se ještě necítil a rozhodně si sám sebe nedokázal představit jako soukromého detektiva. Zacouval, otočil se, vjel na okresní silnici a vystřelil směrem k New Orleansu vstříc všem špatným zprávám, které si pro něj Montoya připravil.

Bar U Vřeštící kočky na Bourbon Street se na rozdíl od mnoha jiných podniků v New Orleansu jeho majitel rozhodl po hurikánu restaurovat do původní podoby. Opravené stěny však vypadaly, jako by se měly každou chvílí rozsypat, a ani nový lak na podlaze nemohl zakrýt patinu, kterou ve dřevě vyšlapaly statisíce kroků štamgastů. Surrealistické portréty jazzových zpěváků rozvěšené na stěnách byly vyretušované tak, aby vypadaly, jako by se na nich po celá desetiletí usazoval cigaretový kouř. Poslední z nich, obraz Elly Fitzgeraldové, visel nakřivo. Majitel se zřejmě svým hostům rozhodl připomenout, že svět je nedokonalý.

V místnosti potichu hučela ventilace, lopatky větráku u stropu se líně otáčely. Od malých stolků, u kterých skupinky hostů popíjely své nápoje, stoupaly vzhůru tenké stužky cigaretového kouře.

Montoya na něj čekal v jedné z kójí a usrkával kávu. Pokynul Bentzovi na pozdrav a ten tak tak že bolestí nesykl, když usedal ke stolku ke svému mladšímu kolegovi.

„Co se děje?" zeptal se Bentz bez okolků. Vzápětí si objednal čaj.

„Mám pro tebe nějakou poštu."

„Poštu?" opakoval Bentz překvapeně.

„Přesněji, posílá ti ji oddělení."

Montoya počkal, až servírka položí na stůl Bentzův čaj a pak vytáhl z aktovky nahnědlou obálku. Velkými písmeny na ní stálo Bentzovo jméno a adresa oddělení vražd neworleanského policejního sboru. Na obou stranách obálky zářilo červené razítko s nápisem: OSOBNÍ.

Nikdo ji zjevně ještě nerozlepil.

„To přišlo dneska?“

„Hmmm.“ Montoya upil kávy.

„Kontrolovali jste to?“ Bentz myslel obvyklou prohlídku, jestli psaní neobsahuje výbušninu nebo nebezpečné látky, třeba antrax.

„*Jo.*“

Bentz přimhouřil oči. „Ty osobně?“

„Přesně tak. Všiml jsem si jí v třídírně pošty a řekl jsem si, že když už je na ní tvoje jméno, patří jen tobě *a…*“ Pokrčil rameny.

„Prostě jsi ji sebral.“

Montoya zakroutil nejistě hlavou. Možná ano, možná ne.

„Je adresována tobě, takže by sis ten dopis měl přečíst dřív, než si ho všimne třeba takový Brinkman, nebo nějaký jiný chytrák.“ Svezl pohled na obálku na stole. „Třeba o nic nejde.“

„Kdyby sis to doopravdy myslel, tak bys mi kvůli ní nevolal.“

Montoya opět pokrčil rameny, až jeho kožená bunda zavrzala. „Otevřeš ji?“

„Teď?“

„No jasně.“ Znovu upil ze šálku.

„A je to venku, takže jsi byl zvědavý!“

„Hele, jenom se ti snažím krýt záda.“

„Výborně.“ Bentz se podíval na poštovní razítko. Bylo příliš vybledlé a v baru vládlo spíše přítmí. Naštěstí s sebou nosil na klíčích miniaturní bodovou baterku. Když si na razítko posvítil, sevřel se mu žaludek.

Jméno města bylo nečitelné, poznal ale poštovní směrovací číslo. Ve stejném obvodě žil s Jennifer, než tragicky zemřela.

Klíčem od domu obálku roztrhl a opatrně vytáhl její obsah. List papíru a tři fotografie.

Na okamžik přestal dýchat.

Zastavilo se mu srdce.

Fotografie opatřené automatickými daty zachycovaly jeho první ženu Jennifer.

Proboha, co to má znamenat?

Slyšel, jak se mu rozbušilo srdce. Nejdřív ta „zjevení“ a teď tohle?

„To je…?“

„Ano.“ Fotografie byly ostré a jasné. Barevné. Na jedné Jennifer přecházela jakousi rušnou ulici, na druhé nastupovala do auta světlé barvy, na třetí seděla u vysokého stolku v kavárně.

Poslední snímek byl pořízen skrz velké okno. Před ním byl chodník s několika chodci a dva automaty na noviny. Jeden na *USA Today*, druhý na L. *A. Times.*

Bentz přimhouřil oči a pokusil se v okně objevit odraz fotografa. Nenašel nic.

Tohle nedávalo smysl.

„Nějaké staré fotky?“ zeptal se Montoya.

„Jestli data na snímcích nelžou, pak jsou nové.“

„Data se ale dají změnit.“

„Já vím.“

„S dnešními programy si s fotografiemi můžeš dělat, co se ti zlíbí. Klidně můžeš nasadit něčí hlavu na cizí tělo a nikdo to nepozná.“

Bentz se znovu podíval na znepokojující snímky. „Ale proč?“

„Někdo si z tebe zkrátka utahuje.“

„Možná.“ Bentz pak svou pozornost obrátil k dokumentu, který našel v obálce spolu s fotografiemi. Čelist mu rázem ztuhla na kámen. V ruce držel kopii úmrtního listu Jennifer. Přes úhledně sepsaný dokument kdosi červeným fixem načmáral velký otazník.

„A co je zatraceně tohle?“ chtěl vědět Montoya.

Bentz nevěřícně zíral na znehodnocený dokument. „Někdo mě chce asi trochu podivným způsobem upozornit, že má první žena možná nezemřela.“

Montoya se chvíli mlčky zadíval na strnulou tvář bývalého parťáka. „To si snad děláš srandu, ne?“

„Tohle nevypadá jako sranda. Tobě snad přijde, že ano?“ zeptal se a ukázal na úmrtní list a tajemné fotografie.

„Myslíš, že je na těch fotkách Jennifer? Ale jdi!“ Podíval se Bentzovi přímo do očí. „Střílíš si ze mě?“

Rick si uvědomil, že nadešel čas, aby svého mladšího kolegu zasvětil do situace. Pouze jeho dcera Kristi věděla, že se

mu v nemocničním pokoji zjevila jeho první žena. Byla ale přesvědčená, že šlo o důsledek komatu a léků. Od té doby si už dával pozor na jazyk a Kristi, momentálně plně zaneprázdněná přípravami na svatbu, o této věci už nikdy nemluvila.

„Počkej," požádal ho Montoya, když se Bentz na chvíli odmlčel, aby se napil. „Chceš mi říct, že si myslíš, že možná doopravdy žije?"

„Upřímně řečeno, nevím, co si mám myslet."

„Nejspíš se jen honíš za přeludem."

Bentz se zamračil. Vycítil žár Montoyova pohledu. „Za žádným přeludem se nehoním."

„A co tedy děláš?"

„Ani se ze mě nestává blázen."

„Co *zbývá…?* Věříš, že se někdo převléká za tvou bývalou ženu a pak tě chodí strašit? Tohle si opravdu myslíš? Opravdu věříš tomu, že ses ocitl ve scénáři nějakého béčkového hororu?"

„Jak už jsem ti řekl, netuším, co si mám myslet."

„Olivii jsi to řekl?"

„Ne." Rozhlédl se. „Ještě ne."

„Bojíš se snad, že by tě opustila?" Montoya pozvedl své černé obočí a jedním douškem dopil kávu.

„Ale kdepak, obávám se jenom, že by to nemusela pochopit."

„Já sám tomu sakra nerozumím."

„Tak vidíš."

Montoya odložil šálek na stranu a opřel se lokty o desku stolu. „Co tedy chceš, abych udělal?" zeptal se.

„Hlavně o tom nemluv. Zatím. Možná bych ale něco potřeboval."

„A to?"

„A to jen pár malých službiček. Nejsem v práci, takže si už nemůžu tak snadno obstarávat informace. Možná bys pro mě mohl zkusit něco vyšťourat."

„Najít tu ženskou?"

„Kéž by," řekl Bentz. „Pro začátek bych ale chtěl, aby se někdo podíval, jestli by se na tom listě a fotkách nenašly otisky prstů, případně nějaká DNA. Včetně obálky a razítka. Mohl bys mi pak od všech výsledků poslat kopie?"

„Jasně.“ Montoya se znovu podíval na úmrtní list.

„Pak se stav do laborky a vezmi s sebou ty snímky. Tam by měli zjistit, jestli to není fotomontáž, nemám pravdu?“

„Snad ano.“ Přesunul pohled na fotografie. „Přinejmenším se na ně můžou podívat. Jeden z techniků, Ralph Lee, je opravdové eso. O focení ví úplně všechno.“

„Super. Udělám si kopie a jemu dám originály. Ať je zvětší, zostří, jestli to půjde, zkrátka ať se pokusí najít jakýkoliv detail, který by mi pomohl určit místo a čas, kdy byly pořízeny. Třeba se mu podaří najít na nich jméno ulice, registračky aut, hodiny na domech, pozici slunce, co já vím… Zkrátka všechno, co by mohlo potvrdit pravost data na těch fotkách.“

Montoya se zamračil. „Co budeš s těmi kopiemi dělat?“

„Ještě nevím. Uvidíme.“

Bentz zastrčil fotografie i úmrtní list zpět do obálky. Nevěděl ani, co by vlastně potřeboval. Už ho ta hra na schovávanou štvala a měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Nemohl zkrátka jenom sedět na zadku a čekat, co si na něj ten neznámý útočník vymyslí. „Určitě ale zatím nikomu nic neříkej. Kdyby se Jaskielová nebo kdokoliv jiný na oddělení dozvěděl, že mívám vidiny, s odznakem bych se mohl rovnou rozloučit.“

Montoya se poškrábal na bradě a odsunul židli. Pecka s diamantem, kterou měl v uchu, se zablýskla jasným světlem.

Bentz v jeho očích spatřil pochybnosti. „Ty mi nevěříš, viď?“

„Já? No dovol! To není můj styl.“ Rychle se na Bentze ušklíbl. „Je to ale celé takové podivné, přesně jak jsi řekl. A já jsem na tom stejně. Nevím, čemu mám věřit.“

4

Bentz pořád musel myslet na to poštovní razítko z Jižní Kalifornie. Vyhledal nejbližší kopírovací studio a nechal si snímky i úmrtní list několikrát ofotit. Všechny dokumenty si nechal i zvětšit a zaostřit. Originály pak předal Montoyovi.

Byl přesvědčen, že ho stopuje někdo z jeho minulosti. Nebo z minulosti Jennifer. Ale kdo? Proč? A proč si s ním tak zahrává?

Před semaforem zpomalil a s trhnutím zastavil. Oblohou líně pluly těžké mraky. Zhluboka se nadechl vůně Mississippi, která k němu pronikala otevřeným okénkem.

Vybavil si obrázek Jennifer stojící v lese jen několik kroků od jeho verandy. Byla tak blízko jeho domova. Oliviina domova! A teď ty fotografie. Střelil pohledem na sedadlo spolujezdce. Na vrchu ležel snímek, na němž Jennifer přechází ulici. Žena na fotce je buď jeho bývalá manželka, nebo její dvojnice.

Duchy fotoaparát nezachytí.

Tajemná zjevení nebývají skutečná, a přístroj tedy není schopen vtisknout jejich obraz na kinofilm.

Byla tedy skutečná?

Sevřel se mu žaludek.

Kdo tedy stál u verandy domu, který patřil dříve pouze Olivii? Na každý pád, poslední „setkání“ se odehrálo až příliš blízko jeho soukromého života. Příliš blízko Olivie.

Svou milovanou ženu by do celé záležitosti zatahoval jen nerad. Žila tu a každé pomyšlení na to, že by její bezpečnost mohla být sebeméně narušena, se mu pranic nelíbilo. V tomhle domě se Olivia vždy cítila naprosto bezpečně. Chlupáč byl mimořádně špatný hlídací pes, proto si před rokem na Bentzovo naléhání nechali nainstalovat bezpečnostní systém. Dosud o něm skoro nevěděli, ale to se asi mělo brzo změnit.

Na semaforu naskočila zelená, Bentz ale musel ještě chvíli počkat, než přes přechod přejde postarší žena. Jakmile vstoupila na chodník, vystřelil za roh. Vzápětí ale znovu dupl na brzdu. Uprostřed silnice si vykračoval mladík ve vytahaném tílku, šortkách a se sluchátky na uších. V ruce držel iPod a zřejmě si ani nevšiml, že ho Bentz málem přejel.

Rick projel kolem stanice. Neuniklo mu, že Brinkman obsadil místo, které odnepaměti patřilo právě jemu. *To je mi ale překvapení!* Brinkman nebyl špatný polda, naopak, měl ale také zvláštní schopnost naštvat každého v okruhu padesáti metrů. „Ale co, klidně se tím místem udav, já už ho beztak asi potřebovat nebudu," řekl si Bentz a zamířil k nejbližší internetové kavárně. Objednal si ledovou kávu a připojil se k síti. Chtěl najít všechny možné informace související s Jennifer. Dokonce si nechal vygooglit i své vlastní jméno. Ve velké většině odkazů o sobě četl jako o hrdinovi, co od chvíle, kdy nastoupil k neworleanské policii, vyřešil celou řadu případů a chytil nejednoho sériového vraha.

Narazil ale i na několik negativních odkazů, a to zejména z doby svého působení v Los Angeles. Psalo se v nich o policajtovi, který utekl od velkého případu, aniž by ho dokončil.

Našel i článek o svém obrovském omylu, kdy si spletl dvanáctiletého kluka s plastovou pistolkou s nebezpečným vrahem jdoucím po jeho parťákovi. Bentz tehdy chlapce varoval a… a vystřelil.

Chlapec, Mario Valdez, zemřel krátce po příjezdu do nemocnice.

Po tomto incidentu začal Bentz pít. V Los Angeles si už kariéru zpackal, a rozhodl se proto opustit oddělení. Naštěstí ho pak oslovila Melinda Jaskielová, která brala v potaz i jeho zásluhy a dala mu druhou šanci. V New Orleansu.

Bentz se tedy přestěhoval a začal nový život.

A teď mu kdosi chce připomenout jeho minulost v Los Angeles. Ať už mu fotografie a úmrtní list poslal kdokoliv, určitě ho chce vylákat do Jižní Kalifornie.

Ale *proč?* A *proč právě teď?*

Dopil kávu a zavolal na Montoyovo soukromé číslo. Bývalý parťák ale telefon nebral, proto mu Bentz nechal vzkaz, aby se

ozval, jakmile bude moci. Zadíval se přes ulici do malého bistra, kde lidé seděli na barových stoličkách kolem vysokých stolů nebo v obrovských křeslech u okna. Jakési dvě ženy středního věku si pochutnávaly na koblihách. Tři teenageři, chlapec se dvěma dívkami, se povalovali v křeslech a upíjeli nápoj s bohatou pěnou a čokoládovou polevou. Během konverzace psali všichni tři esemesky jak o závod.

Nikde naštěstí neviděl svou první ženu. Ani jejího ducha.

Snad by ho už ani nepřekvapilo, kdyby se znovu zjevila.

Odpovědi na otázky ohledně Jennifer se tedy skrývaly v Kalifornii. Znovu vytáhl fotografie. Nepochyboval, že byly pořízeny v Los Angeles. Na snímku, kde přecházela ulici, si všiml vzrostlé palmy a kalifornské registračky na autě zaparkovaném u chodníku. Na snímku z kavárny zase našel ceduli s názvem ulice, na níž rozeznal písmena *ado Aven.* S nejvyšší pravděpodobností odkazovala na nějakou avenue. Takových ale byla ve městě spousta. V duchu se probíral názvy ulic, na které už pomalu zapomněl. Mercado Avenue nebo Avocado… Sevřel se mu žaludek. Colorado Avenue! V Santa Monice.

Jestli jde opravdu o tuhle ulici, tak si z něj někdo pořádně střílí.

S Jennifer strávili nespočet sobotních odpolední na promenádě na Třetí ulici v Santa Monice a ta sousedila jen jeden blok od Colorado Avenue s velkým nákupním střediskem. Pokud si pamatoval správně, do nákupního centra se vcházelo právě z této třídy. Konečně mohl propojit těch několik málo indicií a měl se tedy od čeho odrazit. Zmocnil se ho zvláštní pocit. Jako by vypil pět káv za sebou.

Na tohle nebylo těžké přijít.

Je na správné stopě?

Pravdou ale zůstávalo, že nákupní středisko, dlouhá pláž a kavárničky v Santa Monice patřily mezi nejoblíbenější místa jeho bývalé ženy a že i pro něj hodně znamenaly.

„Do háje.“ Poškrábal se na zátylku. Věděl, že ať se mu to líbí nebo ne, bude se muset vrátit do Jižní Kalifornie.

Kdosi ho tam chtěl vylákat.

Kdosi chtěl, aby se tam vrátil.

„Zatraceně," zamumlal polohlasem. V Jižní Kalifornii po sobě zanechal spoušť. Značnou. Spoušť, kterou kdysi odmítl řešit. Utekl před zodpovědností a jen málo lidí z losangeleského policejního sboru jeho odchodu litovalo.

A najednou vídá duchy a dostává anonymy odeslané právě z bývalého bydliště, do něhož už v životě nechtěl vkročit.

V Kalifornii se něco dělo a on za každou cenu musí zjistit co. I kdyby to znamenalo, že se nechá vlákat tím neznámým provokatérem do pasti. Tohle pomyšlení ho trápilo, nic jiného ale dělat nemohl.

Vypnul počítač a všiml si, že Olivia bude za čtvrt hodinky končit v práci. Výborně! Chtě nechtě, nadešel čas se jí se vším svěřit.

Venku se mezitím zkazilo počasí. Ochladilo se a oblohu zaplnily temné mraky. Vzduch byl těžký a plný vlhkosti, patrně se blížila bouře. Nastoupil do auta, zavřel okénka a vyrazil směrem k Francouzské čtvrti. Podařilo se mu zaparkovat jen dva bloky od Jacksonova náměstí.

Za pomoci hole, na kterou se už nemohl ani podívat, došel až k obchůdku, kde jeho žena pracovala. Podle Bentzova názoru nešlo o nic jiného než o krámek se suvenýry. Bentz Oli podezříval, že hlavním důvodem, proč zde zůstala, je možnost poznávat nové lidi a trávit den v příjemném potlachu s Tawildou, štíhlou elegantní černoškou, která ve Třetím oku pracovala snad od jeho otevření, a jejich novou kolegyní Mandy. To jediné vysvětlovalo, jak se z vystudované psycholožky mohla stát prodavačka.

Bentzovi z obchodu ale běhal mráz po zádech.

V nevelké výloze ležela spousta krystalů, náboženských artefaktů, knih o voodoo, masopustní masky a hlavičky aligátorů s lesklýma očima. Nacházelo se v ní i několik panenek s malovanými tvářemi, kamennými úsměvy a očima lemovanýma falešnými řasami. Bentzovi se nelíbily. Připomínaly mu mrtvé děti. Panenky se začaly v obchůdku prodávat teprve nedávno a podle Olivie šlo o opravdový hit. Vzácné drahé panenky prý výrazně zvednou zisk podniku.

Což Bentz nechápal.

Jednou udělal tu chybu, že se zeptal: „Kdo si proboha ty voodoo krámy může koupit?“

Olivia, která zrovna stála v kuchyni a sypala semínka papouškovi, se neurazila. Podívala se na něj přes rameno a tajemně se na něj usmála. „To snad ani nechtěj vědět. Jen si dej pozor. Co když se tě někdo, koho jsi strčil za mříže, pokusí uhranout?“

„Těmhle kravinám já nevěřím.“

„Zatím! Jen počkej, až se ti znenadání na pleti objeví strašlivá vyrážka… nebo… ti zčervenají oči… anebo…, nevím…, se z tebe stane impotent. Třeba se ti úplně schová ptáček.“ Pozvedla vyzývavě obočí.

„Ty si koleduješ,“ zavrčel výhrůžně a vykročil směrem k ní.

„A co bych si asi tak mohla vykoledovat?“

Chytil ji v pase, zvedl a zamířil s ní ke schodišti. Po lince i po zemi se rozsypala semínka. Papoušek zavřeštěl a pes se rozštěkal. Olivia pištěla a smála se na celé kolo, uvolněné sandály jí klapaly po schodišti.

Jakmile dorazili do ložnice, rychlým kopnutím za nimi Rick zavřel dveře a povalil ji na postel. Pak jí ukázal, že část těla, o které mluvila, se rozhodně nikam neschovala a že funguje dokonale.

Stále ji miluje k zbláznění, uvědomil si, když se z ocelové oblohy snesly první kapky deště a on vstoupil na přeplněný chodník směřující k Jackson Square. Jejich vztah byl nyní poněkud napjatý, pozbýval tu prostou živoucí lehkost, kterou byl kdysi prodchnut.

Stále v něm ale zůstala vášeň. Na druhé straně se z něj vytratila dřívější spontánnost a hravost.

A čí je to asi chyba, co? Detektive supermane?

Začala ho bolet noha. Rychle prošel kolem otevřených dveří jedné z restaurací. Sotva zaznamenal libé tóny jazzové muziky a pronikavou vůni místní kajunské kuchyně.

Zvažoval, má-li se jí opravdu s celou tou bláznivou záležitostí ohledně Jennifer svěřit. Nikdy nebyl dobrý řečník, nikdy neuměl vyjadřovat své obavy nebo naděje. Nyní se ale musí všechno změnit. Nejvyšší čas.

Prokulhal se skrz dav umělců vystavujících svá díla kolem kovového plůtku obepínajícího náměstí. K jeho uším dolehla důvěrně známá píseň v podání neznámého saxofonisty. U nohou mu ležel otevřený futrál, kam lidé házeli peníze, opodál se zase kolem staré kartářky tísnil přibližně dvacetihlavý hlouček lidí.

Další obyčejný den ve Francouzské čtvrti.

Déšť pomalu houstl. Bentz obešel kočár tažený koňmi a vkročil do vchodu Třetího oka. Olivia už počítala tržbu. Za den prodali několik triček, krabičku zázračného písku s kamínky, hrabičky pro štěstí, hlavičku malého aligátora a k Bentzovu nemalému překvapení i dvě starobylé panenky.

Při pohledu na okultní veteš v krámku usoudil, že je nejvyšší čas, aby Olivia přeci jen začala usilovat o kariéru psycholožky. Je čas vypadnout z tohoto skladiště příšerných krámů a věnovat se lidem s duševními problémy.

„Ahoj.“ Olivia pozorovala, jak se Bentz pokouší vyhnout zavalité ženě před vitrínou s vystavenými malovanými lasturami.

„Nazdar.“

Oliviina tvář se rozsvítila úsměvem, při kterém se mu pokaždé zastavilo srdce. „Co tu děláš? Chceš si něco koupit?“

„No to víš, že jo! Hledám společnost na vynikající večeři.“

„Moi?“ zeptala se francouzsky a ukázala na sebe.

Zamyšleně se zamračil a pomalu si ji prohlédl od paty až k hlavě. „Hm, to by snad šlo.“

„Výborně, pane Bentzi,“ řekla a usmála se. „Vy taky docela ujdete.“

„Jdete hned na věc, to se mi líbí.“

„Tenhle chlap má charakter, zosobněná pokora,“ prohodila k Mandy. Pak sebrala z pultu kabelku, přešla ke svému muži a vlepila mu na tvář letmý polibek. „Tak proč jsi tady?“

„Ptala ses mě, co se děje. Myslím, že nastal čas, abych ti to řekl.“

Její úsměv se jak mávnutím proutku vytratil. „Mám se bát?“

Zaváhal. Rád by ji uklidnil. Rozhodl se ale pro upřímnost. „Ne zcela. Nebo, přesněji, nemusíš se bát o náš vztah. Stalo se mi ale něco zvláštního.“ Vzal jí ze stojanu deštník, nabídl rámě a vyvedl ji z krámku. Déšť bubnoval na dlažbu chodníků, z

okapů vytékala spousta vody. Pouliční umělci rychle zakryli své živnosti igelitovými plachtami.

Bentz rozevřel deštník a podržel ho Olivii nad hlavou. Při chůzi se všemožně snažil vyhýbat se kalužím i chodcům. Pršelo mu na záda. Odkudsi se ozvalo zatroubení a kůň ve spřežení si nervózně odfrkl.

Během několika málo vteřin se déšť změnil v průtrž mračen.

Doběhli do restaurace, přičemž Bentz musel zatnout zuby, aby překonal důvěrně známou bolest v noze, která mu neodbytně připomínala, že ještě v žádném případě není stoprocentně zdravý.

Navzdory všem snahám mu ale stačila promoknout bunda, boty i kalhoty.

Olivia se smála. V očích jí hořely plamínky nadšení. Měla déšť ráda. „Jsi úplně mokrý," poznamenala, když došli k restauraci.

„To protože jsem galantní a snažil jsem se tě ochránit před deštěm."

„A za to ti nesmírně děkuji." Mrkla na něj. „Někdy ti to vrátím."

„Jo, v to doufám." Pod pruhovanou markýzou Bentz deštník složil, sklepal z něj vodu a otevřel Olivii dveře. Vnitřek restaurace osvětlovaly lampičky visící od stropu jako hvězdy. Stěny z hrubých cihel byly místy obložené nachovým dřevem.

Hosteska je odvedla ke stolku u okna v zadní části místnosti. Liják venku neustával. Nad městem i nadále visely temné šedé mraky, voda se v hustých provazech spouštěla na zmáčenou zem. Líný větrák nepatrně vířil vzduch. Číšník jim přinesl vodu v karafě a zapálil před nimi jedinou svíčku na stole.

„Tak co se tedy děje?" začala bez okolků Olivia, jakmile znovu osaměli. „Proč mám takový divný pocit, že se mi to nebude líbit?"

„Protože jsi zatraceně chytrá ženská."

„Hm."

„A navíc jsi tak trochu šarlatán."

„Kterého ale miluješ," připomněla mu Olivia.

„Jasně."

„Co víc, zbožňuješ ho!"

„No, to už trochu přeháníš…“

„Utíkáš od tématu.“

„Jen čekám na ten správný okamžik,“ řekl. V rychlosti přelétl menu a rozhodl se o Jennifer pomlčet, dokud si neobjednají.

Když se číšník opět vzdálil, Bentz jí vyložil celou pravdu. Začal momentem, kdy se probudil v nemocnici, pocítil pokles teploty a hned potom spatřil svou bývalou ženu ve dveřích. Řekl jí i o druhém zjevení. Nakonec se jí svěřil i s tím, že ji před několika dny pozoroval jen několik kroků od jejich verandy a že dostal obálku s fotografiemi a úmrtním listem.

S každým slovem Oliviina tvář vážněla. „Tomu nerozumím,“ špitla nakonec. Očima vyhledala jeho pohled. „Jak? A proč?“

Podal jí kopie, které si nechal udělat, a sledoval, jak jí bledne tvář. „To bych taky moc rád věděl.“

„Jennifer je přece mrtvá.“ Vzhlédla k němu ve víře, že ji v jejím přesvědčení utvrdí.

„Ano.“

„Nechala vzkaz na rozloučenou, ty sám jsi přece její tělo identifikoval.“

„Já vím.“

„Tak potom…“

„Dvojník, možná.“

„Nebo… nebo jen tvá představivost.“

„To si nemyslím.“ Ukazovákem zaťukal na fotografie rozložené po stole. „Jen se podívej na ty snímky, jsou pravé.“

„Nebo jde o fotomontáž.“

„I to je možné.“

„Ricku, ona nežije!“ Odkašlala si a nahnula se přes stůl. „Řekl jsi o tom Kristi?“

„Byla u toho, když jsem se probral. Myslela si, že mám halucinace v důsledku léků nebo komatu. Tvrdila mi, že se tohle často stává lidem na drogách a že do mě cpali hrozná svinstva, když jsem byl v bezvědomí. Nechtěl jsem ji už pak dráždit, tak jsem o tom před ní nemluvil a ona přede mnou taky ne.“

Navíc má teď dost práce s knihou, kterou píše, a s přípravami svatby. Nerad by, aby si jeho dcera myslela, že její

tatík přichází o rozum. Nyní si už byl jistý, že ho pronásleduje skutečný člověk, nevylučoval však ani, že se jedná o přeludy vyvolané jeho chorou myslí.

„Ona ji neviděla?“ Olivia pokynula hlavou k fotografiím.

„Ne.“

Pomalu vydechla. Pohledem mlčky těkala z úmrtního listu k fotografiím a naopak. Obočí se jí srazilo v jednu tmavou linku nad očima, rty se zkroutily ve znechuceném gestu. „To je opravdu divné.“

„Naprosto souhlasím.“

„Máš alespoň nějaké tušení, kdo to poslal?“ Zvedla fotografie k očím, detailně si je naposledy prohlédla a podala je opět Bentzovi.

„Ne. Dal jsem ale Montoyovi originály, aby je nechal prozkoumat v laborce. Pokusí se najít DNA, otisky prstů, fotomontáže, zkrátka cokoliv. Zkusí také zjistit něco o tom otazníku na úmrtním listu.“ Zastrčil obálku do kapsy bundy právě v okamžiku, kdy jim číšník přinesl první chod.

„Myslíš, že by mohla žít?“ zeptala se Olivia.

„Ne.“ Přitáhl si k sobě talíř s dušenými plody moře a zakroutil hlavou. „Nevěřím ale ani, že vídám jejího ducha.“

„Samozřejmě. Takže… si s tebou zahrává její dvojnice.“ Nepřítomně pokývala hlavou, pak se chopila vidličky. „Ale kdo to je?“

„To je otázka za milion!“

S pobouřeným výrazem nabrala na vidličku salát a krevetu. „Takže ty si myslíš, že po Louisianě běhá nějaká vyšinutá ženská, převléká se za Jennifer a ukazuje se jenom tobě. Dále se domníváš, že se objevila ve špitále čirou náhodou v okamžiku, kdy ses probudil. Fotky s kopií úmrtního listu ti ale někdo poslal z Los Angeles.“ Přivřela oči a vložila si vidličku s jídlem do úst. „Nebo se snad mýlím?“

„Ne, řekla jsi to naprosto přesně.“

„Proč by si s tím ale někdo dával tolik práce? Proč jednoduše ten balíček neposlal odsud, z New Orleansu?“

„Jennifer zemřela v Kalifornii.“

„Pokud ovšem v tom autě opravdu zemřela ona.“

„Zemřela, tím jsem si naprosto jistý.“

„Říkal jsi, že vypadá, jako by vůbec nezestárla. Jak daleko jsi od ní stál?“

Skvělý postřeh! „Moc blízko ne.“

„Aha. Hm, na těch fotkách také vypadá mladší, než by měla, mohou ale být upravené na počítači. Stačí, aby její tvář někdo přilepil na cizí tělo.“

„Odpověď se skrývá v Los Angeles.“

„I když jsi ji viděl v Louisianě?“

„Snímky ale byly pořízeny v okolí L. A.“

„Možná!“

I tohle se dalo nakašírovat. „Pohřbená je v Kalifornii,“ řekl a čekal, jak se zachová.

„Proboha, ty ji snad chceš exhumovat?“ V jejím výrazu četl jasný odpor. „Jenom proto, že si *myslíš*, že jsi ji viděl? Jenom proto, že ti někdo poslal její fotky a kopii úmrtního listu z města, kde jsi žil? Nepřeháníš to trochu? Myslíš si, že by si to mohl někdo objednat?“

„Nevím, možná ano.“

„Takže ty vážně uvažuješ o cestě do Kalifornie,“ pronesla rezignovaně a zakroutila hlavou.

„Jo. Tedy pokud mě nepovolají zpátky do služby.“

„Chceš odjet brzy.“

Přikývl. „Montoya mi bude krýt záda tady. A dá na tebe pozor.“

„Myslíš, že to potřebuju?“

„To ne, ale…“

„Ale kdybych se třeba cítila osamělá, tak bude nablízku, že?“ řekla výsměšným tónem. „Kdybych si náhodou myslela, že se honíš za přeludem, za duchem…, že zkrátka řešíš city, které jsi ještě nedokázal pohřbít, mám se obrátit na tvého partnera. Ne na tebe. Tohle mi chceš říct?“

Cítil, jak se mu na zádech napjaly svaly.

„Já nepotřebuju, aby mi někdo utíral zadek a vařil kasičku. Jsem totiž už dospělá, jestli sis nevšiml. V tomhle domě jsem navíc žila většinu svého života. Sama. A nechci, aby na mě někdo ‚dával pozor‘. Občas přemýšlím, jestli ti jednoduše nepřeskočilo.“

No, tak to už jsme dva.

„A proč to nenecháš na policii?“

„Já jsem přece taky policajt.“

„Nejsi, tentokrát ne.“ Zakroutila hlavou. Ve světle svíčky se jí vlasy zlatě zaleskly. „Tentokrát jsi oběť.“

„Poslouchej, Oli…“

„Co? Nějakou výmluvu, proč musíš jít za každou cenu chytat ženskou, která je už spoustu let po smrti? Nějaké ubohé odůvodnění? Tohle by měla řešit policie,“ řekla rázně a ukázala na kopie fotografií a úmrtního listu. „A co se těch ‚zjevení‘ týče, ty by měl řešit psycholog. Ty fotky musí být podvrh!“

„Olivie…“

„Já jsem poslouchala, co jsi mi říkal, každé slovo. Jenže to, co mi *neříkáš*, je ještě horší, duní mi to v hlavě, v mozku, trhá mi to srdce!“

„Počkej chvilku.“

„Ne, to tedy nepočkám. Ani vteřinu, ani desetinu vteřiny. Ty se totiž podle mého názoru honíš za svou minulostí. Přiznej si to. Jediným problémem celého našeho manželství byla Jennifer. Kristina matka. Žena, se kterou ses rozešel, protože ti zahýbala, a pak jsi ji vzal zpátky, ačkoliv se jí nedalo věřit. Bojuješ s emocí, která tě sžírá už více než deset let, a tou je pocit viny. Pocit viny, že ona zemřela a ty žiješ.“

„To je názor profesionálního psychologa?“

„Nehledej na něm nic profesionálního. Jde o můj lidský dojem.“ Vypadala, jako by chtěla ještě něco dodat. Na chvilku se ale odmlčela a odsunula svůj salát stranou. „Podívej, jestli musíš jet, tak jeď. Zjisti, co se děje. Je to důležité, ano, přiznávám. Já jen chci, aby sis konečně vyřešil minulost a jednou provždy s ní skoncoval.“

Pocítil škubnutí ve spánku. „Jestli nechceš, abych jel…“

„Ale kdepak, jen si jeď. Tohle je tvůj boj a já tě od něj nemůžu zrazovat. Cítíš, že to musíš udělat, tak to udělej.“

„Myslel jsem, že chceš, abych se ti otevřel. Abych ti řekl, co mě trápí.“

„Ano. To jo,“ připustila, když jim vrchní na stůl položil první chod. „Chtěla jsem to vědět, ano, ale mnohem dříve. Dříve, než sis už v duchu dávno sbalil kufry na cestu do Prčic.“

„Jak říkám, stačí slovo a zůstanu doma.“

Zaváhala. Pak se předklonila. „Ne, Ricku. Já chci, abys jel. I kdybychom byli šťastní, pořád bych pochybovala. A ty by ses cítil provinile. Kdyby Jennifer žila, my dva bychom se nikdy nepotkali. Teď jenom musíme zjistit, jak pevné je naše manželství.“

„Podle mého soudu je hodně pevné.“

„Opravdu?“

„Ano.“

„Dítě ale nechceš.“

„Já mám dítě.“ Chtěl ještě pokračovat, ale podle jejího výrazu poznal, že se jí dotkl. Naklonil se tedy přes stůl a chytil ji za ruku. „Zkrátka na to ještě není čas.“

Olivia ale svou ruku stáhla. „Omyl, Ricku. Je na to ten nejvyšší čas,“ řekla. Brada se jí zachvěla. „Buď teď, anebo nikdy.“

Uvědomil si, že se bude muset vzdát. Koneckonců, Olivia bude skvělou matkou, tím si byl jistý. A navíc nechtěl podávat přihlášku do domova důchodců ve chvíli, kdy jeho dítě bude nastupovat na střední. „Popřemýšlím o tom.“

Sebrala ze země kabelku a odsunula se od stolu. „Dobře. Přemýšlej ale rychle.“

5

Měla mu to říct.

Neměla mu to tajit.

Olivia vystoupila ze sprchy a důkladně se osušila. Otřela párou zamlžené zrcadlo. Celou dobu přemýšlela, jestli se zachovala správně. Bentz odjel brzy ráno, ale do Los Angeles ještě nedorazil.

Neměla ho pustit, aniž by se mu svěřila, že je těhotná. Ale nechtěla ho svazovat, vydírat dítětem. Při té myšlence jí naskočila husí kůže. Opovrhovala lidmi, kteří milovanému člověku nasazují pouta. Považovala to za kontraproduktivní. Nechtěla ho z ničeho obviňovat a on se celkem jasně vyjádřil, co si o dalším otcovství myslí.

Na druhou stranu, nikdo nemohl říct, že otěhotněla proti jeho vůli. Jednoduše přestala užívat antikoncepci. A to Bentz věděl. O tohle se staral on. Občas ale prezervativ nepoužil, a to ve chvílích, kdy vášeň převládla nad jeho chladným rozumem. Při pohledu do zrcadla si během čištění zubů Olivia uvědomila, jak ji vzrušuje pomyšlení na plod v těle. Bála se, že s přibývajícími lety by bylo těhotenství stále obtížnější.

V žádném případě mu ale nechtěla předhazovat dítě, aby mu zabránila odcestovat do Los Angeles.

Vyplivla pastu do umyvadla, vypláchla si ústa a narovnala se. Žena, která na ni v mdlém světle zhlížela, ji tiše vinila ze zbabělosti. Cítila se provinile. Nemlčela ale bezdůvodně. Nechtěla se s ním hádat. Neunesla by zklamání a zlobu v jeho očích. Pravděpodobně by ji nežádal o potrat a ona si také nedovedla představit, že by se dítěte měla vzdát.

„A to o sobě tvrdíš, že jdeš vždy přímo na věc," řekla svému odrazu. „Prý se ničeho nezalekneš a před ničím se neskloníš. Co se to s tebou, zatraceně, stalo?"

Pohladila se po svém plochém bříšku.

Dítě…, právě teď se v ní rodí nový život.

A její manžel o něm nemá nejmenší tušení. Nechce o něm vědět.

„Zatraceně," zamumlala polohlasem. „Není nad to nechat všemu volný průběh!" povzdechla si. Učesala se, omotala si ručník kolem těla, otevřela dveře z koupelny a málem šlápla na psa. Chlupáč si ustlal přímo přede dveřmi. „To není moc chytré," řekla a pohladila ho po hlavě. „Nic si z toho ale nedělej. Poslední dobou se tu děje spousta hloupých věcí. Až příliš. Nejsi v tom sám."

Chlupáč zabubnoval ocáskem o podlahu, vstal a vydal se za ní do ložnice. Olivia se převlékla a snažila se nemyslet na manžela vzdáleného tisíce kilometrů a honícího démony své pradávné minulosti.

Během letu se nic zvláštního nestalo.

Jen jednou si na chvíli zdříml, a když se probudil, zdálo se mu, jako by cítil gardénie. Rozhlédl se pozorně po celém letadle. Napůl očekával, že uvidí Jennifer, jak sedí poklidně u okénka a čte si. Vycítila by nejspíš jeho pohled, ohlédla by se po něm a usmála by se tím svým sexy úsměvem, který ho zaručeně pokaždé vzrušil. Beze slova by mu sdělila, že o něm ví.

Nic takového se ale nestalo.

Žádný z pasažérů mu jeho první manželku nepřipomínal. Exmanželku, musel si připomenout. Ex! Byli rozvedeni, v době, kdy umřela, ale žili zase spolu. I tohle soužití však mělo kvůli jejím avantýrám skončit.

Letadlo se dvakrát lehce otřáslo při nárazu kol o ranvej. Ve chvíli, kdy rolovalo k letišti, většina cestujících si už zapínala mobilní telefony, rozepínala pásy a chystala si příruční zavazadla. I žena, která celou cestu seděla vedle něj a četla si knížku, chvatně sáhla po své gigantické kabelce a začala v ní hledat telefon. Zpomalování letadla její snažení ještě urychlilo. Bentz zacvakl notebook položený na výklopné poličce na sedadle před ním. Ignoroval několik ran kabelou do nohy, než žena konečně našla svůj telefon, okamžitě ho zapnula a zavolala si.

Ke své vlastní nelibosti vyslechl jednostrannou konverzaci o poslední milence jejího bývalého přítele.

Letadlo se ale naštěstí vyprázdnilo poměrně rychle.

Po cestě k výdeji zavazadel zavolal Olivii a nechal jí na záznamníku vzkaz, že dorazil v pořádku. Vyhledal mezi zavazadly svou cestovní brašnu a pronajal si SUV s navigací. Tohle všechno vykonal i navzdory nepříjemné bolesti v boku bez pomoci hole, kterou hodil na zadní sedadlo.

Sotva vyjel v zachovalém Fordu Escape z půjčovny aut, nasadil si na nos brýle. Vzrušením se mu stáhl žaludek, když začal poznávat části města. Los Angeles opustil už před mnoha lety s hořkou pachutí na jazyku a nyní se mu všechny tyto pocity rázem vrátily. Pocit viny za sebevraždu Jennifer, smutek ze smrti dvanáctiletého kluka s umělohmotnou pistolkou, frustrace z toho, že nedokázal vyřešit vraždu dvojčat Caldwellových a pachuť stovek panáků whisky.

Byl ve strašlivém srabu. Jeho nejbližším, a za chvíli i jediným, přítelem se stal Jack Daniel‘s, kterému mohl být vděčný i za klesající pracovní schopnosti a zatemněný rozum.

Ačkoliv od losangeleské policie odešel sám, pravdou zůstávalo, že na něj kolegové vyvíjeli silný nátlak, aby podal výpověď. Napětí, jaké tou dobou na oddělení kvůli němu panovalo, by se dalo krájet. Dokonce i těm několika málo přátelům, kteří mu navzdory všemu zbyli, se ulevilo, když nakonec podal výpověď. Všichni si oddechli, nejvíce on sám.

Bohužel po sobě zanechal rozdělanou práci.

V Jižní Kalifornii nebyl už mnoho let, a i když se prostor před letištěm změnil, vysoké palmy a futuristické oblouky budovy mu okamžitě připomněly, co se tolik let těžce snažil vytěsnit z mysli.

Při vjezdu na hlavní silnici se rozhlédl. Okolní kopce ale kvůli silnému smogu neviděl. Zapnul klimatizaci, aby se v rozpáleném autě neuvařil. Mrakodrapy se vlnily v horkém vzduchu. Instinktivně zabočil ke své bývalé čtvrti.

Trochu se změnila. Křoví a stromy povyrostly, a zdálo se, jako by se celá část města svezla na stranu, chodník byl sesunutý, řada domů byla popraskaná a měla rozbitá okna.

Jeho starý dům se ale prakticky nezměnil. Před dvanácti lety býval čistě šedý, dnes by rozhodně potřeboval ještě jeden nátěr. Dveře od garáže byly promáčklé a nešly dovřít, ve vyschlé zahrádce kolem domu bujela přerostlá tráva. U verandy usychalo několik keříků. Na trávníku stála sluncem vybledlá cedule s nápisem NA PRODEJ.

Bentz nechal hůl v autě a zamířil k domu. Pomalu ho obešel, nahlížel skrz špinavá okna na prachem pokryté podlahy a omšelé stěny. Některé z nich měly stejnou barvu jako kdysi. Ustoupil a zastínil si oči. Mozek mu bombardovaly vzpomínky na den, kdy se nečekaně vrátil domů. V ložnici našel rozesílanou postel, v koupelně rozbité zrcadlo. V duchu si znovu promítl cestu do náhradní ložnice v prvním patře, pokoje pro hosty, který Jennifer používala jako svou kancelář. Vzpomínal si, že mu tenkrát chvíli trvalo, než našel vzkaz na rozloučenou. Neležel totiž na místě, kam se obvykle podobné vzkazy pokládají. Byl zastrčený v zásuvce jejího stolu. Adresovala ho Kristi a podepsala ho svou vlastní rukou.

Nikdy to nedokázal pochopit.

Vzkaz byl zasunutý v knize psychologické svépomoci, kterou právě četla. *Moje vnitřní síla*, nebo jak se vlastně jmenovala.

Zjevně jí příliš nepomohla.

Proč vzkaz ale nenechala v otevřené knize?

Zdálo se mu, jako by si na poslední chvíli sebevraždu rozmyslela.

Nebo na něco čekala. Třeba se ještě zcela nerozhodla.

Když dopis objevil, přestal si klást nepříjemné otázky a smířil se s tím, že se Jennifer konečně podařilo najít řešení, které tak dlouho hledala. Tehdejší pochyby ale najednou znovu ožily. Co když její smrt nebyla sebevražda? Co když auto neřídila Jennifer? Co když žena, kterou identifikoval jako svou exmanželku a pohřbil, byla někdo úplně cizí?

Koho tenkrát vlastně pohřbili?

Při této myšlence se mu sevřel žaludek. Okamžitě vzpomínky zarazil, než se vydají do temné hořké minulosti.

Vrátil se k autu a zamířil ke hřbitovu, kde, jak se alespoň donedávna domníval, spočívala jeho první žena. Zaparkoval ve

stínu letitého dubu, vytáhl z brašny peněženku a vyhledal v ní vizitku detektiva Jonase Hayese z losangeleské policie. Nosil ji u sebe už dobrých dvanáct let a naprosto přesně si vybavoval moment, kdy mu ji policista vtiskl do dlaně. „Tady máš, kdybys někdy něco potřeboval," řekl tenkrát. Hned poté se obloha zatáhla těžkými mraky a začalo pršet. Ale to je tak dávno… A nyní Bentz přemýšlel, jestli pod touto granitovou deskou leží opravdu Jennifer.

Po vyschlé trávě došel až k jejímu hrobu. Přečetl si nápis na náhrobku a pocítil bodnutí u srdce. Mýlil se tehdy? Patří tělo tlející v zemi pod jeho nohama někomu jinému? Zadíval se na zem, jako by skrz vlhkou půdu mohl dohlédnout až do rakve.

Vlasy v zátylku mu pohladil lehký větřík a kolem něj se opět rozlila vůně gardénií. Zašeptal snad někdo jeho jméno? Otočil se ve víře, že spatří Jennifer se svůdným úsměvem na rtech. Nikde ji ale neviděl. Nestála s vlasy třpytícími se ve slunci za žádným z náhrobních kamenů. Nespatřil ji ani za kovovým plotem lemujícím tento tichý hřbitov.

Byl sám na místě posledního odpočinku své první ženy. Kromě něj na hřbitově nikdo nebyl. Na několika hrobech ležely čerstvé květiny. Některé zdobily barevné stuhy, jiné zase maličké americké vlaječky blednoucí v ostrém slunci. Ve zlověstné ohradě kovového plůtku už nikdo nebyl. Ani duch.

Jistěže ne!

Zemřela, Bentzi. Zemřela. A ty to víš. Na vlastní oči jsi viděl její mrtvé tělo. Prokristapána! A na duchy ty přece nevěříš. Na to nezapomínej.

Postál u hrobu ještě několik minut a pokoušel se srovnat si v hlavě myšlenky. Nebál se, že by začínal bláznit, a na duchy nevěřil. Mrtvá žena se zkrátka na veřejnosti ukazovat nemůže.

Tak proč jsi na tomhle hřbitově?

S nezodpovězenou otázkou se vrátil k autu, které nyní stálo na přímém slunci. Otevřel dveře, sedl si za volant a nastartoval, aby mohl zapnout klimatizaci. Když se interiér vozu opět trochu ochladil, znovu vytáhl Hayesovu vizitku. Na jedné straně byly napsané jeho pracovní kontaktní údaje, na druhé v rychlosti naškrábané soukromé telefonní číslo.

Bentz vyťukal na klávesnici mobilu jeho soukromé číslo, ale odosobněný hlas mu sdělil, že volaná linka se už nepoužívá. „No výborně.“ Bentz navštívenku otočil a vytočil číslo policejní stanice a pokusil se bývalého kolegu kontaktovat přes spojovatelku.

Vzápětí ho ale přístroj přesměroval do hlasové schránky. Nechal mu tedy vzkaz, že je ve městě, a ať se mu ozve. Hned potom opět zavolal Olivii a i v tomto případě mluvil jen s přístrojem. Když ukončil hovor, zmocnil se ho opět ten zvláštní pocit, že každý jeho krok sledují neviditelné oči. Při odjezdu ze hřbitova se pořádně zadíval do zpětného zrcátka. Nikdo ho ale nesledoval. Nezaznamenal ani žádný pohyb.

„Idiote,“ zamumlal polohlasem a rozjel se hledat nějaký levný, ale hezký hotel.

Jonas Hayes polohlasem zaklel. Byl unavený. K smrti unavený. Předešlého večera se pokoušel sehnat hlídání pro svou dceru Maren, v noci nezamhouřil oka a hned ráno nastoupil opět do služby. A nyní mu volal Rick Bentz.

„Do háje,“ zamumlal. Nechtěl hovor přijmout hned z několika důvodů. Počkal až na konec pracovní doby a Bentzovo číslo vytočil, až když byl v patřičné vzdálenosti od policejní stanice.

Bentz hovor přijal hned po třetím zazvonění. „Rick Bentz.“

„Ten Rick Bentz, který unikl ze spárů smrti, když přežil děsivou nehodu?“ zavtipkoval. V duchu ale na telefonátu s Bentzem nic veselého neshledával.

„Ne přesně, ale jsi dost blízko pravdy. Špatné zprávy se šíří rychle.“

„Moje řeč. Obzvláště v dnešní době plné internetu, mobilních videotelefonů, bezpečnostních kamer. Člověk nemá žádné soukromí! Už si ani neuprdneš bez toho, aby to někdo nenatočil a nepověsil na YouTube.“

„Opravdu?“ podivil se Bentz. „Tak jak je možné, že nedostáváme záběry pachatelů přímo z kamery?“

„Dostáváme je. A to dost často. Natočit se ale nechají jen pitomci. Nebo smolaři.“

„Máš něco dnes večer v plánu? Jsem ve městě, pozval bych tě na večeři.“

Hayesovi okamžitě došlo, že se něco děje. A vůbec se mu to nelíbilo. „To vypadá, jako bys něco potřeboval.“

„Možná.“

„Žádné možná! Proto jsi vstal z mrtvých, Bentzi. Přiznej si to.“

„O tom si můžeme popovídat u pořádného fláku dobrého masa. Co třeba U Roye, jestli ten podnik ještě existuje?“

U Roye kdysi bývalo nesmírně populární místo, pocta Divokému západu. „Ano, ano, existuje a vypadá ještě hůř než kdysi. Vaří tam ale stále skvěle a během zlaté hodinky tam seženeš panáka za búra.“

„A to je málo?“

„V Hollywoodu? To si teda piš! Dnes to ale asi neklapne, už něco mám. Platí tvoje pozvání i na zítřek?“

„Jasně. Tak se potkáme tam? Dejme tomu kolem sedmé?“

„OK. Zítra v sedm. Tak se zatím měj.“

Když Hayes ukončil hovor, vytáhl z přihrádky mezi předními sedadly lahvičku antacidu. Poslední dobou ho trápilo pálení žáhy a hovor s Bentzem mu rozhodně nepomohl. Hayes vyklepal ze skleničky pár tablet, hodil si je až do krku a zapil je zbytkem ranní kávy i se sedlinou na dně. Chutnaly hořce, ale dalo se to vydržet. Nasadil si na nos sluneční brýle, podíval se do zpětného zrcátka a vjel opět na silnici.

Jestliže se Rick Bentz vrátil do Los Angeles, něco se děje.

A určitě to není nic příjemného.

Musím si pogratulovat.

Povedlo se!

Ten podělaný kretén Rick Bentz je zpátky v L. A.!

Tolik mě to ale nepřekvapilo.

Skočil na návnadu jako lev na raněnou antilopu. V ten pravý čas.

Dívám se na kalendář a spokojeně pokyvuji hlavou. Na zádech mi naskakuje husí kůže. Zotavil se dost rychle. Naštěstí ale ještě pořád chodí špatně a musí používat hůl. Skvělé! Duši mi zaplavuje vlna hrdosti. Na sebe. Jsem hrdá nejen na to, že se

vrátil, ale především na svou trpělivost. Bylo nutné počkat na správný čas, ale teď si už klidně můžu nalít něco k pití. Něco silného.

Tak copak tu máme…, co třeba martini? To by šlo. Přecházím k baru, beru z něj vodku a šeptem se proklínám, že nemám olivy. Hm, ale co…, komu na tom záleží? Z baru tedy beru ještě láhev vermutu a odlévám z ní slzu do kelímku. Sypu do něj ještě led a pak všechno míchám…, hmm. Když nemám olivy, bude muset stačit plátek citrónu. Vynikající!

Přecházím k vysokému zrcadlu a dívám se na sebe. Sklenicí kynu ženě v jeho rámu. Je krásná. Vysoká. Štíhlá. Doposud nemá vrásky. Tmavé vlasy jí spadají v bohatých vlnách přes ramena. Svůdně se na mě usmívá. Má oči ženy, která přesně ví, co chce, a také to vždycky dostane.

„Tak na nový začátek," říkám a přikládám okraj sklenice k chladné ploše zrcadla. Ozývá se tiché skleněné ťuknutí. „Na tohle jsme čekaly dlouho. Ty a já."

„To tedy ano! Ale už nemusíme," dodává a spiklenecky na mě mrká.

Chvěji se. Vím, že všechno, co jsme musely… jsem musela udělat, pomalu přináší ovoce.

Mám otevřené okno. Cítím, že večer končí, na potemnělou oblohu stoupá měsíc. Přízračný stříbrný srpek.

„Na zdraví," říká mi můj vlastní odraz. V jeho očích hoří jiskřičky vzrušení. Pozvedá sklenici. „Ať nám to vyjde!"

„To musí vyjít," ujišťuji ho a usmívám se na něj. „Musí." Pak současně sklenici vyprazdňujeme. Chladivá tekutina nám hladce klouže hrdlem. Obě myslíme na Ricka Bentze.

Drsný, ale pohledný. S vypracovaným tělem. Pevnými čelistmi a očima, které prohlédnou každou lež. Je chytrý a přemýšlivý. Emoce dokáže skvěle kontrolovat.

Přesto má i on svou Achillovu patu.

„Bravo!" říkám svému odrazu. Vím, že už brzy ten hajzl dostane, co mu patří.

6

Bentze čekalo hodně práce, neměl by ztrácet čas.

Rozhodl se proto, že začne hezky po pořádku a systematicky. Ze všeho nejdříve musí najít ubytování. Vyhovoval by mu nějaký hotel poblíž jeho bývalého domu v obvodě Culver City, odkud mu kdosi poslal obálku s úmrtním listem a fotografiemi.

I když se ceny hotelových pokojů v Jižní Kalifornii pohybovaly daleko za hranicí únosnosti, podařilo se mu nakonec najít podnik ve staré části čtvrti, který se honosil „nízkými cenami a čistými pokoji“. Motel Kalifornské slunce byla dlouhá nízká budova, postavená, alespoň podle jeho odhadu, hned po druhé světové válce. Hotel nabízel víkendové slevy, bazén, pokoje s klimatizací, kabelovou televizí a wi-fi sítí. Cedule u vchodu dále tvrdila, že si klienti mohou přivést své domácí mazlíčky a děti.

Tedy všechno, co potřeboval. A vlastně spíše ještě něco navíc.

Bentz zaparkoval před domem a vstoupil do malé recepce. Na rozpálené podložce stála ušmudlaná konvice kalné kávy. Ve velkém křesle seděl sotva čtrnáctiletý chlapec a šermoval dálkovým ovladačem před plochou televizí zavěšenou na zdi hned nad stojanem s propagačními materiály zdejšího regionu. „Mami,“ zaječel do pootevřených dveří za přijímacím pultíkem. Pak namířil ovladačem na obrazovku a začal přepínat programy rychlostí generace dětí odkojených mobilními telefony a videohrami. Televizor ale nefungoval a chlapec vypadal frustrovaně.

Když Bentz přistoupil až k pultu, pootevřenými dveřmi se dovnitř prosmýkla zhruba třicetiletá žena s rudými vyčesanými vlasy a takovým nánosem make-upu, až se obával, že se jí pod jeho tíhou odloupne obličej a zřítí se na zem. Silně páchla

kouřem, byla navlečená do nevzhledných šortek a trička svázaného pod prsy. Na levém prsu se jí pohupoval štítek s nápisem REBECCA ALLISONOVÁ – MANAŽERKA. „Mohu vám pomoci?“ zeptala se a zlomila tlustou vrstvu rtěnky do přátelského úsměvu.

„Sháním pokoj. Pro jednoho. Něco jednoduchého, nepotřebuju nic přepychového.“

„Máme pár opravdu hezkých pokojů s výhledem na bazén,“ oznámila mu. Okamžitě přešla do polohy profesionálního prodavače. „Každý z nich disponuje francouzskými okny, která vedou do soukromých kójí u bazénu.“

„To jsou ty nejlevnější?“

Aniž by se přestala usmívat, odpověděla: „No, spíš ne. Pokud hledáte něco levnějšího, mohla bych vám nabídnout jeden z pokojů s výhledem na parkoviště.“ Podala mu ceník.

„Hm, to mi bude bohatě stačit. Jeden bych si na týden zamluvil.“

„Výborně,“ zhodnotila situaci Rebecca a okamžitě začala ověřovat jeho kreditní kartu. Než obchod uzavřeli, dolehlo k Rickovým uším tiché mumlání chlapce. Cosi o ‚těch podělaných ovladačích‘.

Rebecca ho zmrazila přísným pohledem, pak se opět obrátila k Bentzovi. „Jako dárek od nás přijměte, prosím, mapu zdejší oblasti. Mezi šestou a desátou hodinou ranní se podává snídaně, káva je k dispozici po celý den.“

Rick další pohled na odpudivou nádobu s ještě odpudivější tekutinou raději oželel.

„Kdybyste cokoliv potřeboval, stačí zavolat.“

„Zasraný krám…,“ ozvalo se znovu od televize.

„Tony!“ okřikla ho Rebecca. „To by snad stačilo.“

Chlapec se okamžitě ztišil. V marné snaze přístroj zprovoznit zatřepal ovladačem.

Když Rick vyšel ven, musel si dlaní zastínit oči před prudkým světlem a lehkým oparem. Minimálně na týden se stal opět obyvatelem Jižní Kalifornie.

Hayes vkročil na hustý trávník před domem své *bývalé* ženy právě ve chvíli, kdy se slunce začalo schovávat za kopci na

západě. Namířil na svůj vůz dálkovým ovladačem a málem přitom vrazil do jakési ženy venčící dva bígly. Na poslední chvíli stačila psy strhnout stranou. „Hej! Dávejte pozor!“ vykřikla a vyslala k němu nenávistný pohled. Věnoval jí ale jen minimální pozornost.

Prudce otevřel dveře auta a okamžitě na kůži pocítil závan žhavého vzduchu. Na rozpáleném volantu sotva udržel ruce. Teplota v interiéru vozu ale byla nulová v porovnání s horkostí, jakou vřela jeho krev. Doslova běsnil. Kvůli Delilah. Kdo si sakra myslí, že je? Ukončila manželství, protože už prý déle nemohla vydržet život s poldou. Už před dvanácti lety, kdy si ho brala, přece moc dobře věděla, že pracuje pro losangeleskou policii.

Pak ale otěhotněla.

Dítě chtěli oba.

Tahle část společného soužití se jim ještě povedla, uvědomil si, když si v duchu vybavil podobu jejich dcery. Pak už to s nimi šlo z kopce. Vztah začala narušovat Hayesova práce a její záchvaty špatné nálady.

Nyní jsou rozvedeni. Zatraceně. Už podruhé se stal svobodným mládencem. Kdysi už jednou ženatý byl, s Alondou, svou láskou ze střední. Jejich manželství ale skončilo, když ji nachytal v posteli s její nejlepší kamarádkou. Vysvětlila mu tenkrát, že je lesba. A že taková byla po celý život. Nemůže prý tvrdit, že ho nemiluje, jenže…

Utekl z domu a hned následující den zažádal o rozvod. Z tohoto nešťastného svazku si zaplaťpánbůh neodnesl žádné děti.

O dva roky později potkal Delilah a zamiloval se do ní. Tentokrát si už ale dával větší pozor. Nechtěl udělat stejnou chybu dvakrát. S nevolí se ještě jednou otočil k jejímu domu, čtyřpatrové růžové budově se složenými okny a střechou pokrytou taškami. Delilah bydlela až v posledním patře, v bytě se dvěma ložnicemi, vysokými stropy a drahými koberci. Podle jejích slov mohla právě tady „začít znovu“ a „najít, co od života doopravdy čeká“. Bůh ví, co tím měla na mysli.

Jeho toyota nastartovala hned napoprvé. Opustil své místo na parkovišti, které se v Santa Monice, jen dvacet šest bloků od pláže, vyvažovalo zlatem. Dost drahá adresa, pomyslel si Hayes.

Věděl ale, že Delilah peníze má. Vlastnila polovinu modelingové agentury, kam potřeštěné matky strkaly své dcery, aby se přiučily několik triků z branže. Delilah, sama bývalá modelka a vynikající obchodnice, pomohla agentuře ke skvělým úspěchům.

Proč by se měla zahazovat s workoholickým policajtem? Rozvedli je už před šesti měsíci. Nyní si museli domluvit rozvrh, kdy se kdo uvidí s dcerou.

Popravdě, Jonas už se začal důvěrně stýkat i s jinými ženami. V současnosti chodil s Corrine O'Donnellovou. I ona pracovala u policie, takže měla pro jeho náročné povolání pochopení. Původně byla detektiv, po vážném úrazu ale přešla k administrativní práci na oddělení pohřešovaných osob. Podle jejích vlastních slov jí změna nijak nevadila. Na sto procent jí ale Hayes nevěřil.

Na silnici se zařadil mezi ostatní auta a všemožně se snažil přemoci vztek, který ho zachvátil poté, co Delilah požádala o dceru. Myšlenky mu opět zabloudily k Bentzovi. Měl z něj vymámit více informací.

Neobjevil se tu přeci jen tak náhodou.

Několik telefonátů, které vyřídil už dříve, jen potvrdilo Hayesovo podezření. Bentz momentálně nepracoval u neworleanské policie a podle mínění některých se tam už ani neměl vrátit. Má za sebou nehodu, dva týdny v komatu a několik měsíců rehabilitací. Kdyby se nemohl vrátit na místo detektiva, musel by začít pracovat za stolem. Hayes ale moc dobře věděl, že by Bentz raději zemřel, než by se vzdal práce na ulici.

A Hayes předpokládal, že v tom se jeho dávný kolega za těch dvanáct let nezměnil.

Zašátral v paměti. Vzpomínal si, že Bentz opustil Los Angeles po smrti své ženy a nešťastné střelbě na toho Valdezovic kluka. Byl zproštěn všech obvinění, protože ten chlapec mířil pistolí na jeho parťáka Russe Trinidada. Vzápětí se ale ukázalo, že měl v ruce jen neškodnou dětskou pistolku. I když Rick nebyl z ničeho obviněn, sžíral se vinou. A po smrti jeho ženy pohár přetekl… Ztratil zájem o všechno kromě své dcery. Brzy pak opustil oddělení, a to i s dvěma nevyřešenými

případy: smrtí Valdezova syna a vraždou dvojčat, jejíž stopa vychladla až příliš rychle.

V Los Angeles vrátil odznak, a ačkoliv ho nikdo přímo z ničeho neobvinil, lidé začali trousit narážky. Dokonce i jeho nejbližší se domnívali, že o svůj odznak přišel už v momentě, kdy vzal na milost svou bývalou ženu. Navíc lidé smrt malého Valdeze přisuzovali Bentzově alkoholem zkalenému úsudku a soustředění. Ve skutečnosti šlo ale opravdu jen o tragickou náhodu.

Hayes nevěděl, co si o tom myslet. V dálce už zahlédl svůj sjezd, než ale odbočil, ještě stačil předjet starožitný mikrobus volkswagen.

Rozezněl se mu telefon. „Hayes."

„Ahoj, tak jak to šlo?" zeptala se ho Corinne. Patřila do malé skupinky lidí, která věděla, že Hayes se pořád snaží vymoct si změnu v rozvrhu péče o své dítě.

„Ale, co bych ti povídal," řekl a usmál se. Corinne se mu pomalu ale jistě stávala oporou.

„Jsi v pohodě?"

To je to jediné, co po rozhovoru s Delilah být nemůžu. Nerad na to myslel, psycholog mu ale tvrdil, že je na ní stále citově závislý. „Budu."

„Stavíš se? Půjčila jsem Ramba, *První krev*. To by ti třeba pomohlo zbavit se nahromaděné agresivity."

Zasmál se. „Koupím nějaké maso."

„Říkala jsem si, že bys měl něco přinést…, jak to jen v tom filmu říkají…, co vlastně jedl Rambo?"

„Pokud si dobře vzpomínám, tak něco, z čeho by se zeblila i krysa."

„Jo, vidíš, máš pravdu." Zachichotala se. „To bychom si mohli ugrilovat třeba nějaké zvíře přejeté na silnici."

„Super, jsem právě v autě. Když někde nějaké uvidím, beru ho." Cítil se už mnohem lépe. Podíval se na hodiny na palubní desce. „Podívej, musím si ještě zařídit pár drobností. Dorazím k tobě tak za hodinku."

„Proč mám takový nepříjemný pocit, že za tím stojí návrat Ricka Bentze?"

Možná jí neměl říkat, že mu Bentz volal. Už jen proto, že s ním kdysi prožila menší „románek“. Na druhou stranu, stejně by se o tom dříve či později dozvěděla. Navíc než se seznámil s Jennifer, chodil s několika kolegyněmi z oddělení. Nejlepší bude, když se o tom Corinne dozví přímo od Hayese. Pokud ho jeho předešlá dvě manželství něco naučila, pak to, že by se měl co možná nejvíce držet pravdy. Zjistil také, že je lepší stát se poslem špatných zpráv než dovolit, aby se žena dozvěděla nepřesné informace z jiných zdrojů.

„Odhalila jsi Bentzovu spojku,“ škádlil ji. „Což jen dokazuje, jaký jsi skvělý detektiv.“

„Máš naprostou pravdu. Beze mě by mohli oddělení pohřešovaných osob rovnou zavřít. Nemysli si ale, že mě sladkými řečičkami uchlácholíš. Nijak to neomlouvá tvoje zdržení.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo.“

„No nic, pustím si film. Budu mít jistotu, že se ukáže alespoň Rambo.“

„A sakra! Tak já letím, přijedu co možná nejdříve.“

„Jen pro tvoji informaci, nepatřím mezi ženy, které by odevzdaně seděly na zadku a čekaly na chlapa do nekonečna.“

„Jak to? Změnila ses snad?“ zavtipkoval. Corrine se zasmála.

„Trhni si!“

„I tak mě ale miluješ.“

„A to je právě ten problém. Už se na tebe těším. Ahoj.“

Ukončil hovor a zasunul si telefon do kapsy. Cítil se mnohem lépe. Corrine O’Donnellová nebyla jeho životní láska a pochyboval, že by se jí někdy mohla stát. Navíc si přísahal, že s pokusy o manželství už nadobro skončil. Dvakrát mu to bohatě stačilo, koneckonců, statut svobodného mládence se mu začínal líbit. A Corrine to patrně cítila podobně. Nebo alespoň nikdy nemluvila o tom, že by měli bydlet společně, nebo se dokonce vzít. I ona si u rozvodového soudu zažila své.

Zatímco se prodíral hustou dopravou, vzpomněl si Hayes na Bentze a rozhodl se, že se u něj zastaví a zjistí, o co mu vlastně jde.

I když věděl, že se mu to nebude líbit.

Tvrzení, že Bentz nebydlel právě v pětihvězdičkovém hotelu, by bylo ryzím příkladem eufemismu. Pokoj číslo 16 s výhledem na rozpálené asfaltové parkoviště pomalované vybledlými bílými pruhy rozdělujícími stání by dostal hvězdičky sotva dvě. Bentzovi na tom ale nezáleželo. Na dvojlůžku ležely seprané kašmírové přehozy, noční stolky imitovaly dvě desky z napodobeniny dubového dřeva přišroubované ke stěně. V místnosti stál ještě oprýskaný stůl a komoda, na níž trůnila televize z osmdesátých let. K místnosti přiléhala ještě miniaturní koupelna, kde se sotva otočil. Vypadala ale čistě. Olivia by odsud nejspíš s brekem utekla, Rickovi ale takový pokoj bohatě stačil.

Na jedno z dvojlůžek si hodil svou cestovní brašnu a právě ve chvíli, kdy ji chtěl rozepnout a vybalit si, mu zazvonil mobil. Na displeji se ukázalo Oliviino číslo.

„Ahoj," řekl. „Už jsem si o tebe začínal dělat starosti."

„Opravdu?" Zněla vesele, což Bentze trochu uklidnilo. V posledních dnech se mu snažila být oporou, dokonce s ním žertovala. Většina jejích pokusů o odlehčení situace ale vyšla naprázdno. Navíc moc dobře věděl, jak moc jí jeho výlet do Kalifornie vadí. Dvakrát jí ale nabídl, že cestu zruší, ona ho dvakrát vybídla, aby jel. „Jednoduše udělej, co udělat musíš. Pak se mi ale vrať domů." Olivia nebyla ženou, která by chtěla jen sedět a tiše čekat na muže. Tentokrát však sama naléhala, ať se své cesty nevzdává. Bentz si její oběti vážil a slíbil jí, že se vrátí, jakmile dá věci do pořádku.

„Doufám, že pracuješ přesčas," řekla vážně.

„Jsem tu teprve pár hodin."

„A mně to přijde jako věčnost," zašeptala. Na chvíli posmutněl, Olivia se ale zachichotala. „Promiň, nemůžu si pomoct."

Usmál se. Alespoň s ním žertuje, střílí si z něj. „OK, dostala jsi mě."

„Tak co jsi zjistil?"

„Zatím nic." Několik minut si jen tak povídali. Olivia mu řekla, že šla na oběd s Lydií Kaneovou, přítelkyní z vysoké. Bentz jí dal telefonní číslo do hotelu a slíbil, že se jí zítra ozve.

„Dej na sebe pozor,“ poprosila ho nakonec. „Upřímně, ani nevím, co bych vlastně chtěla. Abys zjistil, že je Jennifer doopravdy mrtvá a někdo se za ni jen vydává…, nebo že žije?“

„Na každý pád to nebude nic příjemného.“

„Já vím, Ricku. Hlavně, prosím, nic neriskuj. Potřebujeme tě.“

„My?“

Zaváhala. „Ano, všichni tě potřebujeme. Já i Kristi. Chlupáč, papoušek…“

„Přijedu domů co nevidět,“ sliboval jí, ale oba věděli, že se ji jen snaží uchlácholit. Neměl nejmenší tušení, kdy se do New Orleansu vrátí.

„Hlavně mi dej vědět, za kolika přízraky se honíš.“

„Ty jsi tak vtipná.“

„Občas,“ poznamenala.

„Většinou. Zavolám ti.“

Ukončil hovor a na chvíli zvažoval, nemá-li nasednout na nejbližší letadlo na východ a vrátit se domů. Proč ne? Vždyť měla pravdu. Chytá přelud a navíc nejspíš přichází o rozum.

Rád by sázel na první variantu.

Věděl ale, že to nemůže vzdát.

7

Bentz si připravil skromnou večeři skládající se z vakuovaného sýra, sucharů a dietní koly, které objevil v automatu v průchodu k bazénu.

Strčil si jídlo do kapsy, vrátil se zpátky do pokoje a pustil se do práce. Sestavil si už seznam lidí, kteří měli k Jennifer nejblíže. Rozbalil celofánové obaly a zakousl se do olejem napuštěného sucharu a sýru bez chuti. Přemítal, kde začne.

Podařilo se mu zjistit, že několik jejích přátel zůstalo v této oblasti. Měl by si s nimi domluvit schůzky. Pokud s ním ovšem bude někdo ochotný mluvit. Pro většinu z nich byl nežádoucí osobou. A podobně na tom byl i u známých, kteří se odstěhovali, s těmi se pokusí spojit telefonem.

A co jim řekneš? Že se ti zdálo, že jsi viděl Jennifer, i když jsi ji před dvanácti lety sám identifikoval ve vraku auta?

Na takovou otázku neměl odpověď. Na stolek si rozložil notebook a zasunul do něj kartu s připojením k internetu. Žaluzie natočil tak, aby viděl na parkoviště, a usadil se na židli.

Když si pokládal na další suchar plátek sýra, všiml si, že na jednom z parkovacích míst zastavil modrý pontiac z osmdesátých let. Za volantem seděl muž s bradkou. Na hlavě měl plátěnou kšiltovku. Sebral pár cestovních zavazadel položených na sedadle spolujezdce a vystoupil. Z jednoho z nich vyskočil pes, patrně kříženec Jack Russell teriéra, a začal se svému páníčkovi nadšeně motat mezi nohama. Pak vystřelil napříč parkovištěm. Neznámý muž s překvapivou hbitostí zamkl auto, zahvízdal a přivolal si „Spikea“ k sobě. Zamířil pak do pokoje sousedícího s Bentzovým.

Když se za ním zavřely dveře, obrátil Rick svou pozornost opět k notebooku a souboru se seznamem příbuzných Jennifer.

Nejspíš bude muset hodně improvizovat. Nechtěl se nikomu svěřovat. Pokud ovšem sami nepřijdou s tím, že se jim zjevila.

Bude asi dost složité přinutit je, aby mluvili.

Každý, kdo o její smrti něco ví a dokázal mlčet celých těch dvanáct let, se bude snažit zatajit pravdu i nyní, a to nejen před ním a Kristi, ale i před policií. Bentz, coby bývalý policajt i bývalý manžel, bude mít asi co dělat, aby se mu něco podařilo vypáčit z těch, kteří ji dobře znali.

Sestavil si už krátký seznam jejích přátel a vymazal z něj jména pouhých známých. Zbyly mu ženy, s nimiž si Jennifer rozuměla a svěřovala se jim.

Shana Wynnová, která se v současnosti jmenovala McIntyreová, jak se mu alespoň podařilo zjistit, patřila mezi nejlepší kamarádky Jennifer a podle toho, co si pamatoval, to byla i pořádná potvora. Byla krásná. Chytrá. S Jennifer bydlela na koleji a měla s ní spoustu společného. Pokud by někdo věděl, jestli svou smrt jen předstírala, pak by to byla určitě Shana.

Další položkou na seznamu lidí, se kterými musí mluvit za každou cenu, byla Tally Whiteová. Její dcera Melody se na základní škole přátelila s Kristi. Jennifer se s Tally sblížila. A to hodně. Obě byly rozvedené.

Fortuna Esperanzová rozšířila řady jejích přítelkyň, když spolu pracovaly v galerii ve Venice.

Následující položkou na seznamu byla Lorraine Newellová, nevlastní sestra Jennifer. Bentze neměla ráda od chvíle, kdy se seznámili. Tmavovlasá primadona s princeznovskými manýry nebyla jeho bývalé ženě až tak blízká, dokonce se po smrti Jennifer ani neobtěžovala udržovat kontakt s Kristi.

Seznam jejich kamarádek byl samozřejmě mnohem delší, tyto čtyři byly ale pro Jennifer nejdůležitější. Teď jen zbývalo je najít. To se však lehce řekne. Pátrání na internetu přineslo jediný výsledek: objevil současnou adresu Shany McIntyreové. Otevřel soubor s informacemi o ní a zapsal si název ulice s číslem domu na obálku, v níž nosil fotografie. Když bude mít štěstí, zastihne Shanu ve městě. Třeba s ním dokonce bude ochotná mluvit.

Bentz vyndal fotografie z obálky a rozložil je po stole. Znovu si detailně prohlédl snímek zachycující Jennifer v neznámé kavárně. Na internetu si vyhledal všechny kavárny na

Colorado Avenue. Bingo! Našel jich dokonce celou řadu. Šálek kávy bude ráno jeho prvním pracovním úkolem.

Pracoval dlouho do noci, než své hledání konečně vzdal a svalil se na lůžko s tenkou prověšenou matrací. Podložil se polštáři a zapnul televizi. Díval se na záznam baseballového utkání, ale po několika minutách usnul.

Vzbudil ho pokojový telefon. S trhnutím se probral a zjistil, že v ruce pořád drží dálkový ovladač a zírá na zapnutou televizi. Vzal sluchátko, i když žádnou dobrou zprávu nečekal. Proč by mu jinak někdo volal tak pozdě a navíc na pevnou linku? „Tady Bentz," představil se. Mysl mu stále zahalovala mlha spánku. Na obrazovce právě běžel zápas ve wrestlingu. Nikdo se ale neozýval. „Haló?"

Ztlumil televizi na minimum.

Ve sluchátku se ozýval sotva slyšitelný vzlykot.

„Haló?" řekl znovu. „Kdo je tam? Jste v pořádku?"

Pláč ve sluchátku ale jen zesílil. Posadil se. „O co vám jde?"

„Omlouvám se," zašeptala ochraptělým hrobovým hlasem žena. Zpočátku se Bentz domníval, že se mu omlouvá, protože si spletla číslo. Pak ale dodala: „Prosím, odpusť mi, Ricko. Nechtěla jsem ti ublížit."

Cože? Srdce se mu téměř zastavilo. „Kdo je tam?" zeptal se Bentz rázně. Cítil, jak mu ve spáncích pulzuje krev.

Cvak!

Sluchátko oněmělo. „Haló?" řekl znovu a několikrát rychle za sebou zmáčkl vidlici přístroje na stole. „Haló?"

Ticho.

„Haló? Haló? Krucinál!"

Zavěsila. Zpocenýma rukama položil sluchátko do vidlice. Cítil se, jako by mu kdosi probodl srdce ledovým nožem. Ten hlas mu byl povědomý. Nebo si to jenom myslel?

Jennifer.

Za celý život ho oslovovala Ricko jen ona. Zatraceně. Polkl. *Hlavně zachovej klid!*

Beztak si s ním jen někdo hraje.

Co se to sakra děje? Vstal z postele, oblékl si tričko a natáhl si na nohy khaki kapsáče, které večer odložil na židli. Zapnul si zip a naboso vykročil ven k recepci pod lampu namontovanou

nad neonovým nápisem. Po noční silnici jezdilo málo aut. Vanul čerstvý svěží vánek a příjemně ho hladil po kůži.

Lampy v recepci vydávaly jen mdlé světlo. Ale svítily. Bentz rozeznal i kávu v konvici, hustou jak motorový olej. Za pultem nikdo nestál. Ve shodě s instrukcemi na kovovém štítku na přepážce zazvonil na malý zvonek. Za necelých třicet vteřin zazvonil znovu, jenže to už se Rebecca prosmýkla dveřmi s nápisem POUZE PRO PERSONÁL.

Nenalíčená, jen s rozmazanou rtěnkou a rozcuchanými vlasy spuštěnými přes ramena vypadala kupodivu mladší než večer. A mnohem podivněji. „S čím bych vám mohla pomoci?“ zeptala se a zašilhala k hodinám. „Stalo se něco?“ Natáhla se pro náhradní klíč od jeho pokoje v přesvědčení, že si zabouchl dveře.

„Chtěl bych jenom vědět, jestli zaznamenáváte příchozí hovory.“

„Cože?“ Potlačila zívnutí. Neúspěšně se pokusila zakrýt rozmrzelost. Zaměstnanci Kalifornského slunce byli zjevně přetěžováni.

„Volala mi nějaká cizí žena a nepředstavila se. Nutně potřebuji vědět, odkud.“

„Teď?“ Podívala se na něj, jako by spadl z višně, sáhla do zásuvky a vytáhla z ní balíček cigaret se zapalovačem. „Uprostřed noci?“

„Vím, že je pozdě. Je to pro mě ale nesmírně důležité.“ Sáhl si do kapsy, vyndal peněženku a ukázal jí policejní odznak.

„Cože?“ Rázem se úplně probrala. „Vy jste policajt?“ S obavami se na něj podívala a odklepla si do popelníku na pultu.

„Policie New Orleans.“

„Podívejte, nechci tu žádné problémy.“

„Žádné ani nebudou.“ Přemýšlel, jestli jí měl opravdu odznak ukazovat. Na druhou stranu, alespoň si získal její plnou pozornost.

„Po… podívejte,“ zakoktala nervózně a kousla se do rtu, jako by měla co schovávat. „Tohle je takový malý podnik. Žádný… žádný Hilton.“

„Musíte mít ale nějakou ústřednu, přes kterou jdou všechny hovory, ne?“

„Jo, jo… To asi máme.“ Usilovně přemýšlela.

„Takže předpokládám, že se tam muselo i zaznamenat číslo volajícího.“ Přikývla. „Potřebuji vidět seznam hovorů do mého pokoje.“

Sáhla si na spánek. „Nepočkalo by to do rána?“

„Kdyby to počkalo do rána, nestál bych tu teď.“

„OK.“ Vyslala k němu vyčerpaný pohled a přikývla. „Dejte mi chvilku,“ řekla a zmizela opět za dveřmi. Bentz se zběžně podíval na stojan plný prospektů o historii hotelu, rybaření ve zdejší oblasti a místních muzeích. Doufal, že na ni odznak patřičně zapůsobil. Nervózně si pohrával s mincemi v kapse. Přešel k širokému oknu a zadíval se ven. Na parkovišti stálo jen několik málo aut.

„Tak, tady to máte.“ Rebecca se vrátila do recepce s podnikovou navštívenkou. „Jenom jeden hovor,“ řekla a navštívenku mu podala.

„Nikdo jiný mi nevolal. Jste zlatá.“ Okamžitě zašilhal na číslo vyvedené úhledným rukopisem. Bylo místní.

„Tak,“ vzdychla bez jediné známky nadšení. „Ještě něco? Výborně.“ Sebrala z pultu cigarety se zapalovačem a vyprovodila Bentze ven.

Když se blížil ke svému pokoji, zaslechl, jak ve tmě cvaklo víčko zapalovače.

Jakmile se ocitl uvnitř, vyťukal do mobilu číslo uvedené na vizitce. Hovor ale nikdo nepřijímal. Zavěsil a zkusil to znovu. Telefon opět dlouho vyzváněl. Neozval se ani záznamník. Ukončil červeným tlačítkem hovor a naposledy uvedené číslo vytočil. Po osmém zazvonění se ozvalo cvaknutí a mužský hlas. „Ano?“

„Kdo je tam?“ zeptal se Bentz.

„Paul. A kdo je *tam?*“

„Někdo mi z tohoto čísla volal.“

„Hm, no to je toho,“ řekl neznámý zastřeným hlasem. „Tohle je automat.“

Automat? *Tohle snad musí být poslední automat v celých Státech, a ta ženská mi musí zavolat právě z něj!* „Kde?“

„Cože?“ zeptal se Paul.

„Kde stojí ta budka, kam jsem se dovolal?“

„Copak já vím…? Ech… No, v Los Angeles. Kde jinde? Na Wilshire. Jo. Na rohu je banka. Kalifornská… něco… Alespoň myslím.“

„Stojíte na křižovatce? Jak se jmenují ulice?“

„Jak to mám asi vědět? Někde kolem Sedmé… Šesté… Nevím. Podívejte, potřebuju si zavolat.“

Bentz ale neměl v úmyslu nechat toho člověka jen tak zavěsit. Ještě ne. „Neviděl jste u toho telefonu nějakou ženu? Asi tak před dvaceti minutami?“

„Jděte do háje s takovými otázkami.“ Paula hovor už zjevně rozčiloval.

„Myslel jsem, že jste třeba čekal na telefonát. Neviděl jste někoho? Ženu?“

„Krucinál, chlape, vyčisti si uši! Říkám, že ne! Proboha!“ Zavěsil.

Bentz zaklapl telefon, sáhl po klíčích a obul se. Netušil, co může zjistit v Los Angeles uprostřed noci. Zároveň ale moc dobře věděl, že do rána by stejně už oka nezamhouřil. Když vyšel před pokoj, Rebecca právě típala cigaretu do popelnice před vchodem. Ve svěžím nočním vzduchu byl lehce cítit odér kouře.

Bentz zamířil přímo k Wilshire, kde vjel na opuštěný bulvár. Kolem něj prosvištěl policejní vůz se zapnutými majáky. Bentz po očku sledoval vrcholy mrakodrapů šplhající se k noční obloze. V blízkosti Šesté a Sedmé ulice začal pohledem intenzivně prohledávat chodník ve snaze najít tu zatracenou telefonní budku. Nevěděl přesně, co vlastně může objevit, bylo mu ale jasné, že neznámá z telefonu na něj asi čekat nebude. Pokud ovšem není úplně hloupá. Instinkt mu ale říkal, že už bude dávno pryč. Přesto cítil nutkavou potřebu nalézt alespoň ten automat.

Při prvním průjezdu si jí nevšiml. Když ale pak zahlédl budovu kalifornské banky Palisades, otočil se a zamířil na její parkoviště. A odtamtud ji zahlédl. Šlápl na plyn, až kola na asfaltu zapískala, a vystřelil k moderně vyhlížející počmárané telefonní budce před vysokou budovou s korejskou tržnicí v přízemí.

Ulicí právě procházelo jen pár lidí. Bentz přesto vystoupil a několikrát budku obešel. Na přilehlé zastávce zastavil autobus.

Kdo jsi?

Proč mu zavolala? Za jakým účelem? Chtěla ho sem snad vylákat? Rozhlédl se. Netušil ale, proč právě sem mezi spící betonové a skleněné obry. Na ulici se nacházelo jen pár aut. Z dálky blikala zelená nebo oranžová světla semaforů, vysoké pouliční lampy zalévaly celý bulvár snovou osamělou atmosférou.

Nevšiml si ničeho zvláštního.

Tedy kromě toho, že si někdo ošklivě zahrává s jeho zdravým rozumem.

Kdo?

A především – proč?

8

„Já jenom nechápu, proč jsi mi nic neřekl," vztekala se Kristi do sluchátka.

„Víš ty vůbec, kolik je hodin?"

„Jasně. Osm ráno."

„U tebe. Tady ještě není ani šest," zamručel Bentz. Střelil pohledem na hodinky a otočil se na nerovné matraci. Sotva stačil po svém nočním výletu po Wilshireském bulváru usnout. „Zapomnělas? Je tu časový posun o dvě hodiny." Ze zprohýbané postele ho bolela záda. A to si šel lehnout až po druhé hodině ráno.

„Jasně, omlouvám se." Rozhodně tak ale nezněla. „Tati, co to má znamenat? Ptala jsem se Olivie, ale nic pořádného jsem z ní nevytáhla. Vždyť ji znáš. Pořád jenom opakuje: ‚Tohle je jen mezi tebou a tvým tátou.' Ale to je pěkná blbost." Kristi musela volat odněkud z venku. Možná byla zrovna před bytem, kde bydlela už od studií na Vysoké škole Všech Svatých v Baton Rouge. V dálce Bentz rozpoznal i zvuk projíždějících aut a dokonce zpěv drozda.

„Potřebuju si prostě něco urovnat."

„Aha, takže tohle má být jako… Chceš se rozejít s Olivií?"

„Cože? Ale ne, kdepak." Pohladil se dlaní po strništi na bradě, přistoupil k oknu a zprudka roztáhl žaluzie. Zaprášeným oknem se do pokoje okamžitě vedralo jasné světlo vycházejícího slunce. „Ne. Jak jsem řekl, jenom si potřebuju urovnat několik věcí."

„Jakých?" naléhala Kristi.

„Ale, týká se to jednoho starého případu. Dneska večer se sejdu s jedním bývalým kolegou."

„Ale proč? Já myslela, že L. A. nenávidíš. Podle toho, co si pamatuji, ses nemohl dočkat, až odtamtud vypadneš."

„Už mi to tu všechno lezlo krkem."

„Hm, a najednou ti prostě ruplo v bedně, skočil jsi do letadla a odfrčel na západ? Tati, co mi to tu vykládáš?“ vzdychla melodramaticky. „Jenom mi, prosím tě, řekni, že to nijak nesouvisí s mámou.“

„Nesouvisí.“

„Jsi špatný lhář, tati. Zatraceně špatný.“

Mlčel. Přemýšlel, kdo jí o jeho výletu řekl. *Samozřejmě, jsi vůl… Sám jsi přece Kristi řekl, že jsi viděl Jennifer, když ses probral z komatu.* Ačkoliv o téhle záležitosti už nikdy nemluvili, Kristi zjevně došlo, odkud vítr fouká. Začínala být navíc i trochu paranoidní, protože nedávno začala i ona projevovat schopnosti mimosmyslového vnímání. Od nehody, při níž málem přišla o život, tvrdí, že dokáže poznat, kdy někomu hrozí smrt, protože jí najednou před očima „zčernobílí“. Už to samo o sobě pro ni musí být děsivé a Bentz jí jednoduše nechtěl přidělávat starosti.

„Nemáš teď náhodou zařizovat svatbu?“ zeptal se.

„Neodbíhej od tématu, tati. Já ti na to neskočím.“

„Tak proč mi teda voláš? Asi mi nechceš jen popřát hezký výlet.“

„Moc vtipné.“

„Já vím,“ zamumlal a zamířil ke koupelně, kde na poličce stál maličký kávovar. Roztrhl sáček s kávou a dál poslouchal příval Kristiných otázek. Proč je v Los Angeles? Kdy se vrátí? Má nějaké problémy s Olivii? Má si o něj dělat starosti? Vysypal kávu do příslušné nádobky, do přístroje nalil šálek vody a zapnul tlačítko START.

„Já jsem v pořádku, Olivia je v pořádku. Nemusíš si vůbec dělat starosti,“ naléhal Bentz, když se z kávovaru začalo ozývat prskání a bublání. Potřeboval si odskočit, ale rozhodl se, že počká, až hovor ukončí sama, aby nepukla vzteky.

Trvalo ale ještě dlouhých pět minut, než mu řekla, že se s ním ještě spojí. Oddechl si a okamžitě zamířil na toaletu. Když se pak už převlečený vrátil ze sprchy a usrkl kávy, začal přemýšlet, kam si skočí na snídani. Jako ideální volba mu přišla některá z kaváren na Colorado Avenue.

Po snídani by se mohl pokusit vypátrat ženy ze svého seznamu. Začne s Shanou McIntyreovou… Tedy, už během

svého pátrání předchozího večera zjistil, že své příjmení několikrát změnila. Jmenovala se Wynnová, pak se provdala a stala se paní Philpotovou. Po rozvodu se jmenovala Flavelová a nyní převzala jméno po svém současném manželovi, Lelandu McIntyreovi. S takovým typem žen se už Bentz setkal. Říkal jim sériové manželky.

Když večer našel její telefonní číslo, pokusil se jí okamžitě zavolat. Ozval se mu ale jen záznamník. „Dovolali jste se na číslo Lelanda a Shany, zanechte nám, prosím, vzkaz. Zavoláme vám zpátky…, možná…, někdy."

Vtipné, pomyslel si a okamžitě zavěsil, aniž by nechal vzkaz. Na záznamníku se nezobrazí ani jeho číslo, nerad by Shanu vyplašil a zároveň jí nechtěl nechat čas, aby se na něj připravila.

Když vyšel před motel, slunce se už pomalu šplhalo vzhůru a jeho jasné světlo zaplavilo prostor parkoviště. V autě už mohlo být snad padesát stupňů. Připadalo mu, že karosérie jeho vozu přijímá teplo mnohem efektivněji, než by to dokázal solární panel uprostřed Sahary. Když trochu vyvětral, zamířil přímo k Santa Monice a Colorado Avenue, na které mohla být vyfotografována Jennifer.

Něco se už pokusil najít na internetu. Na on-line mapce objevil tři kavárny, které mohly podniku ze snímku odpovídat.

Za dvacet minut stál před rohovou kavárnou, identickou s tou na fotografii. Jmenovala se Mumraj. Před vchodem stály dva automaty na noviny a za velkými okny rozeznal vysoké stolky.

Tohle bylo příliš lehké, pomyslel si. Člověku, který snímek pořídil, nedalo zjevně moc práce sem Bentze přilákat.

Zaparkoval v jedné z postranních uliček a zamířil přímo ke kavárně. Když do ní vstoupil, udeřila ho do nosu silná vůně kávy. Syčení přístrojů nenápadně doplňovala jazzová muzika a poklidný hukot konverzace. Všechny kóje byly obsazené. Celá řada hostů seděla před otevřenými notebooky a využívala zdejší volně přístupné wi-fi sítě. Bentz si objednal černou kávu a čekal, než hosté vypijí svá latte, macchiata, capuccina a mokka. Když se podnik poněkud vyprázdnil, přistoupil znovu k baru a ukázal personálu fotku Jennifer.

Ani jeden z přítomných si však na ženu ze snímku nepamatoval. Vysoká servírka nalévající do džbánku horké mléko na obrázek sotva pohlédla a zakroutila hlavou. Její kolegyně, menší podsaditá padesátnice, se na fotografie zadívala pozorněji. Zainyšleně se zamračila. „Možná sem přišla, když jsme měli hodně práce, nebo tu byla zrovna jiná směna. Rozhodně ale nepatří mezi stálé hosty. Alespoň ty ranní. To bych ji musela znát.“ Vysvětlila mu ještě, že personál tvoří šest lidí, takže by mu snad mohl pomoci někdo jiný.

Bentz zašilhal ke stolku, u kterého na fotografii seděla „Jennifer“. Přešel k oknu a zadíval se na ulici. Končila po přibližně dvanácti blocích u Pacifiku. S Jennifer strávili spoustu líných odpolední procházkami po zdejším molu. Kdysi dávno považoval Santa Moniku za *jejich* místo. V písku hned vedle mola se spolu poprvé milovali.

Usrkl kávu a pokusil se vybavit si, co tu Jennifer – ne, žena vydávající se za Jennifer – mohla dělat. Proč si vybrala právě tohle místo? Co za tím vším stojí? Několik minut se ještě díval oknem na ulici. Pak kavárnu opustil s kelímkem plným horké tekutiny a pocitem, že jím kdosi manévruje.

Shana hladce prorazila hladinu vody ve svém bazénu, udělala několik temp pod vodou, vynořila se, hlasitě se nadechla a setřepala si mokré vlasy z očí. Čtyřicet délek! Právě si gratulovala, že ještě neztrácí formu, když zaslechla zvonek.

A nebyla sama. Už při prvním zazvonění se Dirk, ten zatracený manželův kříženec německého ovčáka s rotvajlerem, rozštěkal jako smyslů zbavený. Po celou dobu ležel u kraje bazénu, ale rázem byl na nohou, chlupy na zátylku se mu výhružně naježily.

Skvělé!

Tak přesně po tomhle toužila. ‚Kdo to sem zase leze?‘ přemýšlela podrážděně. Vyhoupla se na kachlíčkovou podlahu vedle bazénu a postavila se. Byla nahá. Její tělo nezakrývaly ani ty nejnepatrnější bikiny. Domovník měl dovolenou, zahradník už odešel. Chtěla toho využít a opálit si svoje tělo do posledního centimetru. Po dobré hodině odpočinku na svém oblíbeném

lehátku si šla zaplavat. Pak si chtěla lehnout na břicho a opálit si zase záda.

„Jakmile to vyřídím," slíbila si, když prostrčila dlaně rukávy bělostného županu a utáhla si pásek kolem vypracovaného břicha.

Zvonek se znovu rozezněl a přivodil Dirkovi další záchvat běsnění. „Tiše!" zašeptala rázně, pak zavolala směrem ke dveřím: „Už běžím."

Spěšně si utřela mokré vlasy, vklouzla do žabek přichystaných před francouzským oknem a zamířila k vchodovým dveřím. Dirk se držel dva kroky za ní. Pes ji z neznámého důvodu oddaně miloval, ačkoliv ona k němu nikdy nepřilnula. Ani k žádnému jinému psu. Rozčilovaly ji chlupy, špína i hovínka na zahradě. Při pití ze své obrovské misky dokázalo tohle tele vycákat na zem litry vody se slinami a ty pak stékaly v čůrcích až do vchodové haly. Kdyby záleželo na ní, neměli by žádného mazlíčka. Leland by ale nepřežil, kdyby se musel svého padesátikilového „broučínka" zbavit.

„Zůstaň!" štěkla a pes se na místě zastavil. Podívala se ven průzorem vedle dveří a střetla se pohledem se svým návštěvníkem.

„To snad není možné."

Rick Bentz byl asi tou poslední osobou, kterou by na svém prahu očekávala. Přesto tam stál mezi gigantickými květináči s červenými a bílými petúniemi s rukama založenýma na prsou a leteckými slunečními brýlemi na přeraženém nose. Tomuhle chlapovi už asi párkrát někdo pořádně rozbil hubu, napadlo ji. Zeslábl. Od pohřbu Jennifer, kdy ho viděla naposledy, mohl shodit dobrých deset kilo.

Začal pak blbnout. Chlastat.

Utápěl se v sebelítosti a sebenenávisti, jak se dozvěděla během hodin psychologie v kroužku, kam docházela poté, co ji její první muž George opustil kvůli jakési husičce jménem Bambi.

Ale co, alespoň se z téhle zkušenosti dostatečně poučila.

Otevřela jedno křídlo těžkých vchodových dveří. „Rick Bentz, to je mi ale překvapení." Cítila, jak jí poklesly koutky úst, ačkoliv maličká část jejího vědomí, ta žárlivá, extrémně

soutěživá, pocítila zájem. Neměla Bentze v lásce. Pokaždé ji tak zvláštně pozoroval a vždy ji i beze slov dokázal přimět k řeči. Při každém setkání s ním znervózněla a chovala se ukvapeně. A to jen proto, že byl policajt. Před všemi policisty se cítila nesvá. Musela ale připusrit, že působí sexy. Takovým zvláštním hrubým kouzlem, které u mužů vyhledával i Hollywood.

„Shano.“ Přikývl a nuceně se usmál. „Nějakou tu chvíli jsme se neviděli.“

„Pořádnou chvíli! Co tu děláš?“

„Jsem na několik dní ve městě. Říkal jsem si, že bych tě mohl navštívit.“

„A co? Zatknout mě?“ zeptala se. Uvědomila si, že proti své vůli pozdvihla obočí. Poznala, když ji chtěl někdo tahat za nos. „Ale, nevykládej. Copak se děje? Přivádí tě ke mně práce?“ Stála na prahu a bránila Bentzovi ve vstupu a vrčícímu Dirkovi v útoku.

„Neboj, nic oficiálního,“ řekl a usmál se na ni svým odzbrojujícím úsměvem. „Chtěl bych si s tebou jen promluvit o Jennifer.“

Jeho slova jí vyrazila dech. „Cože? Teď? Jak dlouho…? Dvanáct let po její smrti? Trochu pozdě, nezdá se ti?“ Založila si ruce na prsou a cítila, jak se jí zvedají. Byla nádherná a ona to moc dobře věděla. „Podívej, připadá mi, že když žila, tak ses o ni tolik nezajímal. Proč o ní chceš mluvit právě teď?“ Nesouhlasně se na něj podívala. Bentz přenesl váhu jen na jednu nohu, tu druhou uvolnil. O co mu sakra jde?

„Právě proto bych s tebou potřeboval mluvit.“

Um.

Shana ustoupila ze dveří spíše z morbidní zvědavosti než z opravdové touhy pomoci. Chytila Dirka za obojek a odtáhla ho zpátky do haly. Uvědomila si, že se může opalovat i během rozhovoru. Když vyzvala Bentze, aby ji následoval halou až k francouzskému oknu, pes znovu výhružně zavrčel. Rozhodně jí situaci nezlehčoval. Všimla si, že Bentz za ní trochu kulhá, i když se snažil nedat na sobě nic znát.

Vyšli na zahradu a ona pustila psa. „Teď nás nech o samotě, Dirku. Volno!“ řekla a ukázala na okraj zahrady, kde skupinka palem nabízela příjemný stín. Pes na chvilku zaváhal, pak ale

poslušně odklusal. Několikrát se rychle otočil, lehl si na zem, položil hlavu na přední nohy a zabodl pohled do Bentze.

„Tomu teda říkám hafan," poznamenal Rick při pohledu na Dirkovu mohutnou hlavu.

„Patří manželovi. Má ho na obranu," přibarvila si pravdu Shana. Co na tom ale záleží? „Jediné, co ale umí, je štěkat jak pominutý na sousedovic čivavy. Asi bych ti měla nabídnout něco k pití. Dáš si něco… bez alkoholu?" Usmála se uštěpačně. Na jeho náklonnost k pití nezapomněla.

„Ne, díky, to je dobré."

O tom Shana upřímně pochybovala. Jinak by tu přece nebyl. „Tak co se děje?" Posadila se na jedno z proutěných křesel kolem skleněného stolku. „Copak bys potřeboval o Jennifer vědět?"

Bentz se posadil naproti ní do stínu velkého slunečníku. „Něco o její sebevraždě," řekl.

Shana se zamračila. Rty sevřela do grimasy ryzí frustrace.

„Patřila jsi mezi její nejbližší přátele. Myslel jsem, že bys mi mohla říct, jak se před smrtí cítila. Opravdu chtěla se vším skoncovat?"

„Aha, tak o to ti jde? Chtěl bys vědět, nad čím tenkrát přemýšlela?"

„Přesně."

Super, tak se zeptal. Shana se v duchu přenesla o dvanáct let nazpět a vybavila si Jennifer. Zábavnou, trochu zlobivou, ale zatraceně sexy holku. „Nikdy jsem nepochopila, proč to udělala. Byla plná chuti do života."

„Našli jsme ale přece dopis na rozloučenou."

„Ech, pché," mávla rukou, jako by chtěla odehnat dotěrnou mouchu. „Opravdu nevím, co ti na to mám říct. Ano, svěřila se mi, že párkrát musela bojovat se smutkem a úzkostmi, ale… ale nenapadlo mě, že to může dojít tak daleko. Možná se mýlím, ale skoro bych si vsadila na to, že ten dopis napsala, jen aby si získala pozornost. Rozumíš mi? Z toho už vyrostla. Chci říct, kdo by se zabíjel nárazem do stromu?"

Poslouchal ji. Nedělal si ani poznámky.

„Určitě mohla havarovat, to určitě ano. Vědělo se o ní, že pije, a pak ty prášky…" Podívala se mu přímo do očí. „Jestli se

mě ale ptáš, jestli si myslím, že by Jennifer byla schopna sebevraždy, pak ti musím na rovinu říct, že ne. Stejně jako jsem to říkala už tenkrát.“

Bentz přikývl. Jako kdyby si na to vzpomínal.

„Bydlela jsem s Jennifer na Berkeley a pak ještě, když… Víš, že chodila s Alanem Grayem? Byli dokonce zasnoubeni.“

Všimla si, že přivřel oči a mlčky přitakal.

„Dál se to nevyvinulo možná kvůli tobě. Já osobně si myslím, že jí přeskočilo. Chápeš. Alan byl prachatý realitní makléř. Musel mít na kontě snad deset mega! A ona se zabouchne do tebe. Do poldy! A milionář šel přes palubu. Rozumíš?“ Shana teatrálně vzdychla. „Kdo ale naší Jennifer rozuměl? Neznám nikoho s jasnějšími znaky rozdvojené osobnosti.“ Shana vzpomínala na Jennifer flirtující. Jennifer extrovertní. Jennifer nespoutanou. Ale nikdy na Jennifer mrzutou. „Víš, nedovedu si představit, že by byla schopna sama sobě ublížit. Tedy záměrně. Prostě si myslím, že by nemohla. Pro získání pozornosti by ale dokázala leccos. Ale nic tak… tak… sebedestrukčního.“ Shana vzdychla. „Tedy až na ten její románek.“ Podívala se mu přímo do očí. Nebo si to alespoň myslela podle zamrkání za tmavými skly brýlí. „James se stal její Achillovou patou.“ Odvrátila pohled k bazénu, kde slunce skotačilo na mírně zvlněné hladině průzračné akvamarínové vody. „Podívej, už je to dlouho a já nemůžu vědět, co přesně se jí tenkrát honilo hlavou. Jenom si nemyslím, že spáchala sebevraždu.“

Bentz jí položil ještě pár otázek ohledně jejich přátelství, a když se podívala na hodinky, usoudil, že nadešel ten nejvyšší čas na nejtěžší otázku.

„Myslíš, že by Jennifer mohla svou smrt jen předstírat?“

„Cože?“ ptala se v šoku. „Děláš si legraci?“ Bentz však nic takového neměl v úmyslu. Díval se na ni s vážnou tváří. „Určitě ne! Jak by vůbec mohla?“ Myšlenky se jí rozběhly všemi směry a ruce jí pokryla husí kůže. Utahuje si z ní? Bentzův chladný výraz ale svědčil o opaku. „OK, netuším, kam touhle otázkou míříš, ale ne, myslím, že by nemohla… A co vlastně? Nahrát tu nehodu? Strčit do auta někoho jiného? Zavraždit jinou ženu? Ne… Ricku, to je přitažené za vlasy.“ Začalo se jí dělat

nevolno. Tohle všechno je tak… tak uhozené! „Copak jsi sám neidentifikoval tělo?“

Přikývl. Stiskl rty ještě pevněji.

„Vidíš. Takže ses spletl?“

„Nevím,“ přiznal váhavě. Shana zhluboka vzdychla. „Nemluvila s tebou o ničem? Neukázala se ti potom?“

„Ne! Jistěže ne! Pro lásku boží…“ Je snad úplně namol? Zatracený idiot! „Bentzi, frčíš snad v nějakých drogách? Jennifer je mrtvá! A oba to moc dobře víme.“

„Když říkáš…“

Shana se v lehátku uvelebila a zadívala se tázavě na muže, který býval manželem její přítelkyně. Nikdy neslyšela, že by trpíval halucinacemi. V jistém ohledu býval chloubou losangeleské policie. Jeho sláva ale vybledla, stejně jako lesk odznaku, který musel odevzdat.

Dnes však vypadal jako starý Rick Bentz. Pohledný, drsný. Pravda, na skráních mu začínají šedivět vlasy, léta se na jeho fyziognomii musela podepsat. Působil ale sebejistě, odhodlaně. Zapáleně. Přesně tyto vlastnosti Jennifer na tomto muži přitahovaly.

„Proč si myslíš, že Jennifer žije?“ zeptala se. Celý tenhle rozhovor je tak divný. Tak zatraceně divný.

Vytáhl cosi z velké obálky, fotografie, a rozložil je na skleněnou desku stolu. Shaně se málem zastavilo srdce. Na každém ze tří snímků viděla Jennifer. Nebo alespoň její identické dvojče. „Kde jsi je sebral? Teda, chci říct, myslíš, že jsou nové?“ zeptala se. Myslí jí vířily zmatené myšlenky. Jennifer je přece mrtvá.

„Někdo mi je poslal. Napadlo mě jenom, že bys možná mohla vědět, kdo.“

„Nemám tušení…, ale… možná…, ale nesmysl, vždyť je mrtvá! Ty sám jsi přece…“ Přiblížila si k očím fotografii, na níž Jennifer přecházela ulici. Přeběhl jí mráz po zádech.

„Chtěl jsem si jenom ověřit fakta o její smrti,“ řekl. Shana si právě důkladně prohlížela fotky, hledala vady, stopu, že jde o fotomontáže.

„Odkud ty fotky pocházejí?“ zeptala se.

„PSČ patří Culver City.“

„Tam jste žili.“ Ztěžka polkla. Vítr rozkymácel palmové listy a v ní by se najednou krve nedořezal. „To všechno musí být nějaký omyl. Nebo trik.“

„Já vím. Mám teď ale hodně času, tak jsem si řekl, že se na to podívám.“

„Proč?“

Neodpověděl. Místo toho jí položil další otázku: „Nevzpomínáš si na něco neobvyklého nebo zvláštního během posledního týdne jejího života?“

„Kromě toho, že zemřela?“ zeptala se hořce Shana a znovu se podívala na fotografie. Popravdě, Jennifer jí hodně chyběla. Nebyla ani nijak nadšená z faktu, že mluví s jejím exmanželem, hajzlem, který se o svou ženu nestaral a práci vždy kladl nad rodinu.

Cítila vůči Jennifer jakousi loajalitu, a to i dvanáct let po její smrti. A rozhovor s Bentzem jí připadal jako zrada. Odvrátila zrak od jeho pátravého pohledu opět do zahrady, kde velké květy buganvílií v lehkém větříku narážely větvemi do vedlejšího stromku.

Proč by s ní ale měla držet basu právě teď? Tolik let po její smrti? Je to už dávno, co umřela.

„Vzpomínám si jen, že Jennifer často mluvila o tom, že odjede. Chtěla si dopřát pauzu a tobě svobodu, po které tolik toužíš.“ Všimla si, že sebou nepatrně trhl. Musela mu to přičíst k dobru. „Podle ní jsi měl být lepším rodičem než ona, i když jsi měl tolik práce a chlastal víc, než by bylo zdrávo.“ Shana si nadzvedla vlasy a chvilku si užívala vánku, který ji laskal po holé šíji. „Byla zkrátka dost chytrá na to, aby jí došlo, že budeš dobrým tátou. A to ty asi doopravdy jsi.“

Přeložila si nohu přes nohu. Přemýšlela, jestli mohou ty fotografie být pravé. V žádném případě nemohou! Žena na snímcích vypadá příliš mladě. Nebo má geniálního plastického chirurga. Pozvedla zrak opět k Bentzovi. „Říkal jsi, že víš o jejím milenci.“ Z pohybu svalů v jeho napjaté tváři pochopila, že se dotkla bolavého místa. „Chtěla s ním skoncovat. Život už jí připadal příliš komplikovaný a James byl tvůj nevlastní bratr…“

„A otec mé dcery.“

Sakra, je krok před ní. Měla si připravit pořádnou sklenici margarity. Náhle jí vyschlo v hrdle. Nervózně polkla. „Na každý pád věděla, že tenhle románek, už jen proto, že byl kněz a tak podobně, jen znásobuje všechny její problémy.“

„A on věděl, že ten vztah hodlá ukončit?“ zeptal se Bentz vážným hlasem.

„Asi to očekával. Alespoň myslím. Neřekla mu to přímo, musel ale tušit, co se chystá. Choval se divně.“

Bentz se kousl do rtu a Shana okamžitě poznala, že se ho dotkla. Super! Ten šmejd si to za přehlížení své ženy zasloužil. Možná je to on, kdo může za její předčasnou smrt, a dokonce má tu drzost ukázat se jako blesk z čistého nebe před jejími dveřmi. Vypadal ale zatraceně dobře. Zvláštním způsobem ji přitahoval, fascinoval, naháněl jí strach. Byl drsný, nepoddajný…, málem by zapomněla na fakt, že je policajt. Předklonila se. Ujistila se, že se jí klopa županu patřičně odchlípla a odhalila část jejího perfektního dekoltu, její poslední větší investice. Musela si nechat udělat plastiku, když jí po pětatřicítce začala vadnout prsa.

„A co tedy udělal?“

„Otec James?“ zeptala se opatrně. Těšilo ji pokračovat v tomto tématu.

„Jo. Ten.“

„Zlobil se. Samozřejmě! Párkrát se ošklivě pohádali. Byl… byl jako šílený.“

Znovu si povšimla napětí v jeho tváři. „Myslíš, že by to mohlo nějak souviset s tou nehodou?“

„Hm… to bych neřekla,“ přemýšlela nahlas. Na druhou stranu, co si myslet o knězi, který soustavně porušoval slib daný Bohu? Nepoložila si tuhle otázku snad už stokrát? Rozhodla se raději změnit téma. „Víš, tvůj bratr byl zatraceně vášnivý a sexy. A právě tohle je pro kněze velký problém.“ Zatřepala prsty. „Celibát mu stál v cestě. Představoval pro něj opravdové utrpení.“

Bentz mlčky zuřil a Shana si to užívala. Rozhodla se ho ještě popíchnout. „Víš, scházeli se na molu v Santa Monice. Tam se spolu asi poprvé milovali. Nejspíš někde na pláži hned vedle zábavního parku.“ Bentz pevně sevřel čelisti, další trefa.

Výborně. Pokračovala: „A pak ještě… Jak se to tam jen jmenovalo?“ přemýšlela schválně nahlas, když si povšimla, jak mu zacukaly koutky úst. „Ach! No jistě! Vídali se ještě v nějakém hotýlku v San Juan Capistrano.“

Ještě více ztuhl a přimhouřil oči za černými skly. „Znáš jméno toho hotelu?“

„Ne. Vzpomínám si ale, že mi Jennifer říkala, že byl snad součástí bývalé misie. Ale prý nějaké menší. Měl to snad být nějaký malý kostelík přestavěný na hotel.“ Snažila se vybavit si co možná nejvíce detailů. „Počkej, nerada bych si vymýšlela, ale myslím, že si vždycky brali pokoj sedm. Prý to bylo jejich šťastné číslo, nebo tak nějak.“

„Číslo sedm?“ opakoval škrobeně.

„Jo, myslím, že ano. I když vůbec netuším, proč si pamatuju právě tohle.“ Rázem se jí ale vybavil rozhovor, který s ní vedla po jednom takovém dostaveníčku. Oči jí tenkrát zářily uličnictvím, na rtech jí poskakoval úsměv, který jasně říkal: „No nejsem já potvora?“ Upíjela martini a svěřila Shane několik pikantních detailů ze svého sexuálního života. A jméno toho hotelu v Capistranu? Už už ho měla na jazyku. „Myslím, že se ten hotel jmenoval Misie svatého… Misie svatého Martina.“ Ne, to není ono. Sakra, jak jen se jmenoval? „Ne… ne… Počkej!“ Tleskla dlaněmi, když jí konečně na jazyk přišlo to správné slovo. „Misie svatého Michala! To je ono! Bylo to jejich místo. Tam se sešli, když Jennifer otěhotněla, tam se sešli, když spolu znovu začali tajně chodit.“ Nemohla si nevšimnout bolesti, kterou se Bentz neúspěšně pokoušel zakrýt. Pocítila uspokojení.

Ten hajzl si zaslouží studenou sprchu. To kvůli němu se Jennifer tak trápila. To jeho nezájem ji vehnal do náruče jiného chlapa. Naklonila se k němu ještě blíž a hluboce zašeptala: „Stejně je to ale ironie, nemyslíš? Otec James chrápal s Jennifer, pak šel do kostela, tam se vyzpovídal a byl čistý?“ Ohrnula nos. „Nejsem katolík, ale myslím, že takhle nějak to funguje.“

„Nevím.“ Bentz vypadal, jako by nad něčím usilovně přemítal. „Napadá tě ještě nějaké jiné místo?“

„Uch, myslím, že se pak ještě scházeli v nějakém hodinovém hotelu na Figuaroaské ulici, kdesi u univerzity.

Nejsem si ale jistá.“ Uvědomila si, že už mu asi řekla příliš. Možná by měla konečně držet jazyk za zuby. Stejně nic z toho Jennifer život nevrátí.

Svaly v obličeji měl tvrdé jako skála. Pohled stejně ledový jako hlas. Co naplat, byl to fízl. Odtažitý. „Vzpomínáš si ještě na něco?“

„Snad jenom na to, že ji strašlivě mrzelo, jak ti ublížila,“ řekla v záchvatu upřímnosti. Podíval se na ni, jako kdyby mu znovu utáhla řetěz kolem krku.

Z čeho ho má vlastně vinit?

„Mluvím vážně, Ricku. Nenáviděla se za své ‚prokletí‘, jak své potřebě zničit všechno hezké, co ji v životě potkalo, říkala. Ano, byla sebestředná a marnivá. V hloubi duše ale byla velmi dobrým člověkem. Svým způsobem tě Jennifer milovala. A to hodně.“

9

Toho dne spatřil Bentz Jennifer poprvé v L. A.

Když opustil letní sídlo Shany McIntyreové, zamířil na jihozápad. Rozhodl se, že ukojí svou morbidní zvědavost a najde Figueroaskou ulici.

Pořád ještě vstřebával informace, které získal od Shany. Snažil se oddělit fakta od výmyslů, nebo přesněji faktů přibarvených Shaniným subjektivním pohledem. Jedno ale věděl jistě. Fotografie Jennifer ji přinejmenším zaskočily. Nijak svou reakci neskrývala, a to už něco znamená!

Jedovatě mu navíc připomněla, že by se měl poohlédnout po Alanu Grayovi, Jennifer ho prý milovala.

Alespoň po jistou dobu.

Alan Gray, developer, který vydělal obrovskou spoustu peněz v sedmdesátých a osmdesátých letech, tedy dlouho předtím, než ekonomika začala stagnovat, se proplétal životem Jennifer jako barevná stuha. Rozhodně by jej měl navštívit. Bude mu tak mezi padesátkou a šedesátkou, možná je už dokonce v důchodu.

To ale už brzy zjistí.

Mhouřil oči proti ostrému slunci, sklopil si v autě stínítko a spatřil několik motelů, které mohly odpovídat tomu, v němž se kdysi scházela Jennifer s Jamesem. Naneštěstí o jejich dostaveníčkách už asi nebude existovat žádný záznam.

A i kdyby nějaký našel, co s ním? Všechno se událo před dvanácti lety.

Podniky mezitím musely několikrát změnit majitele, staré byly strženy, nové zase postaveny. Už už chtěl otočit vůz opět ke Culver City, když na autobusové zastávce zahlédl štíhlou ženu s tmavými vlasy v lehkých žlutých šatech a se slunečními brýlemi.

No a co? pomyslel si zprvu. Když se k ní ale přiblížil a spatřil její profil, ztuhl. Ten nos, brada…, způsob, jakým držela kabelku, pohled, jakým sledovala autobus přibližující se v oblaku modrého kouře. Zvedla ruku a přiložila si ji k čelu ve snaze ochránit oči před silnými paprsky slunce.

Přesně tak to dělávala Jennifer.

Do mysli se mu opět vloudila Shanina slova: „Svým způsobem tě Jennifer milovala.“ Zastavil a jako v mrákotách sledoval přes zpětné zrcátko ženu na zastávce.

To je šílené, varoval ho rozum. *Nemůže to být ona. Víš, že to nemůže být Jennifer. Jde jen o autosugesci, o nic jiného.*

S okem přilepeným ke zpětnému zrcátku našel malé parkoviště, kde zastavil, zatímco autobus už zpomalil před zastávkou.

„Do háje!“ Zajel na první volné místo, které viděl, a až pak si povšiml varování, že parkoviště slouží výhradně zákazníkům zdejšího obchůdku. Dveře autobusu byly pořád otevřené. Naskočili do něj dva rozesmátí pošťuchující se teenageři s iPody a skateboardy.

Bentz chvatně opustil vůz a v rámci svých možností se rozběhl přes ulici.

Byla pryč.

Ženu ve žlutých šatech už nikde neviděl.

Dveře autobusu se zavřely a jeho řidička blinkrem naznačila, že se chystá zařadit mezi ostatní vozidla.

„Ne!“ Bentz skočil na cestu a rozkulhal se za autobusem. Zraněná rtoha ho bolela. Na zastávku dorazil právě ve chvíli, kdy se vůz dal hlučně do pohybu.

Sedí v něm?

Když se autobus odlepil od obrubníku, pokusil se Bentz nahlédnout špinavým okénkem dovnitř. Prohlédl si tváře všech lidí, kam až viděl, nikoho ale nepoznal. Jeho exmanželce se nikdo nepodobal.

Bentz si zapsal číslo autobusu i přesný čas a pozorně se rozhlédl po okolí. Brunetu v citrónových šatech ale na žádném z chodníků už nespatřil. Neviděl ji ani mizet za rohem, nebyla ani v žádném z přistavených aut.

Zmocnil se ho nepříjemný pocit *déjà vu.*

Jako by tu už někdy byl.

Jako by se už tady za Jennifer jednou hnal.

Sledoval autobus ztrácející se v husté dopravě. Chvíli zvažoval, má-li se vrátit pro auto a pokusit se nasednout na další zastávce.

Uklidni se, přikázal si šeptem. *Tohle nebyla ona. Její obraz ti vnucuje autosugesce. Všechno kvůli té krávě Shane. Jennifer, ať už mrtvá nebo živá, v tom autobuse nejede. Konečně se prober. Copak Jennifer někdy během života použila městskou hromadnou dopravu?*

„Prostě se mi to nelíbí. Tečka," připustila Kristi. Jednou rukou držela volant, druhou telefon. Hovořila s Reubenem Montoyou, parťákem svého otce.

„Jednoduše potřeboval vypadnout."

„Ale proč?" dožadovala se odpovědi. Pomalu ujížděla městečkem Baton Rouge k Vysoké škole Všech Svatých.

„Mně řekl, že potřebuje trochu času. Bez práce by se zbláznil."

„Ano, ale proč musel jet právě do Los Angeles?"

„Zeptej se jeho."

„To už jsem zkoušela, ale odpálkoval mě." Kristi začala pomalu zachvacovat panika. Něco bylo špatně. Moc špatně. Od nehody se otec změnil. Myslela si, vlastně spíše *doufala,* že po tělesné terapii se jeho stav zlepší. To se ale nestalo.

„Táta se o sebe umí postarat, nemusíš se o něj bát," uklidňoval ji Montoya.

„Snad jo." Ukončila hovor a zajela na parkoviště před svým domem přímo naproti univerzitnímu kampusu. Svého času honosná, nyní omšelá budova byla rozdělena na jednotky, z nichž každá sloužila jako samostatný univerzitní byt. Většinu času tu žila sama se svým kocourem. Jen občas u ní přespal Jay, když na školu přijel přednášet o forenzní kriminalistice. Po zbytek času ale bydlel v New Orleansu, kde pracoval pro policejní laboratoř.

Až se v prosinci vezmou a ona dodělá školu, odstěhuje se za ním do New Orleansu. Pokud vše půjde podle plánu, dokončí do té doby i svou první opravdovou detektivku.

Nejdřív se ale bude muset postarat o tátu. Proboha, co to jenom dělá? přemýšlela, když z kufru svého hatchbacku vytahovala sáčky s nákupem a zamířila s nimi do třetího patra ke svému bytu. Chvíli si pohrávala s myšlenkou, že zavolá své nevlastní matce Olivii, ale rozmyslela si to. Jejich vztah nebyl vždy ideální. Raději by si s ní popovídala osobně, kde na to ale má vzít čas?

Když vkládala do ledničky poslední balíček levného jídla pro jednoho, objevil se za oknem Houdini. Pootevřeným oknem se potichu proplížil dovnitř, kde ho Kristi chytila a láskyplně pohladila po hlavě. V tu chvíli jí zazvonil mobil. „Ano?“ řekla do mikrofonu a shodila opatrně svého kočičího druha na zem.

„Ahoj Kristi, tady Olivia.“

Super.

„Ahoj.“

„Tak co škola?“

Co se děje? Olivia jí nikdy nevolala. „Ale jo, znáš to,“ řekla Kristi neurčitě.

„A svatba?“

„Však víš, už se to blíží.“ Kristi si nohou přistrčila židli ke stolku a posadila se. „A co ty? Jak se máš?“

„Všechno OK.“

Nejvyšší čas se někam pohnout. „Proč jel táta do L. A.?“

„Upřímně řečeno ti to ani nedokážu přesně říct,“ musela připustit Olivia. „Vypadá to, že si zkrátka musel něco zařídit.“ Její hlas na okamžik ztichl, jako kdyby odvrátila hlavu od přístroje. Kristi se divoce rozbušilo srdce. Vyděsila se. Nechce jí snad Olivia oznámit, že se rozvádějí? „On ti nic neřekl?“

„V podstatě ne. Mumlal jenom něco o starých případech v Los Angeles, a že se brzy vrátí. Zdálo se mi ale, že kecá. Ráda bych se konečně dozvěděla, co se děje. Bojím se, jestli je mezi vámi všechno v pořádku.“

Ticho. Žádná odpověď. Kristi se úlekem málem sesula k zemi –

„Víš…, tvůj táta… po té nehodě musel bojovat se spoustou věcí. Už tu nemohl vydržet. Myslím, že zkrátka potřeboval udělat něco, co by mu dalo nový pohled…, potřeboval zkrátka všechno promyslet.“

„Co všechno?“ zeptala se Kristi obezřetně. Tušila něco mezi řádky… Ale co?

„Nejsem si jistá. Obávám se dokonce, že to neví ani on sám. Ale až v L. A. skončí, určitě nám dá vědět.“

Tak zrovna na tohle bych nesázela.

„Proč ti ale vlastně volám, chtěla jsem se tě zeptat, jestli by ses někdy nestavila na oběd, nebo alespoň na kafe? Třeba až zase příště přijedeš do New Orleansu.“

„Určitě, ráda.“ Olivia patrně nechtěla jejich vztah řešit. Dokonce už spolu zažily pár konfliktů, vždycky u toho ale byl táta. Teď by na to byly samy. „Mohla bych přijet příští týden,“ navrhla tedy.

„Tak se pak domluvíme. Třeba se do té doby táta vrátí a přidá se k nám.“ Odmlčela se. „Možná tady ale ještě nebude.“

„Dobře. Tak ahoj.“ Kristi zavěsila. *Třeba se do té doby vrátí*, řekla Olivia. Takže ani ona toho moc neví. A to se Kristi vůbec nelíbilo. Ať už její táta dělal cokoliv, rozhodně to nebylo nic dobrého.

Po dlouhém dni ve škole dorazila konečně Laney Springerové do svého pokoje a odložila učebnice na stolek, který koupily společně s její spolubydlící. To byl ale zase den, vzdychla otráveně. Začalo to už ráno nekonečnou nudnou hodinou o korejské válce s profesorem Williamsem. Jak ji vůbec mohlo napadnout, že právě ‚Moderní historie: Američtí politici dvacátého století‘ by ji mohla alespoň trochu zaujmout? Semestr už ale naštěstí končil. Hodiny s profesorem Williamsem se brzy také stanou moderní historií.

Přešla k ledničce a nakoukla dovnitř. Naskytl se jí ale jen tristní pohled na zbytek oschlé pizzy s vyjedenými olivami, nahnědlý celer a nedopitou láhev dietní coly.

Mňam.

Zavřela dveře do lednice, stejně neměla velký hlad. Navíc se potřebovala vejít do upnutých stříbřitých šatů, které si připravila na dnešní večer. Každý chlap se dnes při pohledu na ni bude muset posadit na zadek.

Okamžitě na ten kus pizzy zapomeň!

Její večer se blížil. Vlastně ne jen její, bude patřit i Lucy, jejímu dvojčeti.

O půlnoci jim oběma bude jedenadvacet. Konečně budou dospělé!

Chybělo už jen šest hodin, než začnou odbíjet půlnoc. Hodinu čarodějnic, která na ni bude mít podobný efekt jako na Popelku. Jen obráceně. Doposud chodila ven s falešným oregonským řidičákem. Ten teď bude moci spálit.

Dobrou zprávou ale bylo, že nebude muset jako její sestra čekat čtrnáct minut, aby si mohla dopřát legální doušek alkoholu. Lucy se pořád vytahovala, že ona se narodila ve 00:47, zatímco Laney přišla na svět až v 1:01. Dnes večer na tomhle ale nezáleží. Dnes večer rozhoduje datum narození, ne čas.

Tohle bude velká párty. Přijdou všichni jejich známí! Určitě tam potká i Codyho Wyatta, sympaťáka z přednášek o britské literatuře. Výborně. Věděla, že se bude bavit s Lucyiným klukem Kurtem Jonesem. Tím úlisným hadem. Třicetiletým ubožákem, který se nechal vyhodit ze školy a který si nikdy nehodlal vzít matku svého tříletého syna, k němuž se podle Lucy dokonce ani nechce hlásit. Lucy ho pořád jen omlouvá. Bezpochyby je jejím dealerem. Lucy poslední dobou hodně ujíždí na trávě a bůhví na čem ještě.

Laney to dělalo starosti.

Nad jointem marihuany by se ani nepozastavila, jiné drogy by už ale mohly zavánět pořádným problémem. Jestli se dnes na večírku Kurt ukáže, bude ho ignorovat. Ať se třeba postaví na hlavu.

Tráva, metamfetamin, koks, pilulky, Kurt má zkrátka všechno.

Laney doufala, že mu Lucy dá brzy kopačky.

Nadobro.

Povzbuzena touhle myšlenkou si protáhla svaly, ztuhlé po celodenním sezení. Zanedlouho se pořádně vyskáče na parketu, chtěla být ale na tolik pohybu připravena. Chvíli posilovala, pak si pustila DVD o józe a začala se dle instrukcí protahovat. Poté se osprchuje, pečlivě si umyje vlasy a nakonec se nalíčí. Blíží se

přece její narozeniny. Vlastně, přesněji, jejich narozeniny. Její a Lucy.

Nahmatala v batohu iPod a připojila ho k hi-fi věži své spolubydlící Trishy. Pustila si hudbu naplno. Koneckonců, všichni ostatní obyvatelé komplexu jsou také studenti. Nikdy si nikdo nestěžoval na nepatřičný hluk ani na večírky, dokonce ani na přísně zakázané domácí mazlíčky.

Po cestě do ložnice, kterou sdílela s Trishou, sáhla do knihovny pro činky. Nohama si udělala místo mezi svou neustlanou postelí a komodou své spolubydlící a začala cvičit do rytmu své oblíbené písničky od Fergie. Téhle holce paže nikdy nepovolí. Nikdy. Ta by i v osmdesáti zvedla činky tisíckrát bez zadýchání. V osmdesáti! Páni. To Laney čeká až za šedesát let. S úderem půlnoci vlastně jen padesát devět.

Nejdříve zvedala činky s lehkostí, po chvíli zavřela oči. Místností se rozezněla další píseň, Laney změnila rytmus. Úplně se ponořila do melodií Justina Timberlakea, pak Maroon 5…

Ještě jednu sérii. Začínala už cítit únavu.

No tak, dělej, povzbuzovala se. *Ty to zvládneš. Hlavně to nevzdávej.*

Ztěžka dýchala, potila se.

Když už ji bicepsy i tricepsy začaly bolet, lehla si na zem a začala přitahovat stehna.

Zdálo se jí, jako by zaslechla vchodové dveře. „Tady jsem!“ zavolala ve snaze překřičet dunění basů a ostré kytarové sólo a pokračovala ve své činnosti, dokud celé její tělo nepokryl pot.

Docvičila sérii a vstala. *Šikovná holka. Nejvyšší čas začít se připravovat.* Sáhla po ručníku a zamířila k obývacímu pokoji, odkud pořád zněla hudba. Bude se muset ještě pořádně protáhnout, aby ji na večírku nebolely svaly. Chtěla dát navíc spolubydlícím Trishe a Kim příležitost pogratulovat jí k narozeninám.

Nikde je ale neviděla. Podívala se na gauč, který Kim koupila v second-handu, pak do kuchyně. Nikde nikdo.

To je zvláštní, podivila se.

Ale vždyť slyšela, že někdo přišel.

Otřela si pot z tváře a vydala se k pokoji Kim. Byl ale prázdný.

Cvak.

Zaslechla zvláštní tlumený zvuk.

Vypnul se jí iPod?

Vycouvala z pokoje Kim, zavřela za sebou dveře a otočila se čelem do obývacího pokoje. Po cestě k přehrávači ucítila v nose lehký závan cigaretového kouře. Nic si z toho ale nedělala. Tady kouří všichni.

Cvak!

Za ní?

V chodbičce?

Strachy jí v žilách ztuhla krev.

„Kim?“ zeptala se a otočila se.

V následujícím okamžiku zahlédla, že se dveře, které jen před malou chvílí zavřela, otevřely a kdosi z nich vyšel na potemnělou chodbičku. Kdosi, kdo tam ještě před vteřinou nestál.

„Hej! Kdo sakra…“ Slova jí zamrzla v hrdle, když si všimla, že v rukou drží pásek. „Proboha.“

Vykřikla, ale útočník k ní během okamžiku přiskočil. Omotal jí tenký pásek kolem krku a utáhl smyčku. Zamezil jí přívod vzduchu, zadusil další výkřik, který se jí dral z hrdla.

Dobrý bože! Ten hajzl jí chce ublížit! Znásilnit! Zabít! Strach jí sevřel vnitřnosti.

Vykopla a silně dupla podpatkem neznámému na nohu. Zaslechla bolestné zasyčení.

Výborně!

Zkusila to znovu, ale útočník s ní surově smýkl na stranu. Stáhl smyčku a její plíce zaplavila palčivá bolest, jak se pokusila naprázdno nadechnout. Bezmocně sebou klátila jako hadrová panenka.

Ještě jednou ho kopni! Sundej si ten pásek z krku! Zachraň se! Navzdory strašlivé bolesti v plicích pěstí praštila dozadu ve víře, že ho zasáhne do očí nebo do nosu, zkrátka kamkoliv. Prsty druhé ruky sevřela pásek na krku.

Nemohla dýchat, nemohla ani myslet.

Pomoc! Prosím, pomozte mi někdo!

Nebyla žádná padavka, ale síly jí docházely, bolest v plicích už nemohla déle snášet.

Ze všeho nejraději by konečně omdlela.

Ne!

Nesmíš to vzdát!

Bojuj!

Ach, bože, ta bolest… Nemohu dýchat. Pomoc! Pomozte mi někdo!

Přestala se pokoušet o úder. Oběma rukama se chytila pásku ve snaze osvobodit se ze smrtícího oka.

Prsty zaryla do krku.

Hluboko.

Ale příliš pozdě.

Plíce jí hořely.

Bolest jí zaplavila celé tělo.

Srdce jí bilo jak o závod.

Pohled jí zakalila černá clona.

V tom strašlivém okamžiku si konečně uvědomila zdrcující skutečnost. Svých jedenadvacátých narozenin se už nedožije.

10

Hayes měl naprostou pravdu.

S podnikem u Roye to jde skutečně z kopce, pomyslel si Bentz, když pomalu projel kolem restaurace.

Stále trochu otřesen z posledního „zjevení Jennifer“ našel až směšně malé parkoviště jen pár bloků od restaurace. Vybral si jedno z mála volných míst a u automatu si koupil parkovací lístek. Zatnul zuby, aby potlačil ostrou bolest v noze, na poslední chvíli uhnul teenagerům na skateboardech, jejichž kolečka hlasitě drnčela na dlažbě chodníku, a pak zamířil ke vchodu.

Restaurace, pojmenovaná podle svého původního majitele a ne podle country zpěváka Roye Rogerse, jak se mnoho lidí domnívalo, si stále udržovala westernovou atmosféru, a to i díky stylovým dveřím, které jako by vedly do stodoly. Kdysi nad vchodem stál umělý kůň, dokud ho nějaký blbec v noci nevynesl na střechu a nenatřel mu intimní partie zářivě červenou barvou.

Od té doby vystřídal maketu bělouše nad vchodem prostý nápis U Roye.

Což bohatě stačí, přemýšlel Bentz, když otevřel dveře a vstoupil.

Potemnělý interiér opravdu vypadal omšele. Před dvanácti lety byly westernové trofeje v módě. Dnes už ale opotřebovaná sedla, dřevěné kůly od ohrad, klobouky a kožené návleky na nohavice působily spíše jako veteš.

Změnili se i hosté. I když možná jen zestárli, stejně jako letitá prkenná podlaha.

Podniku vévodil dlouhý bar s pípou. Zbytek místnosti vyplňovaly stolky a kóje.

Bentz usedl do jedné z nich a u servírky, jejíž vnady se doslova draly z kovbojského kostýmu, si objednal nealkoholické pivo.

Než se stihla s nápojem vrátit, vstoupil do místnosti Jonas Hayes. I on zestárl. Tento necelé dva metry vysoký černoch působil stále majestátně, i když od chvíle, kdy nastoupil k policii, nebo od té doby, co hrál americký fotbal za univerzitu, už se mu ve vlasech objevilo několik stříbrných nitek. A když si sundal brýle, všiml si Bentz i věnečku jemných vrásek kolem očí.

Stále si ovšem držel image módní ikony. Měl nákladný oblek, perfektně vyčištěné boty a dokonale uvázanou hedvábnou kravatu.

Bentz na něj zamával a postavil se. Podal mu pravici. „Dlouho jsme se neviděli."

Hayes přikývl a pevně sevřel nabízenou ruku. „Jedenáct? Dvanáct let?"

„Tak nějak."

Hayes usedl ke stolu naproti Bentzovi. „A najednou se tu ukážeš jak blesk z čistého nebe. Určitě něco potřebuješ."

„Přesně tak."

Číšnice ve westernovém kostýmu se vrátila a s otráveným pohledem přijala Hayesovu objednávku skotské s ledem.

„Příjemná jak noc," poznamenal sarkasticky Hayes, když se servírka vzdálila.

„Asi se jí nelíbí ta maškaráda, co musí nosit."

„A kdo by se jí divil? Pořád abstinuješ?"

„Jo, jo, s chlastem jsem nadobro sekl."

„To je dobře."

Bentz pozvedl obočí. „Jo, to určitě ano. Trinidad pořád pracuje na oddělení?"

„Ten tam snad už dožije." Hayes pokynul k číšnici, která se právě s nuceným úsměvem na rtech vracela k jejich stolu se sklenicí skotské a jídelními lístky. Odříkala názvy několika specialit a otočila se k odchodu. „Pořád tu děláte T-bone steaky a supertenké hranolky?" zastavil ji ještě Bentz.

Bez sebemenšího náznaku nadšení odpověděla: „Jo. Ty se tu dělají snad od středověku."

„To jsem si myslel. Tak já bych si to dal. Steak středně propečený. A salát s omáčkou ze sýra s modrou plísní.“

Dívka v kostýmu se ani neobtěžovala zapsat si objednávku, jen pohledem sjela k Hayesovi, který rychle prohlédl menu a poručil si grilovaná vepřová žebírka.

Když servírka odešla, podíval se znovu na Bentze. „Tak co se děje? Jakou ‚službičku‘ bys potřeboval?“

„Chtěl bych, aby ses znovu podíval na okolnosti smrti Jennifer.“

„Jennifer? Tvé ženy?“

„Bývalé ženy, ale ano.“ Bentz se opřel a upil z láhve.

„Chlape, to už je přece dvanáct let zpátky. Zemřela při autonehodě, možná spáchala sebevraždu.“ Hayes opět vyhledal svým černým pohledem Bentzovy oči. Oči policajta.

„Přesně tohle jsme si tenkrát alespoň všichni mysleli. Autonehoda je ale pořádně uhozený způsob, jak se zabít. Můžeš se rozsekat úplně na kaši, nebo s sebou vezmeš ještě někoho. Můžeš taky docela dobře skončit do konce života na kolečkovém křesle. Tohle nepatří mezi klasické způsoby sebevraždy. Proč si jednoduše nepustila plyn? Nebo nevzala nějaké prášky? Mohla si třeba podřezat žíly nebo oběsit se na půdě.“

„Byla tvou ženou. Tohle bys měl vědět spíše ty.“

Bentz zakroutil hlavou. „Určitě by nechtěla skončit rozmlácená na hadry. Na to byla příliš hrdá.“

„Chtěla se zabít, chlape! Byla sjetá a opilá, neuvažovala. Nezajímalo ji, jak bude vypadat, a auto možná zvolila proto, že nechtěla, abys její mrtvolu našel ty nebo Kristi. Umíš si vůbec představit, jak by to s malou zamávalo?“

„Nemusela se zabíjet právě doma. Existují přece i jiná místa. Třeba motely.“ Vzpomněl si na omšelý pokoj v Kalifornském slunci. Dokonalé místo pro sebevraždu. Levné. Člověk tam má soukromí. Dokonce i s výhledem na bazén, kdyby měl potenciální sebevrah zájem.

Hayes pootočil sklenicí mezi dlaněmi. „OK, přestaňme žvanit o hloupostech. Tak co se děje?“

Bentz znovu upil z láhve, sáhl do kapsy a vytáhl kopii úmrtního listu s načmáraným otazníkem. V rychlosti bývalému kolegovi vysvětlil, že mu na stanici přišla obálka z Culver City.
„No a co?“ řekl Hayes. „Někdo si z tebe chce vystřelit.“

Bentz přikývl. „To ale ještě není všechno.“ Vyskládal na stůl fotografie Jennifer. „Bojím se, že někdo chce, abych si myslel, že jsem se zbláznil.“

„No jasně, zatraceně. To je ona, co? Budou asi čerstvé.“

„Nebo někdo chce, aby tak vypadaly.“

Hayes se mu podíval do očí. „Dvojnice?“

„Ale dokonalá.“

„Jenže… dokonalá dvojnice originálu starého dvanáct let. Nepřibrala, nemá žádné vrásky.“

„Přesně.“

„Zatraceně.“ Chvíli si prohlížel snímky, pak svou pozornost přesunul k úmrtnímu listu. Zamračil se. Konečně ho začal brát vážně.

„Někdo se za Jennifer vydává.“

„Ale proč?“ zeptal se Hayes.

„Netuším. Nejede v tom ale sama. Někdo ji musel vyfotit.“

„Takže spiknutí? Jen proto, aby z tebe udělali blbce?“

Bentz přikývl.

„Je to celé přitažené za vlasy,“ řekl Hayes a opět sklopil oči k fotografiím. „Víš ty co? Vyprávěj mi to všechno hezky od začátku.“

Bentz ho tedy důkladně zasvětil do situace. Od probuzení v nemocnici přes vůni Jennifer v pokoji až ke zjevení před domem. Vynechal jen ženu na zastávce, protože tu viděl jen zběžně a mohlo se jednat o kohokoliv.

„Takže si myslíš, že ta žena byla v New Orleansu i L. A.? Že se nějakým zvláštním způsobem dozvěděla, kdy přesně se probereš z komatu… a pak rychle spěchala do Los Angeles, kde se nechala nafotit?“

„Ne, pokud data na snímcích nelžou, pak musela mezi těmito městy cestovat několikrát.“

„Takže by měly existovat příslušné letenky.“

„Tohle už mi někdo ověřuje. Zatím ale bez výsledku.“

„Možná použila pseudonym.“

„Jennifer Bentzová je pseudonym," řekl ve snaze přesvědčit Hayese i sebe samého. „Já musím zjistit, kdo za tím stojí a co vlastně chce."

„A k tomu potřebuješ mou pomoc?" zeptal se Hayes ostražitě.

„Jo."

„A jakou?"

Bentz mu pověděl o telefonátu z budky. „Rád bych viděl záběry z bezpečnostních kamer z té oblasti, nejlépe satelitní snímky."

„Nejsi žádný troškař, to ti tedy povím. Nesmíš zapomínat, že nebyl spáchán žádný zločin."

„Pokud ovšem žena, která leží v jejím hrobě, je opravdu Jennifer."

„To je trochu silná káva, nemyslíš?"

Proti tomu nemohl Bentz nic namítnout, i když by to rád udělal. Mezitím k jejich stolu přistoupila servírka a položila na stůl dva velké talíře. Upozornila je, že jsou opravdu horké, a zeptala se jich, jestli něco nepotřebují.

„Já mám všechno," řekl Bentz a Hayes souhlasně přikývl.

„Dobře. Kdybyste cokoliv potřebovali, dejte mi vědět." Rychle se otočila a chvatně zamířila ke stolu, kam právě usedly čtyři ženy.

Jakmile zmizela z doslechu, naklonil se Hayes nad svůj talíř a zašeptal: „Takže ty chceš, abych využil možností oddělení a našel tu ženskou, která tě vodí za nos."

„Můžeš spolupracovat s Montoyou z New Orleansu. On už začal."

„OK. Sestavíme speciální vyšetřovací tým, abychom vypátrali… aha, žádný zločin!" poznamenal bývalý kolega jízlivě a zadíval se na svou porci vepřových žebírek. „Abychom si to vyjasnili, ty jsi přijel do Los Angeles jenom proto, že ti někdo poslal obálku se zdejším razítkem?"

„L. A. se mi zdálo jako ideální místo pro začátek."

„Jak už jsem řekl, někdo se s tebou snaží jednoduše vyjebat."

„Souhlas. Ale proč?"

„To mi řekni ty."

„Já to ale nevím. Přesně tohle bych rád zjistil.“ Hayes se za ta léta vůbec nezměnil. Potřeboval pravdu naservírovat přímo pod nos. „Abych byl zcela upřímný, potřebuju vědět, jestli v hrobě opravdu leží Jennifer.“

„Cože?“ Hayes si málem upustil vidličku i s ukrojeným kouskem masa do klína.

„Pohřbili jsme ji, ještě než jsme stačili udělat testy DNA, jak se to dělává dnes,“ vysvětloval Bentz s plnou pusou. „Odběr DNA byl tenkrát v plenkách.“

„A proč ji chceš otestovat?“ zeptal se nevěřícně Jonas a namířil na svého starého kamaráda masem na vidličce. „Myslíš si snad, že tam není? Že opravdu žije?“

„U toho bychom mohli začít.“

„Proboha.“

„Obstaráš mi tedy materiály o její smrti?“

„Mohl bys mi říct, proč bych to jako měl dělat?“

„Protože jsem ti už několikrát zachránil ten tvůj velký černý zadek!“ Nelhal. Když se Hayes rozváděl se svou pološílenou první ženou Alondou, Bentz mu hodně pomohl. Fakt, že mu manželka utekla s jinou ženou, obrovského policajta sebral. Bentz zastával názor, že nevěra zůstává nevěrou a nezáleží na pohlaví. Hayes to ale nedokázal pochopit. Několik měsíců strávil téměř nonstop na různých večírcích a dokazoval si svou mužnost nenasytným souložením.

Naštěstí se brzy sebral. Pohyboval se už ale na tenkém ledě.

„OK,“ svolil nakonec Hayes. „Uvidím, co se dá dělat.“

„Asi budu ještě potřebovat trochu píchnout s příkazem k exhumaci.“

„Exhumaci? Bože, co si vymyslíš příště? Vybagrovat Bílý dům?“ stěžoval si Hayes. Žádné další argumenty ale nevznesl, a když dopil svou skotskou, zapíchl znovu vidličku do dávno vychladlého masa.

Cvak.

Lucy Springerová se prudce otočila a zadívala se na okraj parku, kolem něhož spěchala ke svému bytu. Ve stínech ale kromě starého muže věnčícího psa nespatřila nic zvláštního. Pes, patrně chrt, právě močil u stromu. Kolem ní ale byla hustá

temná noc, kterou neslyšně proplouvaly obláčky mlhy. V matném světle pouličních lamp všechno vypadalo neurčitě a přízračně.

Na zátylku jí vyrazila husí kůže. Tep se jí zrychlil.

Ulice jí najednou připadala tak… tak tichá. Opuštěná.

„Dobrý bože.“ Uvědomila si, jak moc se bojí. Je posera, jak by taktně řekl její přítel Kurt. Chvěla se nervozitou. S mobilem připraveným v ruce se zastavila u přechodu a čekala, až naskočí zelená.

Šipkami vyhledala číslo své sestry a začala jí psát zprávu.

Cvak.

Okamžitě zvedla hlavu a podívala se přes rameno. Co to bylo za zvuk? Šlápl snad někdo na suchou větvičku? Znělo to však spíše jako cvaknutí. Ten zvuk jí byl odněkud povědomý.

Nikoho však neviděla. Pouze stařík se psem se loudali opačným směrem na druhé straně ulice.

Tou dobou už moc aut nejezdilo, takže vkročila do vozovky, ještě než na semaforu naskočil zelený panáček. Ani za chůze nespouštěla prst z klávesnice mobilu.

Kde trčíš? 21 na krku, dospělost nás volá! Takže v 11 U Silvia. Po půlnoci pijeme na mě. Nemůžu se dočkat.

Přišlo jí zvláštní, že jí Laney ještě nenapsala ani nezavolala. Dnešní večírek plánovaly snad celou věčnost. Minimálně jedenadvacet let. Konečně budou dospělé! Tak čeho se najednou sestra bojí?

Bylo to zvláštní.

Tohle se Laney nepodobalo.

Lucy odemkla branku před svým domem, když jí zacinkal telefon. Přiblížila si ho k očím, aby se podívala, kdo jí píše. Ani si nevšimla, jestli se za ní branka s cvaknutím zavřela.

Esemeska od Laney!

No konečně!

Přišla jí fotografie. Otevřela ji a spatřila rozmazaný snímek své sestry. Oči měla vytřeštěné strachy, z úst jí trčel rudý roubík. Vypadala opravdu vyděšeně.

Cože?

„Proboha,“ zašeptala Lucy. Srdce jí bušilo jak o závod, po zádech jí pomalu šplhaly ledové prsty hrůzy.

Co se stalo?

Pak jí to ale konečně došlo.

Další hloupý žert její ztřeštěné sestry. „Blbko," zamumlala Lucy polohlasem. Musela uznat, že ji obrázek opravdu vystrašil. Ale jistě, uvědomila si najednou Lucy. Laney přece studuje herectví na Jihokalifornské univerzitě. Několik představení už dokonce odehrála za peníze. Její sestra moc dobře ví, jak napodobit emoce. Spousta jejích spolužáků má navíc bohaté zkušenosti s divadelním líčením.

I přesto byl obrázek děsivý. „Opravdu moc vtipné," řekla a rázem ztuhla. Za sebou zaslechla tichý zvuk… Něčí dech?

Nesmysl. Zavřela za sebou přece branku… Nebo ne?

Zamířila rovnou ke dveřím a ještě na schodech začala psát další zprávu.

Fakt jsi mě dostala! Tak zatím!

Sáhla do kabelky pro klíče, když si všimla sousedovy kočky, jak visí na zábradlí miniaturního balkónu. Sledovala Lucy, v rozšířených zornicích se jí odráželo mdlé světlo lampy nad balkónem. „Ahoj, čiči."

Stříbrná kočka na okamžik ztuhla, pak seskočila na beton a zamířila k porostu před domem. Před jedním z keřů se ale zastavila, otočila hlavu k Lucy a tiše zamňoukala.

Kočka bláznivá. „Ahoj, Micino, to jsem přece já."

Micina zasyčela, nahrbila se a vycenila zuby ostré jako břitvy. Pak s divokým pohledem vyběhla k plotu.

„Co je s tebou?" zeptala se Lucy, než to ucítila také. Ve vzduchu se vznášel zvláštní zápach. Cigaretový kouř? Nebo…

Cvak.

Tentokrát se zvuk ozval už tak blízko jejího ucha, že sebou úlekem trhla.

Málem vykřikla.

Koutkem oka zahlédla, že se ve tmě cosi pohnulo. Postava. Temná a hbitá. Skočila na ni.

Cože???

V rukou měl útočník tenký kožený pásek.

Proboha, to snad ne!

Chtěla zakřičet o pomoc, věděla, že by se měla pokusit o útěk. Bylo ale příliš pozdě. Chytil ji za paži a hrubě ji k sobě

přitáhl. „Ach," vyhrkla ze sebe, když do něj tvrdě vrazila. Pokusila se vykřiknout, ale veškerý zvuk zadržel pevně utažený pásek kolem krku.

Co se to děje?

Tělem jí projela ostrá bolest.

Nemohla dýchat, nemohla křičet. Nemohla ani kašlat. *Bože, to je bolest!*

Sáhla po smrtící smyčce, pokusila se zasunout prsty mezi krk a pásek. Ten se ale ani nepohnul.

Slyšela útočníkův zrychlený dech. Její utrpení se mu líbilo. Utáhl smyčku.

Kdo? Kdo by mě mohl chtít zabít?

A proč?

Plíce jí hořely bolestí, zoufale se snažily nabrat alespoň trochu vzduchu. Začala divoce kopat. Doufala, že násilníka zasáhne alespoň do holeně. Zoufale lapala po dechu.

Pomoc! Proboha, pomozte mi někdo!

Pokoušela se škubat za škrtidlo, nehty si rozškrábala krk. Krvácela. V hlavě jí divoce bubnovala krev. A její plíce, bože, její plíce… Takovou bolest snad ještě nezažila. Neznámý smyčku znovu utáhl, pásek se jí pod bradou zařízl do kůže.

Vytřeštila oči.

Celým tělem jí pulzovala palčivá bolest.

Zemře. Přímo před dveřmi svého domu.

Znovu začala zuřivě kopat všude kolem sebe ve snaze zasáhnout útočníka nebo alespoň dveře před sebou, které by snad udělaly nějaký hluk a probudily sousedy. Něco by se třeba stalo!

Hlavou se jí v horečném tempu rozběhly neuspořádané myšlenky. V mysli se jí střídaly obrázky rodičů, domova, Santa Barbary, občasného přítele Kurta…

Oči se jí zvedly vzhůru a plíce se naposledy v zoufalém vzepnutí pokusily nasát vzduch, a pak tiše rezignovaly, jako by její tělo opustila veškerá vůle. Ruce jí ztěžkly, nohy ochably. Celé její vědomí se soustředilo na bytostnou potřebu vzduchu. Konec se přiblížil. Nemohla už bojovat, nemohla už ani zůstat při vědomí.

Svěsila bezvládně paže a sotva vnímala, že ji neznámý útočník nechal spadnout na betonový chodníček.

Když její vědomí začala obestírat temnota, svou poslední myšlenku věnovala své sestře Laney… milované, důvěřivé, hloupoučké Laney.

11

„Bentz je zpátky ve městě?“ Russ Trinidad se zamračil na svou skotskou, zatočil jí v prstech a pozoroval ji, jako by v rukou držel univerzální lék na rakovinu.

Hayes ho po práci pozval na sklenku. To nebylo obvyklé a od přírody podezřívavý Trinidad ještě více zpozorněl. „A co tu sakra chce?“

„Přijel kvůli své exmanželce.“

„Jennifer?“ Trinidad vzdychl a zaposlouchal se do zurčení vody stékající po bambusové tyčce do nádržky. Místností se tiše linula japonská hudba. „Aha, to prý byla povedená potvůrka. Osobně jsem ji ale neznal.“

„Tak to buď rád,“ poznamenal Hayes.

Trinidad nebyl moc vysoký, mohl se ale pochlubit atletickou postavou. Líbil se mu armádní styl, preferoval černou barvu a vyholenou hlavu považoval za vrchol kadeřnického umění. Usadili se do rohového boxu v baru v Malém Tokiu blízko Parkerova centra, kde sídlilo oddělení vražd a majetkové kriminality, zároveň ale dost daleko na to, aby se tam scházeli ostatní poldové. Trinidad si pochutnával na druhé skotské, Hayes popíjel svůj první šálek saké.

Vysoký černoch se rozhodl, že se svěří právě Trinidadovi, protože na oddělení patřil mezi poslední Bentzovy blízké. Bentz už ale v L. A. nepracoval tak dlouho, že i tento policista před penzí zapochyboval.

„OK, takže se něco děje.“ Trinidad usrkl whisky, pak ale v nápoji zahlédl jakýsi cizorodý předmět a prstem ho vytáhl, načež se znovu napil. Ani ho nenapadlo stěžovat si číšnici. „Tak mi řekni, co tu náš přítel Bentz pohledává.“

To Hayes následně také udělal.

Vyprávěl mu o svém setkání s bývalým kolegou i o fotografiích a kopii úmrtního listu, které přinesl.

„On si tedy myslí, že jeho bývalá žena pořád žije?“ zeptal se Trinidad, zamračil se a jedním rychlým douškem dopil skotskou. „Sám ji přece identifikoval.“

„Ano, na druhou stranu byla opravdu ošklivě potlučená.“

„Ty mu to věříš?“ Trinidad pozvedl obočí. „Podle mě je to pitomost.“

„Nevěřím mu nic, několik faktů jsem si ale ověřil. Jediný, kdo si kdy vyžádal k nahlédnutí úmrtní list, byl sám Bentz. Nikdo jiný.“ Hayes nervózně zakroužil šálkem saké. „Bojím se, že mu začíná strašit ve věži. Ten chlap málem zemřel při nehodě, několik týdnů byl dokonce v komatu.“

„Aha, takže když se z něj vykřesal, začal ho pronásledovat přízrak dvanáct let mrtvé ženy,“ usmál se Trinidad. „Dojemné.“

„Nebo spíš uhozené.“ Hayes se napil saké a pozoroval mladý asijský pár usazující se právě u baru. „Ukázal mi kopii obálky a úmrtního listu, které mu kdosi poslal. Nechal si zjistit, jestli na nich nejsou otisky prstů nebo stopy DNA na známce. Pomáhá mu nějaký chlap od neworleanské policie.“

„Nechceš se do toho namočit, že ne? Bez originálů stejně nemůžeš nic dělat. A i kdybys je měl, stejně bych ti řekl, že bys udělal chybu, kdyby ses do toho zapletl.“

„Neboj, žádné originály nemám, ani mít nebudu. Myslel jsem ale, že jsi byl Bentzův přítel.“

Trinidad pokrčil rameny. „Přátelé neutvrzují své přátele v jejich paranoie.“ Naklonil se přes stůl a zašeptal: „Podívej, Rick Bentz je looser. Pochopím, že se sesypal, když odpráskl toho Valdezové kluka. Pak se ale nesebral. Také jsem si říkal, že se dal konečně do kupy, když odešel k neworleanské policii. Slyšel jsem, že se tam z něj stal místní hrdina. Prý vyřešil spoustu složitých případů. Říkám ti ale, že svého času byl jen takový kousek…,“ ukazovákem a palcem ukázal sotva rozeznatelnou štěrbinu, „…od toho, aby mu nadobro přeskočilo. A to se nejspíš stalo právě teď. Má rada, i když se ti asi nebude líbit, zní: Hlavně se od něj nenech do ničeho uvrtat.“

„O to se ještě nepokusil.“

„Ano, řekl jsi to správně. *Ještě* se o to nepokusil.“ Trinidad pevně sevřel rty.

U baru se právě hlasitě zasmála mladá Asiatka. Její přítel ji chytil za krk. Něžně, avšak dostatečně pevně na to, aby upadla. Hayes by vsadil měsíční výplatu, že už má erekci. Zamilovaní mladí! Párkrát to sám zažil.

Trinidad si prohmatal kapsy saka a z jedné pak vytáhl krabičku cigaret. Jednu vyndal, promnul ji něžně v prstech a zamával na číšnici. Ani se neobtěžoval zeptat se Hayese, jestli mu kouření nebude vadit. Společně pak vyšli do pozdního večera. Od skleněných výplní oken domů se odráželo rudé slunce. O kousek dále se objevila věž katedrály svaté Vibiany, nádherná ukázka španělské architektury, která představovala příjemný protiklad ke striktně geometrickým liniím centra Los Angeles.

Trinidad si zapálil a nasál kouř hluboko do plic. „Bentz byl dobrý polda, a ta záležitost s mladým Valdezem ho pořádně sebrala.“ Pak zakroutil hlavou a dodal: „Pak se mu žena začala kurvit s jeho vlastním bratrem. Koho by tohle nepoznamenalo?“ Zahnuli za roh, kde Trinidad zaparkoval svůj Chevrolet Blazer. „Podívej, já už jdu pomalu do penze.“ Vyfoukl hustý obláček kouře. „Hledáš staré záznamy? Chceš exhumovat tělo, i když každý ví, kdo v té rakvi leží? Prosím, poslouž si, ale beze mě.“

„A co když Jennifer Bentzová opravdu nezemřela?“

„Zemřela. A nepotřebujeme žádný test DNA, abychom to dokázali. *Její vlastní tělo* identifikoval v *jejím vlastním* autě *její vlastní* manžel. Nikdo nepohřešoval ženu, která by odpovídala jejímu popisu.“

„Tohle nevíme.“

„Chci ti jenom naznačit, že Bentz patří mezi lidi, kteří natahují zákony, dokud neprasknou. A já už takový nejsem. Do důchodu mi zbývá rok, jediný rok, a já si teď rozhodně nechci nic podělat.“

Jeho slova ale zcela neodpovídala jeho výrazu. Odhodil nedopalek na chodník a šlápl na něj s mnohem větší silou, než by bylo zapotřebí. „Do háje!“ zašeptal. Podíval se do oblak a zakroutil hlavou. „Zatracený Bentz. Proč jen se musel vrátit a chytat ducha? Přináší jen problémy. Ten hajzl mě nechal na holičkách. A ostatní poldy taky. Utekl od rozdělaných případů. Některé z nich už nešly vyřešit.“

Hayes si vzpomněl na jeden ze zmiňovaných případů. Šlo o dvojitou vraždu, kterou museli dát k ledu poté, co sebevražda Jennifer Bentzové úplně rozhodila jejího manžela. Dvojčata Caldwellový… Vrah se vypařil a nezanechal po sobě žádnou stopu. Jen dvě znetvořená těla. Během vyšetřování už Bentz pil jako duha a nechal za sebou spíš bordel než výsledky.

„Bentz by tě nikdy nežádal o něco nezákonného," řekl ještě Hayes, když Trinidad nastupoval do blazeru.

„Jo, jasně." Zastrčil klíček do zapalování a podíval se na Hayese. „Víš sám, co se říká. Důvěřuj, ale prověřuj. A dej si pozor."

„Ty mu tedy nepomůžeš?"

„Mám mu pomoci najít jeho bývalou ženou, která předstírala svou vlastní smrt a namísto sebe zabila nějakou jinou ženu?"

„Jo."

Trinidad zakroutil hlavou. „Ani náhodou, kamaráde." V následující vteřině motor jeho auta zaburácel a blazer vystřelil poloprázdnou ulicí.

Hayes se doploužil ke svému SUV, nastoupil, a zrovna když otáčel klíčkem v zapalování, mu zazvonil mobil. Zapojil se do pravého pruhu a podíval se na displej.

Objevilo se na něm jméno Rivy Martinezové.

Jeho parťačky.

„Hayes," představil se. „Co se děje?"

„Máme tu dvojnásobnou vraždu. V jednom skladišti u Stodesáté se našla dvě ženská těla." Udala mu přesnou adresu a dodala: „Vypadá to, že oběti jsou dvojčata."

„Cože? Počkej chvilku." Mysl se mu rozběhla do dávné minulosti, až ji sám musel krotit. Začal hledat nepodložené souvislosti. Setkání s Bentzem mu připomnělo případ dvojčat Caldwellových, nevyřešenou dvojitou vraždu, ke které došlo před dvanácti lety.

„Stalo se něco?" zeptala se ho Martinezová.

„Dvojčata, říkáš?" zopakoval Hayes pomalu. V žilách mu začal proudit adrenalin. „Jednovaječná?"

„Podle všeho ano. Brzy to budeme vědět s jistotou. Asi bys sem měl zajet."

Ukončila hovor a Hayese zaplavil nepříjemný pocit. Šlápl na plyn.

Bentz případ dvojčat Caldwellových nikdy nevyřešil. Vrah nebyl nikdy dopaden. Tenkrát se zdálo, že se dočista ztratil z povrchu zemského, nebo alespoň z oblasti Jižní Kalifornie. Měli samozřejmě několik hypotéz. Někteří soudili, že pachatele zavřeli do vězení za úplně jiný zločin a s dvojčaty Caldwellovými si ho už nikdy nikdo nespojil. Jiní zase tvrdili, že zemřel nebo se odstěhoval. Objevily se dokonce spekulace, že pachatel sem přijel jenom kvůli téhle vraždě, a pak zase odjel. Ty ale nepocházely od vyšetřovatelů. Na oddělení si nikdo nemyslel, že lze zabíjení provozovat rekreačně podobně jako rybaření nebo golf.

„Zatraceně!“ Hayes, který naprosto ignoroval maximální povolenou rychlost, položil na střechu maják a zavolal Trinidadovi. Hlavou se mu honily temné, zmatené myšlenky. Jednou z křižovatek se prohnal v plné rychlosti právě ve chvíli, kdy se oranžová měnila na červenou.

Jak je možné, že osmačtyřicet hodin po Bentzově příjezdu do L. A. kdosi spáchá vraždu nachlup stejnou jako tu, která ukončila jeho kariéru?

Náhoda?

Nebo ďábelský plán?

Posledních čtyřiadvacet hodin nepřineslo Bentzovi žádný výsledek. Jedna slepá ulička za druhou. Odjel znovu do Santa Moniky, zaparkoval auto a vydal se podél pobřeží. Když došel až na konec mola, díval se dlouho na moře. Představoval si Jennifer. S ním. S Jamesem. Samotnou.

Zastavil se dokonce i na několika místech, která spolu navštěvovali, když ještě žila. Rychlé občerstvení nedaleko Vysoké školy Západní Los Angeles, kam chodívali na hranolky. Bar na boulevardu Sepúlveda, kde ho naučila pít martini. Romantickou italskou restauraci, kde spolu seděli v boxu a pevně se drželi za ruce. Ta v současné době už neexistuje, stala se z ní thajská restaurace zaměřená především na rychlé občerstvení. Bez jakéhokoliv pocitu ironie si koupil misku *gai yang*, kde ale bylo příliš česneku.

Projel okolo telefonní budky ve Wilshire, ačkoliv věděl, že to bude marné. Byl se podívat dokonce i na autobusovou zastávku, kde zahlédl ženu, která vypadala jako Jennifer. Strávil tam celé dvě hodiny. Na stanici dorazil o hodinu dřív než minule, a odešel o hodinu později. Nic se samozřejmě nestalo, nezahlédl ani Jennifer, ani ženu v citrónových šatech. Zjistil, kudy přesně autobus jezdí, a projel si celou jeho trasu. Ani tohle ale nepřineslo žádný výsledek.

Koupil si pizzu do krabice, odnesl si ji do motelu, a když ji jedl, prošel si znovu své poznámky. Zaměřil se zejména na informace, které získal od Shany McIntyreové. Řekla mu mnohem víc, než očekával, přesto neměl pocit, že by s ní Jennifer byla v kontaktu.

Vyhledal šoféra, který řídil autobus, v němž zahlédl dvojnici Jennifer. Řidič, přesněji řidička, padesátnice s prokvetlými vlasy a znuděným výrazem, si ale na žádnou ženu ve žlutých šatech nepamatovala. Nebyla si jista, podle ní nepatřila mezi pravidelné cestující.

Další slepá ulička.

S takovou se daleko nedostane.

Pokusil se obvolat další osoby ze seznamu, ale nikoho z nich nezastihl. Nenechal jim ale ani žádný vzkaz. Přemýšlel o ostatních přátelích Jennifer. Mohou mu vůbec dát nějaké informace, které by mu už nedala Shana?

A co Alan Gray? Kde vlastně ten zazobaný blbec bydlí? Na internetu toho moc nenašel. Z článků v novinách ale vydedukoval, že má sídlo kdesi v Palm Desert a k smrti rád hraje golf. A zřejmě ho nehraje špatně, jak zjistil z výsledků několika nedávných amatérských turnajů.

Zavolal Hayesovi a nechal mu vzkaz. Bývalý kolega mu ale dosud zpátky nezatelefonoval. Možná ještě nic nezjistil. Jenže, kdo zatím něco zjistil? přemýšlel při pohledu na závěsy povlávající ve vánku z klimatizace. Byly roztažené a žaluzie pouštěly zaprášeným oknem ostré paprsky slunce.

Nic nedává smysl, přemýšlel Bentz. Sledoval ženu kolem třiceti, jak upravuje stínící plachtu na předním skle starého cadillacu. Když byla s její pozicí konečně spokojená, vzala ze sedadla spolujezdce nadměrnou kabelku, přehodila si ji přes

rameno a zamkla vůz. Naposledy se ke svému plechovému miláčkovi otočila a vyrazila k pokojům, které přiléhaly přímo k bazénů.

Přemítal nad ostatními obyvateli motelu. Každý host si s sebou nesl své tajemství, které ukrýval v maličkém pokoji s ošoupanými koberci, špatně ukotvenými toaletami a ledničkami, kam se sotva vešel karton piva.

Bentz jedním rychlým pohybem sklopil žaluzie. Potřeboval se soustředit.

Den zhodnotil jako cestu po dávno zapomenutých vzpomínkách, která mu ale nijak nepomohla vyřešit otázku, zda Jennifer žije nebo nikoliv.

Když dojedl třetí trojúhelníček pizzy s papričkami a olivami, položil si otázku, jestli vůbec bylo nutné do L. A. jezdit. Co když mají všichni pravdu? Třeba se opravdu jen honí za přeludem. Třeba za těmi fotografiemi stojí pouze někdo, kdo se dozvěděl, že se mu poté, co se probral z komatu, Jennifer zjevila, a teď se královsky baví. Někdo se snaží dostat ho do úzkých. Někdo chce, aby definitivně přišel o rozum.

Kdo by ale mohl vědět, že když se probudil po nehodě, viděl svou bývalou ženu? Pouze Kristi a pár sestřiček. Třeba se o tom ale některá z nich někde zmínila.

„Zatraceně!“ Zavřel krabici s pizzou, utřel si ruce a rychle vytočil číslo své ženy. Ženy, kterou miloval celým srdcem. Ženy, která na něj čekala v domku u New Orleansu. Ženy, která se mu stále snažila věřit.

Olivia hovor nepřijala a on jí nenechal zprávu. Co by jí také měl říkat? Že ji miluje? To už přece dávno ví. Že se mu po ní stýská? Tak proč nesedí v nejbližším letadle zpět do Louisiany? Že neví, co má dál v L. A. dělat? Tak proč tam vůbec ještě vězí?

Vzpomněl si na rozhovor se Shanou. Zítra navštíví školu, kde vyučuje Tally Whiteová. Bohužel se mu zatím ještě nepodařilo spojit se s Lorraine, nevlastní sestrou Jennifer. Jeho exmanželka měla samozřejmě ještě další známé, Shana, Tally a Lorraine ale zaujímaly na seznamu jejích blízkých první místa. Právě ony by snad mohly vědět, co se jí stalo. Pak tu ještě byla Fortuna Esperanzová, důvěrná kamarádka Jennifer z galerie.

Rád by si samozřejmě promluvil i s otcem Jamesem, svým prokletým bratrem, to by ale James musel jako Lazar vstát z mrtvých. Jeho smrtí si byl Bentz jistý, nevlastní sourozenec se stal obětí sériového vraha. A nyní se smaží v pekle.

S Jennifer?

Na tuhle otázku zatím neznal odpověď.

Začínala ho pálit žáha. Z kapsy cestovní brašny vylovil zpola plnou lahvičku s antacidy a dva si vysypal do dlaně. Když je spolkl, sebral ze stolku klíčky od pronajatého auta.

Zamračil se při pohledu na hůl opřenou o zeď. Sevřel ji pevně v ruce, pak zvedl ze židle sako, přehodil si ho přes rameno a vyšel do žhavého kalifornského dne. Zamkl pokoj a zamířil ke svému fordu. Cestou minul staršího pána, věnčícího psa. Buldoček se na Bentze podíval a jal se znovu očichávat výmoly na parkovišti, hledat zbytky jídla na zemi a vybírat si to nejlepší místo, kde by se mohl vyprázdnit. Bentz kývl muži na pozdrav, a pak nasedl do auta.

V maličkém motelovém pokoji už strávil příliš mnoho času.

Nastartoval auto, zapnul klimatizaci a sešlápl plynový pedál až k podlaze. Nastal nejvyšší čas podívat se do San Juan Capistrano. Pokud bude mít štěstí, vrátí se ještě za světla.

Hayes smykem zastavil pod mostem Harborské dálnice. Na příjezdovou cestu už strážníci rozmístili zátarasy, aby ke skladišti nikdo nemohl. Vozovku až k železobetonové konstrukci budovy lemovala policejní auta se zapnutými majáky.

Několik přihlížejících, někteří si místo činu fotili mobilními telefony, postávalo kolem skladiště u vjezdu na Stodesátou. Dva policisté řídili dopravu. Kynuli řidičům, aby přejeli do druhého pruhu, protože při pohledu na dav policistů každý zpomaloval, a ohrožoval tak dopravu. Jiní strážníci obehnali budovu skladiště výstražnou páskou. Oranžové kužely a barikády úspěšně držely zvědavce stranou.

Přesto se na místě začínal tvořit hustý dav lidí. Nad hlavami jim přejížděla auta, kola zpívala na rozpáleném asfaltu, motory ve vysokých otáčkách hlučně řvaly. Zčásti na chodníku, aby mohly projet i ostatní vozy, stála modrá dodávka televize

KMOL olepená satelity jako vesmírná stanice. Štíhlá blond reportérka Joanna Quinceová a podsaditý kameraman s kamerou na rameni právě spěchali k davu u skladiště. Nad tím se vznášela helikoptéra, hluk jejích vrtulí přehlušoval rachot aut na Stodesáté.

Hayes zaparkoval hned vedle dodávky policejních techniků a zamířil k místu činu. Vědečtí vyšetřovatelé už pilně pracovali. Hledali stopy podrážek, otisky prstů, vlasy, zkrátka jakoukoliv stopu, která by mohla vést k identifikaci pachatele. Fotografové se snažili zachytit každý detail, jeden z policistů všechno natáčel. Hayes rychle obhlédl okolí ve snaze najít bezpečnostní kameru. Jednu vskutku našel, zjevně jim ale byla k ničemu. V nesmyslném úhlu visela na zrezivělé trubce.

Přímo z místa činu tedy asi žádný záznam nezískají.

Martinezová, drobná žena s ohnivě rudými vlasy a jako břitva ostrým jazykem, stála u vjezdu číslo osm a mávala na Hayese.

„Podívej," řekla s mírným hispánským přízvukem. „Musím tě ale varovat, není to pohled pro slečinky."

Hayes prudce vydechl a snažil se pohledu na oběti prozatím vyhnout. Zadíval se na zaprášenou podlahu. Ležely na ní hřebíky, v rohu stálo rozbité zahradní lehátko. Ani po tolika letech si na mrtvoly nezvykl. Vadily mu pach i vzezření obětí. Zažíraly se mu pod kůži, zařezávaly se mu do mysli, trápily ho spousty dní. Většinou se mu tyto pocity ale dařilo dobře ukrývat.

Ne však dnes.

Nakonec se podíval dolů na znesvěcená těla sotva dvacetiletých dvojčat. Ostrá bolest se mu zařízla do duše tak nečekaně, že to nestačil zamaskovat.

Byla pečlivě naaranžovaná. Ležela nahá, svázaná, s roubíky v ústech v poloze plodu v děloze. Na krku měla zcela zřetelné podlitiny a škrábance. V mdlém světle jediné žárovky na sebe navzájem zírala nehybnýma vytřeštěnýma očima. Pleť obou dívek byla tak bledá, že přecházela do světle modré. Jejich blond vlasy byly sčesány z čela a svázány rudou stuhou. Stejnou je vrah i spoutal. V této poloze připomínaly dívky hrůzné přízraky odrážející se v zrcadle.

Jako by odpočívala v matčině lůně. Přesně jako dvojčata Caldwellova.

Hayes stiskl rty. „Můžeme je podle něčeho identifikovat?“

„Ano… Máme jejich šaty i kabelky, dokonce i šperky a telefony. Všechno leží tamhle. Máme i jejich rodné listy. Data narození jsou označena růžově.“ Martinezová pokynula bradou do rohu skladištního boxu, kde v úhledných komíncích ležely věci obětí.

Uklizené a pečlivě vybrané místo činu, napadlo Hayese, když se ke složeným předmětům sklonil. Všechno mu přišlo až příliš povědomé. Na vrchu každé z hromádek ležely kopie jejich rodných listů, na kterých pachatel růžovým zvýrazňovačem vyznačil data narození. Stejnou barvu patrně objeví doktor během pitvy i na tělech, předpokládal Hayes. Pokud jde o toho samého vraha jako před dvanácti lety.

„Lucille a Elaine Springerovy,“ oznámila mu Martinezová. „Už jsem kontaktovala oddělení pohřešovaných osob. Měli by se mi ozvat, až něco zjistí.“

Jonas si okamžitě vzpomněl na svou vlastní dceru. Zničilo by ho, kdyby o ni měl přijít. Nedokázal si vůbec představit, jak by se zachoval, kdyby ji chtěl někdo zabít… V ústech pocítil hořkou pachuť, takže raději rychle zaplašil myšlenky na svůj osobní život a přesunul pozornost k dvojčatům, která ležela přímo před ním.

Technici už vyfotografovali těla a změřili jejich teplotu. Oběti byly připraveny k převozu na pitevnu. Jonas ale věděl, co technici najdou, až jejich těla otočí na záda.

Bože.

„Nepřipomíná ti to něco?“ ozval se za ním vážný hlas. Hayes se otočil ke vchodu, kde stál detektiv Andrew Bledsoe.

Jonas se opět napřímil a přikývl. „Případ dvojčat Caldwellových.“

„Považuješ za náhodu, že se tu najednou objevil náš starý známý Bentz?“ Bledsoeovi se na tváři objevil samolibý úsměv, jako by před ním neležely dvě mladé dívky, ale jen další případ, na kterém bude muset pracovat.

Martinezová se zamračila a zatnula zuby. Podívala se na Bledsoea a z očí jí sršely temné blesky hněvu. „Co tady děláš?“

Bledsoe patřil mezi lidi, kteří ve svých padesáti vypadali na čtyřicet. Měřil dobrých sto devadesát centimetrů, vážil devadesát kilo, pečlivě si hlídal své opálení, husté černé vlasy si česal dozadu. Oblečení si nechával šít na míru a jeho chladným modtým očím nic neuniklo. Byl vynikající polda. A osina v zadku. „Vracel jsem se právě od zločinu ve Watts, když jsem zaslechl hlášení ve vysílačce."

„Víš, máme tu dost práce." Martinezová své opovržení Bledsoem nijak neskrývala. Ten chlap ji žral od chvíle, kdy ho poznala. A Hayes to věděl. Ostatně jako všichni ostatní na oddělení. Riva Martinezová však nepatřila mezi lidi, kteří by své pocity skrývali.

Otočila se k němu zády a klekla si k jednomu z těl. Hayes si mezitím prohlížel druhou oběť.

„Na krku jsou patrné známky škrcení," poznamenala Martinezová polohlasem. „Tělo je počmáráno čísly a písmeny, hned pod hrudníkem."

Vzkaz napsaný růžovým zvýrazňovačem na kůži dívek byl jasný: přesný čas narození a smrti. Oba údaje dělilo na minutu přesně jedenadvacet let. Jako by pachatele uspokojovalo ukončit život oběti v okamžiku, kdy vstupovala do dospělosti.

„Zatraceně!" Hayesovy útroby svíral chlad i navzdory nesnesitelnému vedru, které v boxu panovalo. Tyto dívky se narodily se čtrnáctiminutovou prodlevou. Se stejnou prodlevou o jedenadvacet let později i zemřely.

Hayes nepochyboval, že ta mladší, Elaine, narozená v 1.01, se musela dívat na utrpení své starší sestry Lucille, která byla zavražděna o čtrnáct minut dříve, v 00.47. Vrah je možná uškrtil stejnou stuhou, jež nyní poutala jejich ruce, nohy a jíž měly sepnuté vlasy. Hayes předpokládal, že na stuze z vlasů najdou i stopy tkáně, a to z míst, kde okraje porušily měkkou kůži šíjí obětí. Věděl také, že na krku najdou ještě další druh pohmožděnin. Pachatel je nejspíš zpočátku škrtil nějakým koženým páskem, zabil je ale pevnou stuhou s vpleteným tenkým ostrým drátem.

Každá z obou dívek žila přesně dvacet jedna let.

Stejně jako dvojčata Caldwellova v posledním případu, na kterém v Los Angeles pracoval Rick Bentz. Vyšetřování ale skončilo ve slepé uličce poté, co se odstěhoval.

S krajní nevolí musel dát Bledsoeovi za pravdu.

Proč dívky zemřely právě teď, sotva dva dny poté, co se Rick Bentz vrátil do L. A.?

12

„Hloupá náno!“ Olivia bezradně zírala na mobil. Držela ho v ruce a zdráhala se vytočit číslo svého muže. Bála se mu zavolat. Což bylo směšné! Nikdy nepatřila mezi ženy, které by se obávaly nebo styděly projevit emoce. Přesto nyní seděla v obývacím pokoji, nohy složené pod sebou, na stolku šálek zapomenutého a vychladlého čaje a nevěděla, co má dělat. Chlupáč ležel stočený do klubíčka vedle ní, místností se rozléhala hudba z Rickova oblíbeného CD. Po domácké pohodě však ani památka.

Nemohla se ani pohnout.

Přemýšlela, jestli má Rickovi zavolat nebo ne.

Zjistila, že jí telefonoval o několik hodin dříve, nenechal ale žádný vzkaz.

„K čertu s tím!“ řekla si, vyhledala v seznamu přístroje jméno svého muže a zmáčkla tlačítko s ikonou zeleného sluchátka.

Bentz hovor přijal během dvou vteřin. „Ahoj!“ řekl. Zněl radostně. Nebo snad uvolněně?

„Ahoj.“

„Děje se něco?“

„Nic, jenom jsem ti chtěla zavolat,“ zalhala. *Řekni mu to. Řekni mu to okamžitě! Nemusíš čekat, až se vrátí. Řekni mu, že čekáš dítě. Řekni mu, že tě těhotenství rozrušuje, že už se začínáš dívat po dětských šatičkách, že už přemýšlíš, kam postavíte postýlku.* „Jak se máš?“

„Jedu právě do San Juan Capistrano.“

„Do té misie? A proč? Chceš tam snad pozorovat vlaštovky?“ usmála se. Bentz si při jejích slovech okamžitě vzpomněl na zvláštní přírodní úkaz známý jako houfný návrat vlaštovek do Capistrana. „Netušila jsem, že jsi také ornitolog!“

„Na vlaštovky je už příliš pozdě, myslím. Přilétají brzy na jaře.“

„A proč tam tedy jedeš?“ vyzvídala.

„Musel jsem vypadnout z toho špinavého motelu.“

„Hledáš Jennifer?“

Na okamžik se odmlčel. „Možná.“

„Viděl jsi ji?“ Nemohla zakrýt špetku sarkasmu v hlase. Střílel si z ní?

„Nevím.“

Chtěla mu říct, že podle ní začíná bláznit. Jízlivou poznámku ale na poslední chvíli spolkla a vydala se raději na bezpečnější půdu. „Jak ti je? Co ta noha?“

„Pořád bolí.“

„Cvičíš?“

„Ano, ano, každý den.“

„Lháři.“ Zasmála se. Pobavené zamumlání zaslechla i ve sluchátku.

„A co ty? Něco nového?“

Sebrala všechnu svou sílu. Rozhodla se, že už mu musí říct pravdu. Ať už budou následky jakékoliv. V tu chvíli ale Chlupáč uslyšel nějaký zvuk zvenku a divoce se rozštěkal. „Hej, ticho!“ přikázala psovi a zaslechla, jak se její manžel znovu zasmál.

„Výborně! Tak ty mi voláš a ještě mi přikazuješ, abych byl zticha.“

„Však víš, jsem zkrátka úžasná žena.“

„Ano… OH… Tohle vím.“ Jeho hlas zeslábl a pomalu se ztrácel. Olivia všem slovům nerozuměla.

„Spatně tě slyším. Vypadává ti asi signál.“ Její slova už ale k Rickovým uším nedolehla. Hovor skončil. Do hluchého sluchátka mu pak odevzdaně řekla: „A abys věděl, frajere, čekám tvoje dítě.“ Samozřejmě ji nemohl slyšet, takže se Olivia rozhodla, že mu tuhle zprávu sdělí až osobně.

Po chvíli vstala, odnesla hrníček i s čajem do kuchyně a postavila ho do dřezu. Oknem se zadívala na srpek měsíce, který se mezitím vyšplhal nad koruny cypřišů a borovic okolo domu. Na nebi už zářilo i několik hvězd. Otevřela okno, aby se nadechla čerstvého vzduchu, a dolehl k ní mnohohlasý chór žab.

Nakrmila papouška Chiu a chvilku si s ní povídala. Bylo jí smutno. Počká, až se Rick vrátí do Louisiany, nebo kdyby se snad měl ten jeho výlet protáhnout, odletí za ním a všechno mu řekne z očí do očí.

„Pět dní, Ricku Bentzi," řekla nahlas a poklepala si ukazovákem na bradu. „Dávám ti pět dní. Pak vyrazím do Kalifornie!"

„Kdo našel těla?" zeptal se Hayes. Pocítil nesmírnou úlevu, když mohl konečně opustit stísněný prostor skladištního boxu. Zhluboka nabral do plic těžký městský vzduch. No a co? pomyslel si. I kdyby měl přiložit nos přímo k výfuku, všechno bude lepší než pach smrti.

„Studentka vysoké školy." Riva Martinezová ukázala na dívku sledující výjev ze zadního sedadla jednoho z policejních vozů. „Felicia Katzová. Navštěvuje zdejší univerzitu a má ve skladišti nějaké staré krámy. Dnes ráno si sem přišla pro starou židli, jestli si dobře vzpomínám. Patří jí box číslo sedm." Martinezová ukázala na dveře sousedící s boxem, kde se našla mrtvá těla. „Všimla si, že dveře od osmičky nebyly dovřené. Měly vylomený zámek. Bála se, že někdo box vykradl, a proto nakoukla dovnitř."

„Kde se jí naskytla parádní podívaná," vstoupil opět do rozhovoru Bledsoe.

Hayesovi se zvedl žaludek při vzpomínce na děvčata, jejichž těla nyní technici zběžně prohlíželi, než je naloží do černých plastových pytlů a odvezou na pitevnu. Ještě před čtyřiadvaceti hodinami to byly nevinné mladé dívky, které patrně plánovaly narozeninový večírek.

Martinezová ale Bledsoeovu poznámku ignorovala a pokračovala: „Když Katzová spatřila oběti, napsala rychle esemesku svému příteli a hned potom zavolala policii."

Hayes střelil pohledem k vozu, kde studentka seděla. „Proč psala nejdřív příteli?"

„Byla prý vyděšená."

„To se jí vůbec nedivím," poznamenal Bledsoe.

„Máme jméno toho přítele?"

„Ano, jedná se o Roberta Finleyho, říká se mu Robbie. Přes den pracuje za barem v kavárně, večer vystupuje s grungeovou kapelou. Přijel chvíli poté, co na místo dorazil první policista Rohrs. Finley teď sedí v jiném autě. Držíme ho od Katzové stranou, dokud je oba nevyslechneme a neporovnáme jejich verze.“

„Myslíš, že mají s vraždou něco společného?“

„Ne. Ty myslíš, že jo?“

„Asi ne.“ Hayes pochybovačně zakroutil hlavou.

„Jde o Vraha jedenadvacítek,“ zasáhl opět do rozhovoru Bledsoe. Obcházel kolem a pozoroval místo činu.

„O koho?“ zeptala se Riva. Na oddělení přišla teprve nedávno, takže o některých starších případech dosud neslyšela.

„Takhle jsme mu říkali. Zabil totiž ještě jedna dvojčata, Deltu a Dianu Caldwellovy, a to přesně v den jejich jedenadvacátých narozenin. Rodiče je začali pohřešovat už o dva dny dříve. Musel je tedy unést a někde držet. Zavraždil je přesně v minutě, kdy dosáhly jedenadvaceti let.“

„Takže je znal?“ přemýšlela Riva zamračeně.

„Minimálně o nich věděl. Nikdy se nám ho ale nepodařilo chytit.“ Bledsoe zvážněl. „Rodiče nám pak šest let volali každý týden. Nakonec se prý rozvedli.“

„Nic podobného se od té doby nestalo?“ zeptala se Riva a zadívala se znovu ke skladišti. „Třeba chce vraha jen někdo napodobit.“

Bledsoe zakroutil hlavou. „Některé detaily jsme tisku ani veřejnosti nesdělili. Nikdo nevěděl například o červené pentli nebo růžovém zvýrazňovači. Nebo to, že jsme jejich oblečení našli v úhledných komíncích, jako by je složila máma nebo služka.“ Bledsoe střelil pohledem Hayesovi přes rameno. „Když už mluvíme o tisku…“

Hayes se otočil a spatřil Joannu Quinceovou, houževnatou reportérku stanice KMOL, jak mluví s jedním z uniformovaných strážníků u zátarasů. Otráveně se zašklebil a odvrátil pohled. V tu chvíli si však už reportérka detektivů všimla a poznala mezi nimi Bledsoea.

„Detektive!“ zavolala na něj. „Mohla bych vám položit pár otázek? Je pravda, že jde o dvojitou vraždu? Opravdu se tu našly dvě mrtvé dívky?“

„Já to zvládnu,“ nabídl se Bledsoe. Miloval tisk a popularitu, i když většinou prozradil jen to nejnutnější. Beztak Quinceovou odkáže na tiskového mluvčího, který dá novinářům oficiální prohlášení a bude odpovídat na otázky. Nejdříve ale musí policie informovat rodiče.

Což padlo na Hayese. Tuhle část své práce nenáviděl možná ještě více než pohled na mrtvá těla.

Při cestě po Páté, která protíná Státy od Kanady až po Mexiko, Bentz několikrát překročil povolený rychlostní limit. Slunce stálo nízko nad horizontem, provoz byl řídký a rychlý. Něčeho takového by se v Louisianě nikdy nenadál. Bentz předpokládal, že když přiletí do L. A., bude se cítit opět jako doma. Když ne mezi bývalými kolegy, pak alespoň v místech, která tak dlouho obýval.

Jenže se mýlil. Cítil, že sem už nepatří.

Telefonát s Olivií ho spíše rozrušil a už po několikáté ho napadlo, jestli sem měl vůbec jezdit. Za prvé si to rozházel u své ženy a za druhé, pokud se jeho nadřízená v New Orleansu dozví o jeho výletu do Kalifornie, kde se honí za přízrakem dvanáct let zesnulé ženy, nikdy ho nepřijme nazpět. Nejspíš si řekne, že má o kolečko víc, a pošle ho do penze. Jeho kariéra u policie tím okamžitě skončí.

No a co? Však ona by se bez tebe neworleanská policie taky nezbláznila. Bůh ví, kdy a jestli vůbec se budeš moci vrátit do služby.

Pevně sevřel prsty volant, přejel do levého pruhu a přehnal se kolem hlučné staré dodávky, která jako by stála na místě. Podíval se na tachometr. Nejel ani stovkou.

Zazvonil mu telefon. Vypnul rádio a podíval se na displej. Blikalo na něm jméno Montoya.

Výborně! Bentze trápil jeho poslední rozhovor s Olivií. Potřeboval se rozptýlit.

Zeleným tlačítkem hovor s nadšením přijal. „To je dost, že voláš. Máš pro mě něco?“

„Upřímně, nic moc. Na obálce jsme kromě tvých a mých otisků prstů už žádné jiné nenašli.“

Bentz polohlasem zaklel.

„Ale vlastně jsme ani nečekali, že bychom nějaké objevili.“

„To ne. Doufal jsem ale, že budeme mít trochu štěstí. Ten, kdo mi fotky poslal, mohl být třeba idiot.“

„To si bohužel nemyslím. Výsledky na DNA ještě nemám, vsadím ale roční plat, že ten pitomec známku ani obálku neoblízl. Dnes už každý ví, na co si má dát pozor. A víš proč? Můžou za to ty desítky seriálů v televizi! *Kriminálku Las Vegas*, *Zákon a pořádek* a podobné věci bych okamžitě zakázal.“

„Raději se sázet nebudu, asi bych prohrál,“ musel připustit Bentz. Pomalu se blížil jeho sjezd z dálnice.

„Chtěl bych nechat v laboratoři prohlédnout inkoust na kopii úmrtního listu. Nejspíš nám to ale bude k ničemu.“

„Za zkoušku nic nedáš.“ Bentz uvolnil nohu na plynovém pedálu, zapnul blinkr a zvolna přejel do odbočovacího pruhu.

„Víš, myslím si, že bys to měl vzdát.“

„Skutečně?“

„Vím, že by ses zbláznil, kdybys neměl co dělat. Nemůžeš ale, zatraceně, dělat něco jiného?“

„Máš na mysli něco méně šíleného?“

„Jo, přesně. Co třeba golf? Nebo rybaření? V Mexickém zálivu se dají chytit nádherné kousky!“

„Dobře, budu o tom přemýšlet. Mohl bych si koupit parádní špacírku a sadu golfových holí, abych se nenudil mezi hodinami kaligrafie a jógy.“

„To není špatný nápad.“

„Že ne? Zapiš se tam taky. A ještě přidej klasický tanec. Umíš si vůbec představit, jak skvěle bys ve smokingu vypadal?“

Montoya se sotva slyšitelně ušklíbl. „Myslíš si, že jsi vtipný?“

„Já to o sobě vím!“

Montoya navázal vážným tónem: „Viděl jsi ji znovu?“

Bentz zaváhal. „Možná,“ šlápl na brzdu, aby zastavil na červenou na semaforu. „Nejsem si jistý.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Ale volala mi. Oslovovala mě jménem, kterým mi říkala jen ona a nikdo jiný.“

„OK.“

„Jenom jsem ti to chtěl říct.“

„A budeš s tím něco dělat?“

Má se svěřovat tomuhle nevěřícímu Tomášovi? Ale, zatraceně, proč ne? „Mluvil jsem s jednou z jejích přítelkyň. Řekla mi, že se Jennifer scházela s Jamesem v San Juan Capistranu. Chci se tam podívat.“

„Děláš si ze mě srandu? Jak to spolu souvisí? Myslíš si, že je v celé záležitosti zapletený tvůj mrtvý bratr?“ Montoya cosi španělsky zamumlal, pak dodal: „Podívej, je to čím dál tím více bláznivější. V San Juan Capistranu jsem byl, dokonce několikrát. Duchové tam jsou něco jako pouťová atrakce.“

„Stejně jako v New Orleansu.“

„Počkej, ta její takzvaná přítelkyně tě tahá za nos. San Juan Capistrano? Nech toho! Ty jsi jí řekl, že vídáš ducha Jennifer, a ona tě pošle právě tam. No to mě podrž!“

„Ona ale není duch,“ řekl jistě. Ve skutečnosti byl ale vyděšený. A přesně o tohle tomu neznámému vtipálkovi šlo. „Podívej, budu muset končit.“ Výsměšný tón, kterým s ním jeho blízcí mluvili, mu začínal lézt na nervy.

„Super. Procházej se po strašidelném hradě, popovídej si s bílou paní, případně s bezhlavým rytířem. Nebo s Jennifer, jestli si myslíš, že ji v takové společnosti najdeš. A abych nezapomněl, až s ní budeš mluvit, vyřiď, že jí posílám pusu.“

„Jdi se bodnout,“ řekl, když na semaforu naskočila zelená a on vystřelil směrem ke staré misii.

„Tak hodně štěstí.“ Když neworleanský kolega zavěsil, Rickovi se zachvěly rty. Tenhle ztřeštěný šašek mu chyběl. Stejně jako práce ve sboru. Ze všeho nejvíce ale postrádal Olivii.

„Prověř ty mobily. Chci volaná čísla a všechny textovky,“ řekl Hayes, když spolu s Martinezovou opouštěl místo činu. „Mohli bychom získat alespoň jistou představu, kdy vrah dívky unesl. Pokud se tento zločin opravdu shoduje s vraždou dvojčat Caldwellových, pak je pachatel zabil jinde. Sem je přivezl, aby

je objevila policie. Musíme zjistit, komu patří tohle skladiště a kdo si pronajímá jednotlivé boxy. Nejen osmičku, ale všechny. Zkus vypátrat, jestli neexistuje nějaké spojení mezi nájemníky boxů a dvojčaty Springerovými. Rád bych se také dozvěděl, jestli někdo něco třeba nezahlédl.“

„Jsou tu i kamery dopravní policie a průmyslové kamery v nedalekém obchodě.“

Řadoví policisté i detektivové zanedlouho zaplaví celou oblast ve snaze najít nějakého svědka. Na dohled od skladiště stál jakýsi obchůdek a benzinová pumpa. Třeba si něčeho všiml nějaký zaměstnanec nebo zákazník. Stačí jim cokoliv. I ta nejnepatrnější stopa nakonec může vést k dopadení pachatele. Pokud čas smrti zaznamenaný na tělech obětí nelže, pak zemřely před více než dvanácti hodinami. Každá další promarněná minuta může mít pro vyšetřování fatální následky.

„Měli bychom také kontaktovat spolky zaměřené na dvojčata. Náš vrah ví, že ty dívky byly dvojčata. Věděl navíc, kdy se přesně narodily, aby je mohl unést těsně před jejich narozeninami. Vraždu si musel naplánovat.“

„A co různé skupiny na internetu?“ navrhla Martinezová. Rozsah pátrání by se tak několikanásobně rozšířil.

„Výborný nápad.“

„Náš pachatel je systematický,“ poznamenala Martinezová a otočila se znovu k místu činu. „Možná úzkostlivě pečlivý. Nebo je to naprostý šílenec.“

„Který zabíjí jednou za dvanáct let,“ připomněl jí Hayes.

„To si zatím jen myslíme. Spojím se s policií v ostatních státech a s FBI. Kdoví, třeba to zkusil i jinde. Zeptám se, jestli nemají v přilehlých státech záznamy o vraždě dvojčat. Nebo raději v celé Americe.“

„Musíme také prověřit všechny, kteří nedávno opustili vězení. Třeba posledních dvanáct let seděl. Zkontroluji záznamy z věznic. Měli bychom si projít psychologické profily všech, kteří byli potrestáni za jakýkoliv násilný čin a byli propuštěni během posledního roku.“

„To bude asi dlouhý seznam.“

„No a co?“ Ani jemu ale nebylo příjemné pomyšlení na čas strávený pátráním ve vězeňských archivech.

Mezitím došli k autu Martinezové. Otevřela dveře a zeptala se: „Co měla znamenat ta Bledsoeova narážka? Jak s tímhle případem souvisí Rick Bentz?“

„Nijak. Nejspíš jde jen o náhodu.“ Hayes zalovil v kapse, vytáhl sluneční brýle a nasadil si je na nos. „Bledsoe kdysi s Trinidadem a Bentzem pracoval na případu dvojčat Caldwellových. To je jediná souvislost.“

Přikývla. Pochopila.

„Bledsoe si prostě musí za každou cenu najít viníka.“

„Skutečně? Nemůže za to třeba fakt, že kdysi chodil s Bentzovou ženou?“ zeptala se. „Detektiv Rankinová mi něco říkala, když jsme ráno narazili na jméno Ricka Bentze.“

„Podívej, Rankinová, to je ta pravá,“ poznamenal sarkasticky Hayes. Nerad by se nechal zatáhnout do drbů, které na oddělení kolují. Obzvláště těch dvanáct let starých.

„Jo. Prý s Bentzem také chodila.“

„Stejně jako mnoho jiných žen.“

„Třeba Corinne O’Donnelová,“ řekla.

„Přesně tak.“ Přikývl. Opřel se bokem o karosérii auta. Skrz tenkou látku kalhot okamžitě proniklo horko z rozpálené kapoty. „Existuje jich celá řada. Třeba Bonita Unselová. Pracovala na mravnostním, pak přestoupila na oddělení vražd. A další. Na ty si ale nevzpomínám, je to už dávná historie.“

„Historie, která se odehrála, než Rick Bentz opustil město.“ Zamračila se. Pohledem sledovala tirák šplhající se po nájezdu na dálnici. „Třeba ten vrah nezabíjel kvůli dvojčatům, ale kvůli Bentzovi. Třeba se nějak dozvěděl, že se vrátil.“

„I to je možné,“ připustil Hayes.

„Jak to tehdy bylo?“ zeptala se Martinezová. „Bentz se na případ dvojčat Caldwellových vykašlal?“

Hayes zakroutil hlavou. „To bych neřekl. Choval se tehdy hrozně, to ano. Nemohl ale za to, že jsme ten případ nevyřešili. Nebo, přesněji, nebyla to jen jeho vina.“ Ačkoliv to nikdy neřekl nahlas, Hayes už tenkrát přemýšlel, že by Bentz udělal nejlépe, kdyby z případu odstoupil a přenechal ho Bledsoeovi a Trinidadovi. Tou dobou byl už jen matným odleskem svého dřívějšího já. Zdálo se, že se o svou práci dokonce přestal zajímat. Sbor losangeleské policie na něj svalil vinu za

nedokončení případu, protože byl jeho hlavním vyšetřovatelem. Pátrání sledovala široká veřejnost a o to hůře pak neúspěch působil. „Stal se obětním beránkem.“

„Bledsoe mu to ale zjevně stále vyčítá.“

Hayes pokrčil rameny. „Bledsoe a Bentz spolu nikdy nevycházeli. Na případu pracovali společně, ale jak jsem už říkal, vedl ho Bentz. Když se pak odstěhoval, převzal Bledsoe jeho pozici. Nikdy ale na svého bývalého parťáka nepřestal dělat narážky.“

„Vážně?“

„Ano, ti dva se právě nemilovali.“

Martinezové se v kapse ozval mobil. „Když něco zjistím, ozvu se ti.“ Přijala hovor. „Martinezová.“

Hayes se naposledy ohlédl k místu činu, pak přešel vozovku a nasedl do svého auta. Přemýšlel nad dlouhým seznamem telefonátů, které bude muset vyřídit, a záznamů, které bude muset projít. Když si vybavil tu hromadu práce, lekl se, jestli vůbec ještě uvidí svou dceru dříve, než jí bude třicet.

13

Dusným ránem New Orleansu se nesla vůně Mississippi. Montoya projížděl Francouzskou čtvrtí a cítil se jako tělo bez duše. Myslí mu neustále běhaly útržky posledního rozhovoru s Bentzem.

Považoval svého parťáka za naprostého šílence, který se honí za přízrakem své dvanáct let zesnulé ženy, místo toho, aby seděl doma a věnoval se své současné, existující manželce. Nedávalo mu to pořád smysl. Obyčejně pragmatický Bentz se choval jako smyslů zbavený. Nehoda a několik týdnů v komatu ho nejspíš připravily o rozum. No výborně.

Touhle dobou na silnicích nejezdilo příliš aut. Město se pomalu probouzelo k životu.

Do kapsy si strčil klíčky od auta a zamířil ke svému domku, který po hurikánu Katrina musel projít celkovou rekonstrukcí. Vzpomněl si na okamžik, kdy k němu tenkrát dorazil. Našel prakticky jen holé stěny. Na druhou stranu, spousta domů byla úplně srovnána se zemí. Tak či tak, škody byly natolik vážné, že ani nechtěl pomyslet, co by se dělo, kdyby se podobná katastrofa měla opakovat. Stejně jako mnoho dalších lidí musel dům postavit téměř celý znovu. K něčemu to dobré bylo. Původní stavbu připomínající krabici od bot alespoň mohl rozšířit pro potřeby své právě vzniklé rodiny. Do nového domu si přivedl ženu Abby. Ta si s sebou ale vzala i šedého kocourka Ansela, který se neustále schovával někde za nábytkem, a veselého labradora Hersheyho. Ten se mu nyní radostně pletl mezi nohama a zuřivě vrtěl ocáskem.

„Ahoj, ahoj," vítal se s ním a drbal ho za ušima. „Chtěl bys jít ven?" Labrador štěkl a vystřelil ke dveřím vedoucím na malý oplocený dvorek.

Montoya mezitím vytočil číslo Abby. Pracovala jako fotografka a dnes se rozhodla pořídit několik snímků ve svém studiu hned za městem.

Hershey pobíhal po chodbě od dveří k Montoyovi jako smyslů zbavený. „No jo, vydrž chvilku," řekl psovi. Sebral ze země žlutý tenisák a pustil jej ven. Zatímco čekal, než jeho žena hovor přijme, hodil míček do tmy. Hershey okamžitě zmizel za ním. Po několika vyzváněních a výzvě na záznamníku jí nechal vzkaz. V následujícím okamžiku se k němu přiřítil Hershey a hodil mu tenisák k nohám. V radostném očekávání hypnotizoval balónek a mrskal ocáskem. Montoya míček opět sebral a hodil ho do dálky. Za chvíli s ním byl pes zase zpátky. Tuhle hru hráli ještě dobrých třicet minut, ale zdálo se, že se labrador ani pořádně nezadýchal. Montoya celou dobu přemýšlel o svém bývalém parťákovi a jeho emočně sebevražedné cestě do L. A.

Co to ten blázen vyvádí? Jeho první žena nebyla žádný svatoušek, o tom nepochyboval. Ale zemřela a nyní klidně odpočívá v hrobě. Zaplať pánbůh. Montoya věřil, že to byla pořádná potvora. Proto se s ní také Bentz rozvedl, nebo ne? Nikdy Jennifer neviděl osobně, Bentz mu ale sám několikrát vyprávěl, jak ho podváděla, dokonce opakovaně, a dokonce s Bentzovým nevlastním bratrem. Kněžem!

„Čubka," zašeptal, hodil míč do dálky a sledoval, jak ho pes málem chytil ve vzduchu.

Ironie osudu tomu chtěla, že i Olivia podlehla kouzlu otce Jamese McLarena, než se provdala za Bentze. Naštěstí ale má všech pět pohromadě, takže dala tomu prokletému kněži kopačky a žije šťastně s Rickem.

Tedy až doposud.

Od té doby, co se probral z komatu, je jiný. Působí odtažitě. Skoro by řekl vystrašeně.

Montoya změnu jeho chování přisuzoval nečinnosti. Bentz tehdy nemohl pracovat, nebyl dokonce schopen bez pomoci ani chodit. Nyní si už Montoya tak jistý nebyl. *Kdoví. Když se člověk ocitne v takové blízkosti smrti, vrátí se pak možná s jinou, temnější povahou.* Přesně takhle na něj totiž Bentz působil. Bývalý parťák do života neprocitl s novou radostí. Kdepak. Žádné nové světlo. Žádný znovuzrozený Bentz.

Místo toho se probral s nutkavou potřebou najít svou mrtvou exmanželku.

Bentz byl skvělý chlap, kterému zkrátka poslední dobou trochu šplouchá na maják.

Podle Montoyi prostě měla Jennifer Bentzová zůstat pod drnem.

Než se Bentz vydal do Capistrana, pečlivě se na cestu připravil. Na internetu si obstaral všechny možné informace o Orange County i o městečku San Juan Capistrano. Vyhledal si všechno o hotelu v budově bývalého kostela svatého Michala. Uvědomoval si, že mu Shana McIntyreová mohla lhát. Po chvíli ale vskutku našel kapličku, která netvořila součást misie.

Zjistil také, že na začátku šedesátých let diecéze kostel prodala a že ho nový majitel přestavěl na hotýlek s restaurací. Během následujících čtyřiceti let byl pak ještě několikrát prodán. Podle posledních zpráv ho koupila jakási japonská společnost a od té doby není přístupný veřejnosti.

Pomocí GPS navigace se bez problémů propletl uličkami slavného malebného městečka. Zpoza plotů mu kynuly větve obsypané květy, ulice lemovaly kamenné domky se střechami z červených tašek. Když dorazil do starobylého centra Capistrana, začalo se smrákat. Lidé se procházeli po ulicích a prohlíželi si výklady obchodů nebo jedli u stolků krytých slunečníky.

Bentz přejel koleje a po několika kilometrech se dostal do méně výstavní čtvrti. Minul staré skladiště na bulváru Svatého Michala, přejel vyschlé koryto řeky a dorazil až na konec silnice.

I když centrum města působilo příjemným, živým dojmem, tahle čtvrť naopak vypadala zpustle a opuštěně. Na špinavé okenní tabulce prázdného obchodu se pohupovala cedulka s nápisem K PRONÁJMU. Po pravici zahlédl hotýlek, který hledal. Tráva kolem něj sahala až do výšky pasu, začazená omítka kostelíku se už mohutně drolila. Tuhle část města zjevně potkaly špatné časy.

Bentz otočil pronajatý ford a zaparkoval na rozbitém parkovišti, které zjevně původně patřilo k přilehlému antikvariátu, Second handu a malému dětskému bazaru na

rozpadnutí. V okně bývalé pizzerie se houpala cedule, kde stálo NA PRODEJ a bylo uvedeno telefonní číslo.

Jediným fungujícím podnikem byla zjevně hospoda. Na tabuli se skvěl velký nápis: V úterý akce Dvě za cenu jednoho. Na parkovišti stálo ještě pár ojetých aut, dodávka, na jejíž zaprášenou kapotu nějaký vtipálek vepsal: UMYJ MĚ. Na rozpraskaném hrbolatém asfaltu byl zaparkovaný i červený saturn a stříbrný chevrolet s vybledlým parkovacím lístkem za čelním sklem. Celek na Bentze působil neuvěřitelně omšele, dýchala na něj atmosféra dokonalého zmaru a opuštěnosti, jako by na tenhle kousek města zastupitelé úplně zapomněli.

Z auta zahlédl jen hrstku lidí. Po zničeném chodníku se prohánělo několik dětí na skateboardech, jakýsi postarší pán v šortkách a seprané košili pokuřoval cigaretu a venčil svého psa, karamelového pitbula, který se snažil vyvléknout z obojku. Když kolem Bentze se svým páníčkem procházel, přičichl k trsu suché trávy a zakroutil pahýlem ocásku.

Bentz vystoupil z auta. Hůl hodil na zadní sedadlo, zato si vzal kapesní svítilnu a sadu nářadí, kdyby náhodou potřeboval vypáčit nějaký zámek. Dálkovým ovladačem vůz uzamkl a zamířil k oprýskanému hotýlku obehnanému plotem, na němž se v lehkém větru pohupovala cedulka se sotva čitelným nápisem VSTUP ZAKÁZÁN. Vánek zvedal na ulici prach a hnal po ní prázdné igelitové sáčky.

Zkusil kliku.

Zamčeno, pochopitelně.

Pomalu začal obcházet plot kolem kapličky, až konečně našel díru v pletivu, kudy by se mohl protáhnout dovnitř. Paží zavadil o dráty trčící z plotu a roztrhl si košili. Cítil, jak ho pod rozpáranou látkou pohladily paprsky slunce. Všechno ale ignoroval, i bolest v poraněné noze.

Když se dostal dovnitř, naskytl se mu pohled na rozpadající se budovu. Jedinou nedotčenou částí stavby byla zvonice. Většina oken měla vymlácená skla a místo někdejšího trávníku bujel vysoký porost. Na zemi se válely rozmlácené střešní tašky. Fontánka uprostřed kruhové příjezdové cesty už dávno vyschla, kamenný anděl, který kdysi přeléval vodu z vědra do bazénku, během času přišel o hlavu a jedno z křídel.

Takže tady se scházeli?

Tady se odehrávala jejich romantická dostaveníčka?

Přimhouřil oči a zadíval se na rozvalinu budovy. V duchu si představoval, jak kdysi kostel i s přilehlými budovami vypadal. Kolem sebe najednou viděl pečlivě udržovaný trávník, okna s barevnými vitrážemi, tiše zurčící fontánky.

Sen se rozplynul ve chvíli, kdy šlápl na hromadu suti. Rychle se rozhlédl a zamířil k umně vyřezávaným vchodovým dveřím. Madla na obou křídlech spojoval pevný řetěz s masivním zámkem chránící budovu před zvědavci, bezdomovci a zloději.

Nebo policajty, kteří nemají co na práci, a proto se rozhodli pátrat po své dvanáct let zesnulé exmanželce.

Zaplašil jízlivý hlas ve své hlavě, upiloval zámek a vešel do prostoru, jenž kdysi podle všeho býval malým nádvořím obklopeným budovami hotýlku. Křídla dvoupatrové stavby byla rozdělena do samostatných jednotek s balkóny v patře a francouzskými okny v přízemí. Na nádvoří už nedopadalo slunce, z šera vystupovala jen zchátralá socha svatého Michala.

Čím dál tím lépe, pomyslel si Bentz.

Místo působilo naprosto opuštěně.

Prošel sloupovím a nahlédl do několika prázdných oken. Málem šlápl na krysu, ta ale hbitě zmizela v suti.

Takhle si Bentz romantický hotýlek nepředstavoval.

Alespoň ne tak, jak vypadal teď. Vynikající kulisy pro horor, napadlo ho. Postupně zkoušel vzít za všechny kliky lemující nádvoří. V zátylku cítil mrazení, pomalu se ho začínala zmocňovat temná předtucha.

Na každý pád, nepodařilo se mu otevřít ani jeden pokoj.

A výjimkou nebyla ani sedmička. Oprýskaná číslovka volně visela na posledním hřebíčku, jako by byla připravená, až ji někdo utrhne a hodí k ostatnímu smetí na dvorku.

Bentz vytáhl sadu nářadí a pustil se do zámku. Zanedlouho se dveře za nepříjemného vrzání otevřely.

Teď, nebo nikdy, řekl si. Když vcházel do zatuchlého zchátralého pokoje, měl pocit, jako by vstupoval do hrobu Jennifer. Na okamžik se přenesl do časů, na které se tak usilovně snažil zapomenout.

Uprostřed místnosti stál rozbitý stůl. Na zemi ležela televize, podlaha byla poškrábaná a pokrytá silnou vrstvou prachu. Rohy zdobily husté pavučiny, na parapetu ležely mrtvolky různého hmyzu.

Tohle místo musí být prokleté, pomyslel si Bentz a v zátylku mu naskočila husí kůže. Do ložnice v prvním patře vedly zchátralé schody, které při každém jeho bolestivém kroku hlasitě zavrzaly. Další dvoje dveře mířily z ložnice. Jedny do koupelny s vytrhanými umyvadly a rozbitou záchodovou mísou. Druhé byly zamčené. Když se o ně Bentz opřel, panty se vychýlily a škvírou spatřil malou chodbičku. Na jedné straně zahlédl únikové schodiště, na druhé širokou chodbu, která se nejspíš táhla podél celé vnější stěny. Vyrazil dveře a pokračoval dál širokou chodbou, až došel ke schodišti vedoucímu do prostoru, který nejspíš kdysi býval vstupní halou s recepcí.

Hezké a šikovné, pomyslel si. Tady si může nepozorovaně dávat dostaveníčka i kněz.

Bentz se vrátil do potemnělé ložnice.

Jejich ložnice. Ze všech koutů na něj dýchaly vzpomínky, zoufalství, vina.

Právě tady byla nejspíš počata Kristi, pokud mohl věřit slovům Shany McIntyreové. Pořád ještě existovala možnost, že mu lhala a tohle místo znala z vlastních záletů. Shana se nikdy netajila svou averzí vůči Bentzovi. Nebylo vyloučené, že by mu namluvila spoustu nesmyslů, jen aby se pak mohla pokochat pohledem na jeho utrpení.

Jako by se ve vzduchu vznášel čpavý zápach dávného milování, pomyslel si při pohledu na zaprášenou knihovnu, která stála u jedné ze stěn. V poličkách leželo ještě pár zapomenutých knih se zažloutlými obálkami. Několik výtisků spadlo na zem, kde na nich hodovaly krysy, jak usoudil podle okousaných stránek. Jednu z nich sebral a podíval se na obálku. Šlo o soudní drama z devadesátých let. Bentz si vzpomněl, že Jennifer tenhle román četla. Kdysi si o něm povídali.

Je to snad její knížka?

V rychlosti prolistoval několik stránek a vyschlo mu v hrdle. Pak knihu nervózně odhodil zpátky na zem. Připadalo mu, jako by se mu potemnělý pokoj zakusoval do duše.

Náhoda, nic víc.

I když…

Měl pocit, jako by s ním v místnosti téměř byla. Téměř.

„Blázne," zašeptal a přesunul pohled ke komodě s chybějícími zásuvkami, která stála u vchodu na toaletu. Na její vrchní desce stál starožitný telefon, sluchátko leželo vedle něj.

Opravdu tu Jennifer trávila čas? Celé noci? S Jamesem? Přistoupil k rozbitým balkónovým dveřím. Zatahal za kliku, ani se však nepohnuly.

Připadalo mu, jako by se ještě více setmělo. Do plic nasál vzduch čpící plísní. Vytáhl baterku a kuželem světla namířil na zetlelou židli. Molitanové polstrování se ošklivě dralo z potrhaného sametového potahu, kdysi světle modrého, nyní připomínal spíše hadr na podlahu.

Bentz nervózně namířil baterkou na postel, ale ničeho zvláštního si nevšiml.

Porozhlédl se po zdevastovaném pokoji. V duchu ho uklízel, představoval si, jak asi vypadal před třiceti lety, kdy spolu James a Jennifer měli první románek.

Okamžitě na to zapomeň, přikázal si. Nemohl si ale pomoci, pořád přemýšlel, jak kdysi místnost na milence působila. Podlahu určitě zakrýval koberec. Shnilá židle tehdy musela vypadat honosně, stejně jako stolek v přízemí. Na posteli leželo čisté voňavé ložní prádlo a elegantní přehoz.

U stolu nejspíš stálo i křesílko, polstrované stejnou látkou jako židle. Představil si, že přes jeho opěradlo visí černá sutana a kolárek.

Sevřel pravici v pěst.

Vybavil si podobu svého nevlastního bratra. Otec James McClaren byl pohledný muž s nevinným chlapeckým úsměvem, širokou čelistí a pronikavým modrým pohledem, pro většinu žen, včetně Jennifer, velmi podmanivým. Na přitažlivosti mu dodával i jeho statut kněze a kouzlo zakázaného ovoce zřejmě zapůsobilo i na Rickovu exmanželku. Několikrát také zneužil důvěry, se kterou se na něj ženy obracely v těžkých životních chvílích.

Bezcharakterní hajzl! Farizejský nemrava!

Bentzovi zazněl v uších jeho hluboký smích, představil si zvuk jeho kroků na podlaze. V tomhle pokoji nejspíš chodil většinu času nahý. Smál se na Jennifer, držel ji za ruku, tahal ji do postele, líbal ji, svlékal ji.

Nebo to bylo naopak?

To ona na něj čekala na posteli jen v sexy prádélku, dychtivě poslouchala jeho kroky, napjatě pozorovala dveře, dokud se neotevřely a on do nich nevstoupil?

Copak na tom záleží? Tak či tak, stejně skončili v posteli, kde se milovali pořád a pořád.

Tolik ke slibu věrnosti do konce života.

To je zvláštní, uvědomil si Bentz, když si v duchu vybavoval obrázky jejich zpocených zmítajících se těl. Čas většinu hněvu smyl. I spalující pocit zrady za tu dobu vyhasl na pouhé doutnající uhlíky.

Už je to tak dávno.

Nyní má Olivii.

Svou současnou ženu.

Ženu, kterou miluje.

Proboha, co to vlastně dělá? Měl by být přece raději s ní v New Orleansu.

V Kalifornii ho nic dobrého nečeká.

Jennifer zemřela před dvanácti lety.

A přesto se mu najednou zdálo, že ucítil známou vůni gardénií. Její parfém.

To určitě.

V tu chvíli k němu však dolehl hlas Jennifer. Jen tichý šepot. „Proč?“ zeptala se a Bentz věděl, že ji slyší jen ve své hlavě.

Prokrista. Třeba opravdu začíná přicházet o rozum.

Otočil se opět ke dveřím na balkón. Představil si sluneční paprsky probleskující luxusní záclonou. Na nočním stolku stojí láhev šampaňského zabodnutá v košíčku s ledem, vedle ní se na manželské posteli vlní přehoz, který halí zpocená těla Jamese a Jennifer. Železná konstrukce lůžka pod nimi vrže…

Bim! Bam! Biml Bam!

„Sakra!“ Úlekem povyskočil, když ho z trýznivých představ vytrhl příliš reálný zvuk kostelních zvonů z nedaleké farnosti.

Vynadal si do starých bláznů a namířil baterkou na hromádku suti. Přemýšlel, co vlastně čekal, že tu objeví. Nic konkrétního nenašel. Žádný důkaz, že Jennifer žije.

Znovu se v duchu vyplísnil, přešel ke skleněným dveřím na balkón a zadíval se rozbitými tabulkami na dvorek.

V tu chvíli se mu zastavilo srdce.

Krev mu zamrzla v žilách.

Jennifer!

Nebo alespoň její přízračný obraz.

Nebo její prokletý duch.

Stála na vzdálenější straně nádvoří v protahujícím se stínu zvonice.

Mozek mu najednou zatemnily pochybnosti. Vystřelil ke schodišti a rozběhl se dolů. Prudce rozrazil dveře a s velkými bolestmi odkulhal až na nádvoří. S divoce bušícím srdcem se belhal po nerovné dlažbě. Špičkou boty zachytil o vyčnívající dlažební kámen. Na poslední chvíli se mu podařilo udržet rovnováhu, nohou mu ale projela ostrá bolest.

Pohledem střelil k místu, kde ještě před několika vteřinami stála. Nikoho už ale neviděl.

Zatraceně!

Na potemnělém tichém nádvoří byl sám. Otočil se. Pořádně se rozhlédl. Obviňoval se, že mu selhal zdravý rozum. Že to jen jeho podrážděná mysl si spletla torzo nějaké sochy s jeho bývalou láskou.

Šlo ale opravdu jen o autosugesci?

Ani náhodou!

Divoce bušící srdce, zrychlený tep i husí kůže v zátylku mu napovídaly, že zjevení bylo skutečné. Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu a pokusil se racionálně přemýšlet. Musí se okamžitě uklidnit.

Dobrotivý bože, vždycky byl tak pragmatický… a nyní… nyní… Sakra, co vlastně? Rukama si pročísl vlasy. *Musíš se uklidnit!* Zvedl pohled do prvního patra zchátralého motelu. Jeden z balkónů se od ostatních lišil. Neměl zabedněné dveře.

Proč?

Za rozbitými špinavými tabulkami se mihl stín.

Přimhouřil oči.

Viděl jen hru stínů a lehkého větru, nebo se za vetchými závěsy někdo ukrývá?

„Proboha," zašeptal. Nadechl se a znovu se rozběhl. Poraněná noha mu připravila opravdová muka, přerývavě dýchal. Konečně ale dorazil ke dveřím do pokoje číslo jedenadvacet.

Dveře byly otevřené.

Srdce se mu málem zastavilo.

Sáhl si do podpaží pro pistoli, ale marně. Nechal ji v přihrádce na rukavice v pronajatém fordu.

Nemá čas se pro ni vrátit. *Uklidni se. Zpomal. Zamysli se. Může jít o past.* Opatrně zatlačil na dveře.

Celý zpocený namířil baterkou do špinavého pokoje. Vypadal stejně jako pokoj číslo sedm. V tomhle ale voněly gardénie.

Co *to sakra…?*

Žuch!

Místností se rozlehl zvuk padajícího předmětu. Vycházel z ložnice v patře.

Vystřelil kupředu. Pořád si opakoval, že se možná žene do pasti a že s sebou nemá zbraň. Přesto se vydal po schodech nahoru. Ani si neověřil, jestli ho zetlelá prkna udrží, a bez přemýšlení spěchal vzhůru.

Parfém byl cítit silněji. Napětím se mu stáhlo hrdlo. Zastavil se nahoře na schodišti. Cítil se ohrožen. V tomhle místě představoval perfektní terč. Přitiskl se rychle ke zdi a se srdcem dunícím jak zvon malou baterkou osvítil vnitřek ložnice. Pak přistoupil ke dveřím na toaletu. Chvíli se soustředil, a pak je jedním trhnutím otevřel. Nikoho ale neviděl.

A co jiného také mohl čekat?

Silně se potil po celém těle. Polkl, aby překonal strach, a otočil se ke dveřím do koupelny. *Jedna, dvě, tři!* Vykopl dveře.

Ozvalo se zavřeštění a zběsilý tlukot velkých křídel. Vyplašená sova přeskočila na ztrouchnivělou poličku na ručníky a rozbitým oknem vyletěla z koupelny.

Bentzovi se podlomila kolena. Otřesen nakoukl do místnosti, jejíž podlahu pokrývalo soví peří a zbytky jejích úlovků.

Až teď si vzpomněl na chodbu lemující vnější stěnu budovy a požární schodiště.

Zatraceně!

S nervy napjatými k prasknutí vyrazil dveře do chodbičky. Slyšel zrychlený dech a spěšné kroky směřující dolů do přízemí.

Odrazil se od zábradlí a málem spadl ze schodů. Baterkou si posvítil do temné chodby.

Byla však prázdná.

Nikoho neviděl.

Ani mrtvého, ani živého.

Vyrazil dál, až došel k hale, patrně hlavnímu vchodu do malé kapličky.

Vzduch byl zatuchlý a těžký.

Byl v něm ale slabě cítit její parfém.

Pro lásku boží, co má tohle všechno znamenat?

Zkusil otevřít vchodové dveře, ačkoliv věděl, že budou zamčené. Stejně tak věděl, že i kdyby komplex prohledal od sklepa po půdu, Jennifer by stejně nenašel.

Zmizela.

Nebyl moudřejší o nic víc, než když před několika hodinami opouštěl L. A.

Skvělé! říkám si s úsměvem. Sleduji celou scénu dalekohledem z dobře schovaného místa v nejvyšším patře opuštěného skladiště. Zapáchá tu plíseň a motorový olej. Mně to ale nevadí. Dnes ne. Soustředím se na Bentze, který stále ještě obchází budovu a zkouší všechny možné dveře, baterkou míří i do těch nejzapadlejších koutů.

Jen tak dál, Bentzi!

Stejně nic nenajdeš.

Stmívá se, stíny se prodlužují. On ale stále prohledává starou rozpadlou budovu motelu. Nejspíš právě dumá, co to vlastně viděl.

Výborně!

„Hledej dál," šeptám sotva slyšitelně. V krvi mi kolotá adrenalin. „Ale dej si pozor…, kdoví, co všechno objevíš."

Cítím, jak se mé rty chvějí v tichém zadostiučinění. Dokonale ho znám! Už vím, že jím můžu manipulovat dle libosti. A to se mi líbí!

Už bylo na čase!

„Hodný chlapec, Ricko," broukám si potichu, jako bych chválila pejska, který právě zvládl složitější příkaz. „Moc hodný chlapec."

Bože, pohled na jeho utrpení mě tak blaží!

Už opouští motel. Ustupuji tedy od okna, pro jistotu. Co kdyby se najednou světlo pouličních lamp odrazilo od čočky mého dalekohledu?

Neopatrnost si nemohu dovolit.

Rick Bentz má bezpochyby hodně špatných vlastností, určitě však není blázen.

Tím jsem si stoprocentně jistá.

Je to zatvrzelý, umíněný hajzl. Přesně tohle si zaslouží a já se nemůžu dočkat, až totálně zkolabuje. Ano. Však on pozná čirý úděs, pozná omračující hrůzu z pocitu, že ho někdo pronásleduje. To bude skvělé! Konečně pochopí, jaké to je žít s pocitem, že pomalu přichází o rozum.

A já znám spoustu dalších způsobů, jak jeho utrpení ještě zvýšit. Ano.

Nejvyšší čas přitlačit i doma.

Olivia…, to ona je tím klíčem. Ranou z milosti. Neexistuje lepší způsob, jak se mu dostat na kobylku, než skrze tu jeho zatracenou ženušku.

Pozoruji, jak se plíží dírou v plotě a míří zpět ke svému vozu. Má stále pevná a široká ramena, jeho jistá chůze je už ale asi dávnou minulostí.

Mé srdce obestírá chlad.

Cítíš mě, ty šmejde?

Víš vůbec, co jsi mi udělal? Jakou bolest jsi mi způsobil?

Ne?

Tak to brzy zjistíš, hajzle. A nebude se ti to líbit.

Mohu ti odpřísáhnout, že bolest, utrpení a vina, jakou zakusíš, bude tak strašlivá, že se budeš modlit, abys co možná nejdříve chcípl.

14

Když Bentz dorazil k autu, všiml si, že na parkovišti došlo k několika změnám. Zmizel jeden pick-up, před antikvariátem přibyl naopak starý datsun s oprýskanými registračkami. Za volantem seděla teenagerka a náruživě psala na mobilu textovou zprávu. UMYJ MĚ stál pořád přímo před hospodou, zmizel ale stříbrný chevrolet.

Přemýšlel, jestli některý z těchto vozů mohl patřit „Jennifer“ nebo ženě, která se za ni vydává. Na každý pád už věděl, že nejde o ducha. Stát Kalifornie přece vydával řidičské průkazy výhradně žijícím lidem, a pokud pověry nelžou, duchové beztak řídit auta nemohou.

Řekl si, že nakoukne do hospody vedle parkoviště. Vevnitř byl jen vrchní, číšnice a hrstka štamgastů nalepená na baru. Někteří sledovali televizi zavěšenou v rohu. S úlevou si pomyslel, že ať už ho pronásleduje kdokoliv, neschoval se tady. Objednal si nealkoholické pivo, prohodil pár slov s číšnicí a zeptal se jí, jestli náhodou neví, komu patří stříbrný chevrolet, který stojí na parkovišti. Věnovala mu stejně nechápavý pohled jako vrchní, kterému o několik okamžiků dříve položil tutéž otázku. Patrně by mu nic neřekli, ani kdyby majitele znali, zjevně ale neměli o ničem tušení a nejspíš je to ani nezajímalo.

Nechal na baru bankovku dostatečné hodnoty a odešel od nedopitého piva. Vydal se do vedlejšího antikvariátu, který se asi osmdesátiletý prodavač právě chystal zavřít. Dívka vystoupila z datsunu a s mobilem u ucha vstoupila do obchodu. Zvláštní pozornost věnovala oddělení označenému nápisem „Upíři a duchové“. Aniž by rozhovor přerušila, vytahovala z poličky různé svazky a letmo je prohlížela. Pak je zase vracela do regálu.

Antikvariát byl téměř prázdný. Jakýsi třicátník hloubal nad texty o počítačích a žena s copatou holčičkou listovaly dětskými knížkami.

Těžko by se někdo z nich mohl vydávat za Jennifer.

I po obchodě s potravinami se trousilo jen pár lidí. Bentz si koupil pepsi, přičemž nenápadně nakoukl do všech uliček. V oddělení se sladkostmi stáli dva vlasatí teenageři v širokých šortkách, kteří pokukovali a pohvizdovali po sexbombě u pokladny. Mladá matka s děckem v náručí zamyšleně zkoumala ceny vystavených plenek.

Po Jennifer ani stopy.

Samozřejmě.

Na parkovišti, hned vedle dumpsteru, postávali dva mladíci a pokuřovali.

Takže ani tady žádné překvapení. Bentz dopil svou pepsi a posté si položil otázku, proč sem vlastně jezdil. Dozvěděl se vůbec něco?

Kromě toho, že jsi vůl, který se honí za přeludem.

Nastoupil do auta a vynadal si do neschopných idiotů, že se ani nepokusil ženu, kterou hledal, vyfotit. I tmavý a rozostřený snímek z mobilního telefonu by byl lepší než nic.

Otočil klíčkem v zapalování a naposledy přehlédl parkoviště, kde viděl stříbrný chevrolet. Na tom autě bylo cosi zvláštního. Policejní instinkty ho před čímsi varovaly, to se mu stávalo pouze ve chvílích, kdy narazil na něco velmi nezvyklého.

Snažil se vyštrachat z paměti co možná nejvíc informací o podezřelém voze. Šlo o typ Impala, snad z roku 2000. Pokoušel se vybavit si jeho registračku, vzpomínal si ale jen, že ji vydal stát Kalifornie. Bylo na ní ale něco zvláštního. Neopakovaly se v čísle dvě šestky? Nebo snad tři? Nevěděl jistě. Na okně ale ležel propadlý parkovací lístek. Nebo to byla propustka do nemocnice? Na papírek pohlédl jen zběžně a nevybavoval si žádné detaily. Přesto ale cítil, že když kolem vozu procházel, přehlédl cosi neobvyklého…, ale co?

Všemožně se pokoušel si vůz vybavit. Bezúspěšně. Ať už jeho pozornost přitáhlo cokoliv, bylo to nenávratně ztraceno. Možná mu to ale dojde. Třeba někdy o půlnoci.

Znovu se proklínal, že si auto nevyfotil. Raději tedy vypnul motor, vystoupil z vozu a začal si pořizovat snímky všech vozů i s jejich registračními značkami a názvy modelů. Pak se vrátil k silnici před hospodou, kde provedl totéž. Zaznamenal tak osm vozů včetně jednoho s prošlou registrační značkou.

Pak si vzpomněl na chevrolet s vybledlým lístkem a rozhodl se o něm něco vypátrat.

Prověří všechny nemocnice v okolí. Ať už to auto patřilo komukoliv, existuje reálná šance, že má nějaký vztah k zdravotnickým zařízením. Pokud ovšem ten lístek nepatřil předchozímu majiteli auta.

Když se vracel malebným městečkem zpět do Los Angeles, rozezněl se mu telefon. Okamžitě ho zvedl a sotva si všiml, že se na displeji rozsvítil nápis NEZNÁMÝ VOLAJÍCÍ. „Bentz," představil se automaticky.

„Ahoj Ricku," ozval se jako led chladný ženský hlas. „Tady Lorraine. Měla jsem od tebe nepřijatý hovor."

Lorraine Newellová. Nevlastní sestra Jennifer.

„Přesně tak. Jsem v L. A., mohli bychom se vidět?"

„Netuším proč."

„Potřeboval bych si ověřit nějaké informace ohledně smrti Jennifer."

„Prokristapána, ty máš ale žaludek." Otráveně do telefonu vzdychla. „Já věděla, že dělám chybu, když jsem vytáčela tvoje číslo. Co přesně bys potřeboval?"

„To ti řeknu až osobně."

„Nech toho. Nepokoušej se mi namluvit, že se z tebe stal stydlín. To ti nezbaštím. Tys býval vždycky přímočarý. Občas hulvát, ale přímočarý."

„Co zítra?"

„Víš, mám hodně práce. Domluvila jsem si už nějaké schůzky."

„Tak večer."

Váhala. „Jak mám vědět, že toho nebudu litovat?" Odmlčela se, jako kdyby ještě přemýšlela. „OK, co s tebou mám dělat? Mohl by ses u mě stavit tak… kolem půl páté? Budu sice muset odejít na pracovní večeři, pár minut bych ti ale snad mohla věnovat. Ale jen kvůli Jennifer!"

Hodná holka!

„Bydlím teď v Torrance.“

„Já vím, mám adresu,“ přiznal se.

„Jak jinak,“ pronesla trpce.

„Tak zítra,“ chtěl se s ní ještě rozloučit, Lorraine už ale hovor ukončila.

Když vjížděl na dálnici, pustila se jeho mysl automaticky do třídění nově nabytých informací. Pořád se neměl od čeho odrazit. Chevrolet Impala s nějakým lístkem za čelním sklem, který mohl, ale také nemusel souviset se zjevením Jennifer. Získal ještě značky několika jiných vozů.

A pak mu zbývala Shana. Nikdo jiný o Svatém Michalovi nevěděl. Co když mu tuhle informaci podala jen proto, aby ho tam vylákala a aby na něj mohli nastražit to divadélko? Jakou roli v tom ale hrála Shana?

Popravdě, pořád měl minimum informací. Na druhou stranu jich bylo mnohem víc než před dvěma hodinami. Nejspíš mu budou k ničemu, ale bylo to lepší než nic.

„Chceš mi říct, že tahle dvojnásobná vražda je identická jako v případu dvojčat Caldwellových?“ zeptala se Corrine, když Hayes pověsil své sako na věšák hned za vchodovými dveřmi. Corrinin byt disponoval dvěma koupelnami a úchvatným výhledem na hory. Celek působil kompaktním, perfektním, čistým a spořádaným dojmem. Stejně jako jeho majitelka.

„Ano, identická. Vrah poskládal jejich šaty do komínků, vlasy jim svázal pentlí, jejich těla naaranžoval do polohy plodů v děloze.“ Hayes vypadal unaveně, rozzlobeně a nabručeně.

Zakroutila hlavou. „Znáš jména?“ zeptala se a oči jí potemněly.

„Jo, nechal nám všechny jejich doklady. Jde o Elaine a Lucille Springerovy.“

„Zatraceně!“ vzdychla. „Vzpomínám si, že jsem je viděla v hlášení o pohřešovaných osobách od Glendalea.“

„Jo, to budou ony.“

„Šmejd.“ Odhrnula si vlasy z očí a zadívala se z okna. „Zabil obě? Jako prve?“

„Ano.“

„Už jsi o tom řekl příbuzným?“

„Ano, mluvil jsem s rodiči,“ vzpomněl si, jak zprávu nejdříve odmítli. Pak se ale ukázalo, že jejich noční můra je skutečná a zachvátila je hrůza a smutek. „Sympatičtí lidé. On je snad pojišťovák, jestli se nepletu. Ona učitelka.“

Corrine nepatrně přikývla. Stiskla rty, oči jí potemněly, jako kdyby s lidmi, které v životě neviděla, sdílela jejich bolest. „Já vím,“ řekla dojatě.

„Přijeli do márnice, aby identifikovali těla. Pohled na ně je úplně zničil.“ Zakroutil hlavou a rukou si promnul obličej. „Zničil.“ V duchu si Springerovy vybavil. Otec Greg měl na sobě khaki kalhoty a golfové tričko, i navzdory opálení byl bledý jak stěna. Jeho žena Cathy, matka dvojčat, přišla tiše jako zombie, ve tváři se jí zračily pochyby. Bože, bylo to opravdu ošklivé…

Hayes se svezl do křesla před televizí. Hned vedle stál pult a barové židle oddělující obývací prostor od kuchyně. Corrine k němu přistoupila a promnula mu svaly na ramenou.

„Tohle nikdy nebude lehké,“ řekla.

„Jediné děti. A jsou pryč.“ V jedné minutě byli rodiči, šťastnými a s pocitem jistoty do konce života. V té druhé se z nich staly naprosté trosky. Hayes se neúspěšně pokusil vymazat si z paměti tvář Cathy Springerové ve chvíli, kdy pochybnosti vystřídala čirá hrůza. Rozklepala se jí kolena, pak padla do rozechvělých paží svého manžela.

„Neeee!“ křičela Cathy pořád znovu a znovu. Její tklivý pláč se nesl dlouhou chodbou. Sevřela pěsti a bila jimi zběsile do hrudi manžela, který se ji bezúspěšně snažil uklidnit.

Tvář Grega znetvořil výraz odevzdání a bolesti, pohledem obviňoval starého detektiva. Hayes až příliš dobře věděl, jaké myšlenky se mu honí hlavou. *Proč právě moje holčičky? Moje? Proč ne třeba ty vaše? Nebo kohokoliv jiného? Proč to musely odnést mé nevinné holčičky?*

Přesně tohle by si totiž myslel, kdyby se něco stalo jeho milované Maren.

„Ty toho bastarda dostaneš,“ ujišťovala ho Corrine.

„Doufám.“

„Musíš věřit. Když ne v Boží prozřetelnost, pak alespoň ve schopnosti oddělení. Forenzní vyšetřovatelé a technici mají dnes úplně jiné vybavení než před dvanácti lety. Ten psychopat se má na co těšit. A jestli se ukáže, že jde opravdu o Vraha jedenadvacítek, pak zabiješ dvě mouchy jednou ranou. A budeme to moci jít oslavit."

Tak rád by jí věřil.

Corrine mu masírovala ramena ve snaze uvolnit napjaté svaly. „Dáš si něco k pití?" zeptala se. „Uvařila jsem těstoviny, takové ty motýlky…"

„Farfalle."

„Jo, asi ano. Připravila jsem je s pestem a italskou klobáskou."

„Kdepak se holka z Irska tohle naučila?"

Zasmála se. „Nech si toho, ano? Mám už plné zuby hovězího se zelím." Přesné pohyby jejích silných prstů mu přinášely fyzickou úlevu, myšlenkami byl ale stále u případu. Proč vrah udeřil znovu právě teď? A proč si vybral právě Springerova dvojčata? Kdo to je? Bude chtít znovu zabíjet co nejdříve, nebo zase až za dalších dvanáct let?

„Povídej si se mnou," pobídla ho a dál mu masírovala ramena. Tenhle rituál prováděli pokaždé, když se jednoho z nich dotkl nějaký obzvláště nepříjemný případ. „Opravdu si myslíš, že ty vraždy spáchal jeden člověk?"

„Určitě. Kdo jiný?"

„Nene. Hezky mi o tom všechno povyprávěj."

„Jak by mohl plagiátor znát takové detaily dvanáct let starého případu, když se nedostaly ani do tisku?"

„Třeba mluvil někdo z poldů."

Hayes k ní vzhlédl. „S vrahem?"

„Nechtěně, samozřejmě. Třeba se někdo jednoduše jen opil, a pak detaily vrahovi vyžvanil."

„To se mi moc nezdá."

„OK. Nebo se to rozneslo ve vězení. Vrah jedenadvacítek možná seděl za nějaký jiný zločin a pustil si hubu na špacír. Třeba teď propustili jeho spoluvězně, který se rozhodl, že na jeho práci naváže."

„Ne."

„Chci jen, abys měl mysl otevřenou. Může jít o napodobitele.“ Aniž by mu přestala masírovat ramena, předklonila se a políbila ho na čelo. „Anebo máš pravdu. Třeba se Vrah jedenadvacítek opravdu odněkud vrátil a je připravený znovu zabíjet. V tom případě bys měl prověřit propuštěné vězně.“

„Na tom už se pracuje.“

„O tom vůbec nepochybuju.“ Vzhlédl k ní. Corrine se na svého partnera přívětivě usmála.

„Bentz se vrátil,“ řekl.

Přikývla. „Už jsem o tom slyšela. Na oddělení se o něm hodně mluví.“ Hayes pozvedl obočí a Corrine pokrčila rameny. „Přišel s tím Trinidad, jestli se nemýlím.“

„Někteří z jeho návratu už tak nadšení nejsou.“ Podíval se jí přímo do očí. Usmála se.

„Myslíš třeba Bledsoea?“ pokoušela ho.

„Ne, myslím třeba tebe.“

„No, nejsem právě šéfka Bentzova fanklubu. Co se ale stalo, je už dávná minulost.“ Mrkla na něj. „Navíc já mám nového chlapa, a ten je mnohem větší fešák.“

„Nevidělas Bentze.“

„Dobře, dobře, máš pravdu. V tomhle bodě se ještě porota neusnesla.“

„Pořád se zotavuje z nehody, občas ještě dokonce používá hůl.“

„Tak, teď chceš, abych k němu pocítila lítost, protože jsme oba mrzáci?“

„Ale co to říkáš? Navíc ty přece nejsi žádný mrzák. Ani Bentz ne.“

„OK.“ Corrine vzdychla a zakroutila hlavou. „Stejně je to zvláštní. Kdo by to čekal? Kdy odešel, před deseti lety?“

„Dvanácti.“

„Dokonce? Ach ano, odstěhoval se právě v době, kdy se udály vraždy Caldwellovic dvojčat… Tomu ale říkám náhoda!“ Zašklebila se. „Doufám, že to je náhoda.“ S vážnou tváří se na něj podívala. Hayes věděl, co se jí honí hlavou. „Že ano?“

„Určitě.“

„Máš pravdu, na druhou stranu Bentzův návrat vzbudil rozruch. Když jsi odjel k případu, oddělením se začaly šířit klepy jako požár v savaně. Zvláštní, že?“

„Co je komu do toho?“

„Nevím. Ale třeba takový Bledsoe je naježený jak čert, ovšem netuším proč. Bentz se přece nechce vrátit na oddělení.“

„Bledsoe byl vždycky bručoun.“

„Jo a Trinidad mi přišel nějaký podrážděný…, ale proč? Protože byl Bentzovým parťákem a přítelem? Možná jenom nechce vytahovat starou špínu.“

„A co Rankinová?“ přemýšlel Hayes nahlas.

„Netuším. Je to už dlouho.“

„S Bentzem si užila své.“

„Ano, ale to my všichni,“ řekla. „Dáš si tu večeři? Já vím, udělala jsem jen obyčejné těstoviny s pestem.“

„Nezlob se. Vůbec nemám chuť k jídlu.“

Vzdychla a pokývala hlavou. „Jasně, nic se neděje. Chápu.“ A opravdu ho chápala. Corrine O’Donnellová bývala prvotřídní detektiv, dokud si ošklivě a s trvalými následky nezlomila při autonehodě ve službě nohu v koleni. Tenkrát ovšem mohla být ráda, že vůbec přežila. Na oddělení zůstala už jen na pozici administrativní pracovnice, na aktivní službu mohla zapomenout. I když pracovala bezchybně a jinak byla zcela zdráva, zraněné koleno ji omezovalo a občas, i přes veškerou snahu to zakrýt, kulhala. Také ji trápilo, že už do smrti nesmí obout boty na podpatku.

„Tak ti alespoň připravím něco k pití.“

„Měl bych se vrátit na oddělení.“

„Do zítřka to určitě vydrží,“ řekla a sáhla do mrazáku pro několik kostek ledu. „Těm nešťastným dívkám život stejně nevrátíš.“

I když měla pravdu, oba moc dobře věděli, že prvních pár hodin po vraždě bývá zásadních. Čím více času od objevení těla uplyne, tím se šance na nalezení pachatele dramaticky sníží.

„Stejně mi přijde zvláštní, že se Vrah jedenadvacítek objevil právě teď, po tolika letech.“ Vrátila se se sklenicí whisky s ledem a láhví zázvorové limonády. „Namíchej si to raději sám.“

Mrkla a on se poprvé od chvíle, kdy spatřil oběti, usmál. Život s ní byl jednodušší. Moc se nevyptávala, přesto mu dokonale rozuměla. S předešlými partnerkami to bývalo přesně naopak. Navíc vypadala dobře. Corrine O'Donnellová se mohla pochlubit vynikající postavou dálkové běžkyně, kterou také před autonehodou bývala. Měla velké, hluboké šedé oči, které v okamžiku rozrušení tmavly. Kdyby se tolik nebál, bezpochyby by se do ní bláznivě zamiloval. Nic podobného po něm ale nechtěla.

Zatím.

„Podívej, nejsi ve službě. Napij se… Donesu ti raději něco lehčího, jestli se chceš opravdu vrátit do práce." Vzala mu skleničku z ruky a odnesla ji zpátky do kuchyně. Vrátila se s láhví nealkoholického piva. „Teď se hezky uvolni a najez se. Pak můžeš jít na stanici."

„A nevadí ti to?" zeptal se jí. Delile by to vadilo hodně, ta ale nikdy nepracovala u policie.

„Jestli mi to nevadí? No, upřímně, nejsem nadšená, ale co mám dělat? Jakmile toho hajzla chytíš a zavřeš ho za mříže, pofrčíš hezky za mnou!"

„Bojím se, že to zabere víc než jen pár hodin," posteskl si. Zhluboka se napil nealkoholického piva Coors.

„I pro takového superpoldu, jako jsi ty?" usmála se. Obešla křeslo, přehodila si poraněnou nohu přes jeho a sedla si mu na klín. „Tomu nevěřím." Pak ho dlouze, vášnivě políbila vlhkými vroucími rty.

Jeho tělo se zachvělo vzrušením, okamžitě její výzvě odpovědělo. Vrátil jí polibek a ve chvíli, kdy se spojili jazyky, probudil se i jeho penis. Tou dobou mu už ale Corrine rozvazovala kravatu a rozepínala knoflíčky na košili. Hayes ji na oplátku lačně hladil po zadečku a uvolňoval zip jejích džín.

Na příštích dvacet minut Jonas Hayes úplně zapomněl na dvojitou vraždu jedenadvacetilých neviňátek.

Bentz zastavil u okénka lahůdkářství v Culver City, jen několik bloků od motelu. U sotva šestnáctiletého kluka si poručil pastrami se zelným salátem a pepsi. Chlapec jménem Robbie, jak alespoň hlásal štítek na triku, měl obličej plný akné

a výraz jasně hlásající světu, že by se momentálně raději nacházel kdekoliv jinde než právě u tohoto okénka. Nemusel dlouho čekat. V podniku vzhledem k pozdní hodině a nevalné kvalitě pokrmů skoro nikdo nebyl. Zahlédl jen dalšího teenagera, který, zatímco Robbie připravoval Bentzovu objednávku, vytíral podlahu.

O patnáct minut později si už Bentz u stolku v motelu na pastrami pochutnával. Zároveň si sestavil seznam aut i s registračními značkami, vyfocenými mobilem před obchodem a před hospodou. Spílal si, že nevěnoval více pozornosti stříbrné impale.

Neměl s sebou tiskárnu, a tak si seznam poslal alespoň e-mailem s tím, že ho vytiskne později. Pak ho předá Hayesovi, aby se pokusil zjistit, kdo stál před hospodou v Capistranu.

Když dojedl sendvič a utřel si ruce do ubrousku, připojil se na internet a pokusil se vyhledat všechny místní nemocnice. Co kdyby ta stříbrná impala opravdu nějak souvisela se zjevením Jennifer? Na každý pád, v oblasti kolem L. A. našel stovky nemocnic a ordinací.

Musí najít způsob, jak výběr zúžit.

Dopil pepsi a zachrastil kostkami ledu na dně. Přemýšlel o autech na parkovišti. Nic moc, uvědomil si, ale aspoň získal nějaké informace, s nimiž může pracovat.

Pochyboval, že majitel impaly pocházel ze San Juan Capistrana, vyhledávání tedy zaměřil na Culver City v Los Angeles. Znovu získal dlouhý seznam.

Zamračil se, zvrátil se na židli a zadíval se na monitor. Na tom parkovacím lístku ho něco zaujalo. Ale co?

Něco naprosto odlišného. Lístek byl vybledlý, čísla na něm sotva přečetl, jako by ho nikdo už dlouhá léta nevyměnil. Snad pracovník nemocnice, který odešel do důchodu nebo si našel jinou práci? Nebo stříbrný chevrolet prodal?

Zavřel oči a za pomalého rytmického poklepávání tužkou o stůl se snažil vybavit si obrázek předního skla vozu. Byla tam čísla, písmena, jméno nemocnice a ještě… logo, nebo nějaký obrázek…, no tak! Před očima mu už vyskočil jakýsi známý výjev, stále však nemohl zachytit jeho přesné kontury. Snaž se! Ač se koncentroval sebevíc, obrázek mu stále unikal v mlze.

Nakonec své snažení vzdal. Věděl, že si dříve či později na ten důležitý detail vzpomene.

Doufal v to.

Zmačkal papírový obal od pastrami a hodil ho do koše. Zapnul rozvrzaný větrák u stropu, položil si na tenký koberec ručník a zacvičil si. Ačkoliv ho zraněná noha bolela, Bentz cvičil dál, dokud se silně nezapotil. Skončil, až když už doopravdy nemohl, s námahou vstal a vydal se do sprchy.

Maličkým mýdlem, zřejmě ho do koupelny dávali jen pro formu, a kapkou obyčejného šamponu ze sebe smyl špínu, prach i pot z celého dne. Sprcha byla slabá, zato horká. Dlouho v ní jen tak stál a nechal si vroucí vodu stékat po bolestivém boku a koleni, které mu připomínalo jeho věk i zranění. Nemohl přece očekávat, že se bude moci bez následků prohánět rozvalinami motelu, běhat nahoru a dolů po schodech a poletovat dlouhými chodbami.

Utřel se miniaturním ručníkem, natáhl se na lůžko, nahmatal dálkový ovladač a zapnul televizi.

Vyhledal stanici, kde běžely zprávy.

Na obrazovce se právě objevil záběr na místo činu. Kamera sledovala nadjezd dálnice, policisty v uzavřené oblasti a skladiště, před nímž stála reportérka v modrém kostýmku. V ruce držela mikrofon a upřeně se dívala do objektivu. „Dnes se v jednom z boxů tohoto skladiště pod Stodesátou naskytl policistům strašlivý výjev. Byla zde nalezena těla dvou zavražděných dívek, dvojčat, jak nám prozradil zdroj blízký vyšetřování.“

„Cože?“ Bentzovi ztuhla krev v žilách. Pevně sevřel ovladač, oči zabodl do maličké obrazovky.

„Jména obětí zatím neznáme. Tentýž zdroj nám ale prozradil, že policie dívky hledala už od dnešního rána. Včera večer měla dvojčata oslavit své jedenadvacáté narozeniny.“ Reportérka se významně odmlčela. „Na narozeninový večírek ale už nikdy nedošla.“

„Prokristapána!“ Bentz se posadil na posteli a napjatě sledoval televizní obrazovku. Pocit *déjà vu* mu přiškrtil krk. *Dvojčata? Ve věku dvacet jedna let?* Scéna se změnila. Kamera nyní snímala z jiného úhlu detektiva Andrewa Bledsoea. Byl

mohutnější, než jak si ho Bentz pamatoval, černé vlasy mu za těch dvanáct let prokvetly stříbrem. Působil vážně a ztrápeně. Neřekl novinářce žádnou konkrétní informaci, Bentz ale znal pravdu.

Zhroutil se opět na polštář, jeho útroby zachvátila nevolnost.

Policisté tisku žádné detaily neodhalili, Bentz ale dokázal číst mezi řádky.

Policejní sbor města Los Angeles se obával, že Vrah jedenadvacítek, šílenec, který v minulosti už dva životy zmařil bez trestu, se vrátil.

Aby znovu zabíjel.

15

„Nezlob se,“ řekl Bentz. Jeho hlas k ní doléhal z velké dálky, jako by stál na opačném konci dlouhého tunelu. „Tohle jednoduše udělat musím.“

„Ne! Nechoď! Neopouštěj mě, Ricku! Neopouštěj nás!“ Rozběhla se za ním temnotou. Nohy se jí sice pohybovaly, ale měla pocit, jako by byly ze dřeva. Zakopávala o pražce a štěrk. Pokusila se zrychlit, srdce jí divoce bušilo. Už ji od něj dělilo jen pár kroků, když se otočil, a aniž by z ní spustil oči, odběhl pryč.

„Ricku!“ zakřičela. „Počkej!“

„Nemohu.“

„Dítě, Ricku! Budeme mít dítě!“

Zpoza ní se ozval ohlušující hluk lokomotivy nořící se do tunelu.

Bentz od ní ale odvrátil pohled, jako by ji ani neslyšel, a pokračoval temným prostorem. Olivii nechal celou zadýchanou a znavenou napospas hučícímu železnému kolosu, jehož světla se k ní rychle blížila.

Ne!

Najednou se ozvalo zahoukání tak ostré, až se bála, že jí prasknou ušní bubínky.

Ne! Bože, to ne!

„Ricku, pomoc!“ vykřikla. Zdálo se jí, jako by se konec tunelu ztrácel. Jeho ústí se stále zmenšovalo, až do nepatrné tečky v dálce.

Srdce jí bilo jako zvon, nohy jí ztěžkly. Sotva jimi pohnula.

„Bentzi!“ pokusila se naposledy zakřičet. Ze sevřeného hrdla však vyšlo jen přidušené chrčení.

Otočil se k ní. „Nemohu,“ zopakoval. V tu chvíli se den na konci tunelu změnil v noc a on rázem nestál na kolejích sám. Byla s ním žena. Nádherná žena s dlouhými tmavými vlasy a

rudými rty. Vzala ho za ruku, propletla své prsty s jeho a škodolibě a radostně se usmála. Pak ho odtáhla pryč.

„Ne! Ricku! Počkej!“ Lokomotiva za ní duněla stále hlasitěji. Zakopla a na poslední chvíli se jí podařilo znovu získat rovnováhu.

Ozvalo se ohlušující skřípění brzd. Tření kovu o kov jí nahánělo husí kůži, do nosu ji udeřil ostrý zápach spálené motorové nafty.

Zahalil ji hustý oblak páry.

Pomoc! Bože, pomoz mému dítěti!

Její zoufalý křik ale přes hučení páry a nesnesitelný skřípot nikdo nemohl slyšet.

„Ne!“ zavřeštěla a vzbudila se.

Srdce jí bilo jak o závod, po celém těle se potila, postel měla celou rozházenou. *Dobrý bože, byl to jen sen. Jen sen!* Celá zadýchaná střelila pohledem na budík. Čtvrt na čtyři. Ještě jí tedy zbývá pár hodin, než bude muset vstát, obléknout se a vyrazit do práce.

Posadila se. Odhrnula si vlasy z očí a všimla si, že se jí chvějí ruce.

Chlupáč, který ji sledoval ze svého pelíšku na zemi, zvedl střapatou hlavu. Postavil uši a plný očekávání začal ocasem bušit o zem. „Ale ano, jistě,“ řekla. „Pojď ke mně, vyskoč!“

Pes už další pobízení nepotřeboval, opustil pelíšek, popoběhl k Oliviině posteli a vyskočil na polštář. Nadšeně jí oblízal tvář, zachumlal se pod peřinu a opět si lehl. Když ho poškrábala mezi ušima, přitiskl se k ní celou délkou těla.

S láskyplným objetím manžela se to srovnat nedalo, prozatím se ale bude muset spokojit s tímhle. *Můj manžel,* vzdychla. Co teď asi v L. A. dělá? Pořád se honí za přeludem? Nebo svým snem? Snažila se nemyslet na to, jaké city Bentz ke své zesnulé exmanželce chová. Věděla, že se sžírá vinou a někdo jeho pocity zneužil.

Kdo?

Tato otázka ji trápila od chvíle, kdy jí ukázal kopii úmrtního listu s otazníkem. Nemohla tvrdit, že nevěří na duchy, v tomhle případě si zkrátka jen nebyla jistá. S nevysvětlitelnými, nebo

snad paranormálními, jevy už měla své zkušenosti. Sama se přece jednu dobu dívala na svět očima sadistického vraha.

Kdyby tak mohla vidět očima svého muže!

Podívala se opět na budík. V L. A. je teprve za deset minut půl druhé. Spí už? Myslí na ni? Nebo se pořád jen honí za tím svým přeludem? Sáhla si na stále ještě ploché břicho a zamyslela se, jestli je vůbec někdy čeká normální rodinný život.

No a co? Moc dobře jsi věděla, že si bereš workoholika.

Vzdychla a zavřela oči. Rozhodla se, že se pokusí ještě usnout. Jenže když konečně přišel milosrdný spánek, zazvonil telefon. Usmála se a řekla Chlupáčovi, který se také vzbudil: „Páníček asi také nemůže spát."

Zvedla telefon a přijala hovor. „Bentzová," představila se. Z jejího hlasu čišela radost a očekávání.

„Víš, co tvůj manžílek dělá v Kalifornii?" zašeptal ochraptělý ženský hlas.

„Co?" Olivia se rázem probrala. Vlasy v zátylku se jí úděsem postavily. „Kdo je tam?"

„Hledá *ji. A* víš proč? To ona je totiž jeho životní láskou, ne ty, ale Jennifer. Nikdy na ni nezapomene."

„S kým mluvím?"

Hovořila ale už k hluchému přijímači.

„Děvko," ulevila si Olivia. Samozřejmě věděla, že je Bentz v Los Angeles. Věděla také, že hledá Jennifer, nebo ženu, která se za ni vydává. Podívala se na telefon ve snaze zjistit, z jakého čísla jí neznámá žena volala. Na displeji ale svítil nápis SKRYTÉ ČÍSLO. „Skvělé!" Žádné jméno. Ani číslo. Dokonce ani předčíslí. Žádný způsob, jak zjistit, kdo jí uprostřed noci telefonoval. *Klid. Nic se neděje. Byla to jen nějaká kráva, která zjistila, že Bentz odjel do L. A., aby tam vypátral, co se stalo s jeho první ženou.*

Kdo všechno ale o jeho ‚výletu' mohl vědět? Moc lidí ne. Alespoň v New Orleansu. Jen Montoya a ona. Neznámá jí tedy musela volat odjinud a Olivia by vsadila své celoživotní úspory, že telefonát pocházel z Jižní Kalifornie.

Bentz patrně někomu šlápl na kuří oko. V to ale koneckonců doufal.

Než odložila telefon na noční stolek, přemýšlela, jestli by neměla zavolat Rickovi a říci mu, co se stalo. Nakonec to vzdala.

Alespoň pro dnešek.

Odhrnula však peřiny a malátně se vydala do kuchyně, kde si nalila sklenici vody. Zadívala se oknem nad linkou ven, kde si koruny cypřišů pohrávaly s měsíčním světlem.

Když se napila, postavila sklenici do dřezu a znovu zkontrolovala, zda dobře zavřela všechny dveře a okna.

Až pak se vrátila do postele.

Naposledy se podívala na digitální budík. Rozhodla se, že mu ráno zavolá a zeptá se ho, co se to zatraceně děje.

Bentz nespal. Pozorně poslouchal zprávy a pokoušel se na internetu vyhledat co možná nejvíce detailů. Proč se Vrah jedenadvacítek nebo nějaký jeho plagiátor rozhodl znovu zaútočit právě teď? Po tolika letech? Rád by zavolal Olivii, bylo už ale dost pozdě. Určitě spala. Několik hodin tedy strávil převalováním na posteli a usilovným přemýšlením o vraždě Diany a Delty Caldwellových. Vzpomněl si na tu hrůzu, která zahltila rodiče i staršího bratra, i on se jmenoval na D… Donny, nebo Danny? Ne. Donovan! Ano, tak je to. Donovan byl o osm let starší než dvojčata, po tragédii se o rodinu staral právě on. Zřejmě zbytečně. O několik let později se Bentz totiž z dobrého zdroje dozvěděl, že se Caldwellovi rozvedli.

Když zavřel oči, zcela zřetelně si vybavil, jak děvčata ležela. Byla nahá, otočená tvářemi k sobě, svázaná rudou stuhou, která mu připomínala pramínek krve. Když je viděl poprvé, málem se pozvracel.

Uvědomil si, že se dvojité vraždě dvojčat Caldwellových tou dobou asi nevěnoval stoprocentně. Snažil se dělat, co mu síly stačily, bohužel těch v tu dobu neměl zrovna nazbyt. Bledsoe měl pravdu, když říkal, že Bentz nechal Trinidada na holičkách. A nyní se zdálo, že stejný psychopat zavraždil další dvě dívky.

Kdyby tenkrát věnoval případu více úsilí, nemusela nyní dvě nevinná děvčata přijít o život.

Po probdělé noci se Bentz rozhodl, že nabídne svou pomoc při vyšetřování vraždy dvojčat Springerových. Věděl, že se nesmí stát oficiálním členem týmu losangeleské policie, nějak platný ale být mohl. Rozhodně by mohl plnit roli konzultanta při porovnávání obou případů.

To také řekl do telefonu svému bývalému partnerovi a požádal ho o informace.

„Krucinál, Bentzi! To snad nemyslíš vážně! Moc dobře víš, že tohle ti říct nemůžu," usadil ho hned na začátku Trinidad. „A co se týče té záležitosti, kvůli které ses vrátil do L. A. – Hayes se mi o tom zmiňoval – ani s ní ti nepomůžu. Musím myslet na penzi. Rozhodně si teď nechci nic podělat, takže o tom novém případu mluvit nebudu. Ani s tebou. Ani s Corrine. Ani s novináři. Zkrátka s nikým!"

„Ale já jsem řešil ten první případ."

„Takže ty si myslíš, že spolu souvisí?"

„Souvisí spolu."

„Aha, a to jsi zjistil podle záběrů ve večerních zprávách? Víš co? Nepleť se do toho, Bentzi. Upřímně, nikdo tu o tvou pomoc nestojí."

Bentz se však nevzdával. Vzpomínka na vraždu dvojčat Caldwellových ho přiměla k dalšímu telefonátu. Tentokrát zavolal Hayesovi.

„Myslel jsem si, že se ozveš," řekl detektiv. „Podívej, tohle je záležitost místní policie, Bentzi. Tebe se to netýká. Už tak kvůli tobě dost riskuju. Takže raději se mě ani neptej. Všem by se nám ulevilo, kdybys do toho nestrkal nos."

Bentz ukončil hovor, nehodlal se ale ještě vzdát. Vytočil číslo Andrewa Bledsoea.

Toho telefonát od dávného kolegy ale zjevně nepotěšil.

„Proboha, Bentzi, ty máš ale žaludek. Copak už si nevzpomínáš, že ses vybodl na mě a celé oddělení? A teď chceš informace? Tobě snad přeskočilo. Vždyť víš, že s tebou o případu nesmím mluvit. Nevzpomínáš si snad, kolik škod jsi napáchal, když jsi tady pracoval? Nerad jsem s tebou mluvil, i když jsem musel. Proč mi najednou voláš? Všichni ostatní tě poslali do háje?" Bledsoe zvýšil hlas. „Kurva, ty jsi snad

opravdu zešílel. Poslouchej, ty kreténe, kup si noviny stejně jako všichni ostatní. Tam se všechno dočteš.“

Bledsoe ještě cosi polohlasem zamumlal a hovor rázně ukončil.

Bentz nečekal, že se k němu každý otočí zády. Frustrovaně přijal fakt, že se mu nepodaří získat žádné informace o dvojité vraždě, která zcela zjevně úzce souvisí s jeho posledním nevyřešeným případem na oddělení vražd losangeleské policie.

Přemýšlel o odmítavých reakcích svých bývalých kolegů, když zavolala Olivia. Po cestě do práce se rozhodla, že mu raději zavolá až kolem deváté jeho času. Zprvu mu nechtěla říct, proč mu tak brzy ráno telefonuje. Bentz ale vytušil, že cosi není v pořádku.

„Copak ti nemůžu zavolat, jen abych ti řekla, že se mi stýská?“ zeptala se.

„Ale ano, můžeš, samozřejmě. Kdykoliv budeš chtít.“ Nikdy předtím to ale neudělala.

„Doufám jenom, že už se brzy vrátíš. Jak to jde?“

„Zatím jsem nic moc nenašel,“ připustil. Nezmínil se však o tom, jak se mu Jennifer zjevila v rozvalinách motelu. Nerad by o tom s někým mluvil, dokud si nebude jistý, s kým má tu čest. Potřebuje mít v ruce alespoň malý důkaz, že ji viděl. Pověděl jí ale o vraždě dvojčat, která se v mnoha ohledech podobá případu, na němž před dvanácti lety pracoval.

„A ty si myslíš, že ten vrah znovu zabíjel, protože ses vrátil do L. A.?“ zeptala se ho pochybovačně.

„Nevím, co si mám myslet,“ přiznal.

„Nepožádali tě bývalí kolegové o pomoc?“

Hořce se usmál. „Co myslíš?“

„To je to tak špatné?“

„Ještě horší. Nejspíš by chtěli, abych nasedl na nejbližší letadlo a vypadl.“

„A co ty? Zvažuješ tuhle možnost?“

„No, upřímně, přemýšlím o ní. Když se ti tolik stýská.“

„Hele, nesvaluj to na mě. Když už jsi do Los Angeles odjel, tak koukej pátrat, dokud nezjistíš, co se děje. Mně to nevadí. Nechci žít s vědomím, že ses vrátil, aniž bys dokončil rozdělanou práci. Kdepak, ani náhodou.“

„Budu se snažit, abych to tu skončil co možná nejdříve," slíbil. Ale nemohl se zbavit dojmu, že mu Olivia cosi tají. Něco se stalo.

Pomalu se ho začalo zmocňovat znepokojení, které poslední události v Los Angeles rozhodně nezmírnily. New Orleans leží více než tři tisíce kilometrů od L. A. Jennifer však spatřil několikrát v Louisianě a úmrtní list dostala newyorleanská policie. Ať už si z něj tedy střílí kdokoliv, musí ho dokonale znát, a určitě tedy i ví, že se oženil.

Bentz věděl, že to on má být v téhle podivné hře oběť a že neexistuje snadnější způsob, jak se mu dostat na kobylku, než přes jeho nejbližší. Při téhle myšlence nasucho polkl.

Pod kůži se mu zakusoval nepříjemný pocit, že se Olivia nebo Kristi mohou ocitnout v nebezpečí.

Dopoledne vypil několik káv z recepce motelu a zakoupil si po výtisku všech novin, které se mu podařilo sehnat. Celé hodiny pak strávil čtením článků o vraždě. Dozvěděl se z nich jména obětí a pár detailů o případu. Spoustu informací se mu samozřejmě zjistit nepodařilo. Oddělení vražd je drželo v tajnosti, aby podle nich mohlo určit pravého vraha, až ho dopadnou. Existují totiž idioti, kteří se kvůli patnácti minutám slávy přihlásí i k zločinu, který nespáchali. Vyžívají se pak na výsluní zájmu médií, případně jsou natolik pomatení, že věří, že zločiny skutečně spáchali. Takováto vražda přitahuje pozornost tisku a bezpochyby se k ní přihlásí celá řada šílenců.

Policistům ale zbytečně přidělávali práci.

Montoya celé ráno dokončoval hlášení o posledním případu vraždy. V noci byl u řeky nedaleko neworleanského kongresového centra nalezen ubodaný muž. Díky pomoci náhodného svědka se ale vraha podařilo brzy dopadnout. Montoya se už blížil ke konci, když zavolal Ralph Lee z laboratoře. Ačkoliv byl Lee až po uši zavalen vlastní prací, našel si čas, aby prozkoumal i úmrtní list a fotografie, které někdo poslal Bentzovi.

„Upřímně, moc toho není," řekl. Montoya se uvelebil ve svém kancelářském křesle a protáhl si krk a ramenní svalstvo.

„Podle všeho s fotografiemi nikdo nemanipuloval. Nenašel jsem žádné úpravy. O fotomontáž tedy nejde.“

Montoya nevěděl, zda je to dobrá zpráva, nebo ne.

„Podařilo se nám ale zjistit, že auto, do něhož ta ženská nastupuje, vyrábí společnost General Motors. Mohlo by se jednat o Chevrolet Impala. Říkal jsi, že fotky byly pořízeny v Kalifornii. To by odpovídalo i podle vegetace, registračních značek a názvů ulic. Na fotce se nachází Colorado Boulevard. Zvětšil jsem všechny fotografie tak, abychom mohli přečíst titulky na novinách. *USA Today* i *L. A. Times* jsou staré čtrnáct dní. Ověřili jsme i titulky. Souhlasí. Zkoušeli jsme z nějaké fotky dostat odraz člověka, který je pořizoval, ale bezúspěšně. Dále máme několik neúplných registračních značek aut. Nechal jsem je projet databází, kdyby si ten tvůj fotoamatér náhodou vyfotil svoje vlastní auto.

Na obálce ani na známce jsme nenašli žádné stopy DNA. Otisky prstů, které se tam nacházejí, nesouhlasí s žádným záznamem v národní databázi, dokonce ani v databázi AFIS. Červený inkoust pochází z propisky, kterých se na území USA a Kanady prodalo několik stovek tisíc kusů. Nejoblíbenější jsou ale na západním pobřeží. Úmrtní list je naprosto autentický, stáří papíru se pohybuje mezi deseti a patnácti lety. Toť vše,“ uzavřel Lee téměř omluvným tónem. „Nevím, jestli ti tyhle informace pomohou.“

„Odvedli jste pořádný kus práce,“ ocenil jeho snahu Montoya. „Určitě ano.“

„Dobře. Napsal jsem ti zprávu. Můžu ti ji poslat e-mailem, nebo si vyzvedni vytisknutou kopii, až si přijedeš pro originály fotek a úmrtního listu.“

„Stavím se u tebe odpoledne,“ slíbil Montoya a ukončil hovor. Pro Bentze a ten jeho bláhový hon na ducha udělal všechno, co mohl. Zavolá mu a všechny informace mu předá. Třeba se pak Rick umoudří a vrátí se konečně do New Orleansu za svou ženou.

Hledání dvanáct let zesnulé exmanželky už věnoval příliš mnoho času.

16

Lorraine Newellová bydlela ve starém třípatrovém domě v jedné zapadlé uličce v Torrance na jih od centra Los Angeles. Místy oprýskaná omítka meruňkové barvy na slunci vybledla, dům obklopoval nepravidelně hustý trávník. Lorraine, která čekala na prince na bílém koni a královský palác, patrně ze svých nároků musela hodně slevit.

Ačkoliv Bentz přišel o čtvrt hodiny dříve, dveře se otevřely, jakmile zazvonil. Vypadalo to, jako by už od rána stála na schodech a čekala na jednoduchou melodii zvonku ohlašující jeho příchod.

„Rick Bentz," řekla a zakroutila hlavou. Od chvíle, kdy ji naposledy viděl, nezestárla nevlastní sestra Jennifer ani o den. Měla pevné, hrdé držení těla, a to i navzdory faktu, že nebyla vyšší než metr šedesát. I s podpatky. Nikdy Bentze neměla ráda a nikdy se tím ani netajila. Dokonce ani dnes se neobtěžovala s falešným úsměvem ani ho ze slušnosti neobjala, to ale Bentzovi vůbec nevadilo. Proč by se také před ním měla přetvařovat?

„Upřímně řečeno, ty jsi asi tím posledním člověkem na světě, kterého bych tu čekala," řekla.

„Časy se mění."

„Opravdu?" ustoupila stranou a pokynula mu, aby vešel. Bentz vstoupil do obývacího pokoje, klasické ukázky bytové architektury druhé poloviny osmdesátých let, kdy ještě žil její muž Earl, který se živil prodejem aut. Bentz si vzpomínal na plátěná křesílka vedle dlouhé tmavě zelené pohovky, krb obložený mramorovými deskami a stěny lemované zrcadlovými tabulemi. Vždy si tu připadal jak v zrcadlovém bludišti. Kolem stěn stály zaprášené umělé květiny, v malé knihovničce byly tytéž knihy o Kalifornii a víně, na jaké se díval téměř před čtvrtstoletím, kdy Lorraine navštívil poprvé.

„Posaď se,“ rukou pokynula na křesílko, sama si sedla na madlo gauče. Na sobě měla těsné džíny, černé tílko a na nohou balerínky. Její oděv rozhodně nenasvědčoval tomu, že ji čeká pracovní večeře s klientem. Rafinovaně nedbalou eleganci Kaliforňanů nejspíš nikdy nepochopí.

Lorraine přešla rovnou k věci. „Tak co se ti nezdá na smrti Jennifer?“ Prsty ve vzduchu naznačila symbol uvozovek, aby svým slovům dodala patřičnou váhu. „Sám víš, že ta její *nehoda* mi vždycky přišla podezřelá a že jsem ani nevěřila těm kecům o sebevraždě. Jennifer měla smysl pro drama, ale že by se chtěla zabít právě takhle?“ Zakroutila hlavou. „To nebyl její styl. Prášky, snad… I to mi ale přijde přitažené za vlasy. Byla sice trochu sebedestruktivní, neumím si ale představit, že by si dobrovolně sáhla na život.“ Podívala se Bentzovi přímo do očí. „Jennifer by snad uvažovala o manifestační sebevraždě, aby přitáhla pozornost. Nevěřím ale, že v plné rychlosti napálila autem do stromu. Určitě by se nechtěla takhle rozsekat na kaši. Ne. Na to by neměla žaludek. Co kdyby přežila? Mohla skončit celá zjizvená nebo na vozíku.“ Lorraine se otřásla a založila ruce na prsou. „Ech, strašná představa.“

Ukázal jí kopie fotografií, o úmrtním listu se zatím nezmínil.

„Dobrý bože.“ Při pohledu na snímky své nevlastní sestry zakroutila užasle hlavou. „Opravdu vypadá jako Jennifer. To ale nemůže být ona. Někdo z tvých nepřátel, možná nějaký člověk, kterého jsi poslal za mříže, našel její dvojnici, aby si z tebe vystřelil.“ Podívala se na něj. „A to se mu zřejmě povedlo.“

Kdybys tak věděla.… Myslel na ženu před svým domem i na sny, které se mu o Jennifer zdály. „Právě tohle bych chtěl zjistit.“

„Podívej, několik fotek dvojnice Jennifer ještě nic neznamená. Neměly by tě vyvést z míry.“ Zamračila se. „Za tím stojí ještě něco jiného, nemám pravdu? Jen kvůli fotkám bys do Kalifornie nejel.“

„Neměl jsem zrovna co na práci.“

„Takže tě policejní oddělení poslalo do starého železa.“

„Nejde jen o ty snímky, Lorraine. Myslím, že jsem ji viděl.“

„Prokrista.“ Sáhla si rukou na čelo. „Tohle už začíná být trochu ujeté, nemyslíš? Proč jsi tedy přišel? Chceš se mě zeptat,

jestli náhodou nejsem s Jennifer v kontaktu? Jestli s ní třeba občas nezajdu na skleničku? Nebo na večeři?“

Mlčel. Zkušenosti ho naučily, že udělá nejlépe, když lidi nechá vypovídat, vybouřit. Díky mlčení se mnohdy dozvěděl mnohem více než palbou přímých otázek. „Tak já ti něco povím, tentokrát ses opravdu sekl. To je přece úplný nesmysl.“ Vstala a začala přecházet před zrcadly. Za oknem se po zdi pnula réva a kolem jejích tmavě rudých květů poletoval kolibřík.

„Víš, Ricku,“ pokračovala, „tentokrát jsi úplně vedle. Opravdu. Kdyby Jennifer žila, věděla bych o tom. Určitě by mě kontaktovala. Kde by se celá ta léta skrývala? A kdo by to byl v jejím havarovaném autě? Jak by bylo možné, že jsi ji identifikoval? Chlastal jsi tenkrát? Ani mi snad neříkej, žes byl zase ožralý.“

„Jistěže ne! Myslel jsem si… Vlastně pořád si myslím, že za volantem opravdu seděla ona.“

„A teď už si jistý nejsi? Jenom kvůli těm fotkám? Jenom proto, že se *domníváš*, že jsi ji viděl?“

Bentz její výpady ignoroval. „Nevzpomínáš si na něco zvláštního, když jsi ji naposledy viděla?“

„Proboha, opravdu to chceš znovu všechno vytahovat?“ zeptala se a zatvrzele se na něj podívala.

„Ano, Lorraine. Nemusíš mi nic tajit.“

Rty se jí zkroutily v neochotném úšklebku, roztáhly se jí nosní dírky. „OK, dobře. Pár dní před tou nehodou mi volala. Měla nějaké problémy, dost možná byla i opilá. Když jsem se jí zeptala, co se děje, začala tě obviňovat. Prý jsi nevěřil, že tě milovala, a to ji žralo. Samozřejmě vím, že ti zahýbala. Z nějakého neznámého důvodu tě ale milovala. Tedy… Tebe *a* toho kněze. Tvého nevlastního bratra, jestli se nepletu.“

Bentzovi se sevřel žaludek, navenek ale nedal nic znát. „Napadá tě ještě něco?“

„Nic, co by se tě týkalo. Když si na ni občas vzpomenu, říkám si, že měla raději zůstat s Grayem. To by dnes ještě žila. Žila by a topila by se v penězích. Místo toho…“ Pokrčila rameny. „Několikrát jsem jí říkala, jakou udělala chybu, když se s Alanem rozešla. Jenže ona mě neposlouchala.“

Vstal. Snažil se své emoce potlačit. Nechtěl, aby Lorraine viděla, že mu způsobila bolest.

Při cestě ke dveřím se ho ještě zeptala: „A i kdyby Jennifer opravdu žila, proč to vlastně děláš? Už to vzdej. Měl bys ji už nechat na pokoji. A jestli ti to opravdu tolik leží v hlavě, pak celou věc přenech profesionálům. Řekni policii, co víš, oni se už o to postarají. Znovu ses oženil, tak se vrať domů a věnuj se své ženě.“ Lorraine otevřela vchodové dveře a počkala, až vyjde na štěrkem sypaný chodníček. Podívala se na usychající květ petúnie a nehty ho odštípla. „Nedělej dvakrát tutéž chybu. Měl by ses více věnovat své ženě, aby to nedopadlo jako s Jennifer.“

Bentz její jedovatou poznámku ignoroval. „Kdyby tě něco napadlo nebo jsi třeba něco slyšela…“

„Proboha, Bentzi, prober se, je mrtvá. *M-R-T-V-Á.* A ještě jsem neslyšela, že by se někdo, tedy kromě Ježíše, vrátil ze záhrobí. Ty snad ano? A to už jsou dva tisíce let!“ Ještě než za sebou zavřela dveře, houkla na něj: „Pozdravuj ode mě Kristal.“

Bentz se ani neobtěžoval ji opravit. Kristi se na nevlastní sestru své matky beztak pamatovala jen mlhavě. Lorraine jí po smrti Jennifer ani jednou nezavolala, neposlala pohled, nijak se zkrátka nepokusila Kristi kontaktovat. A Bentz neviděl jediný důvod, proč to teď měnit.

V Torrance se tedy nic zajímavého nedozvěděl. Lorraine bývala nesnesitelná a čas na jejím chování vůbec nic nezměnil. Otázkou ale zůstávalo, jestli k němu byla upřímná.

Nevěděl to jistě. Chtěla mu ublížit, stejně jako Shana, a to se jí také povedlo. Jennifer ale určitě neviděla. Při cestě do Culver City dával raději dobrý pozor na řízení. Auta se po dálnici řítila snad stopadesátikilometrovou rychlostí, a to i navzdory nažloutlému prachu, který se všude kolem vznášel. Na západě žhnul prachem zastřený kotouč zlatého slunce. Pootevřel okno a zhluboka se nadechl. V duchu si neustále přehrával rozhovor s Lorraine, který by se dal shrnout do několika slov: „Sbal si svých pět švestek a táhni zpátky do New Orleansu.“ Nikdy spolu ale nevycházeli. A co ty zmínky o Alanu Grayovi? Na něho Bentz nemyslel už celá desetiletí. Lorraine na něj však zjevně nezapomněla.

Při pohledu na cedule ohlašující jeho sjezd si uvědomil, že se mu cestu podařilo zvládnout ve skvělém čase. Zbývalo mu už jen pár kilometrů. V tu chvíli mu zazvonil mobil. Bentz na displeji spatřil Montoyovo číslo a hovor přijal. „Bentz."

Montoya ho rychle seznámil s informacemi, které zjistili technici z laboratoře. A těch moc nebylo. Tedy až na zmínku o Chevroletu Impala. Stejné auto přitáhlo jeho pozornost i na parkovišti v Capistranu. Sdělil to Montoyovi. „Takže teď hledáme šest, sedm let staré auto s kalifornskou registračkou a prošlým parkovacím lístkem z nemocnice."

„Asi nevíš, z jaké nemocnice?"

„Ne. Byl na něm ale takový symbol…" Sakra, jak jenom vypadal? Nevzpomínal si.

„Ve zprávách jsem viděl, že v Los Angeles došlo k nějaké ošklivé vraždě. Dvojčat," řekl Montoya. „Stejný pachatel jako před lety?"

„Nejspíš ano." Bentz stiskl volant tak silně, až mu zbělely klouby na prstech. V ten moment se za něj zařadilo černé BMW. Montoya znal případ dvojčat Caldwellových, sám mu o něm vyprávěl.

„Nebo ho jenom někdo napodobuje?"

„To těžko." Bentz přejel do odbočovacího pruhu a zařadil se za starý pick-up naložený až po střechu různým zahradnickým náčiním. Frajer v černém BMW se kolem něj prohnal snad stopadesátkou.

Vedle něj se objevilo další auto, které ho pomalu předjelo.

Bočním okénkem zahlédl Bentz záblesk stříbrného laku.

Když se vůz dostal před něj, poznal Bentz charakteristický tvar zadních světel staršího modelu Chevroletu Impala. Za volantem seděla žena s tmavými vlasy…, za předním sklem ležel parkovací lístek.

Zatraceně!

Jennifer!

Odhodil telefon. „Krucinál!" Okamžitě blinkrem naznačil změnu směru doleva a naznačil tak řidiči volkswagenu brouka, že se chce z odbočovacího pruhu napojit opět na dálnici. Bentz šlápl na plyn a jen o několik centimetrů minul svodidlo definitivně oddělující oba pruhy.

„Dělej, dělej!“ popoháněl silou vůle vypůjčený ford. Stříbrný vůz zahlédl dobrých tři sta metrů před sebou v rychlém pruhu.

Je to ona?

Určitě ne.

Zatnul zuby. Jel, jak nejrychleji mu vůz dovolil. Proplétal se mezi ostatními auty, jen aby mu stříbrná impala nezmizela z očí. Chevrolet ale ještě zrychlil, jako by řidička zjistila, že ji Bentz pronásleduje. Přejížděla pruhy dle libosti, jen aby se co možná nejrychleji prohnala okolo všech ostatních vozů na dálnici. Zdálo se, jako by jela tak, aby se vzdálenost mezi impalou a fordem nijak nezmenšila.

Přesto se k ní Bentz přibližoval. Metr po metru odstřihával vzdálenost mezi nimi.

Znenadání zatočila téměř smykem doprava a na poslední chvíli odbočila na sjezd na Sunset Boulevard. Bentz zdálky zahlédl, jak se kolem ní rozblikala brzdová světla a rozezněly klaksony ostatních aut.

Chevrolet se ztratil za horizontem sjezdu z dálnice. Bentz se kousl do spodního rtu a také prudce zabočil doprava. Cestu mu ale blokovala dodávka, kterou řídila žena s headsetem na uších. Zjevně nevnímala provoz kolem sebe a neměnnou rychlostí se blížila ke sjezdu. Předjet ji už Bentz patrně nestihne.

Pěstmi sevřel obruč volantu.

Bože, co by v tuhle chvíli dal za maják a sirénu!

Musel zpomalit a zařadit se za dodávku. Vzápětí musel úplně zastavit na červenou na semaforu, který impala projela ještě na oranžovou. Bentz sevřel frustrovaně volant. *Ta mamina v dodávce si klidně vykecává do mikrofonu, zatraceně!*

Bentz střelil pohledem dolů, kam se cesta stáčela, a spatřil impalu, jak se znovu prohnala křižovatkou na oranžovou. Takhle ji nechytí nikdy.

Tak blízko, a zároveň tak daleko…

Kalifornská registračka… Přimhouřil oči. Poslední dvojčíslí vypadá jako 66. Zbytek značky se mu rozluštit nepodařilo.

Mezitím naskočila na semaforu zelená a Bentz mohl konečně dodávku předjet. Stříbrný vůz mu už ale zmizel z dohledu.

S adrenalinem divoce kolujícím v žilách a nervy nataženými jak provazy prozkoumával zrakem celou oblast. Zatímco čekal na další červené, zazvonil mu opět telefon.

„Co se sakra děje?“ zeptal se hned Montoya. Bentz mu v rychlosti popsal situaci.

„Myslíš si, že jsi tu ženu zahlédl na dálnici? Ale jdi. Taková náhoda neexistuje.“

„Ví, že jsem navštívil Lorraine Newellovou.“

„A jak?“

„Netuším. Možná mě sledovala. Chce třeba zjistit, co mám v plánu.“

„Los Angeles je obrovské město. Můžeš v něm potkat mraky černovlasých ženských. Určitě nešlo o Jennifer nebo tu ženu, co se za ni vydává.“

„Chci ti jen říct…“

„Co? Co mi chceš říct? Že ve městě, kde žije několik milionů lidí, náhodou narazíš na dálnici na holku, kterou hledáš? Čirá fantazie! Jako kdybys *náhodou* našel jehlu v kupce sena.“

„Určitě to bylo to auto. A za volantem seděla tmavovlasá žena. Máš pravdu, do tváře jsem jí neviděl. Zahlédl jsem ale i ten parkovací lístek za oknem. Byl na něm kříž, jako by ta nemocnice spadala pod nějakou církevní organizaci.“

„Když říkáš.“

„Registračka končila číslem 66, další čísla ani písmena jsem neviděl.“

„Nemohlo to být 666?“

„Podívej, opravdu nemám náladu na fóry.“

„A v tom vězí tvůj problém, Bentzi. Tohle celé je jen hloupý vtip, který na tebe ta ženská ušila. Kdy konečně zmoudříš a vrátíš se domů? Podívej, mám tu nějakou práci. Myslím opravdovou práci. Zavolej mi, až dostaneš rozum.“ Montoya ukončil hovor, Bentz pak ještě dobrou hodinu kroužil po přilehlých ulicích.

Ve snaze najít stříbrný chevrolet objel všechna parkoviště a silnice v okolí. Narazil na spoustu stříbrných a šedých aut třpytících se v ostrém slunci, žádné z nich ale nebylo impala.

Když konečně své hledání vzdal a vydal se přes Westwood a Beverly Hills do Culver City, zazvonil mu znovu mobil. Tentokrát se ale na displeji žádné číslo neukázalo.

„Bentz," představil se.

„Chyť mě, když to dokážeš," ozval se ve sluchátku zadýchaný ženský hlas.

Srdce se mu málem zastavilo. „Cože?"

„Slyšel jsi mě dobře."

„Kdo je tam?" zeptal se.

„Já myslím, že to víš moc dobře." Zasmála se hlubokým, zlým smíchem, při němž mu ztuhla krev v žilách. „Pořád nechceš uvěřit tomu, co máš přímo před očima. Vrátila jsem se, Ricko, a ta dobrá zpráva zní, že po mně pořád ještě toužíš."

Dívám se do zpětného zrcátka. Usmívám se. „Dobrá práce," říkám si. Rick Bentz teď jezdí po Jižní Kalifornii jak blázen, hledá kamarádky své exmanželky, hrabe se v dávné minulosti. Jedním slovem: nádhera!

Vím, že jsem se mu konečně dostala na kobylku, je to skvostný pocit. „Ty šmejde," říkám si při vzpomínce na jeho zjizvený ksicht. „Přesně tohle si zasloužíš." Zouvám si boty na vysokých podpatcích a dál řídím bosa. Prsty své pravé nohy šlapu na plynový pedál. Bentz je nervózní, frustrovaný. Z patřičné vzdálenosti sleduji, jak se honí za přízraky.

Krví mi stále kolotá adrenalin. Blížím se k dálničnímu nadjezdu, házím telefon na sedadlo spolujezdce a stahuji okénko. Venku je sice trochu smog, ale co se dá dělat, L. A. je zkrátka takové. Vítr si nepřestává pohrávat s mými vlasy, ani když zpomaluji a blížím se ke sjezdu z dálnice.

Mobil s kreditem na jedno použití je nedocenitelný!

Neexistuje možnost, jak hovor vysledovat.

Ubohý Bentz. Nikdy mě nenajde. Tedy až do okamžiku, kdy já sama budu chtít.

Skočil na špek, který jsem mu tak důmyslně připravila. Třeba už pomalu ztrácí své schopnosti.

Tím lépe.

Nepoznal, že jsem ho sledovala. Vím naprosto přesně, kdy navštívil Shanu McIntyreovou. I tu čubku Lorraine Newellovou. Bože, to je tak odporná kráva.

A Bentz?

Ten je tak předvídatelný!

Stejně jako kdysi. Takoví lidé se zkrátka nemění. Znovu šlapu na plyn, pak se ale dívám na tachometr a zpomaluji. Právě v této chvíli si pokutu nemohu dovolit.

Srdce mi ale pořád divoce buší.

Nastal čas věci trochu uspíšit.

Tahle myšlenka mě rozpaluje. Odraz ve zpětném zrcátku na mě mrká. „Chytrá holka," chválím se a pomalu si připravuji svůj další krok.

Bentz se nikdy nedozví, co mu zlomilo vaz.

17

Hayes prudce zaklapl složku s dokumenty a pohodlně se zabořil do opěradla židle, která protestně zavrzala, a připojila se tak ke kakofonní směsici zvuků tvořené běžným provozem kanceláře od ťukání kláves počítače přes zvonění telefonů až po šum tiché konverzace. Do toho všeho hučela stará klimatizace.

Kdosi se hlasitě zasmál u kopírky chrlící potištěné listy papíru. Trinidad právě přijímal hlášení od dlouhonohé černošky, patrně svědkyně nějakého incidentu. Přestože všichni měli plné ruce práce se svými případy, hlavním námětem konverzace byla vražda dvojčat Springerových. Brutální zločin děsil veřejnost a vyvolával neutuchající zájem médií. Na oddělení bez ustání volali novináři a tiskový mluvčí měl minimálně tolik práce jako vyšetřující detektiv.

Čas rychle plynul a policie neměla ještě ani jednu stopu.

Hayes sáhl po zapomenutém zbytku ledového čaje. Kostky ledu roztály ještě před obědem. Dlouze se napil a cítil, jak mu papírový kelímek v ruce změkl.

Celý den procházel složku případu vraždy dvojčat Caldwellových ve snaze najít nějaký detail, který jim před dvanácti lety mohl uniknout.

Bezvýsledně.

Po neslavném odchodu Bentze dostal Trinidad nového parťáka, Bonitu Unselovou, která už dnes na oddělení nepracovala. S Bonitou se tenkrát do případu pustili za pomoci Bledsoea a jeli přesně podle předpisů, po Vrahovi jedenadvacítek se ale slehla zem. A nyní podruhé.

Hayes nepřítomně dopil čaj. Celou myslí se plně soustředil na případ, přesněji na fotografie z místa činu na monitoru. Na stole ležela krabice s důkazy. Všemi se důkladně probral a všiml si, že při vraždě dvojčat Caldwellových použil pachatel identickou červenou stuhu.

Ten parchant si svůj vražedný nástroj pěkně schoval na další zabíjení. Hayes zamyšleně pohladil pevnou rudou stuhu protkanou drátkem, jaké se používají na obzvláště drahé vánoční dárky. Před dvanácti lety vypátrali výrobce stuhy a mluvili i se všemi prodejci. Jenže bezvýsledně.

Ani tenkrát se jim nepodařilo najít žádné otisky prstů nebo důkaz, který by je alespoň nasměroval k možnému pachateli. Celé hodiny vyslýchali kamarády, spolužáky a příbuzné obětí. Od žádného z nich se jim ale nepodařilo získat ani tu nejmenší stopu.

Hlavním podezřelým byl tenkrát Chad Emerson, chlapec, který chodil s oběma dvojčaty. Na střídačku. Emerson měl ale perfektní alibi, vražda dívek jím navíc evidentně hluboce otřásla. Stejně na tom byl i bratr dvojčat Donovan Caldwell, kterého podezříval Bledsoe. Ani na něj nenašli nic konkrétního. Donovan žárlil na pozornost, kterou obě sestry přitahovaly. Jenže žárlivost není zločin. Na každý pád se Hayes rozhodl, že se na oba chlapce podívá a pokusí se zjistit, jestli neexistuje nějaké spojení mezi nimi a dvojčaty Springerovými.

„Čau!“

Hayes vzhlédl od monitoru a spatřil detektiva Dawn Rankinovou, jak se blíží k jeho stolu. Hodila před něj hlášení. „Poslala jsem ti to i mailem, ale vím, že dáváš přednost kopiím na papíře. Jde o to střílení v západním Hollywoodu. Výslech svědka.“

„Takže to nebyla nehoda?“

Zakroutila hlavou. „Nejlepší kámoši se porvali kvůli holce.“

„Lidská blbost zkrátka nezná mezí.“

„Moje řeč.“ Zlomyslně se na něj usmála. „Slyšela jsem, že se vrátil Rick Bentz a šťourá se ve smrti své ženy.“

„Bývalé ženy, ale jinak ano, to je pravda.“

„A proč?“ Dawn se zamračila. Hayes ji měl rád. Byla malá, chytrá, hezká. Pokusila se o úsměv.

„Nevím jistě. Někdo se ho prý snaží vodit za nos. Někdo chce, aby si myslel, že je Jennifer pořád naživu.“

„Sám ji přece identifikoval.“

„Jo, to on ví.“ Hayes měl pocit, že ho nejspíš rozbolí hlava. „Nikdy bych nehádal, že by právě Bentz mohl na něco

podobného skočit. Když si z něj dříve někdo utahoval, jednoduše ho ignoroval.“

„Třeba chce uvěřit, že Jennifer stále žije.“ Zamyšleně si upravila účes. „I když si to nedovedu představit.“

V tu chvíli si Hayes vzpomněl, že Bentz kdysi s Dawn chodil. Dávno už na něj nemyslela, rozchod ji ale tehdy nesmírně trápil. Tedy alespoň podle toho, co se na oddělení vyprávělo.

„Zpět k našemu případu. Celé odpoledne jsem vyslýchala lidi, kteří znali dvojčata Springerova. Podařilo se mi dokonce najít i chlapce těch nebohých dívek. Oba mají dobré alibi, ale hoch, který chodil s Lucy, Kurt Jones, má záznam v rejstříku. Nic vážného ani násilného, jde o držení drog. Povídá se, že dealuje.“ Zakroutila hlavou. „Ale i kdyby, je to malá ryba. Podle mého soudu nejde o našeho vraha.“

„Beztak ho asi nemůžeme spojovat s dvojčaty Caldwellovými.“

„Věk by na to měl, spíš mi přijde, že se do profilu nehodí povahou.“

Bledsoe, který kolem nich právě procházel, zaslechl konec rozhovoru. „Snad se nebavíte o našem oblíbeném cvokovi Bentzovi?“ Zašklebil se. „Nevíte, že se tu ukázal těsně předtím, než se Vrah jedenadvacítek vynořil po letech z bažin? Já osobně si myslím, že vylezl právě kvůli Bentzovi. Jen aby ho pořádně vytočil a vysmál se mu do ksichtu.“

„Aha, ano, přesně takhle sérioví vrazi přemýšlejí,“ řekla Dawn, kterou jeho slova zjevně popudila. Tohle uměl Bledsoe dokonale, vytočit lidi v okolí, aniž by se nějak zvlášť snažil. „Příště už budeš tvrdit, že Springerovic holky zabil Bentz.“

„Kdepak. Je to hajzl, nikoho by ale nezabil… I když… Zapomněl jsem na malého Valdeze, toho odpráskl, jestli se nepletu.“

„Byla to nehoda,“ upozornila ho Dawn. „Tohle je ubohé i na tebe.“

„Podívej, já jen, že na náhody moc nevěřím,“ řekl Bledsoe a pozvedl ruce, jako by se chtěl vzdát. „Nic víc.“ V tu chvíli mu zazvonil telefon. Otočil se, přitiskl si mobil k uchu a zamířil pryč.

„Pitomec,“ ulevila si Dawn. Sledovala Bledsoea pohledem a automaticky sáhla do kabelky pro balíček marlborek.

„Nevěděl jsem, že jsi takový fanda Ricka Bentze.“

Střelila po Hayesovi pohledem. „Fanda? Ale co tě nemá? Bentz je pořádný kus vola. Bledsoe ale vede.“ Když konečně cigarety nahmatala, dodala: „V pekle mají pro takové speciální oddělení.“

Hodinu před setměním mířil Bentz do Santa Moniky, o níž se zmínila Shana. Tohle místo pro něj bude navždy spjato s Jennifer. A to pořádně! Vždyť tady se poprvé milovali. Jennifer tohle přímořské letovisko zbožňovala. Zaparkoval auto u krajnice. Už ho chtěl zamknout, když na zadním sedadle zahlédl svou hůl. Bolest v noze od chvíle, kdy honil „Jennifer“ po Misii svatého Michala v San Juan Capistranu, citelně zesílila, a tak po tom zatraceném krámu s tichým zaklením sáhl a zamířil k oceánu.

Prošel bránou k molu. Ačkoliv ještě nebyla tma, od hladiny oceánu se odrážela světla přilehlého zábavního parku. Vysoko nad ostatní atrakce se tyčila obrovská konstrukce horské dráhy. Až k němu doléhaly výkřiky vyděšených cestujících. Gigantické ruské kolo pomalu vynášelo kabinky vysoko nad moře, a dopřávalo tak návštěvníkům dech beroucí pohled na pláže a osvětlenou šňůru obchůdků.

Rick se zahleděl na blyštivý obrázek vystupující z vod Pacifiku. Bože. Kolikrát sem vzali Kristi? Kolikrát spolu všichni tři navštívili akvárium? Jedli párky v rohlíku? Brouzdali se bosi rozehřátým pískem?

Stáhl se mu žaludek.

Vzpomněl si totiž i na spousty nocí, kdy sem vyrazili s Jennifer sami dva. Bez dcery. Procházeli se po molu, dýchali svěží slanou vůni moře, pak se zastavili na kávu v některém z hotýlků na pláži.

A ona si přesto našla čas, aby se tu scházela i s Jamesem.

Vzpomínky mu svazovaly hrdlo. Rozhodl se, že se po pláži raději neprojde, i když na něj staré zážitky stále nemilosrdně útočily. V delší procházce mu zabránila i ostrá bolest v noze. Na večeři se zastavil v kubánské restauraci vymalované stejně jako

před lety výraznými barvami. Po celém sále stály čtvercové stolky, místy oddělené nízkými přepážkami a palmami v květináčích. Místností se nesly svižné karibské rytmy. Ačkoliv v restauraci seděla spousta lidí, podařilo se Bentzovi najít místo u okna, odkud mohl pozorovat zapadající slunce.

Kvůli hustému prachu nepatřil dnešní západ slunce mezi ty nejpovedenější. Hladina oceánu, nebe s hvězdami, dokonce i chodci u moře se v těžkém vzduchu skoro ztráceli.

S Jennifer tuhle restauraci párkrát navštívili, jednou zde dokonce slavili její narozeniny. Na nic si ale jasně nevzpomínal a vlastně se ani příliš nesnažil. Přemýšlel, zda tu někdy večeřela i s Jamesem. Ne že by na tom nějak záleželo. Už ne. Když se o jejich románku dozvěděl, strašně to bolelo. Napodruhé už tolik netrpěl. Částečně něco podobného očekával a zavřel se do jakési emocionální ulity.

A co ta žena ve stříbrné impale? Jak ho zatraceně mohla najít? Našla ho vůbec? Třeba z toho dělá víc, než by měl.

Ale co když ta řidička nebyla jen plodem jeho fantazie? Třeba v impale jela žena podobající se trochu Jennifer a jeho pomatená mysl mu řekla, že je to ona.

Magoříš, vysmívalo se mu vlastní vědomí. A to Bentze štvalo. Věděl, že přesně o tohle tomu člověku, co to na něj nastražil, jde.

Objednal si fazolovou polévku a vepřový steak s omáčkou. Obojí mu chutnalo snad ještě víc, než jak si vzpomínal. Vepřové bylo šťavnaté, polévka mírně pikantní, vzpomínky hořkosladké.

Když padla noc a rozsvítily se lampy, vyrazil za pomoci hole po molu. Díval se na kolotoče ztrácející se v prašné mlze. Myšlenky mu poletovaly kolem ženy ve stříbrném voze, vraždy dvojčat, podivných telefonátů a „přízraku“, který viděl ve zchátralé budově Misie svatého Michala v Capistranu.

Tohle bylo osobní.

Tohle musel nastražit někdo, kdo ho opravdu dobře zná. Musel si všechno dokonale připravit hodně dlouho dopředu. Pochyboval, že by to celé vymyslel nějaký kriminálník, kterého poslal za mříže. Kdyby ho někdo z nich chtěl dostat, udělal by to mnohem jednodušším způsobem. Pokusil by se ho zastřelit,

probodnout nožem na ulici nebo mu vyhodit auto do vzduchu. Zvolil by zkrátka něco smrtícího, definitivního.

Tohle ale byl jiný případ. Někdo ho chtěl zničit psychicky, někdo, komu velmi ublížil.

Jennifer.

Nikdy jí to neodpustil. A navíc to na sobě nechal znát. I když to spolu zkusili podruhé, choval se podezíravě. Nevěřil jí. Podvědomě od ní neustále očekával další zradu. A ta také přišla.

Nevšímavě prošel kolem obchůdku se slunečními brýlemi, slunečníky, krémy, zkrátka s plážovou výbavou a dorazil až k části mola, která vystupovala z oceánu jako paže ukazující do dálky. Světlo lamp se v oparu rozpíjelo a tvořilo neproniknutelný snový světélkující závoj.

Kolem sebe zahlédl jen hrstku chodců. Na lavičce seděl pár mladých milenců, chlapec v kapsáčových šortkách a kšiltovce, dívka s krátkými blond vlasy. Vypadali, jako by na svět kolem sebe zcela zapomněli.

Mladí zamilovaní, pomyslel si Bentz a vzpomněl si na Olivii a na to, jaké city v něm občas dokázala vyvolat. V takových chvílích si připadal jako jediný muž na Zemi. *Staří zamilovaní.* Vytáhl telefon, aby jí zavolal, když si všiml postaršího muže opřeného o zábradlí, který pokuřoval doutník. Pyšnil se pečlivě zastřiženou kozí bradkou a obrovskou bundou, v níž vypadal jako v pytli. Jakýsi běžec v baseballové kšiltovce se kousek od něj právě zastavil, opřel se dlaněmi o kolena a ztěžka oddychoval. Dál na západ stála osamocená žena.

Bentz na ní na chvilku spočinul pohledem.

Měla dlouhé rudé šaty a dlouhé vlasy. Stála k němu zády, obrácená k hladině Pacifiku.

Jennifer! Ta má takové šaty!

Bentzovi se vzrušením divoce rozbušilo srdce.

Měla, opravil se v duchu, *Jennifer* měla *takové šaty jako tahle žena. Po kolena, vypasované, bez rukávů… Zatraceně, jsou úplně stejné.* Vzpomněl si, jak mu je ukazovala, když si je koupila. „Tak co, líbí se ti?“ zeptala se a zatočila se před ním. Na záhybech červeného hedvábí se rozskotačily odlesky světla svíčky.

„Hm, hezké.“

„Ale, no tak, Ricko," zavrkala. „Jsou mnohem krásnější než jen hezké."

„Když to říkáš."

Zasmála se a zvrátila hlavu dozadu. „Jo, to tedy říkám. Skoro bych se odvážila tvrdit, že jsou sexy. Jsou nádherné!" Mrkla na něj, zamířila do ložnice a on se za ní vydal jako ryba za návnadou.

Nyní stál na molu v Santa Monice a pevně svíral rukojeť hole.

Ani na to nemysli, varoval sám sebe, když si všiml, že je žena na boso. *Ani Jennifer si nebrala na pláž boty. Ano, ale nesmíš každou bosou ženskou s kávovými vlasy považovat za Jennifer… Ne!* Opravil se. *Za ženskou, která si na ni hraje.*

Přesto se vydal na západ, k moři. Vstříc neznámé v červených šatech. Upíral na ni pohled. Hledal každičký detail, který by mu napověděl, že jde opravdu jen o jeho představy. Stála ale tak daleko a mezi nimi ležel hustý oblak oparu. Zrychlil. Jako by vycítila, že se k němu blíží, odstoupila od zábradlí a rychlým krokem zamířila přímo na konec mola, kde ji zahalila mlha.

Bentz polkl. Horečnatě přemýšlel, co by jí měl vlastně říct. V hlavě mu divoce pulzovala krev. Tentokrát už mu neuteče. Neměla kam.

I tak cítil, že se o to pokusí.

Hnal se zuřivě za ní. Holí rytmicky bubnoval do dřevěných fošen, noha ho bolela k zbláznění.

Na to ale momentálně neměl čas.

Dělej, dělej, dělej, řvala na něj vlastní mysl. *Musíš ji chytit.*

A co bude dělat, až ji popadne za rameno, otočí a zjistí, že drží úplně cizí ženu?

Zatraceně, o to se teď nestarej! Spíš přemýšlej, co budeš dělat, když to bude Jennifer. Co pak, Bentzi? Co když to opravdu bude ta ženská, co se za ni vydává? Anebo ještě hůř, co když to bude Jennifer z masa a kostí? A žádný duch. Tvoje exmanželka.

I ona spěchala. Bosa běžela ke konci mola. Nohy se jí pod rudými šaty jen míhaly.

V noze a v boku cítil palčivou bolest, svaly měl v jednom ohni. Přesto ještě zrychlil, když viděl, jak mizí v oblaku mlhy.

Kam vlastně tolik spěchala? Vždyť běžela vstříc přímo černé tmě na konci mola.

Bentz sotva popadal dech, noha ho bolela, když se žena zastavila u zábradlí. Konečně má šanci s ní mluvit.

V následující chvíli ale zábradlí pevně sevřela a opřela se o něj. Co to, sakra…?

Bez zaváhání vylezla na horní příčku, pak přelezla na druhou stranu.

Prokrista. Nechce snad skočit. Nebo ano? Tohle je Jennifer. Bláznivá, ztřeštěná Jennifer.

„Ne!“ zakřičel.

Na okraji mola zavrávorala. V tu chvíli se ohlédla a Bentz se díval přímo do její nádherné tváře. Přímo do jejích očí. Hned poté otočila hlavu zpátky k hladině oceánu. Zahleděla se na vodu pěnící se kolem pilířů. Odhadovala vzdálenost a hloubku. *Do háje! Ona snad doopravdy skočí!*

„Jennifer, pozor!“ zakřičel.

V jedné chvíli ještě stála před ním. Pak ji zahalil závoj mlhy.

A najednou zmizela.

Jako by se opravdu vrhla do vln oceánu.

„Jennifer! Ne!“ Vyrazil znovu kupředu. „Bože.“

Co se zatraceně stalo? Očima prohledával mlhavou temnotu.

Opravdu slyšel šplouchnutí?

Ano?

Nebo ne?

Sakra, kde jenom je?

Přesvědčený, že visí na jedné z příček zábradlí, zatnul zuby a vyrazil ještě rychleji k místu, kde zmizela. Ve vodě černé jak tuš neviděl ani plavce, ani bezvládné tělo.

Ani stopa po Jennifer.

Zakřičel. Zavolal ji jménem.

S sebou měl jen kapesní svítilnu. Podívat se ale musel. Opatrně přelezl zábradlí a postavil se na úzkou římsu. Levou rukou pevně uchopil jednu z příček a předklonil se. Baterkou posvítil dolů, slabý kužel světla ale hladinu rozjasnil jen nepatrně.

„Jennifer! Prokristapána! Jennifer!“ vykřikl ke zpěněné vodě.

„Haló, pane!“ zavolal na něj vyděšeně nějaký muž.

Bentz si ho ale nevšímal. Očima zkoumal hladinu pod sebou. Je tam někde? Schovává se? Plave pod vodou?

Nebo si všechno vymyslela jeho ztrápená mysl? Stála tu vůbec nějaká žena?

Nevěděl, co si má myslet. Ať už ale viděl kohokoliv, nemohl ji nechat utonout.

„Do háje!“

Pustil se. Vrazil do něj poryv chladného mořského větru.

Zprudka dopadl na vodní hladinu, náraz otřásl jeho rozbolavělým tělem. Chlad se mu mokrou košilí a kůží pomalu vsakoval do těla. Rychle se potopil a začal prohledávat moře pod hladinou.

Plaval, jak nejhlouběji mohl. Odkopal boty a bundu, aby se mu lépe pohybovalo. Otevřel oči a snažil se jimi proniknout nekonečnou temnotou vod Pacifiku. Po chvilce ho ale začaly bolestivě pálit.

Nic neviděl.

Prohledával inkoustově černou vodu. Zadržoval dech, jak nejdéle mohl. Věděl, že tu někde musí být. Blízko. *Kde jsi? Zatraceně, Jennifer!*

Když už nemohl pod vodou déle vydržet, vykopl a zamířil nad hladinu. Konečně se vynořil a nadechl se, nadával si, že za ní vůbec skákal.

Kam se poděla?

Kam? Zatraceně.

Odhrnul si vlasy z očí a rozhlédl se. Musí se objevit někde na hladině.

No tak. Dělej.

Vzdej to, Bentzi, nabádala ho naopak jeho mysl. *Neexistuje. A ty to víš. Hledáš jen představu, kterou vytvořila tvá fantazie.*

Jeho duši zasáhl strach ledový stejně jako vody oceánu. Přichází o rozum. Určitě. Prokristapána…

Nevzdávej to! Vždyť jsi ji viděl na vlastní oči!

Šlapal vodu a rozhlížel se po hladině – pod molo, kolem pilířů, směrem ke břehu.

Po ženě v rudých šatech ale nikde ani stopy.

Vlastně po nikom ani stopy. Točil se na hladině dokola. Plíce měl v jednom ohni, poraněná noha ho citelně bolela. Kde sakra je? Kam zmizela?

Nad sebou zaslechl vystrašené výkřiky a nechal se raději proudem unést pod plošinu mola. Neustále však přitom sledoval zvlněnou hladinu oceánu ve snaze najít alespoň nějaký důkaz její přítomnosti. Pohledem prozkoumal i pláž, nikoho ale nenašel. Nikdo ani nešplhal po konstrukci mola vzhůru. Nikdo neplaval ve vodě.

Přiložil si dlaně k ústům a zavolal: „Jennifer!“ Jeho hlas se nesl nad hladinou a ztrácel se až v dáli s příbojem. Doplaval k jednomu z pilířů a přidržel se ho. Zadýchaný se znovu a znovu rozhlížel po hladině. Pořád ještě věřil, že se její hlava vynoří nad vodou. *No tak, dělej! Kde jsi?*

„Jennifer!“ zakřičel znovu. Lokl si vody a okamžitě ji vyplivl. Zápach moře ho udeřil do nosu, přehnala se přes něj vlna a smýkla jím směrem ke břehu. Nikoho neviděl. Slyšel jen tlumené hlasy vyplašených lidí nad sebou a rychlé kroky na masivních prknech. Pořád se ji snažil nalézt. Stačil by mu i nepatrný důkaz, že tu doopravdy byla. Pustil se pilíře, všemožně se pokoušel prohlédnout skrz mlhu. Hledal jakýkoliv náznak pohybu v celém prostoru pod molem.

Kromě tmy už ale nic neviděl. Jen hru odrazů světla od vodní hladiny pod pilířem. Zahlédl jen nejasná světla zábavního parku, která se vynořovala z mlhy jako přízračný pohádkový svět.

Jak z jiné planety.

Jennifer, nebo koho to, do háje, hledal, jednoduše zmizela. Obeplaval snad každý pilíř, lekal se stínů, měl pocit, jako by se za každým ukrývala smrt. Znovu a znovu ji volal jménem, to se mu ale pokaždé vrátilo zpět v ozvěně smíšené s hučením moře.

Zatřásl se, když se o něj otřela ryba. Zamířil ke břehu.

Při pomyšlení, že by ji mohl najít, se mu divoce rozbušilo srdce. Když si ale uvědomil, že mu nejspíš zmizela, opět zpomalilo.

Poté, co tě zavedla mezi tyhle pilíře… Tohle všechno je jen součástí jejího plánu. Nenech se zatáhnout do té její podivné hry. Znovu už ne.

Není tady. Zůstal jsi tu sám.

Hlasy nad jeho hlavou najednou zesílily. Většinu z nich ale kvůli mlze a hučení příboje vnímal spíše jako matné výkřiky ze záhrobí.

Není tu a nikdy tu ani nebyla. Vysnil sis ji. Ty červené šaty…, to je jen symbol. Jennifer se vrhla do širých temnot Pacifiku, nad nimiž se tyčí tohle kostnaté molo…

Proboha, co jen se jí stalo?

Hlasy na molu nyní rozeznal, rozuměl i jejich slovům.

„Já ho viděl! Nějaký chlap skočil do vody.“

„Viděl jsi ho? V takové mlze?“

„No jasně! Krucinál! Nějaký magor přelezl zábradlí a skočil šipku.“

„Takže najednou je to šipka? Barney, ty mě vodíš za nos.“

„Prokristapána! Říkám, že ten chlap v obleku skočil z tohohle podělaného mola!“

„Tam dole ale nikdo není.“

„Jak to můžeš vědět? Sama jsi říkala, že přes tu mlhu není nic vidět,“ trval na svém Barney. „Už jsem volal policajty, měli by přijet každou chvíli.“

Super, pomyslel si Bentz. Trocha pomoci by se hodila. Vyplaval zpod mola na břeh a pocítil nesmírnou úlevu, když spatřil blikající majáky sanitky. Když se drápal proti vlnám na pláž, zachytil ho kužel světla.

„Tamhle je!“

„Co jsem ti říkal?“ chlubil se Barneyho hlas, k němuž se na molu připojili další náhodní chodci. Všechny hlasy ale přehlušil zvuk policejních sirén, který se rychle přibližoval. Promrzlý až na kost šplhal po vlhkém písku. Když se od oceánu dostatečně vzdálil, otočil se a zahleděl se na hladinu.

Odrážela se na ní světla města i Ferrisovo ruské kolo v zábavním parku. Přemýšlel o Jennifer. Schovávala se někde ve stínech? Směje se mu snad? Gratuluje si, že se jí podařilo donutit Bentze ke skoku z mola? Nebo zůstala pod hladinou zamotaná v chaluhách a nyní zírá prázdným pohledem k

nebesům a látka rudých šatů povlává v proudu kolem smrtelně vybledlé pleti?

Pro lásku boží, vzpamatuj se! Roztřesenou rukou si promnul obličej. Mezitím se už k němu sbíhali lidé, aby mu pogratulovali, že takový pád vůbec přežil.

Párek, který viděl na molu, dorazil jako první.

„Haló, pane, jste v pořádku?“ ptal se ho zhruba dvacetiletý chlapec v baseballové čepici, zpod které mu vyčuhovaly husté kadeře blond vlasů. Působil starostlivým dojmem. Ohlédl se přes rameno a zavolal do tmy: „Hej! Máte tu někdo deku nebo něco podobného?“

„Jsem v pořádku.“ *Teda kromě toho, že jsi podchlazený, utahaný a vyděšený z toho, že pomalu ale jistě magoříš.* Bentz si odkašlal. Silně se třásl po celém těle. „Na tom mole stála žena… Skočila do vody, tak jsem skočil za ní.“

Barneyho blond dívka zakroutila hlavou. „Žádnou ženu jsem neviděla.“

„Ale ano, stála tam.“

„Tak proto jste běžel?“ zeptala se znovu dívka. „Všimla jsem si, že jste odhodil hůl.“

Bentz přikývl. Mezitím zvuk sirén mnohonásobně zesílil.

„A kam zmizela?“

„Netuším. Mělo by se to tu prohledat.“

Bentz začal drkotat zuby. Chvěl se. Na konci pláže prudce zastavil policejní vůz a z něho vyběhli dva strážníci.

„Je v šoku,“ řekl postarší muž, který pokuřoval doutník.

Bentz zakroutil hlavou a zvedl ruku, aby zabránil dalším podobně pitomým řečem. „Ne. Opravdu. Jsem jen podchlazený. A ta žena na molu doopravdy stála. Viděl jsem ji na vlastní oči. Zatraceně! Skočila dolů.“

„Tak se jdeme podívat!“ Několik mladíků se rozběhlo k oceánu, Bentz však nečekal, že by mohli někoho najít. Jennifer, nebo ta podvodnice, zkrátka zmizela.

Znovu.

Starší pán si sundal svou naddimenzovanou bundu nasáklou vůní spáleného tabáku. „Vemte si ji. Potřebujete se zahřát.“

Bentz ji vděčně přijal a vsunul dlaně do vyhřátých rukávů. Oči však ani na vteřinu nespustil ze břehu, odkud už chlapci začali prohledávat vodní hladinu.

„Pane?“ ozval se za ním tichý hlas.

Bentz se otočil a spatřil dva policisty, jak se k němu blíží po pláži. Za nimi právě zastavovalo hasičské auto a sanitka.

„Máme tu záchranku, kdybyste potřeboval pomoc,“ informoval ho jeden z nich.

„Všechno je v pořádku. Jsem taky polda.“ Bentz sáhl do kapsy a s úlevou nahmatal svou promočenou peněženku i policejní odznak a podal je strážníkovi. „Ošetřit nepotřebuji. Jsem OK, opravdu. Asi byste sem ale měli přivolat záchranáře. Viděl jsem, jak nějaká žena skočila z mola.“

Policista si Bentze chvíli prohlížel, pak přikývl. „Ale, pane, potřebujete, aby se na vás někdo podíval.“

„Jediné, co potřebuju, je cigáro, a aby někdo zavolal detektivu Jonasi Hayesovi z oddělení vražd losangeleské policie.“

„Někdo zemřel?“

Bentz zakroutil hlavou. „Hayes je můj dobrý přítel.“ Mezitím k němu přistoupil jeden z přihlížejících mladíků a nabídl mu camelku. Bentz se přinutil k vděčnému úsměvu. Nekouřil už hodně, hodně dlouho. Dlouze potáhl a pocítil, jak mu teplý kouř vniká do plic. Slastně vydechl. „Pracoval jsem pro zdejší kriminálku.“

18

„Zatraceně, Bentzi, mám mnohem důležitější věci na práci než ti utírat zadek!“ Hayes zuřil a ani na chvíli se nenamáhal své pobouření skrývat. Byl to jeho nápad, aby se sešli v baru jen pár kroků od motelu Kalifornské slunce v Culver City.

Bentz se mrzutě díval do širokého zrcadla nad barem, v němž se odrážel celý interiér dlouhé místnosti. Přímo nad výčepním pultem visela řada lamp ze šedesátých let. „Jak pokračuješ s vyšetřováním vraždy dvojčat Springerových?“ zeptal se.

„Sám víš, že o tom s tebou nemůžu mluvit.“ Hayes se chopil svého manhattanu, Bentz si naopak nealkoholického piva, které před ním stálo, ještě ani nevšiml. „Ale… prakticky nemáme žádnou stopu. Nemáme se od čeho odrazit,“ řekl, a ukončil tak debatu o dvojité vraždě. „Pořád si tedy myslíš, že Jennifer žije a zahrává si s tebou? Že skočila z mola v Santa Monice do moře?“

„Abych pravdu řekl, myslím si, že to není Jennifer. Nemůžu to ale říct jistě, alespoň do té doby, než provedeme exhumaci.“

„Hm.“ Hayes pořád působil rozladěně. Mračil se. „Nenavlhla ti pistole?“

„Neměl jsem ji s sebou. Nechal jsem ji v autě. Ale mobil je úplně v háji.“ Bentz si uvědomoval, jaké štěstí měl, že si s sebou nevzal pistoli a obálku s fotografiemi a úmrtním listem. Našla se dokonce i jeho hůl. Mrzelo ho pouze, že na dně oceánu nechal jedny ze svých nejlepších bot a bundu. Musel se obout do starých obnošených tenisek, které si náhodou přibalil.

Byl také vděčný Jonasovi, že všechno urovnal s policisty. Ačkoliv záchranáři nenašli ani tělo, ani jediný důkaz, že by opravdu z mola někdo skočil, podařilo se mu přesvědčit policisty, že se vlastně nic nestalo.

Ačkoliv tomu sám nevěřil.

Poté, co záchranáři důkladně celou oblast prohlédli a s nepořízenou odjeli, podal Bentz policistům hlášení. Za vydatného přispění Hayese se však domluvili, že celou věc ututlají. Bentz se pak jel osprchovat a převléknout do motelu a až potom se s Jonasem sešel.

Tomu teď z očí sršely blesky. „Podívej, nechci, abys mě nadále zatahoval do hledání své mrtvé ženy. Tvoje posedlost mě nezajímá. OK?“

„Rozumím.“

„Ani nemůžeš čekat, že ti policie bude pomáhat honit se za přeludy.“ Bentz se nadechoval, aby mu oponoval, ale Hayes ho pokynem ruky zarazil. „Já vím moc dobře, Bentzi, proč jsi přišel. Někdo tě tahá za nos. Pokud ale v mé jurisdikci nikdo neporuší zákon, nebo ještě lépe, pokud v mé jurisdikci nikdo nespáchá vraždu, nechci s tím mít nic společného.“ Přísně se na bývalého kolegu podíval, v jeho očích se zračila nervozita. „Podívej, *normální* lidé neskáčou uprostřed noci z mola do oceánu. Ani se nevloupávají do rozpadlých hotelů a nehledají tam duchy. Ani se nehoní za ženskými, které nastupují do autobusu nebo jedou po dálnici, ať už jim někdo anonymně volá nebo ne.

A to ani nemluvím o obtěžování členů rodiny a přátel dvanáct let mrtvé ženy. Nebo telefonátech bývalým kolegům, kteří si všichni myslí, že ses jednoduše vypařil a hodil jim na krk všechny své resty. To, co děláš, není vyšetřování, ale sebemrskačství.“

Bentz neměl co namítnout. Trinidad i Bledsoe mu celkem jasně dali najevo, co si o něm myslí, když jim volal, aby jim nabídl pomoc.

Hayes se mírně zklidnil. Pomalu dopil svůj manhattan a prázdnou sklenici postavil na stůl. „Podívej, Bentzi, dej na mou radu. Vrať se do New Orleansu k ženě. Vzpomínáš si na ni vůbec? Na tu, co ještě žije? Vrať se k ní a na L. A. zapomeň.“

Kdybych tak mohl, pomyslel si Bentz.

„Díky za drink,“ řekl Hayes a vstal. Bentz si dlouze přihnul z láhve.

Opustit Los Angeles nebylo řešením.

Alespoň ne teď.

■ ■ ■

Sprcha mi dělá tak dobře. Horká voda laská mou svěží pleť a já přemýšlím o tom, co se stalo na molu. Bylo mi jasné, že mi Bentz skočí na špek. Připadalo mi tak vzrušující pozorovat ho, jak bojuje, aby „Jennifer“ chytil.

„Blázínku,“ šeptám. Mnu si vlasy, mydlím si je šamponem a následně si je oplachuji. Pak se musím znovu smát, když si vybavím zmučený výraz jeho tváře.

Výborně!

Zastavuji sprchu a utírám si tělo osuškou. Přemítám nad svým dalším krokem. Bože, jak ráda bych všechno uspíšila. Musím však být trpělivá.

Nahá se předkláním a suším si vlasy fénem, jehož hučení přehlušuje hudbu, kterou jsem pustila už před několika hodinami. Jde o mix písniček z osmdesátých let od Journey, Bruce Springsteena, Bon Joviho, The Pointer Sisters, Madonny a Michaela Jacksona. Pustila jsem ho co nejvíce nahlas a otevřela dokořán okno. Sousedé ze mě musí mít radost, ostatně stejně jako každý, kdo jde právě kolem. Každý z nich by přísahal, že jsem doma už několik hodin. Před domem stojí po celou dobu i mé auto. Vymyslela jsem to chytře, vůz jsem nechala doma, nasedla na autobus a nechala se odvézt co možná nejdále. Až pak jsem si zavolala taxi, které mě dopravilo do Santa Moniky.

Stejným způsobem jsem se i vrátila.

Tenhle plán jsem měla připravený už dávno. Musela jsem čekat, až se Bentz vrátí do Santa Moniky. A to se konečně stalo dnes v podvečer. Neubráním se blaženému úsměvu při pomyšlení, jak dobře jsem svůj plán provedla.

Musela jsem dlouho čekat. Tušila jsem, že se na molu objeví. Ujistila jsem se, že je všechno připraveno. Sledovala jsem, jak vstupuje do restaurace, a zatímco večeřel, měla jsem dost času uvést věci do pohybu.

Po večeři se vydal podél moře, přesně, jak jsem předvídala. Kulhal a opíral se o hůl, bezpochyby myslel na Jennifer.

Nadhodila jsem tedy návnadu. A on mi na ni skočil. Vrhl se za Jennifer jak vlk na beránka. Všechno se ale vyvinulo jinak, než čekal.

Opět se narovnávám a ručníkem otírám skleněnou plochu zrcadla. Dívám se do ní. Hlavou pohupuji do rytmu písničky od skupiny Fleetwood Mac, kterou Jennifer tak milovala.

Bentz by takovou ironii určitě ocenil. Alespoň myslím.

Idiot!

Snaží se oživit pouhý sen.

Jen přižívuje svůj pocit viny.

Má, co si zaslouží.

„Jen počkej, milý Ricky," říkám svému odrazu v zrcadle. „Ještě nevíš, co tě čeká."

Bentz se naklonil k Olivii a přisunul ji k sobě. Ucítil dotyk jejího nahého těla. „Miluji tě," zašeptal jí do ucha. Ona ale neodpověděla. Neotevřela ani oči. Neřekla mu vůbec nic.

Znovu se to objevilo. Její tajemství, které ji nutilo mlčet.

Instinktivně natočila bradu. Bentz už nemohl déle odolávat. Pokaždé, když se k ní přiblížil takhle blízko, krev se mu změnila v tekutý oheň, srdce ve splašeně bijící zvon. Touha rozechvěla a rozpálila celé jeho tělo. Políbil ji s vášní, která divoce kroužila jeho krevním řečištěm a sžírala ho zevnitř.

Odpověděla mu. Sotva znatelně zasténala a pomalu ho začala svlékat. Prsty se jí něžně rozběhly po Rickově holé kůži.

„Miluji tě," zopakoval a znovu se setkal s mlčením. Ačkoliv se její horké tělo chvělo vzrušením, neříkala nic.

Za její vášní tušil cosi hlubšího, intenzivnějšího. Nacházelo se to ale tak strašně daleko. Jako by se od něj rázem vzdálila o tisíc kilometrů.

Ztrácel ji.

Odcházela, navzdory tomu, že ji pevně svíral v náručí.

Nos mu zaplavila vůně jejího těla. Líbal ji na krku, pak se přesunul níže. Plnými doušky si užíval slanou chuť její kůže.

Zlíbal každou píď jejího těla a cítil, že na jeho polibky reaguje. Chvěje se. Uvnitř hořel vášní, jeho penis ztuhl a opřel se o Oliviino nahé tělo.

Říkal si, že by měl zpomalit a postarat se především o její blaho. Ona ale cítila stejně silné vzrušení. Nabízela mu vřelé rty, nedočkavými prsty hnětla jeho pevné svaly.

Dlaněmi ji něžně pohladil po žebrech a dlouze líbal na bradavkách. Pak se napřímil, aby si ji mohl celou prohlédnout. Konečně otevřela oči. Dívala se na něj temnými rozšířenými panenkami a tenkými kroužky nazlátlých duhovek.

Znovu se k ní sklonil a jazykem přejel od stoupajícího vrcholku podbřišku až k tenké šňůrce rudých kalhotek, úsporných tang, která prakticky nic nezakrývala.

Napnula všechny svaly. „Ty opravdu dokážeš být pořádný mizera," zašeptala. Její hlas zněl ale jaksi zvláštně. Ve vzduchu zaznamenal nepatrný nádech vůně gardénií.

„Ale jen kvůli tobě," opáčil šeptem. Vypouštěl pomalu horký dech na tenkou krajku kalhotek. Zatočila vzrušeně pánví. Bentz kalhotky sevřel zuby a stáhl jí je.

„Opravdu?" Její pleť najednou vychladla. „Mluvíš vážně? Jen kvůli mně?"

„A kvůli komu jinému?" zeptal se. Posunul ji nahoru a ona mu zaryla prsty do vlasů. Vedle absolutní rozkoše tak pocítil i špetku bolesti. Bože! Chtěl ji celým tělem. Ona se pod ním prohýbala, unášena vlastní vášní.

„Oli," zašeptal a roztáhl jí koleny stehna.

V jediném dech beroucím okamžiku do ní vstoupil a jeho vědomí se rozplynulo v magickém světě jeho ženy. Krev se mu nahrnula do hlavy, dýchal rychle a mělce. Pohyboval se stále rychleji a rychleji, ale ona už mu svým tělem neodpovídala. Byla chladná jako kus ledu.

Podíval se na ni a všiml si, že se její rysy změnily. Vypadala teď jako Jennifer. Měla bílou pleť, tmavé vlasy, rudé kalhotky se změnily v potrhané, zakrvácené šaty.

„Miluju tě," zašeptala, aniž by pohnula rty. Páchla mořskou vodou a smrtí. Dívala se na něj kalnýma, mrtvýma očima.

Bentzovi odporem naskočila po těle husí kůže, krev mu rázem zmrzla v žilách. Chtěl z ní opět vystoupit, ale ona vystřelila ruce a pevně ho k sobě přitiskla. Držela ho pevně, jako by se ocitl ve svěráku.

„Je to tvoje chyba, Ricko," pronesla nehybnými rty. „Tvoje!"

Bentz sebou škubl ve snaze povolit její sevření.

Otevřel oči.

Ležel na posteli v motelovém pokoji.

Sám.

Bez Olivie. Bez Jennifer.

Jen se svou vinou. Jen se svou zatracenou vinou.

Dlouze vydechl a uvědomil si, že má lůžko promočené chladným potem. Tenhle sen mu připadal tak skutečný… Tak živý. Tak hrůzný. Nejraději by okamžitě zavolal Olivii. Podíval se na budík. 00:47. V Louisianě budou tři ráno. Počká.

Vstal z postele, přešel k oknu a roztáhl žaluzie. Pohledem přelétl tmou zalité parkoviště.

Kromě obvyklých vozů na něm žádné jiné auto nestálo.

Všude panovalo ticho.

Zmatený pak zamířil do koupelny, kde si opláchl obličej. Uvědomil si, že se v životě musel postavit už i mnohem horším věcem, než byly ošklivé sny. Pak spolkl pilulku ibuprofenu, aby zažehnal palčivou bolest nohy, a vrátil se do postele. Zapnul televizi a naladil si kanál, kde běžela jakási pitomá, bezduchá show. Ani na okamžik nevěřil, že by sebehloupější pořad mohl rozptýlit vzpomínky na jeho strašlivý sen.

To by asi nedokázalo nic.

Bude s ním zkrátka muset žít.

Když se ráno po bezesné noci vzbudil, vypravil se najít obchod, kde by si mohl koupit nový telefon, který by mohl používat i pro své louisianské číslo. V malém obchůdku byl prvním zákazníkem a navíc vypadal, jako by právě vylezl ze samotného pekla. Když ale krámek opouštěl, držel už v ruce zbrusu nový mobil.

Hned vedle se nacházel obchod s oblečením, kde si při té příležitosti rovnou zakoupil dva páry kalhot a levnou sportovní bundu.

Na boty si ještě bude muset počkat.

Vrátil se do motelu, osprchoval se a oholil. Pokusil se zavolat Olivii, ale bezúspěšně. Několik následujících hodin pak

odpočíval, přemýšlel a ukládal si do mobilu telefonní čísla svých přátel a rodinných příslušníků. Rekapituloval si události několika posledních dnů, stále nemohl pochopit, jak se ta žena – „Jennifer“ – mohla dozvědět, kam má namířeno. Byl stoprocentně přesvědčen, že v pokoji nemá žádnou štěnici. Celý ho prohledal a nikde nenašel ani nejmenší stopu po nějakém odposlouchávacím zařízení. Na druhou stranu, i kdyby ho našel, co na tom záleželo? Podle toho, na co si vzpomínal, do telefonu o svých plánech stejně nemluvil. Zběžně také prohlédl auto z půjčovny, ale neobjevil na něm žádné sledovací zařízení.

Přesto se „Jennifer“ nějakým způsobem dozvěděla, kam šel a kde byl.

Ale jakým způsobem?

A proč to vlastně dělala?

Seděl v pokoji a průběžně sledoval všechny zpravodajské televizní stanice. Žaluzie si vytáhl až k hornímu rámu okna, aby si nepřipadal jako naprosto odříznutý od světa, popíjel vlažnou kávu a v myšlenkách se vracel k předešlé noci. Co se to zatraceně na tom molu stalo? Byla tam. Viděl ji. Hayes mu řekl, že policisté vyslechli všechny lidi v okolí, především muže s doutníkem i párek mladých milenců. Nikdo z nich si ale nevzpomínal ani na běžce s baseballovou kšiltovkou.

Bentz si tenhle detail zapsal do paměti, ačkoliv si uvědomoval, že se takovými lidmi pobřeží Santa Moniky jen hemží a že si ho patrně jen nevšimli.

Na internetovém vyhledávači Google si našel všechny možné obrázky mola v Santa Monice a objevil webkameru, která každé čtyři vteřiny snímala vstup na molo. Třeba by tam mohl najít i snímky z předchozího večera. Nebo záznamy z dopravních kamer. Sice už nepracoval pro losangeleskou policii, přesto měl stále odznak a snad i nějaký vliv. Byl přesvědčený, že by v tomto ohledu mohl získat pár informací.

Kolem jedenácté kontaktoval bezpečnostní službu spravující kameru na molu, která mu přislíbila, že se po snímcích z předešlého večera podívá. Hned poté se na internetu pustil do vyhledávání nemocnice, případně kliniky, odkud by mohla pocházet prošlá permanentka, jakou zahlédl za čelním sklem stříbrného chevroletu. Pak nechal vzkaz na záznamníku Fortuně

Esperanzové a Tally Whiteové, dvěma důvěrným přítelkyním Jennifer, které se doposud neobtěžovaly zatelefonovat mu nazpět.

Tally pracovala jako učitelka na základní škole, Fortuna zase v jedné galerii ve Venice. Ani s jednou z nich se neměli v lásce.

Venku zaburácel výfuk motorky. Skrz tenké zdi motelu zaslechl Spikea, jak několikrát krátce ostře zaštěkal, než ho jeho majitel příkazem umlčel. Bentz se protáhl, až mu křuplo v zádech, pak se postavil a zkusmo došlápl na zraněnou nohu.

Sebral ze stolku klíče a zamyslel se, jak dlouho se v motelu zdrží jeho stávající soused. Pak sáhl ještě pro peněženku a zbraň, kterou si zastrčil do koženého pouzdra pod ramenem. Nakonec, protože ho po včerejším dobrodružství noha opět silně rozbolela, si vzal hůl stojící na svém místě za dveřmi.

Když vyšel ven, dýchl na něj horký vzduch, ačkoliv ještě nebylo ani poledne. Pohledem zkontroloval pískem zasypané parkoviště. Kromě jeho vypůjčeného fordu na něm stála další čtyři auta, ale i ta patřila zdejším hostům. Hned vedle jeho vozu stál pontiac pána s plátěnou kšiltovkou, na druhé straně se na slunci třpytil bronzový buick. Bleděmodrý Jeep Cherokee se z parkoviště ještě nehnul. Nechyběl ani bílý mini cooper, který přes den často mizel, na večer se ale zase vracel. Stejně jako každoroční přílet vlaštovek do San Juan Capistrana, vzpomněl si mimoděk na podivný ornitologický úkaz i na svůj výlet do tohoto zvláštního města. Poznamenal si registrační značky všech vozů a předal je Montoyovi k prošetření. Neznámá, která se vydává za Jennifer, zřejmě ví naprosto přesně, kde se ubytoval. Napadlo ho, že ho možná sleduje každý den odsud. Nyní se jen potřeboval ujistit, že jsou všechny vozy zakoupeny legálně.

Pořádně si prohlédl i okolí motelu.

Nevšiml si však, že by ho někdo sledoval. Ani se kolem něj nepotuloval nikdo podezřelý. Naproti Kalifornskému slunci stál ještě jeden motel, dále čerpací stanice a malý obchůdek s potravinami. O kus dál se nacházela třípatrová budova. V přízemí byly patrně krámky a ve vyšších patrech kanceláře. Za domem stála restaurace, kde se předešlého večera sešel s Hayesem.

Po stříbrné impale ale nikde ani stopy.

Bentz, celý neklidný, přešel k autu. Po tolika hodinách strávených u počítače potřeboval něco dělat. Cokoliv.

Takže Hayes si myslí, že by se měl spakovat a odjet zpátky do New Orleansu, vzpomněl si.

Ani omylem! Někdo ho tahá za nos. Hraje si na jeho zesnulou ženu a sleduje ho.

A on musí za každou cenu zjistit kdo.

Za pomoci Montoyi a svého operátora se pokusil vysledovat majitele telefonu, odkud mu žena, která se vydává za Jennifer, volala. Podle všeho ale použila telefon s předplaceným kreditem na jedno použití. Ten mají zločinci ve velké oblibě.

Tudy cesta nevede, uvědomil si. Zakručelo mu v žaludku. Koupil si několik různých novin a zastavil se v nedaleké restauraci, kde po celý den nabízeli snídaně. Skrz řinčení nádobí, syčení fritéz a šum konverzace dolehly k jeho uším tóny písničky „Blázen“ od Patsy Clineové.

No to je fakt nádhera, pomyslel si, když za pomoci hole usedal do jednoho z boxů ke stolu ve stylu padesátých let. Měl plastový zelený povrch, obvod lemovala chromovaná lišta. Stál na něm držák na ubrousky téže barvy a talířek s kečupem a hořčicí. Pohlédl na vybledlý jídelní lístek, objednal si u vysoké ženy s vlasy tak vyčesanými, že jí přidávaly dobrých deset centimetrů, a pak na stůl rozložil noviny.

Během čtení posledních informací o vraždě dvojčat Springerových si pochutnával na klasické americké snídani sestávající ze dvou vajíček, pěti nožiček párků, bramboráčků a celé hromady toastů. Servírka mu průběžně doplňovala šálek s kávou, na požádání mu přinesla i velkou sklenici studené vody.

Najedl se do sytosti, nemohl by však tvrdit, že si vysloveně pochutnal.

Když si vložil do úst poslední sousto, povšiml si zvláštní reklamy na katolický charitativní obchod. V rohu dole byl zpodobněn kříž s písmenem A. Ten symbol mu byl povědomý…

Samozřejmě! Jde o stejný symbol, jaký viděl na lístku za sklem impaly v Capistranu. Symbol svatého Augustýna.

Chvíli znak pozoroval, a hned poté se zeptal servírky, jestli restaurace disponuje wi-fi připojením k internetu. Vysoká žena se na něj ale podívala, jako by právě spadl z Marsu, proto rychle vyrovnal účet a zamířil ke kavárně, kde s tím nebude problém.

Objednal si kávu, které už dnes vypil snad několik litrů, usedl na stařičký gauč a ihned si zapnul notebook.

Za zvuků tichého jazzu a hlasitého chrčení kávovaru se připojil k internetu a ihned se pustil do vyhledávání jakékoliv zmínky o nemocnici nebo klinice svatého Augustýna v Los Angeles a blízkém okolí. Poprvé od svého příjezdu do L. A. pocítil jiskřičku naděje, že se konečně ocitl na stopě ženy, která mu tolik komplikovala život.

Našel farnost v západním Los Angeles na Figueroaské ulici, školu v Culver City a několik dalších institucí, ale žádnou nemocnici ani kliniku.

Znervózňoval ho fakt, že se jeden úřad nachází na Figueroaské a druhý v Culver City. V Culver City žila Jennifer s Bentzem, v jakémsi motýlku na Figueroaské poblíž univerzity se zase scházela s Jamesem. Tam ji také zahlédl, jak nastupuje do autobusu.

Opravdu? Skutečně ji viděl? Zamyšleně cvakal víčkem pera.

Existovalo tolik různých spojení. Tolik náhod. Tolik možností.

Bentz tvrdošíjně hledal dál, dokud na internetu nenašel zmínku o Nemocnici svatého Augustýna, která ukončila svou činnost před pěti lety. Bingo! Chvíli uvažoval, pak si rychle zapsal adresu, a jakmile urychleně zaplatil, odešel.

Naplánoval si několik úkolů. Zaprvé, zajede se podívat do bývalé nemocnice. Zadruhé, staví se v galerii ve Venice, kde by rád zastihl Fortunu Esperanzovou. Zatřetí, navštíví Hooverskou střední školu, kde pracuje Tally Whiteová. Vzpomínal si, že se Jennifer s Tally spřátelila, když její dcera Melody začala chodit s Kristi do školy.

Na palubní desku pronajatého fordu si položil adresu bývalé nemocnice a vjel na dálnici. Tím ale skončil. Desátá byla kvůli autonehodě dokonale ucpaná, auta se po ní pohybovala krokem. Až když projel kolem místa nehody, mohl konečně pořádně šlápnout na plyn.

Čas od času se podíval do zpětného zrcátka ve snaze zjistit, jestli se na něj někdo nepřilepil. Pozornost věnoval zejména stříbrným vozům.

Zavolal Montoyovi, přestože si byl dobře vědom toho, že nemá handsfree a že by z toho mohl mít spoustu nepříjemností.

Svému bývalému parťákovi nechal vzkaz, v němž ho prosil, jestli by se nepokusil najít nějaké informace o Nemocnici svatého Augustýna, zejména záznamy z personálního, nebo alespoň seznam všech přijatých a propuštěných pracovníků. Někde nějaké záznamy jednoduše *musí* existovat. Nemocnicí bezpochyby prošly celé davy zaměstnanců, jemu ale stačí prověřit jen několik let. Předpokládal, že stříbrná impala není starší než sedm, osm let a nemocnici zavřeli před pěti lety. Takže i kdyby si majitel koupil auto jako nové, měl jen přibližně tři roky, kdy mohl lístek za okno umístit.

A to je dobré znamení.

Má navíc část registrační značky a upřímně věřil, že se bude shodovat s některým ze záznamů. Pokud Montoya použije počítač na oddělení, všechny dostupné databáze a registr vozidel, určitě najde nějakou stopu, která by mu pomohla celou záhadu rozluštit.

Moc toho zatím neměl. Pořád ale doufal, že je v pátrání teprve na začátku. Jde o únavnou a zdlouhavou práci, může se ale posunout kupředu. Zazvonil mu telefon. Na displeji se objevilo Montoyovo číslo a Bentz se zazubil.

„Už pro mě máš nějaké výsledky?“

„Nech si toho, Bentzi. Nemysli si, že nemám co na práci.“

„Vím ale, že jsi nesmírně schopný.“

„Opravdu? A zjistil jsi třeba něco nového?“ zasmál se.

„Ještě ne.“ Bentz neviděl jediný důvod, proč by měl Montoyovi vykládat o svém nočním potápění v zálivu. Zatím.

„Podívej, radši mi to řekni. Víš, že je mým životním údělem dělat ti zadarmo děvku pro všechno.“

„A plní se ten tvůj úděl?“

„Mám to u tebe!“

„To víš, že jo, kamaráde.“ Ukončil hovor, sjel z dálnice a úzkými uličkami se začal proplétat k bývalé nemocnici.

Nenašel ale žádný obrovský komplex budov, jak očekával. Chátrající stavení, kde kdysi Nemocnice svatého Augustýna sídlila, nyní obepínal drátěný plot a cedule s nápisy zakazujícími vstup všem nepovolaným.

Tak to se povedlo.

Bentz varování ignoroval, přelezl branku a skočil do suti za plotem. Bokem mu projela ostrá bolest, která mu připomněla, že ještě stále není stoprocentně fit. Zatnul ale zuby a pokračoval k opuštěné nemocnici.

Když se přiblížil ke dveřím, zjistil, že ze stavby vesměs zbyly jen obvodové zdi. Vetchá podlaha praskala pod jeho teniskami, při pohledu vzhůru si všiml prověšených trámů. Budovu protkávaly nedotčené i zcela zrezivělé trubky. Patrně někdo začal s rekonstrukcí, ale nedokončil ji. Že by došly finance?

Když vyšel ven, spočinul pohledem na rozměrné ceduli na pozemku přes ulici oznamující, že se na něm bude stavět obchod. Ohlašované datum otevření už ale dávno vypršelo. Firma, která měla za úkol obchod vybudovat, zjevně svým závazkům nedostála. Tady tedy stávala Nemocnice svatého Augustýna.

Novým telefonem vyfotil ceduli na protilehlém pozemku, zchátralou budovu bývalé nemocnice i přilehlého okolí. Uložil je do přístroje a poslal jako MMS Montoyovi.

Samozřejmě by bylo mnohem smysluplnější spolupracovat s místními policisty než všechno řešit přes telefon s Montoyou z New Orleansu. S losangelskými strážci zákona ovšem počítat nemohl.

Zatím.

Zastrčil si telefon do kapsy a vrátil se k autu. Když usedal za volant, zabolelo ho opět prudce v noze. Zatnul zuby, nastartoval a odjel.

19

Olivia na sobě žádné příznaky těhotenství nepociťovala. Tělo se jí nijak neměnilo, alespoň navenek. Netrpěla nevolnostmi ani únavou. Kromě pozitivního těhotenského testu neměla žádný důkaz, že čeká dítě. Neustále si vybavovala okamžik, kdy se proužek změnil na jasně modrou. Raději se ale bude chovat opatrně, než aby pak litovala. Rozhodla se zkrátka, že si bude počínat, jako by to bylo stoprocentně jisté.

Jediným rozdílem, který Olivia opravdu cítila, byla tíže jejího tajemství. Mlčení před manželem ji sžíralo. Neměla ráda tajemství ani překvapení a po cestě ke Třetímu oku učinila rozhodnutí. Dnes požádá v práci o týden nebo dokonce dva dovolené a odletí za Rickem do Kalifornie.

Ačkoliv odjel teprve před několika dny, Olivia věděla, že tam ještě chvíli zůstane. Připadalo jí, jako by utíkal. Od ní. Z jejich společného života.

Ano, jistě, měl důvod. A to svou náhlou posedlost bývalou manželkou, kterou tam hledal. Navíc se v L. A. právě stala ta strašlivá dvojitá vražda, která v mnoha rysech nápadně připomíná vraždu dvojčat Caldwellových. Nikdy se úplně nesmířil s tím, že opustil své bývalé kolegy a nechal jim tenhle případ na krku. Znala Bentze dobře a došlo jí, že zavětřil možnost, jak svůj dluh alespoň částečně odčinit. Bývalí kolegové ale o jeho pomoc patrně nestojí.

Přesto stále někam utíkal a ona potřebovala zjistit proč. Od chvíle, kdy se probral z komatu, se choval podivně. Bohužel se jí o tom nikdy nepodařilo si s ním promluvit. Ulevilo se jí, že vůbec přežil. Během jeho léčby musela být trpělivá. Kromě tělesné bolesti se musel potýkat i se spoustou jiných problémů. Snažila se být tolerantní, chtěla mu poskytnout potřebnou podporu.

Už toho ale měla plné zuby.

Nastal nejvyšší čas, aby se sebou začal něco dělat.

Za jeho vzdáleným roztržitým výrazem se ukrýval muž, do něhož se kdysi zamilovala. Pevně se rozhodla, že ho musí opět najít.

Potřeboval zkrátka to, o čem její babička mluvila jako o „ráně fošnou po palici, která přitáhne jejich pozornost“. Podle toho, co si Olivia pamatovala, ale Grannie Ginová nikdy podobný kus dřeva v ruce nedržela. Tohle rčení používala, aby vyjádřila, že občas je nutné zatnout zuby a vpálit muži pravdu přímo do očí.

A přesně tohle Olivia chtěla udělat Rickovi. Vpálit mu pravdu přímo do očí.

Zastavila na parkovišti a zamířila do Třetího oka. Po cestě prošla kolem obchůdku s dětským oblečením. Vrátila se a zastavila se u výlohy. Bylo v ní vystaveno hned několik novorozeneckých výbaviček, jednodílná pyžámka a celá řada bryndáčků s obrázky zvířátek. Jeden z nich měl připomínat New Orleans. Bylo na něm vyobrazeno mládě aligátora s lasem kolem krku. Olivia pocítila nečekané dojetí.

Najednou viděla svůj odraz ve skle na pozadí kojeneckého zboží. Bude matkou! A její muž se to musí dozvědět.

Na co zatraceně čekala tak dlouho?

Čeho se bála?

Položila si dlaně na ploché břicho, vstoupila do krámku a koupila si bryndák s aligátorem.

To byla první věc, kterou koupila pro malého Bentze – tedy, pokud nepočítá hromadu těhotenských testů. K doktorovi má přijít až za několik týdnů. Ale na tom nezáleží. Přestane se jednoduše bát a řekne Rickovi, že bude znovu otcem.

A on to zkrátka bude muset přijmout.

Na rozdíl od jeho italského jmenovce zbylo v kalifornském Venice už jen pár původních kanálů. Většina ze zdejších vodních cest vybudovaných roku 1905 byla zasypána, když se zastupitelé Los Angeles rozhodli, že město potřebuje více silnic. I tak zde ale zůstalo dost kanálů a pláží, aby navždy vtiskly této čtvrti nezaměnitelný charakter. Příjemné počasí dnes vytáhlo ven nespočet cyklistů, in-line bruslařů i pouličních umělců, kteří

Bentzovi připomněli muzikanty rozeseté po náměstích v New Orleansu. Tahle část města měla dokonce podobnou karnevalovou atmosféru.

Galerie, kde pracovala Fortuna Esperanzová, se nacházela jen několik bloků od pláže, mezi obchůdkem pro turisty, kde se dalo sehnat všechno od triček po fotoaparáty, a „autentickou“ mexickou restaurací s předzahrádkou. Vypadalo to tam úplně stejně jako před dvanácti lety.

Bentz zaparkoval pronajatý ford u chodníku a střelil pohledem k holi ležící na zadním sedadle. Po chvilce přemýšlení už kulhal po vlastních přes širokou ulici. Nadechl se a ucítil slaný mořský vzduch. Připomněl mu dobrodružství v santamonickém zálivu z předešlého večera, kdy se mu znovu ztratila „Jennifer“.

Prošel otevřenými dveřmi pod plátěnou markýzou do liduprázdné galerie plné moderních abstraktních soch a plastik. Rovnou zamířil ke schodišti vedoucímu k otevřenému loftu v patře, jehož zdi zdobily malby, mozaiky a tapisérie místních umělců.

V jednom rohu stála na štaflích Fortuna a rovnala skleněné stínítko lampy namířené na velké nezarámované plátno. Obraz se skládal z cákanců černé barvy na oranžovočerveném pozadí. Jmenoval se *Hněv*.

„Hezké,“ poznamenal Bentz jízlivě.

Fortuna úlekem upustila stínítko a to se na zemi rozlétlo na několik kusů. „Do háje!“ Podívala se na Bentze přes vršek kovových štaflí svýma temnýma očima lemovaným tenoučkým obočím.

Její růžové lesklé rty se zkřivily v opovržlivém úšklebku. „Říkala jsem si, že se asi zastavíš, když jsem ti nezavolala zpátky, Bentzi.“ Pomalu sestoupila ze štaflí a opatrně došlápla na zem mezi střepy. „Co tu sakra děláš?“

„Chtěl bych si s tebou jen promluvit.“

„Aha, no ano, jistě.“ Probodla ho nedůvěřivým pohledem. Byla hodně štíhlá, skoro by řekl vyhublá. Na jejích vyzáblých končetinách visela šedá minisukně a svetr. „Opravdu si myslíš, že ti spolknu, že se tu po dvanácti letech stavíš jenom na kus řeči? Nech mě teď být. Kde mám krucinál koště?“ Přešla k

jednomu z výklenků a vyndala z něj smetáček s lopatkou. „Tak ty si chceš popovídat?“ zamumlala, když poklekla na zem a začala zametat střepy. „A o čem?“

„O Jennifer.“

„Proboha! A proč?“ Chvatně se postavila a podívala sé na Bentze, jako by právě spadl z měsíce. „Proč si teď sakra potřebuješ povídat právě o ní? Proč nenecháš tu chudinku na pokoji?“

O patro níže právě vstoupila do galerie jakási návštěvnice. Bentz ji zahlédl skrz zábradlí. V přízemí se pomalu pohybovala postarší šedovlasá žena s červenými brýlemi na nose. Zamyšleně se mračila. Na sobě měla tříčtvrteční capri a triko bez rukávů. Pomalu, téměř labužnicky se procházela místností a zastavila se u vitríny s mozaikou kočky, o níž by Bentz bez váhání řekl, že jde o nejodpudivější kus rádobyumění, jaký kdy v životě viděl.

Proboha, tohle myslí vážně? Opravdu je někdo ochoten zaplatit za tak nevkusný kus hnusu víc, než bere neworleanský policajt za měsíc?

Fortuna se naklonila přes zábradlí a vesele na postarší dámu zahalekala: „Dobrý den! Paní Fieldingová! Hned jsem u vás.“ Opřela smetáček i s lopatkou o štafle a podívala se na Bentze. „Podívej, opravdu ti nemám co říct.“

„Počkám.“

Obrátila oči v sloup, jako by chtěla říct: „Dělej si, co chceš,“ a odcupitala po schodech do přízemí. Jakmile dorazila k zakaboněné paní Fieldingové, začala jí nadšeně vychvalovat onu hroudu barevných sklíček. Ano, vypadá trochu jako kočka, přemýšlel Bentz, mnohem víc mu však připomíná chrchel. Nebo spíš Medúzu s ušima, ocasem a čtyřma nohama. Bůhví, jaký byl původní umělcův záměr…

Bentz se jal sám zametat podlahu. Chopil se smetáčku a lopatky, a když střepy uklidil, našel ve výklenku dokonce i náhradní stínítko. Připevnil ho k objímce žárovky tak, aby světlo dopadalo na široké plátno s černým a červenooranžovým chaosem, právě ve chvíli, kdy Fortuna vystoupala po schodech.

„Podívej, nemysli si, že se ti najednou začnu zpovídat jenom proto, že si tu pár minut hraješ na správce,“ řekla.

„Ale, nemáš zač. To nestojí za řeč," poznamenal s úsměvem.

„Nikdo se tě neprosil. Já bych to zvládla sama." Podívala se na podlahu a sebrala pár střepů, které přehlédl. Pak založila ruce na prsou. „Tak co bys chtěl vědět?"

„Jak na tom Jennifer byla psychicky, než zemřela?"

„Děláš si srandu? Jak to mám vědět?"

„Patřilas mezi její nejlepší přítelkyně."

„A co na tom právě teď záleží?"

„Volala mi nějaká žena a tvrdila, že je Jennifer."

„No a? Někdo si z tebe vystřelil."

Vytáhl z obálky kopie fotografií a ukázal je Fortuně. „Tyhle snímky mi někdo poslal."

„No a co? Je na nich nějaká ženská, co vypadá jak Jennifer. Nic víc. Bože, nemyslíš si snad…? Že ne? To je ujeté." Zasmála se. Její hlas ale moc vesele nezněl. „Ty si snad doopravdy myslíš, že je Jennifer pořád naživu?"

„To jsem neřekl."

„Kdo by tedy ležel v jejím hrobě?" Zakroutila hlavou. „Podívej, tohle je trochu silná káva. Někdo tě jednoduše tahá za nos. A víš ty, komu by se právě tohle líbilo? Jennifer! Konečně jsi dostal, co si zasloužíš."

Mnohem víc, než si myslíš, pomyslel si Bentz. „Chtěl jsem se jenom na něco zeptat. Nevzpomínáš si, jestli se tak týden před smrtí nechovala zvláštně?"

„Nic mě nenapadá." Fortuna vzdychla. Červeně nalakovanými nehty si pročísla řídké vlasy. „Chovala se jako vždycky, alespoň myslím. Víš, takové ty věci kolem galerie. V den, kdy zemřela, jsme spolu pracovaly. Odjela nakupovat, a pak šla za svou astroložkou."

Ucítil, jak mu na zádech ztuhly svaly. „Astroložkou?"

„Jo, jo, jak ona se jenom jmenovala…? Phyllis a dál nevím." Zadívala se mu přímo do očí. „Nevzpomínáš si?"

„Že Jennifer chodila k šarlatánce? Ne, to si nevzpomínám."

„Říkala jsem za *astroložkou.* To je velký rozdíl."

Bentz o tom ale věděl své. Babička Olivie se celý život živila vykládáním karet. „OK, tak za astroložkou Phyllis, která

se zabývá hvězdami a znameními horoskopu a podobnými kravinami.“

„To přesně nevím. Mě tohle nikdy moc nezajímalo.“

„Ale Jennifer ano.“

„Jo. Chodila k ní tak jednou měsíčně. Měsíc před smrtí ji ale navštívila dvakrát.“

„A jak dlouho k ní docházela?“

„Celé roky. Snad od vysoké.“ Fortuna pokyvovala hlavou, zjevně se snažila vybavit si co možná nejvíce. „Jo… jo…, vzpomínám si, občas o tom mluvila.“

Bentz se na ni díval jako opařený. Znal ji tolik let, dělili se o všechna tajemství, neměl ale ani nejmenší tušení, že chodila za astroložkou. Ne že by právě na tomhle tolik záleželo, zajímalo ho ale, kolik takových tajemství Jennifer ještě měla. „A copak se dozvěděla od docentky astrologie Phyllis?“

„Uf, bože… Nevzpomínám si,“ řekla pomalu a zamyšleně. Pak ale luskla prsty. „Počkej! Jennifer se jednou zmiňovala, že jí Phyllis řekla, že bude mít jen jedno dítě *a…*“ Hlas jí zakolísal.

„… a co?“

„No, nevím, jestli za to může ta astroložka, ale Jennifer myslela, že umře mladá.“

„Cože?“ Srdce mu bušilo jak o závod. O tomhle se nikdy nezmiňovala.

„Ano, čas od času měla takové poznámky. Jednou si třeba povzdechla: ‚Ach jo, já vím, že nikdy neuvidím, až bude Kristi promovat.‘ Nebo: ‚Nikdy se nepodívám do Evropy, nemám už dost času.‘ A jednou dokonce…, bože, běhá mi mráz po zádech, jen na to pomyslím…, mi řekla: ‚Víš, jsem moc ráda, že se nedožiju stáří.‘“ Fortuna se odmlčela a odvrátila od Bentze pohled. „Sakra. Na tohle jsem nemyslela už hodně, hodně dlouho.“ Odkašlala si. „Víc ti už asi nepovím.“ Otočila se ke schodišti právě ve chvíli, kdy se u vchodu objevili dva třicátníci.

Nasadila profesionální úsměv a během vteřiny se změnila v obchodnici. I ta nejlepší hollywoodská herečka by jí mohla závidět.

Bentz, zklamaný, že z ní už žádné další informace nedostane, za ní sestoupil po schodech, nechal jí na pultu

navštívenku pro případ, že by si třeba ještě na něco vzpomněla, a opustil galerii.

Venku ho udeřily do tváře ostré paprsky kalifornského slunce. Po chodníku se trousili chodci a nakukovali do výlohy. Na předzahrádce sousední restaurace sedělo několik hostů pod slunečníky, které chránily nápoje a kořeněná mexická jídla před žhnoucími paprsky. Dva mladíci na kolečkových bruslích právě málem srazili droboučkou stařenku věnčící huňatého psa, který patrně vážil o pár kilo víc než ona sama. Chlapci na bruslích se kolem ní těsně prosmýkli, a ani je nejspíš nenapadlo, že by se jí pes mohl vytrhnout a pořádně je prohnat.

Bentz se natáhl, aby stařence pomohl, ta ale sama nabyla rovnováhu, a dokonce se jí podařilo přinutit psa, aby si sedl.

A život ve Venice šel dál.

Kromě Jennifer.

Její život definitivně skončil.

Rick na dálku odemkl auto a vydal se k němu přes ulici. Přemítal nad informacemi, které se právě dozvěděl a o nichž dosud neměl jediné tušení, ačkoli byly pro Jennifer tak důležité. Její přítelkyně ji zjevně znaly mnohem lépe než on. Možná dokonce ještě lépe, než se znala sama.

A záleží na tom vůbec?

Proč mu tolik vadí, že si Jennifer nechávala své návštěvy u astroložky pro sebe?

Nic, co o ní doposud objevil, ho už nemůže překvapit, uvědomil si, když nastupoval do auta. Na druhou stranu přemýšlel, kolik tajemství jeho zesnulá exmanželka ještě skrývá. Zcela pohroužen do myšlenek a vzpomínek na včerejší skok z mola vyjel, otočil ford o sto osmdesát stupňů a vyrazil zpátky k Los Angeles.

Napadlo ho, že před jeho policejním zrakem ukrývala větší část svého života. I když mu řekla pravdu o otcovství Kristi, zjevně se mu nesvěřovala s dalšími stránkami svého života. Svou první ženu prakticky vůbec neznal.

20

„V žádném případě nedovolím exhumaci jeho bývalé ženy,“ křičel Bledsoe. Pobavila ho však absurdita celé situace. „On snad úplně zešílel.“

„Coby rodinný příslušník o to ale může zažádat,“ upozornil ho Jonas Hayes a nalil si do hrnku další kávu. Sám nechápal, proč hájí chlapa, který ho hnal uprostřed noci až do Santa Moniky, jen aby urovnal záležitost s tamními policisty. Nejspíš přeskočilo i jemu.

„Bývalý rodinný příslušník,“ poopravil ho Bledsoe, čímž se ho dotkl ještě hlouběji.

Hayes věděl, že pro Bentze nebude návrat do L. A. procházkou růžovou zahradou. Každý mu kladl za vinu, že nevyřešil případ dvojčat Caldwellových a že zastřelil dítě ve snaze krýt svého parťáka. Jo, ten chlap se všemi kdysi pořádně zametl. Tyhle dvě záležitosti by z něj ale neměly dělat obětního beránka za všechno, co se za těch dvanáct let na oddělení podělalo.

Zadíval se na hladinu kávy v šálku. „Pokud zjistíme, že v hrobě neleží jeho…“

„A kdo jiný by tam asi ležel, krucinál? Mickey Mouse? Vždyť ji sám identifikoval! Proč se toho vola pořád zastáváš?“ Bledsoe seděl na židli u stolku, jehož plochu pokrývaly výtisky nejrůznějších novin. Ukázal na konvici v Hayesových rukou. „Je tam ještě něco?“

„Ne.“

„Do háje.“

„Tak uvař další,“ navrhla Martinezová, která před malou chvílí vstoupila do kuchyňky a nyní si vyplachovala u dřezu hrníček.

„Jo, jasně.“ Bledsoe se při této představě zlověstně zašklebil.

„Vařil jsi už vůbec někdy kafe?“ zeptala se.

„Jo, myslím, že jo… V sedmadevadesátém,“ zahihňal se Bledsoe.

V tu chvíli vešla do místnosti Paula Sweetová, která občas pracovala s psovody. „Na to si vzpomínám,“ poznamenala hned pohotově. Ve svých třiceti letech se Sweetová stihla už dvakrát rozvést. Vypadala ale, že jí život o samotě vyhovuje, a každý o ní navíc věděl, že si k sobě bere opuštěné psy a kočky. Podívala se na Martinezovou. „A věř mi, nikdy už bych nic podobného nechtěla zažít. Když uvidíš, že se Bledsoe potlouká kolem kávovaru, raději okamžitě zmiz.“

„Počkej! Tak špatné to zase nebylo.“

Sweetová mu věnovala shovívavý pohled. „Bylo. Přesněji, bylo to nejhorší kafe, jaké jsem kdy pila. Máš tam někde křížovku?“ zeptala se a začala otáčet listy prvních novin ve snaze najít příslušnou stránku.

„Jo, někde tu asi bude.“ Bledsoe lhostejně pokrčil rameny a obrátil svou pozornost opět k Hayesovi. „Třeba ta exhumace není tak špatný nápad. Vytáhneme rakev, vezmeme pár vzorků DNA a zjistíme, že tělo, které tam leží, patří opravdu jeho bývalce. Pak si Bentz zase hezky sbalí svých pět švestek a potáhne, odkud přišel.“

„*Pokud* zjistíme, že tam leží,“ upřesnil Hayes.

„Neříkej, že mu ty jeho kecy žereš.“ Bledsoe se znechuceně zašklebil. „Jistěže je to ona. Jak jsem už říkal, sám ji přece identifikoval. Sám!“ Vstal tak rychle, až židle zavrzala na podlaze. „Ze špatného poldy dobrého neuděláš. Ani za dvanáct let.“

„Vida!“ Sweetová konečně našla stránku s křížovkami, kterou hledala, a vzala si noviny z Bledsoeova stolku. „A to bychom ho měli ukřižovat?“ poznamenala ke všem přítomným.

Bledsoe se zamračil. Zjevně ho otrávilo, že se nikdo nechce přidat k jeho bentzomrskačské litanii.

„Z toho si nic nedělej.“ Martinezová se chopila prázdné konvice a začala ji v dřezu vyplachovat. „Je to starý bručoun.“

„A ty zase čarodějnice.“

Martinezová se usmála. Potěšilo ji, že ho může veřejně popichovat.

„Nic naplat, čeká mě spousta práce. Musím už jít.“ Starý detektiv se zvedl od stolu, aniž by ho po sobě uklidil, a odešel.

„Díky bohu,“ špitla Sweetová a spiklenecky mrkla na Martinezovou, jejíž úsměv se s každou vteřinou rozšiřoval.

Hayes se poškrábal na zátylku. Neuniklo mu napětí, které v místnosti panovalo.

Bylo už pozdě odpoledne a všichni pracovali dlouho přesčas. Nervy detektivů byly napjaté jak tětivy, nálada klesala pod bod mrazu. V případu dvojité vraždy dvojčat Springerových neměli dosud žádnou stopu.

Je sice pravda, že od zločinu ještě neuplynulo tolik času, na druhé straně ani netušili, kterým směrem začít pátrání. Nikdo nic neviděl, neslyšel, ani si nevšiml ničeho zvláštního. Výslechy přátel, členů rodiny a sousedů nepřinesly vůbec nic. Neměli se od čeho odrazit. Novináři bez ustání vyslýchali tiskového mluvčího oddělení a na titulních stránkách mezitím opět ožil i případ dvojčat Caldwellových.

I přes obrovský zájem a zděšení, které brutální vražda sester Springerových vyvolala, nemohli policisté opustit své staré případy, a kromě toho se začaly hromadit i nové zločiny. Právě tu noc, kdy Hayes zachraňoval na pláži v Santa Monice Bentzovi zadek a přemlouval ho, aby se vrátil domů, řešili jeho kolegové tragické vyústění domácího násilí.

Hlavním podezřelým byl samozřejmě manžel a obětí jeho žena, kterou si vzal teprve před třemi lety. V márnici ležel s bodnou ranou v hrudi i sotva devatenáctiletý chlapec.

A to byla jen špička ledovce.

Počet případů na detektiva s každou minutou bezútěšně rostl.

Hayes přešel ke svému stolu, podíval se na hodiny a tiše vzdychl. Dnes se domů určitě nedostane včas a pravděpodobně bude muset zrušit všechny plány, které si s Corrine vymysleli.

Pochopí to, samozřejmě, což ale neznamená, že nebude zklamaná.

Posadil se za stůl a začal si znovu na monitoru prohlížet fotografie z místa činu. Rád by si všiml něčeho nového. Podíval se i na výslechy jejich nejbližších a lidí, kteří dvojčata viděli

naposledy. V případě Elaine šlo o její spolubydlící Trishu Lamontovou.

Ta zahlédla Laney, jak po poslední společné vyučovací hodině kráčí přes školní dvůr. Podle jejího názoru mířila rovnou domů, což žádné svědectví nevyvrátilo.

Projel si v rychlosti i výslech Codyho Wyatta, se kterým Laney podle Trishina svědectví chodila. Wyatt ji ale neviděl od rána, kdy si spolu skočili na kávu do školní kantýny.

Dívka, která těla našla, Felicia Katzová, byla naprosto čistá. Měla zkrátka jen smůlu, že si pronajala buňku sousedící s místem činu.

Pak tu byl ještě Phillip Armes, pán věnčící psa poblíž bytu Lucille Springerové. Údajně viděl vysokého muže blíže neurčené rasy, jak míří k jejímu bytu. Byla ale tma a viděl ho z dálky. Starému Phillipovi navíc táhlo na osmdesát a nosil silné brýle. Takže ani jeho svědectví vyšetřovatelům žádné informace nepřineslo. Sousedi Lucille nic zvláštního nezaslechli, policisté ale našli před dveřmi do domu škrábance, které mohly vzniknout při přepadení.

S jistotou mohla policie tvrdit pouze to, že obě dívky oné osudné noci posílaly textové zprávy. Lucille psala své sestře právě ve chvíli, kdy Phillip Armes viděl, že ji sleduje neznámý muž. Telefony obětí se našly na místě činu. Jejich esemesky se přesně shodovaly se záznamy telefonních společností.

Ten hajzl, který unesl Elaine, poslal Lucille těsně předtím, než zaútočil podruhé, fotografii se sestřinou vyděšenou tváří.

Před dvanácti lety, kdy vyšetřovali vraždu dvojčat Caldwellových, ani jedna z obětí ještě mobilní telefon neměla. V tomhle se oba zločiny lišily, což bylo vzhledem k technickému pokroku pochopitelné. Mezi oběma případy se dal najít ještě jeden rozdíl – Caldwellova dvojčata byla objevena v boxu, děvčata Springerova v opuštěném skladišti.

Hayes zíral na zprávy a gumovým koncem tužky si poklepával na rty. Jen matně vnímal příchody a odchody kolegů. I proto spíše vycítil, než viděl, že se u jeho stolu zastavila Dawn Rankinová. Na rameni jí visela kabelka, přes předloktí si přehodila svetr, jako by už mířila domu. „Hádej, kdo volal,“ vyzvala ho vážným hlasem.

„Netuším.“

„Donovan Caldwell, vzpomínáš si na něj? Bratr těch prvních dvou dvojčat.“

„Opravdu?“

Získala si jeho pozornost a moc dobře to věděla. Usmála se a odhalila mezírku mezi předními zuby. „Přišel zase s těmi kecy jako kdysi. Že prý jsme neudělali dost pro to, abychom našli vraha. Teď prý vyhasly dva další nevinné životy, my jsme totálně neschopní blablabla, blablabla…“

„Po dvanácti letech.“

„Jo.“ Přikývla.

„Stejně jako Bentz.“

„Co?“

„Přijel a vrah znovu zabíjel. O čem by to mohlo vypovídat?“

„O dvou zcela odlišných záležitostech.“

„Kdoví.“

Zamyšleně sevřela rty. „Nejsem si jistá. Přesně jak říkal Bledsoe – pokud věříš na náhody.“ Zamračila se a otočila se k odchodu. „A já věřím, že by tu jistá spojitost existovat mohla.“

Hayes pozoroval, jak odchází. Uvědomil si, že i ona má na Bentze pořádně spadeno, ostatně stejně jako Bledsoe a několik dalších lidí na oddělení. Copak je opravdu Hayesova důvěra v Bentze tak neopodstatněná? Vždyť dokonce i jeho bývalý parťák Russ Trinidad od něj dával ruce pryč. „Nerad to říkám,“ svěřil se toho rána Trinidad Hayesovi, „ale příjezd toho chlapa neznamená nic dobrého. Do důchodu mi zbývá už jen pár měsíců a nenechám se kvůli němu zatáhnout do nějakého průšvihu. Chce vykopat ze země svou bývalou ženu? Fajn, ať si ji vykope. Ale beze mě.“

Třeba má Bledsoe skutečně pravdu, pomyslel si Hayes a hodil tužku na stůl. Ať si Bentz tu zatracenou ženskou exhumuje, provedou testy DNA a celá věc se jednou provždy uzavře.

Pokud v rakvi leží Jennifer Bentzová, je všechno v nejlepším pořádku. Jenže… co když tam neleží?

V tom případě by exhumace mohla otevřít Pandořinu skříňku.

Škola vypadala jako ty klasické dlouhé, nízké, cihlové budovy, které se stavěly na severu USA. Tuhle ale lemovala dlouhá řada vzrostlých palem. Vedle vlajky Spojených států amerických se třepotala vlajka s medvědem grizzlym na bílém poli, vlajka státu Kalifornie.

Bentz projel pomalu kolem vchodových dveří. Vyhnul se zastávce autobusu, a když míjel výklenek pro popelnice, povšiml si na druhé straně vozovky parkoviště s nápisem POUZE PRO ZAMĚSTNANCE.

Navzdory varování našel volné místo, vypnul motor a čekal. Ze svého stanoviště měl perfektní výhled na celé jedno křídlo školy, v pozadí zahlédl běžeckou dráhu.

Zatoužil po cigaretě. Možná kvůli včerejšímu večeru, možná proto, že stál poblíž školy, kde si ve dvanácti letech zapálil svou první cigaretu.

Vyučování už patrně skončilo. Kolem se potulovalo jen pár dětí s ruksaky a skateboardy.

Bentz věřil, že se většina učitelů a ostatních zaměstnanců teprve chystá k odchodu nebo se připravuje na druhý den, opravuje písemky, provádí zkrátka takové ty činnosti, jaké učitelé dělávají.

Konečně se personál začal po malých skupinkách trousit ze školy. Povídali si, smáli se, vytahovali z kapes klíče, nasazovali si sluneční brýle. Někteří z nich si ho zkoumavě prohlíželi, možná si do paměti zapisovali jeho registrační značku… Osamělý chlap poflakující se před školou musí jednoduše v učitelích budit podezření.

Upjatá žena v červené sukni, bílé halence a modré vestičce vypadala, jako by po něm chtěla každou chvílí vystartovat. Dokonce i její sandály lemované modrými, červenými a bílými třásněmi působily dokonale patriotickým, konzervativním dojmem. Místo přímé konfrontace si ho nakonec jen změřila pohrdavým pohledem, jakým se dívají lidé na pedofily. Pak nastoupila do zelené hondy a nastartovala. Levačkou si urovnala sluchátko headsetu v uchu, pravačkou vytáčela na mobilu nějaké číslo. Patrně právě volá na policii, pomyslel si Bentz. Takže za několik okamžiků nejspíš bude moci očekávat, že sem strážníci dorazí a budou ho chtít vyslechnout.

Jen si posluž, proběhlo mu hlavou. Sledoval, jak vítr unáší jejím směrem zmačkaný kus papíru.

Ještě před příjezdem policie Bentz zahlédl Tally Whiteovou, jak prosklenými dveřmi opouští školu. Šla s kolegyní a živě s ní konverzovala. Tally byla nezvykle vysoká a za ta léta i přibrala. Vždy patřila spíše mezi vyhublé dívky, nyní se ale její tvary jasně rýsovaly pod látkou volných švestkových kalhot a dlouhé halenky stejné barvy. V jejích hnědých vlasech sestříhaných do tvaru podkovy tu a tam prosvítaly stříbrné nitky.

Její přítelkyně byla o dobrých dvacet centimetrů nižší, byla silnější postavy a snad polovinu obličeje jí zakrývaly sluneční brýle. Husté kudrnaté vlasy obepínala výrazná čelenka. Obě se hlasitě smály a živě diskutovaly. Přes rameno nesly tašky s knihami a mířily ke svým autům zaparkovaným jen několik kroků od jeho fordu.

„Jde se na věc," řekl si a vystoupil z auta. „Ahoj Tally."

Podívala se jeho směrem, a když ho po chvíli poznala, málem překvapením uskočila.

„Dobrý bože, Ricku?" zeptala se nejistě. Mhouřila oči, jako by potřebovala brýle. „Rick Bentz?"

„Ano, přesně tak."

„Ale co tu…? Vlastně, vím, že jsi volal. Chtěla jsem ti zatelefonovat zpátky, netušila jsem ale, že jsi v Kalifornii." Nervózně se rozhlédla, jako by hledala únikovou cestu. Nebo se snad bála, že je někdo spolu uvidí? Napřímila se, jako by na sebe chtěla vzít problémy celého světa. Nebo alespoň ty Bentzovy. „Páni. Nikdy… nikdy by mě nenapadlo, že tě vůbec ještě někdy uvidím."

„Potřeboval bych si s tebou promluvit," řekl. „O Jennifer."

I navzdory svému opálení ve tváři pobledla a zběžně se rozhlédla po parkovišti. Z brány vyjela dodávka se dvěma muži. „Tady?"

„Kde budeš chtít. Můžu tě třeba pozvat na kávu. Nebo snad na skleničku?"

„Ech, spíš ne…" V tu chvíli si vzpomněla na svou kolegyni. „Ach. Sherilou," řekla Tally a pokynula směrem k Rickovi. „Rick Bentz, starý…, manžel jedné z mých přítelkyň. Ricku, Sherilou. Sherilou také vyučuje angličtinu."

Sherilou si pravačkou přidržela tašku s knihami i kabelku a potřásla si s Bentzem rukou. „Těší mě," očividně zalhala. Měla slabý, nejistý stisk a v jejích očích četl podezíravost.

„Už budu muset běžet," řekla a věnovala mu falešný úsměv.

„Na shledanou," rozloučil se právě ve chvíli, kdy ho oslnily paprsky slunce dopadající na kapotu Tallyina volkswagenu.

„Nashle." Pak se podívala na Tally. „Opravdu už musím."

„Jasně, uvidíme se zítra," řekla Tally. Sherilou přešla k modrému priusu, tašku s knihami i s kabelkou hodila na zadní sedadlo a usedla za volant. Tally ji ještě chvíli sledovala pohledem, pak se obrátila zpět k Rickovi. „Jak se má Kristi?" zeptala se. „Melody s ní úplně ztratila kontakt."

„Dobře, bude se vdávat."

„Aha, to musím říct Melody. Také se vdala. Má tříletého špunta, teď čeká dalšího." Tally vykulila oči, zašátrala v kabelce, vytáhla dvě fotky a hrdě mu je ukázala. Zachycovaly malého prcka s plyšovým králíkem v ruce před modrým pozadím.

„Roztomilá," řekl. A myslel to vážně.

„Jo, nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že budu babička." Schovala fotky opět do kabelky a zasněně zamrkala očima. „Je to tak zvláštní pocit. Ale líbí se mi."

„O tom nepochybuji."

Neunikl jí vážný tón jeho hlasu. Vzdychla a zeptala se: „Tak povídej. Co bys chtěl vědět a proč?" Začala si odkládat tašku s učebnicemi a kabelku na sedadlo spolujezdce svého volkswagenu brouka. A zatímco slunce na obloze klesalo a ze školy se loudali poslední opozdilci, všechno jí vysvětlil. Vynechal jen fakt, že svou zesnulou exmanželku občas vídá.

Poslouchala ho mlčky. S výrazem neskrývaného údivu se pak podívala na kopii fotografií a úmrtní list s otazníkem.

„Pro lásku boží." Nevěřícně zakroutila hlavou. Pozorně si prohlédla fotografii, kde Jennifer nastupovala do auta. „Tohle… tohle nemůže být Jennifer," vykoktala ze sebe nejistě a podívala se na Bentze, jako by očekávala přitakání. „To přece oba moc dobře víme. Oba jsme byli…, byli jsme na jejím pohřbu. Ležela v rakvi." Snímek se jí v rukách rozechvěl. Zlehka se opřela o pootevřené dveře svého vozu. „To jednoduše není možné."

Mluvila ale slabě. Téměř šeptem. Odkašlala si a narovnala ramena. Získala nad sebou opět kontrolu. „Ta žena na fotografii…, ona…, musí to být dvojnice.“

„Zřejmě máš pravdu.“

„Určitě to není Jennifer.“ Nyní už Tally mluvila jistě. „Někdo… Někdo si s tebou hraje jako kočka s myší. Určitě. Ale, upřímně, nevím, co vlastně chceš po mně. Co ti k těm fotkám mám říct?“ Znovu sklopila zrak a zadívala se na snímky. Zachvěla se.

„Cokoliv, na co si vzpomeneš. Nevybavuješ si třeba něco zvláštního z posledních týdnů jejího života? Něco neobvyklého? Nesvěřila se ti třeba s něčím?“

„Bože… Tohle je tak zvláštní… Skoro bych řekla nadpřirozené, rozumíš mi?“

„Jo, rozumím. Třeba si ale vzpomeneš na nějaký detail. Zajímá mě především týden předtím, než zemřela.“

„Uf, no… je to už dost dlouho…“ Hlas jí ochabl, jak se na několik okamžiků ponořila do vzpomínek. „Jennifer se chovala tak trochu zvláštně pořád, to víš. Jeden den něco říkala, druhý den to popřela a třetí den přišla zase s něčím novým. Myslím, že nebyla šťastná,“ zakončila vyhýbavě.

„To věřím.“

„A dny, kdy děti odcházely do školy, pro ni byly obzvláště těžké.“

„Chápu. Neříkala ti ale něco, co by tě vysloveně překvapilo?“

„Ech, bože…“ Zamyšleně se zadívala na otevřené špičky svých bot. „Stalo se to opravdu už hodně dávno. Prožívala nějaký vnitřní boj. Alespoň si to myslím, protože si…, ehm…, opatřila milence.“ Zapýřila se a váhavě se na něj podívala. Bentz ale jen přikývl ve snaze povzbudit ji, aby povídala dál.

„Jamese.“

„Víš…, nejsem si jistá. Nikdy mi neřekla, jak se jmenoval.“

„Byl to můj bratr. Kněz.“

Nervózně se kousla do rtu a rozhlédla se. Očividně se jí ve zpovědi nechtělo pokračovat, Bentz se tedy rozhodl, že jí trochu pomůže. „Vím dokonce, že James je biologickým otcem Kristi.“ I po tolika letech ho tahle slova bolela. Jejich zrada byla příliš

hluboká, příliš zranila jeho srdce. Zatraceně! „Vím také, že se scházeli v jednom motelu v San Juan Capistranu.“

„V Misii svatého Michala, ano. Pak prý ještě kdesi v Santa Monice.“

Shana se zmiňovala o molu. Při pomyšlení, kolikrát Jennifer naléhala, aby si vyrazili právě na toto místo, se mu sevřel žaludek. Vzpomněl si, kolikrát vzali Kristi do tamějšího proslulého zábavního parku, kolikrát zašli před západem slunce do některé z restaurací na pláži.

„Měla ráda pláž,“ zkusil ji rozpovídat.

„Jo, to jo.“ Tally poskočilo obočí. „Jennifer nikdy nebyla nadšená z toho, že je ženou policajta. Cítila se frustrovaně. Asi proto, že se musela vzdát své umělecké kariéry, jen aby se mohla starat o Kristi. Neříkám, že byla špatnou matkou…“

Aha, jistě. Svatá Jennifer.

Tally pokračovala: „Milovala Kristi, to vím jistě. Vadilo jí ale, že nejsi jejím otcem. Mluvila o tom pořád dokola. Sžíral ji pocit viny.“

„Ale zjevně ne natolik, aby změnila své chování.“

„To ne,“ souhlasila Tally s povzdechem. Kolem nich proběhla dvě děvčátka a slušně ji pozdravila: „Na shledanou, paní Whiteová.“

„Ahoj Brinn, ahoj Marcy.“ Tally se na ně vlídně usmála, pak se otočila zpět k Bentzovi. „Ne, cítila se strašně, přesto všechno zůstalo při starém. Milovala tebe a Jamesem byla posedlá. Dává tohle smysl?“

Ani trochu. Svou poznámku si ale nechal pro sebe.

„Omlouvám se, ale víc ti toho asi neřeknu. Znal jsi ji stejně dobře jako já.“

„Mám poslední dobou pocit, že jsem ji neznal vůbec,“ řekl vážným hlasem.

„Hm, takže opravdu stejně jako já.“ Chytila ho za paži, pak ruku zase stáhla. Vzdychla a dodala: „Ty za to ale nemůžeš. Vzpomínám si…, jednou mi řekla, že si tě vzala, aby se vymanila z vlivu jiného muže.“

„Jamese?“ zeptal se.

Zakroutila hlavou. „Muže, kterého potkala ještě před tebou.“

„Alana Graye?“ Bentz se jen podivil, jak často na tohle jméno naráží.

„Nevzpomínám si…“ Zaváhala. Opřela se o dveře vozu. „Ne, máš pravdu. To asi bude on. Jednou jsme se spolu docela picly. Po několika martini mi řekla, jak krutě a hrubě se k ní Alan choval. Byl jí doslova posedlý. Jednou ji prý dokonce přivázal pouty k posteli a nechtěl ji pustit. Pak přišel k rozumu, ale Jennifer mu to nikdy neodpustila.“

Bentz ji nehnutě pozoroval. Jeho mysl začínala pomalu zahlcovat zlost. Na Graye. I na svou exmanželku.

O tomhle se mu Jennifer nikdy nezmínila.

Byla to vůbec pravda? Nebo jen narychlo vymyšlená výmluva, proč vyměnila milionáře za poldu?

To netušil. Došlo mu ale, že se její život podobal chůzi po minovém poli. Nikdy s jistotou nevěděla, kam šlápnout.

„Prý ho dokonce podezřívala, tedy Alana, že se zabývá i jinými obchody než jen realitami. Bála se, že jede v nějakých nelegálních kšeftech. Na druhou stranu, u Jennifer sis nemohl být ničím jistý. Tenkrát ale asi mluvila vážně. Dokonce jsem se musela zapřísahat, že nic neřeknu!“

Tohle Bentze mrzelo. O něčem podobném se přece vůbec nezmínila… „Proč jsi mi nic neřekla, když zemřela?“

Tally po něm šlehla pohledem. Rázem se měla na pozoru. „A proč bych měla?“ Pak ale dodala: „Šlo přece o sebevraždu, nebo ne? Alespoň to každý říkal. Našel se přece dopis na rozloučenou.“ Najednou znejistěla. Jako by jí došlo, že už toho řekla až příliš. „Podívej, nevím, co na tom právě teď záleží. A už opravdu budu muset jet. Nic víc beztak nevím, opravdu. Ani nevím, jestli jsem ti trochu pomohla.“

To zatím nevěděl ani Bentz. Ale získal nové informace, s nimiž mohl dále pracovat.

„Díky,“ řekl a vytáhl z peněženky svou navštívenku. Na její zadní stranu napsal číslo svého mobilu. „Kdyby tě třeba ještě něco napadlo.“ Podal jí vizitku, kterou Tally v dlani málem okamžitě zmačkala.

„Samozřejmě,“ ujistila ho. Oba ale moc dobře věděli, že nezavolá.

Tally Whiteová s ním nechtěla mít nic společného, dokonce ani vzpomínky na jeho zesnulou exmanželku.

Bentz o krok ustoupil, Tally se mezitím usadila za volant, zavřela dveře a zasunula klíč do zapalování. O chvilku později její volkswagen opouštěl parkoviště. Na Bentze se už ani nepodívala.

Ostatně čemu se divil?

Takhle prostě na lidi působil.

21

Stojím sama ve výtahu.

Rozlehlá kabina hlučně stoupá vzhůru. Ve druhém patře nikoho nevidím.

Skvělé.

Stejně tak i v dlouhé chodbě.

Perfektní.

Rychle, bezhlesně mířím chodbou ke svému malému bytečku bez oken, kde budu konečně úplně sama. O tomhle místě nemá nikdo ani tušení. Nikdo si ho se mnou nemůže spojit. Stěny i podlahu jsem obložila deskami z dřevotřísky, jediná žárovka vydává jen mdlé světlo.

Zavírám dveře.

Zamykám je.

Kontroluji, jestli jsem skutečně zamkla.

Pak zhluboka vydechuji a prohlížím si svou tajnou místnůstku, která by většině lidí připomínala spíše vězeňskou celu. Ale já se jedině tady cítím svobodná. Přestože samotu většinou nesnáším, tady mi nevadí. Je to moje svatyně. Tady teprve zakouším opravdový klid.

Když jsem tu byla naposledy, přinesla jsem si vysoké zrcadlo. To abych tu měla společnost. Naproti němu stojí hluboké lavory s oblečením a kosmetikou. Ke zdi jsem přišroubovala i věšák, na který věším v igelitových obalech ty nejhezčí šaty pro zvláštní příležitosti. Mám tu dokonce i počítač, laptop, který můžu používat, i když sedím na svém nízkém křesle potaženém imitací leopardi kůže. V rohu místnosti stojí židle s maličkým stolkem a lampičkou na článkové baterie.

Mám tu i malou knihovnu, sama jsem si ji postavila. Jedinými knihami v ní ale jsou fotoalba. Pečlivě je opatruji už celé roky.

Ještě jednou kontroluji zámek, sahám si do kabelky pro iPod a zapínám ho. Dnes poslouchám R.E.M. Cítím, jak hudba prochází každou buňkou mého těla. Broukám si do rytmu, přičemž beru jeden ze svazků v knihovně, usedám na židli a otáčím stránkami. Některé fotky a články už časem zežloutly, přesto zůstaly na místě, kam jsem je kdysi uložila. Snímky Ricka Bentze. Novinové výstřižky o něm. Mám tu zachycený celý jeho život u policejního sboru.

Jedna z fotografií ukazuje Bentze stojícího za žlutou policejní páskou, jak rozmlouvá s dalšími dvěma detektivy. V pozadí se nachází stavení, v němž se našla oběť. Domek s terasou, po níž šplhá popínavá vistárie, mě ale nezajímá. Žádnou pozornost nevěnuji ani stopám krve na schodišti.

Ne.

Zaměřuji se jen na Bentze.

Na toho pohledného hajzla.

Na tomhle snímku je zobrazen z profilu. Má drsné rysy, pevně sevřená ústa, tenké rty zkřivené zlostí. Bentz byl vždycky polda až do morku kostí.

Jo, to tedy byl. „Ty šmejde," šeptám.

Dívám se na jeho další fotku. Tentokrát na ruském kole v zábavním parku. Vedle něj sedí Kristi. Na snímku jí je sedm a Bentz se radostně usmívá. Takových fotek moc není.

Fotografie je dvacet let stará. Hladím ji opatrně bříšky prstů. Stejně jako jsem to dělala už snad tisíckrát.

Dvacet let!

Dvacet dlouhých let!

Z děvčátka vyrostla dospělá žena.

Je to tak, říkám si smutně, *čas prostě nezastavíš.*

Ale ne v tomhle případě. Čas teď bude muset na chvíli počkat.

V těchto deskách je celý jeho život. Fotky z jeho první svatby pomalu blednou. Tváře šťastných lidí z úplně jiné doby se stírají.

Zaposlouchána do tónů hudby otáčím stránkami stále rychleji a rychleji, posouvám se na časové přímce stále dál a dál. Zastavuji se až u současných snímků. Nejnovější fotografie jeho nové ženy Olivie jsou hezky jasné a neponičené.

Nová žena.

Nový život.

Tak se na tebe podíváme.

Moji pozornost přitahuje snímek, na kterém se ta čubka dívá přímo do objektivu. Působí vyrovnaně, lehce se usmívá. Jako by znala nějaké tajemství. Jako by mi uměla číst myšlenky.

Taková kráva!

A aby toho nebylo málo, Bentz si zjevně myslí, že žije spokojený život, i když má jeho žena evidentně o kolečko méně.

Vědma?

Pokud ano, měla by se už teď bát.

Opravdu bát.

Jenže ona si bezpochyby jen vymýšlí.

Věří Bentz těm jejím „vizím“?

A co tohle, milá Olivie? Zkus se duchem přenést do situace, která tě čeká. Jak se těšíš, až budeš čuchat ke kytkám odspodu?

Rick Bentz tě nebude moci zachránit.

Pak teprve pozná, co doopravdy znamenají duševní muka.

Dívám se na ženu na fotografii. Je tak samolibá. Spokojená sama se sebou. Ona si snad opravdu myslí, že dokáže číst budoucnost.

„Ale kdepak,“ šeptám jí přímo do očí. „Ani omylem!“ Její spokojeně rozevřené rty mi ale připomínají, že kdysi dávno skutečně měla nějakou podivnou schopnost vidět vraždy cizíma očima.

No, uvidíme, jak se bude tvářit na svou vlastní.

Tahle myšlenka mě vzrušuje, vhání mi radost do žil. Její bolest a trápení skončí. Bentzovo začne.

Bude muset čelit mukám, čirému utrpení, z vědomí, že právě kvůli němu zemřela v nepředstavitelné hrůze a bolestech jeho vlastní milovaná žena.

Nesmím ale příliš spěchat.

Všechno do sebe perfektně zapadá, má mise ale ještě zdaleka nekončí. Ještě toho tolik zbývá.

Nyní přijdou na řadu ženy, které mají být odstraněny. Ženy, které posloužily svému účelu tím, že předaly Bentzovi informace o Jennifer. Ženy, které ji dobře znaly a nyní už je k ničemu nepotřebuji. Zhluboka se nadechuji.

Myšlenkami se plně soustředím na svůj úkol. Sahám si do kapsy a vytahuji nožík Victorinox, šikovnou multifunkční hračičku, která svá ostří *skrývá* v neškodném plastovém pouzdře. Na první pohled vypadá nůž jako rtěnka, během okamžiku se však může proměnit ve smrtící zbraň. Schovává se v něm ještě vývrtka, šroubovák, kleštičky na nehty, nůžtičky a nožík ostrý jako chirurgický skalpel.

Ten mám nejraději.

Tahle čepel je jedním slovem ideální.

Usmívám se. Tenhle rituál jsem vymyslela před nedávnem, abych se utužila ve svém přesvědčení. Broukám si do rytmu písničky „Loosing my Religion“ a čepelí si přejíždím po zápěstí.

Ostří zajíždí do kůže.

Sykám bolestí. Líbí se mi to. Přestávám sledovat slova písničky, pak je ale znovu nalézám a opět se tiše přidávám ke zpěvákovi.

Lačným zrakem sleduji krev, *svou krev* na světlé pleti.

Obřadně, fascinována obrazem, který vytvářím, nechávám padat těžké kapky karmínové krve na Oliviinu fotografii.

Usmívá se na mě skrz sotva průsvitný rudý povlak.

Nic netuší.

Nemá strach.

Rozmazávám krev po plastovém obalu chránícím snímek. A ona se pořád usmívá.

Ubohá, hloupoučká čubka.

„Neříkej mi, že zase něco potřebuješ,“ řekl místo pozdravu Montoya, když mu Bentz zavolal během cesty po ucpané losangelské dálnici. Zavřel si okénko a raději pustil klimatizaci.

„Stejně nemáš co na práci.“

„Proto jsem chtěl právě jet domu a konečně strávit několik hodin se svou ženou. Podívej, Bentzi, tohle je tvůj boj, ne můj.“ Navzdory těmto výčitkám ale zněl Montoya vstřícně.

„Jasně, chápu. Něco bych ale opravdu potřeboval.“

„A copak?“

„Potřeboval bych vyhledat něco na internetu a v policejních databázích.“

„Hm, paráda.“

„Chtěl bych najít jméno astroložky, která už ale nemusí být naživu nebo už jasnovidectví nepraktikuje. Mám jenom její křestní jméno: Phyllis.“

„Počkej, žádné příjmení? Nic dalšího?“

„Působila kdesi v Los Angeles. Pak mi, prosím tě, zjisti, co dělá Alan Gray. Býval developerem v Jižní Kalifornii. Před pětadvaceti lety.“

„Alan Gray?“ opakoval zamyšleně Montoya. „Můžu ho znát?“

„Možná. Třeba jsem o něm mluvil. Jde o opravdu velké zvíře, multimilionáře. V Malibu má barák jak zámek, určitě vlastní i byt v L. A. a haciendu v Itálii. V Marina del Rey mu kotví jachta, jestli si dobře vzpomínám. Chvíli chodil s Jennifer, než jsem si ji vzal. Zajímalo by mě, co teď dělá.“

„Jenom tohle?“ zeptal se Montoya sarkasticky.

„Ano, tohle mi bohatě stačí,“ řekl a zavěsil.

Bylo už pozdě odpoledne. Slunce viselo nízko na obloze, výheň z celého dne jako by se vsákla do povrchu vozovky. Bentz se rozhodl, že se nají v restauraci u Oskara v Culver City, kam s Jennifer často chodili. Potřeboval klidný, tichý podnik, kde by mohl v klidu vzpomínat na minulost a setřídit nové poznatky o Jennifer, které přibývaly den ze dne. Jeho zesnulá exmanželka mu v tomhle ohledu připomínala chameleóna. Bentz doufal, že kombinací starých i nových informací získá alespoň částečný obrázek ženy, o níž postupně zjišťoval, jak málo ji znal.

Jennifer Bentzová pro něj představovala i ve smrti velkou neznámou.

Shana McIntyreová doslova zuřila, když vešla do své převlékárny obložené cedrovým dřevem. Strhla si čelenku z vlasů a mrštila jí vztekle do kouta.

Nikdy neměla s Bentzem mluvit, nikdy mu neměla věřit. Proč mu jedinou věc, kterou o Jennifer věděla, vůbec říkala? Už přece dávno zemřela, zatraceně. Autem narazila do stromu a nyní, díky bohu, odpočívá v pokoji.

Shana si sundala tenisovou sukénku i přiléhavé tričko bez rukávů a nahá se postavila před vysoké zrcadlo. Na to, že jí pomalu táhne na padesát, nevypadá špatně. Ale asi by měla popřemýšlet o lehčí plastice prsou, faceliftu a liposukci. Nadzvedla si ňadra do kýžené výšky a napadlo ji, že by pro začátek mohla zkusit jiné číslo podprsenky. Třeba B nebo C. To by mohlo vypadat hezky. Pak si natáhla pleť kolem brady a úst. S těmito partiemi byla poměrně spokojená. I tam ale našla několik mělkých vrásek, které se časem ještě prohloubí. Jennifer Bentzová se už nikdy nebude muset starat o povadlou pleť, vrásky nebo celulitidu. Zemřít mladá, byť za takových okolností, připadalo Shaně jistým způsobem přitažlivé řešení.

Věřila, že Jennifer zahynula před dvanácti lety. Ať už ty fotografie poslal Bentzovi kdokoliv, jen si z něj střílel.

Proč se tedy rozhodla přistoupit na jeho hru? Protože sama měla o její smrti jisté pochybnosti? Blbost! Jennifer nežije, tečka.

Protože tě Bentz přitahuje, obviňoval ji tichý hlas v hlavě z něčeho, co by si nikdy nebyla ochotná připustit. Fízl? *Nesmysl.* Na druhou stranu, Bentz byl vždy zatraceně přitažlivý chlap a ona právě v oblasti sexu dost dlouho strádala. Leland býval vynikající milenec, milovali se snad každý den. Postupem času a s přibývajícím věkem ale jeho zájem klesal. Ostatně stejně jako jeho tělesná způsobilost.

Přes všechno její naléhání odmítal navštívit lékaře a nechat si napsat viagru. Jako by pouhá myšlenka na tuto podporu znamenala přímý útok na jeho mužství.

Mužství? pomyslela si s pochybnostmi. Musela si přiznat, že o něj postupně ztrácí zájem. A to po něm kdysi opravdu šílela a dokonce ho přebrala jeho hloupé první manželce Isabelle.

Rick Bentz naopak, a to i navzdory svému kulhání, maskulinitu doslova vyzařoval. To kvůli němu se její mysl vydávala do temných a svůdných chodeb, do kterých se neodvažovala vydat i tělem. Jennifer o něm mluvila jako o bezkonkurenčním milenci. Zároveň také říkala, že ji žádný sex nepřitahuje více než ten zakázaný. Proto si také začala románek s knězem, Bentzovým nevlastním bratrem.

Jennifer ale byla svým způsobem podivínka, což Shaně došlo během jednoho z jejich občasných večírků.

Bože, tahle doba jí nyní připadala jako v jiném životě.

Bylo to už dávno. Dlouho předtím, než si ve vlasech našla první stříbrné nitky a špičky i na těch nejpevnějších částech těla.

Zatraceně, stárnout je tak těžké… Zrát! poopravila se. Nebylo jí ještě ani padesát a moc dobře věděla, že i mnohé šedesátnice vypadají skvěle. Bude na sobě ale muset tvrdě pracovat.

„Uf.“ Znovu si v zrcadle prohlédla svou postavu. *Tohle bude ještě dřina.* Tak často kdysi slýchávala, jak je krásná a jak vypadá skvěle. Dnes slyší totéž, jenže s nepříjemným dodatkem „na svůj věk“, což kompliment pokaždé značně oslabí.

Hodila přes sebe župan, ačkoliv pro to neměla žádný důvod. Služka odešla už před několika hodinami, zahradník dnes vůbec neměl přijít, Leland odjel *znovu* do Palm Springs dvořit se jakémusi důležitému klientovi.

Seběhla z mramorových schodů a prošla zimní zahradou na dvůr, kde Dirk hlasitě štěkal na sousedovy čivavy. „Stačí!“ přikázala mu Shana a odtáhla ho domů. Zavřela ho do prádelny.

Potřebovala být chvíli o samotě. To poslední, po čem teď toužila, je Lelandův pes. Poslední dny trávila mnohem více času s tím zatraceným zvířetem než se svým mužem.

Otevřela lednici a zadívala se na koláč s čokoládovou pěnou. Šlo o rituál, který si ráda dopřávala. Každý týden si koupila nějaký skvělý dezert, položila ho do ledničky do třetí poličky odspodu a nechala se jím svádět. Dopřála si jedno sousto božské chuti a zbytek nechala okorat a ztmavnout. Ovocné, čokoládové, kávové dorty stály na skleněné poličce přímo v úrovni očí, odkud v sobotu večer putovaly do popelnice.

Tímto rituálem si cvičila sebeovládání a vůli.

Od ledničky zamířila přímo k venkovnímu bazénu. Slunce už dávno zašlo, na druhém konci nádrže svítila podvodní lampa, voda akvamarínové barvy vábila Shanu do své náruče.

Odhodila župan a odkopla žabky k okraji bazénu. Pomalu sestoupila po mozaikových schůdcích a vklouzla do vlahé vody, která chladivým objetím přijala její znavené údy.

S uvolněním si uvědomila, že sousedovy čivavy konečně přestaly štěkat, a pravidelnými tempy započala svůj druhý noční rituál. Prsa na jeden konec, znak nazpátek a kraul tam a zpátky. Tohle musí zopakovat pětkrát, a až pak si může připravit drink.

V ledničce, hned vedle čokoládové pěny, stojí džbánek s předmíchaným martini.

I tímhle si trénovala vůli. Teprve až když úplně dokončila své cvičení, nalila si vysokou sklenici a do ní si vhodila pokaždé přesně tři olivy. Z každé z nich ale nejdřív vysála papričku. Zatraceně, i Jennifer milovala martini.

Tempo, tempo, nádech, tempo, tempo, nádech.

Otočila se a změnila styl na prsa. Byla už naprostá tma, měsíc se vznášel vysoko na obloze. Malé venkovní lampy tvořily ostrůvky mdlého světla kolem úzkých chodníčků. Jasnější žárovky pak ozařovaly kmeny vzrostlých palem, obrysy vysokých lomených oken vynikaly ve světle lamp zevnitř domu.

Bylo to nádherné místo pro život.

A to i přesto, že se cítila osaměle.

Tempo, tempo, tempo.

Ztratila pojem o tom, kolikrát už bazén jakým stylem přeplavala. Podle únavy svalů ale instinktivně poznala, že se její denní dávka cvičení blíží ke konci.

Při posledním bazénu už na jazyku doslova cítila chuť martini. Vstoupila na schůdky a nechala ze sebe volně stékat vodu. Avšak právě, když si sahala pro župan, cosi zaslechla.

Kroky?

Zpoza plotu se znovu ozval nepříjemný štěkot čivav. Z útrob domu jim Dirk odpověděl hlubokým výhrůžným vrčením.

„Už zase?“ vzdychla Shana a otočila se k domu, rozhodnutá psovi pěkně od plic vyčinit. Co to do něj zatraceně vjelo? Zevnitř na ty ratlíky nikdy neštěkal. Kdyby tak někdy přeskočil plot a ty potkanopsy s vykulenýma očima roztrhal na kusy. Bože, jak je jen nenáviděla.

Koutkem oka zahlédla pohyb.

Co?

Cosi temného.

Jen stín u zdi.

Nezdálo se jí to jenom?

Naskočila jí husí kůže, jejích útrob se dotkla mrazivá ruka strachu.

Upřeně se tím směrem zadívala, nic jí ale nepřipadalo podezřelé. Nic, čeho by se měla bát. A přeci…

Hned za kruhem světla linoucího se z dekorativních lamp se v hustém podrostu opět cosi pohnulo.

Srdce se jí zastavilo. Očima se pokoušela prohlédnout temnotu, nadávala si do hloupých hysterek, vystrašených slepiček, kterými tak opovrhovala. Pak ale ten pohyb zahlédla znovu. Něco, nebo někdo, se blížilo přímo k ní.

Zatraceně. Tohle rozhodně není dobré znamení.

„Co to sakra…?“

Ve zlomku vteřiny se temná postava v podrostu vztyčila a rozběhla se k ní.

Shana vykřikla. Tajemný běžec se k ní se zlověstným pohledem rychle blížil.

Útočník ji zasáhl do břicha. Narazil do ní tak silně, že zakolísala a spadla zpátky do bazénu.

Prásk!

Praštila se hlavou o okraj nádrže.

Pocítila prudkou bolest. Pokoušely se o ni mdloby, ze všech sil se ale snažila udržet při vědomí. Byla rozhodnutá bojovat.

Ten šílenec ji pořád držel. Shana se ho pokoušela naslepo zasáhnout. Sevřel ji kolem krku rukama v rukavicích a zatlačil ji pod vodu. Přes hladinu matně viděla svého vraha, v jehož tváři po chvíli vystřídal vztek čirou nenávist. Bože, měla by se na toho šílence alespoň podívat, nemohla se ale ani nadechnout. Nemohla ani myslet.

Dobrotivý Bože, pomoz mi. Pomoc, pomozte mi někdo, já snad zemřu!

Zmítala sebou, snažila se otočit tak, aby se neznámý útočník ocitl pod vodou. Byla silná, vynikající plavkyně, cítila už ale únavu. Už nemohla bojovat s divokým odhodláním svého vraha.

Ne! Kristeježíši! Ne!

Pomalu začínala lokat vodu. Za každou cenu musí zůstat při smyslech. Najít způsob, jak přežít.

Celý svět se s ní ale točil. Dusila se. Pokusila se uvolnit sevření kolem svého krku, věřila, že se jí podaří útočníka

alespoň zasáhnout nohou. *Kopni ho! Shano! Kopni ho! Nebo alespoň kousni. Udělej něco! Cokoliv.*

Vodní hladina ji ale tížila.

Její vrah se pohyboval mrštně a jistě, dokonce i ve vodě.

Plíce jí hořely bolestí. Nos i krk měla jak v jednom ohni. Zoufale lapala po dechu.

Bože! Bože! To ne… Ne!

Svět kolem ní začala zahalovat temnota. Roztočil se s ní jako na kolotoči. *Zemřu,* pomyslela si s náhlým pochopením a odevzdaností. Rukama už mávala pomaleji, přestala kopat nohama.

Plavala zády ke dnu, její mysl zaplňovala prázdnota. Konečně zahlédla přesnou podobu člověka, který ji zabíjel.

Proč? pokládala si otázku. *Proč právě já?*

Z obrovské dálky k ní dolehlo volání. „Rico!“ To soused křičel na své psy. „Daisy! Prcku! Ticho!“

Čivavy ho ale ignorovaly a dál pisklavými hlásky štěkaly, zatímco se nad Shanou zavírala černočerná noc. Naposledy zalapala po dechu, a pak ji absolutní temnota konečně zbavila bolesti.

22

I navzdory lehkému větříku od Pacifiku byl den opět horký. Bentz se znovu procházel po molu v Santa Monice. Na chvilku spočinul v místě, odkud viděl „Jennifer“, jak skočila do zálivu. Pocítil mrazení. Pak se podíval do vody a nabyl dojmu, že zahlédl její přízračnou podobu vznášet se v temných hlubinách oceánu. V jeho vidině měla bledou pleť, skrz niž prosvítaly modré žíly, rudé šaty kolem ní v proudu vlály jako šarlatová pavučina.

Zamrkal a rychle opustil svět vzpomínek. Pochopitelně tam nikdo nebyl. Zadíval se na nekonečnou hladinu akvamarínového oceánu, na níž pableskovaly paprsky slunce.

Zazvonil mu mobil.

Podle čísla na displeji mu volal Jonas Hayes ze svého soukromého telefonu.

„Bentz,“ představil se, aniž odtrhl pohled od třpytící se hladiny moře. Od rána ho silně bolela noha. Na jeho zdravotním stavu se podepsal i věk, i když si to připouštěl jen velmi nerad. To jen Olivia si pořád myslela, že je pořád natolik mladý, aby mohl vychovávat další dítě. Kdyby ho jen teď viděla, jak se belhá po molu a bojí se přízraků v oceánu…

„Musíme si promluvit,“ začal Hayes stroze, komisně. Od jejich posledního rozhovoru zjevně ještě nevychladl.

„Kdy?“ Bentz přimhouřil oči, předklonil se a podíval se přímo pod sebe, kde právě rybář nahodil daleko před sebe vlasec. Přímo do místa, kde musela Jennifer dopadnout do vody a kde také patrně zmizela. Podle toho, co věděl, pobřežní hlídka doposud žádné ženské tělo v rudých šatech neobjevila. Potvora, která si z bůhvíjakého důvodu hraje na jeho zesnulou ženu, tedy patrně skok přežila. A chystá se ho znovu trápit.

Jako by nestačilo, že se mu vkrádala do snů.

Chvíli pracoval na internetu, kde se pokoušel vyhledat co možná nejvíc informací o Alanu Grayovi, pak zavolal Olivii. Když hovor ukončili, díval se na nějaký bezduchý pořad v televizi, při kterém upadl do neklidného spánku plného zmatených a zdánlivě nesouvisejících obrázků jeho bývalé ženy… Jennifer v rudých šatech k němu vztahuje ruku z vody. Jennifer sedí za volantem stříbrného auta s nečitelnou značkou.

Potřeboval nějaké vysvětlení. Musí zjistit, jak je možné, že ta žena skočila z tak vysoko položeného místa a jednoduše zmizela. Ve snaze najít odpovědi se vydal opět do Santa Moniky. Dnes byla obloha jako vymetená, na obloze žhnulo zlaté slunce a Bentz si raději nasadil tmavé brýle. Lehký větřík česal koruny vysokých palem podél pláže. Podíval se na hodinky – na své nové hodinky. Ty staré musel vyhodit, protože nepřežily jeho noční dobrodružství ve vlnách Pacifiku. „Kdy by ses chtěl sejít?“

„Mně by se to hodilo teď,“ řekl Hayes. „Dejme tomu za třicet, čtyřicet minut. Mohl bys dorazit někam k Centru? Jsem teď v kanclu.“

„Jasně.“ Bentz pochopil, že Hayes mluví o Parkerově centru, kde nyní sídlilo oddělení vražd losangeleské policie. Nechápal ale, proč Hayes najednou otočil. Pokud si dobře vzpomínal, na konci posledního rozhovoru mu vřele doporučoval nasednout do prvního letadla do New Orleansu. Přesto z jeho profesionálního, téměř odtažitého tónu vycítil, že nepůjde o kamarádské posezení. Hayes mu nevolal proto, aby se s ním udobřil.

„Co třeba U Thajské růže? Není to daleko, dobře tam vaří a za jídlo neutratíš majlant.“

„Jo, dobře. To najdu. Co se děje?“

„To ti řeknu až na místě.“ Hayes zavěsil. Bentz zůstal chvilku stát na místě, zmocňovala se ho zlá předtucha.

Nepřipadalo mu, že by si Hayes jen nechtěl povídat po telefonu. Něco se dělo. A to nic dobrého. Doposud se plně nezotavil z nočního plavání v zálivu. Noha ho bolela jak čert, ráno spolykal dvě tablety ibuprofenu. Prášky zapil mocnými doušky vlažné kávy.

Pochopitelně mu nepomáhalo ani chození po písku. Nutně ale potřeboval prozkoumat spodek mola za denního světla. Doufal, že objeví způsob, jakým se mohla ta žena zachránit. Žebřík, provaz, lávku, cokoliv. Když ale pod molo dorazil, nenašel nic jiného než mohutné pylony natřené kreozotem a dehtem. Po nich určitě neutekla.

Ve dne vypadal záliv úplně jinak. V noci působila celá oblast tajemným, téměř pohádkovým dojmem. Mlha tlumila barevná světla zábavního parku, která se odrážela od černé, mírně zvlněné hladiny oceánu. Dnešního rána si připadal, jako by se nacházel na zcela odlišném místě. Pořád na něj dýchala karnevalová atmosféra, dnes ale působila mnohem méně zlověstně. Ze zábavního parku se ozýval hluk hudby a obrovských atrakcí i výkřiky vystrašených návštěvníků. Po pláži se procházela spousta lidí, někteří se prohánělí po kolonádě na kolečkových bruslích, jiní se věnovali joggingu. Na mole sedělo několik rybářů, v písku si hrály děti. Nikde ani stopa po něčem temném nebo ponurém.

Jako by si tu děsivou situaci celou jen vymyslel. Chtěl se podívat na záznam webkamery, ale objevil se nečekaný problém. „Potřebuji ještě jeden den," oznámil mu technik. Bentz nevěděl, jestli se potíže týkají autorizace nebo techniky, začínal ale pochybovat, že se k záznamům vůbec někdy dostane.

Naposledy se zadíval na hladinu moře.

Jak mohla ta ženská skočit do vody a zmizet?

Třeba mu s odpovědí na tuhle otázku pomůže Hayes.

„Jo, to určitě," zamumlal, když nasedal do rozpáleného fordu. Rychle se otočil a šlápl na plyn. Po silnici jelo jen několik málo aut, po stříbrné impale nikde ani stopy.

Za jízdy si pohrával s myšlenkou, že mu Hayes volal kvůli případu vraždy dvojčat Caldwellových. Třeba se ho chce zeptat, zda by jim nepomohl. Možná doufá, že si Bentz vzpomene na něco, co by mohlo vést k odhalení identity Vraha jedenadvacítek a vyřešit tak i případ dvojčat Springerových.

Pomyslel na bolestí zlomené rodiče, na peklo, jaké asi musejí právě prožívat. Už několikrát málem přišel o dceru. Vzpomněl si na hrůzu, jaká zachvátila jeho duši při pouhém pomyšlení, že by zemřela. A Olivia by chtěla další dítě!

Pochopitelně. Nemohl ji ale z ničeho vinit. Byla mladší než on a nikdy neměla děti.

Uvidí se časem…

Jestli tuhle svou misi přežije.

Do restaurace dorazil o pět minut dříve. Hayes už tam ale seděl. Obsadil box s vinylovými židlemi a plastovým stolkem. Od ostatních hostů je oddělovala zástěna z imitace bambusových stébel. Interiér restaurace voněl jasmínem, čajem, zázvorem a kari, z kuchyně k němu doléhal rachot pánví a živá konverzace v jakémsi asijském jazyce.

Hayes k němu zvedl pohled od malého šálku čaje. Ani se neobtěžoval s úsměvem na přivítanou, jen přikývl. Bentz pomalu usedl naproti němu, hůl si zasunul pod nohy. V restauraci, která teprve před několika minutami otevírala, kromě nich skoro nikdo nebyl.

Hayes se podíval na Bentzovu hůl. „Jak je ti?“

Bentz ale jen pokrčil rameny a dál se tvářil klidně. Mezitím se ke stolku přitočila malá Asiatka s dlouhými černými vlasy a s přátelským úsměvem položila na stůl další šálek čaje a dva jídelní lístky zatavené v plastové fólii. Hayes si objednal, aniž by se na nabízené menu vůbec podíval. Ve vzduchu viselo napětí. „Dám si to samé,“ poručil si Rick.

Jakmile se číšnice vzdálila, podíval se Bentz Hayesovi přímo do očí. „Tak co se děje?“

„Kde jsi byl v noci?“

„Cože?“

Hayes neodpověděl. Čekal. Měřil si ho svým černým pohledem, kolem očí a úst se mu jasně rýsovaly vrásky. V obrovských dlaních otáčel kalíškem čaje, ze kterého stoupala v šedých obláčcích pára.

„Kde bych byl? V L. A. Přesněji v Culver City. Ve svém motelu.“ Co má tohle zatraceně znamenat?

„Může ti to někdo dosvědčit?“

„Co? Proč?“ zeptal se Bentz. Ani za mák se mu nelíbilo, jakým směrem se tahle konverzace vyvíjí. Počkal, až číšník položí na stůl misku se sójovou omáčkou, a pak řekl: „Nevím. Na pokoj jsem dorazil tak v sedm, v osm. Nedíval jsem se na

hodinky.“ Odmlčel se a zadíval se člověku, kterého považoval za přítele, přímo do očí. „Co se sakra děje, Hayesi?“

„Znáš Shanu McIntyreovou, že?“

„Jo, to je kamarádka Jennifer. Jo. Víš, že ji znám.“

„Navštívil jsi ji?“

„Ano, před několika dny. Copak? Stěžovala si, že jsem ji snad chtěl sexuálně zneužít?“

Hayes zakroutil hlavou. „Něco horšího, Bentzi. Shana McIntyreová byla v noci zavražděna.“

Bentz na něj zůstal zírat jako opařený. Chtěl se okamžitě začít vyptávat, ale v tu chvíli se u jejich stolu objevila číšnice se dvěma talíři kouřící zeleniny a rýže. Položila jídla na stůl a přívětivě se usmála. „Mohla vám já přinést ještě něco?“ zeptala se. K Bentzovi ale její slova doléhala jakoby z jiného světa.

Shana je mrtvá? Je to teprve pár dní, co s ní mluvil…

„Ne, ne, děkujeme,“ odpověděl za něj Hayes.

Bentz se na židli narovnal, rázem ho přešla chuť k jídlu. Pocit zmaru mu sevřel žaludek. Nemohl tomu uvěřit. Jakmile servírka zmizela za zástěnou z napodobeniny bambusu, odsunul svůj talíř stranou, nahnul se nad stůl a polohlasem řekl: „Počkej, počkej.“ Pořád se snažil pochopit, co mu Hayes vlastně řekl. „Zavražděna?“

„Ano, zavražděna.“ Hayes do Bentze zapíchl své černé oči. V jejich temných hlubinách četl Rick spoustu otázek.

Jennifer. Tohle souvisí s Jennifer! Když mu tato ponurá myšlenka zavířila myslí, pochopil nevyřčené obvinění v Hayesových očích. *To snad ne!*

„Proboha! Ty si snad myslíš, že jsem ji zabil já?“ zeptal se v šoku. „Ne.“ Bentz zakroutil nevěřícně hlavou. Poprvé v životě cítil, co to znamená být podezřelý. „Počkej.“

„Podívej,“ řekl Hayes vážně. „Tohle setkání ber jako laskavost, OK? Mluvím s tebou jako polda s poldou. Tvoje jméno jsme objevili u ní v počítači. Vedla si tam něco jako diář se schůzkami.“

„Říkal jsem ti, že jsem ji navštívil.“

„A už ses k ní nevrátil?“

„Ne.“ Bentzovi se sevřel žaludek. Tohle je šílenost. Nikdy by ho nenapadlo, že by ho někdo, s kým spolupracoval a kdo ho znal, mohl byť na vteřinu podezřívat z vraždy.

A co Mario Valdez? Toho jsi přece zabil, nebo snad ne? Byla to nehoda! Ano, nehoda, nic víc! Ten kluk ale zemřel. Tvojí rukou. Jsi schopen zabít člověka, Bentzi, a ví to celé Los Angeles.

„Řekni, o čem jste si povídali?“

„O Jennifer, pochopitelně.“ Nesmí být paranoidní. Hayes ho určitě nechce zatknout. Jenom dělá svou práci. Hosteska mezitím zavedla do vedlejšího boxu dva muže v luxusních oblecích. Bentz sledoval, jak procházejí kolem jejich stolku, pak zabodl pohled opět Hayesovi do očí.

Jeho černé obočí povyskočilo. „To je všechno?“

„Jo.“ Bentz mu převyprávěl jejich rozhovor. Řekl mu úplně všechno, o čem si povídali od chvíle, kdy ho Shana přivítala i se svým maxipsem u dveří, až do doby, kdy od ní zase odjel. Dokonce se mu přiznal, že měl pocit, že viděl „Jennifer“ na zastávce autobusu na Figueroaské.

Hayesův výraz se ale nezměnil. „Uvěřila ti Shana, že by tvá exmanželka mohla ještě žít?“

„Hm. Byla přesvědčena, že zemřela. Vždycky prý ale pochybovala o tom, že to byla sebevražda.“

„Myslela, že ji někdo zabil?“ Hayesův dotaz mezi řádky měl jasný smysl: Jennifer byla zabita a ty v tom máš prsty.

„Chápu, kam tím míříš. Určitě bych sem ale nepřijel pátrat po okolnostech smrti Jennifer, kdybych v ní byl sám namočený, nemyslíš? Navíc nemám přece žádný motiv, proč bych chtěl Shanu McIntyreovou zabít.“

Hayes na něj dál upíral pevný pohled. „Sám ale musíš připustit, že tu máme najednou trochu moc náhod. Vrah jedenadvacítek znovu zaútočil, Shana McIntyreová zemřela… To všechno necelý týden po tvém příjezdu do L. A. Každý detektiv by si to spojil.“

Bentz sevřel čelisti. V duši se mu rozzuřila bouře, nemohl ale dělat nic jiného než zatnout zuby a mlčet. „Když jsem od ní odešel, žila. To už je ale několik dní… Schválně se podívej do jejího diáře. Nevrátil jsem se k ní, dokonce jsem ji ani nepotkal

na ulici. Předtím jsem jí ale volal. Klidně si ověř záznamy z mého telefonu.“

„To uděláme.“

„Výborně. Zjistíš, že jsem v noci telefonoval své ženě do New Orleansu. Nějaký vysílač v okolí určitě dokáže lokalizovat můj signál. Prokrista, nemusím přece nic dokazovat. Ani tobě, ani nikomu jinému.“

Hayes pozvedl dlaň v obranném gestu. „Chtěl jsem, aby ses o tom dozvěděl nejdříve ode mě.“

Bentz spolkl jedovatou poznámku. Ze všech sil se snažil přemoci svůj vztek. Ani poslům špatných zpráv se neubližuje. „Tak podívej, zapamatuj si to jednou provždy: U Shany jsem v noci nebyl. To ale zjistíš, jestli se podíváš na záznamy jejího bezpečnostního systému,“ řekl Bentz. „Ten barák je hlídaný, jako by v něm bydlela nějaká superhvězda. Všude má kamery, jen si ty záběry prohlédněte.“

„To právě děláme.“

„To je dobře, protože já jsem tam nebyl. A když už budeš u toho, můžeš se mi podívat na informace, které jsem ti poslal ohledně toho stříbrného auta a jeho registračky. Někdo se mnou pořádně vyjebává, Jonasi, a přitom si střílí i z policejního sboru. Shanu McIntyreovou jsem nezabil, někdo mě ale do její vraždy chce namočit. Někdo, kdo celou tuhle blamáž vymyslel. Nedivil bych se, kdyby nás právě teď sledoval.“

V tu chvíli se u nich opět zjevila droboučká číšnice s dalším čajem a nehasnoucím úsměvem. Hayes ale jen mlčky zakroutil hlavou. Asiatka se tedy přesunula ke třem ženám středního věku, které právě usedaly ke stolu nedaleko jejich boxu.

„Trpíš paranoiou,“ usadil ho Hayes potichu. Ani hlomoz, s nímž ženy odsouvaly židle, nepřehlušil vlastní obavy losangeleského detektiva.

„To je pravda. Mám ale pro to své důvody.“

„Přišel jsem jako tvůj přítel.“

„Však víš, co se říká: ‚S přáteli, jako jsi ty, nepotřebujeme nepřátele.‘“

„Podívej, jenom ti kryju záda.“ V Hayesových očích zahořelo zlověstné světlo, stiskl rty. „Na oddělení se najde jen málo lidí, kteří by nezatleskali, kdyby si tě odnesl čert, Bentzi.“

„Jasně. Máš ještě nějaké novinky?“

„Jak jsem říkal, jen ti kryju záda.“

„Dokaž to. Prozatím jsme asi skončili.“ Bentz vstal, chopil se hole a přisunul svůj talíř k Hayesovi. „Tohle si nech třeba zabalit na doma.“

■ ■ ■

Bentz má pravdu, musel připustit Hayes váhavě. Malá ručička na nástěnných hodinách se pomalu blížila k pětce a on se probíral hromadou dokumentů válejících se po jeho stole. Klimatizace běžela na plné obrátky. Chladnou místnost opouštěli detektivové z denní směny, pozvolna je střídali policisté z noční. Hayes se už potřetí začetl do výpovědí sousedů a přátel Shany McIntyreové. Rád by našel v její smrti nějaký smysl. To je ale zjevně nemožné, pomyslel si. Za nervózního poťukávání propiskou do stolu si dále lámal hlavu.

Neměl v rukou jediný důkaz, všechny indicie ale ukazovaly jedním směrem: někdo sem chtěl Bentze vylákat, a jakmile se mu to povedlo, začala série vražd.

Patřila do ní i dvojitá vražda dvojčat Springerových?

Netušil. Zamračil se ještě více a propiskou ťukal ještě rychleji.

Nemohl se zbavit pocitu, že mu cosi důležitého uniklo. Znovu a znovu se probíral záznamy výpovědí. Soused, jehož zahrada přiléhá k pozemku McIntyreových ze severu, potvrdil, že jeho psi začali kolem půl jedenácté v noci štěkat jako smyslů zbavení, což by souhlasilo s dobou úmrtí. Jinak si ale pochopitelně ničeho zvláštního nevšiml. Není se také čemu divit, pomyslel si Hayes. Zahradu McIntyreových pečlivě chránil před zvědavci živý plot a bujný porost.

Další soused si všiml, že kousek od domu zavražděné stojí černý pick-up. Jak se ale ukázalo, tento vůz patří firmě na údržbu trávníků, kterou si najal jeden z obyvatelů čtvrti. Pick-up se porouchal a byl odtažen do servisu. Tudy cesta nevede.

Hayes si protáhl krk a narovnal ramena ve snaze uvolnit pnutí v zádech. Poslední dobou se cítil doslova zavalen spoustou případů a žádostmi své bývalé ženy o opatrovnictví

dítěte. Potřeboval si odpočinout. Dříve si občas zaběhal nebo zahrál tenis. Dnes mu na podobné kratochvíle nezbývá čas.

Znovu si prolétl všechny informace, které o vraždě Shany McIntyreové nasbíral. Kolem osmé hodiny ráno zavolala na policii služka, která přišla do práce a našla paní domu utopenou v bazénu. Policista dispečinku vyslal k místu činu hlídku a hned potom se spojil s oddělením vražd.

Případ dostal Hayes s Bledsoem. Na místo dorazili právě ve chvíli, kdy se dostavili i policejní technici. Jen o chvíli později přijeli novináři s kamerami.

Shana McIntyreová se sice praštila hlavou o okraj bazénu, kde našli stopy krve, ale tomuto zranění nepodlehla. Pohmožděniny na krku a spousta dalších důkazů jasně svědčily o vraždě.

Při prohledávání domu našli v pracovně dva notebooky. Když zapnuli růžový Mac, který podle všeho patřil Shaně, vyskočila jim ihned aplikace kalendáře, kam si velkými písmeny zapsala Bentzovo jméno.

„Zajímavé," poznamenal Bledsoe. „Bentz ještě není ve městě ani týden a už tu máme tři vraždy. Nejdříve jsou to dvě oběti Vraha jedenadvacítek, teď tahle ženská, která si zapsala jeho jméno do kalendáře. Ten chlap se opravdu nefláká."

Hayes ale se soudem tak nepospíchal. „Nemyslíš si snad, že je Bentz zapleten do vraždy dvojčat Springerových."

Bledsoe se zamračil na monitor růžového počítače. „Ne, to si opravdu nemyslím. Ale tahle vražda…" Poškrábal se na bradě a vzhlédl k němu přes okraj brýlí na čtení. „Opravdu nevím. Podívej, nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že by Bentz mohl někoho zabít. Něco se s ním ale stalo, Hayesi. To víme oba dva. Smrt Shany McIntyreové podle mého soudu určitě souvisí s jeho příjezdem do L. A. Jenom nevím jak."

Hayes s ním musel chtě nechtě souhlasit.

Manžel, Leland McIntyre, který se právě vrátil z Palm Springs, působil opravdu sklesle. Měl vynikající alibi, na druhou stranu s vraždami na objednávku se policisté potýkají relativně často. Pojišťovák Leland McIntyre by měl za smrt své ženy dostat nepředstavitelnou sumu. Více než dva miliony dolarů. Vyšetřovatelé pak měli k dispozici seznam jeho

bývalých manželek. Poslední z nich, Isabela McIntyreová, měla na Shanu opravdu spadeno. Údajně jí manžela ukradla. Tedy, pokud lze věřit postarší sousedce. Kompletní seznam bývalých manželek McIntyrea a exmanželů Shany by ale byl tak dlouhý, že by vydal na skromnější romantický seriál.

Ani celé zástupy bývalých partnerů ale nic nezmění na faktu, že Shanu navštívil jen několik dní před smrtí Rick Bentz, který není ve městě ještě ani týden!

Naposledy viděl Shanu McIntyreovou živou její zahradník. To bylo odpoledne. Večer pak ještě telefonovala svému muži do Palm Springs. Policisté už důkladně prověřili výpisy hovorů z jejího telefonu, z telefonu manžela i z domácí pevné linky.

V domě nenašli jedinou stopu po násilném vniknutí, nemohli ale vyloučit, že vrah přelezl branku a dům oběhl. Na domě a v jeho okolí jsou rozmístěny čtyři bezpečnostní kamery, které už ale několik let nefungují.

I to je tedy slepá cesta.

Vražda McIntyreové nebude žádná legrace. A to, i když ze seznamu podezřelých vymaže Bentze.

Zatracený Bentz. Pořád musí dokazovat, že umí být pořádná osina v zadku. Prozatím mu zkusí věřit a najde mu i informace, které po něm žádal. Třeba jim to s případem pomůže.

Ne ale dřív, než posbírají všechna svědectví a důkazy o tomhle případu.

Podíval se na hodiny a uvědomil si, že tenhle den jen tak neskončí. Jestli bude mít štěstí, dostane se domů před půlnocí. Super. Mimoděk shlédl na stůl, kde jeho pozornost okamžitě přitáhla podtržená poznámka v diáři: Koncert. Zatraceně! Maren dnes zpívá v nějakém kostele poblíž Griffithova parku v Hollywoodu. Hayes své dceři slíbil, že se určitě přijde podívat. Nemohl čelit jejímu zklamání ani znechucenému šklebu Delilah. Musí se tam alespoň ukázat. Musí najít způsob, jak se z práce alespoň na hodinu uvolnit.

Nechtěl dát své bývalé další příležitost poukazovat na jeho nezodpovědnost.

Montoya se silně potil. Od téměř půlhodinového běhu a následného cvičení na posilovacích strojích ho už bolely svaly.

Za tohle všechno mohl poděkovat své ženě, která mu k narozeninám darovala permanentku do fitcentra. Ano, šlo o vynikající způsob odbourávání stresu, ano, cítil se opravdu silný. Jeho nový „zdravý“ způsob života mu ale nepřinášel tolik radosti, kolik jeho žena očekávala. Koneckonců, co je tak špatného na zapáleném cigárku a vychlazeném pivečku?

Po cestě do převlékárny ještě ledabyle mávl na dvojici posilujících mladíků, které znal od vidění. Pak se dlouze sprchoval v horké vodě, důkladně se usušil, oblékl si šortky, golfové triko a svou oblíbenou bundu a vyrazil na ulici.

Na rozpálenou asfaltovou plochu parkoviště začaly právě těžce dopadat velké kapky. Montoya si na dálku odemkl svého mustanga a přeběhl k němu. Nechtěl být znovu celý mokrý. Přemýšlel, jestli pojede rovnou domů, kde na něj čekala Abby, nakonec se ale rozhodl, že se ještě staví v kanceláři a vyzvedne informace, o které si na Bentzovu prosbu zažádal. V novinách si přečetl o poslední vraždě v Los Angeles a nechtěl déle čekat.

„Zatraceně,“ zaklel, když zapnul stěrače. Montoyovi bylo jasné, že Bentz má potíže. V L. A. umírají lidé a všichni jsou nějakým způsobem spojeni s jeho bývalým parťákem.

Na ulicích už svítily lampy a vrhaly na podlahu jeho vozu mdlé světlo. Za jízdy přemýšlel o Bentzovi.

Ten chlap přitahoval problémy.

Ale to on dělal vždycky.

Ačkoliv se Montoya domníval, že jeho kolegovi přeskočilo, události posledních dní ho vyvedly z omylu. Bentz možná přeháněl, pod povrchem jeho slov se ale něco určitě skrývalo. Něco temného, zlého. Montoya si samozřejmě mohl koupit letenku a odletět. Měl dokonce ještě dost dovolené, kterou by si mohl vybrat. Abby by ho pochopila. Stejně jako vždycky. Nikdo ho ale nepozval. To, co se děje v Kalifornii, je Bentzova záležitost. A nikoho jiného. Řeší svou vlastní minulost, vymítá své vlastní démony. Kdyby potřeboval jeho pomoc, určitě by si o ni řekl.

A co když potřebuje pomoc a neví o tom? Co když si nebezpečí neuvědomuje? Co se týče ženských, choval se občas jako pořádný kus vola.

Zabočil tak rychle, až mu zapískaly pneumatiky, pak ale zpomalil a vytočil Abbyino číslo.

„Jak se má můj milovaný detektiv?“ zeptala se zvesela.

„Jo, dobře, jako vždycky,“ zalhal.

„Ty budeš mít vždyky malé ego, viď?“

„Potřebuje jen trochu pohladit.“

„Pohladit? O jakém egu to mluvíš?“

„Chlípná ženo!“

„A tobě to snad vadí?“

Nevadilo, měla naprostou pravdu. A oba to moc dobře věděli. „Podívej, přijedu asi o chvilku později,“ řekl ve chvíli, kdy projížděl kolem Louisianského stadionu, kde musel zastavit na červenou. Na přechod vyrazil i přes rozlehlé kaluže vody dav lidí s deštníky.

„Aha, budu hádat, chytráku. V práci jsi už dávno skončil, takže teď jedeš do kanceláře, abys udělal něco pro Bentze. Jen pro jeho hezké oči.“

„No, tak nějak.“

„Mám na tebe vůbec čekat?“ zeptala se ho sarkasticky.

„Samozřejmě.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“ Na semaforu naskočila zelená. Ukončil hovor a zazubil se. Byla to první žena v jeho životě, která uměla stejně dobře brát jako dávat. A to na ní miloval. Pod přístrojovou deskou mu zarachotilo policejní rádio, na čelním skle se míhaly stěrače, déšť bubnoval o střechu vozu. Když konečně dorazil ke stanici, zajel na první volné parkovací místo a vypnul motor. Narovnal si límec bundy, aby mu alespoň částečně kryl krk před přívaly deště, a vběhl do budovy.

Ve vyšetřovací místnosti vládl klid, pracovalo už jen několik detektivů, ostatní dávno odešli domů. Montoya se posadil ke stolu a zapnul počítač. Ihned se připojil na svůj e-mail, kam mu měly dorazit dokumenty, které si vyžádal.

Několika zpráv se dočkal. Zpráv, které by snad mohly Bentzoyi pomoci. Podíval se na velké nástěnné hodiny. 18:47. Na západním pobřeží tedy ještě není ani sedm večer. Rychle si v seznamu telefonu našel Bentzovo číslo a ihned ho vytočil.

„Bentz.“

Montoya se ani nepředstavil. Bentzovi se na displeji beztak ukázalo jeho jméno. „Jak to jde?“

„Nic moc. Někdo zabil Shanu McIntyreovou.“

„Slyšel jsem.“

„No, a losangeleská policie z toho nemá moc velkou radost.“ Bentzův hlas zněl napjatě.

„To asi nikdo. Podívej, mám pro tebe nějaké informace. Poslal jsem ti je e-mailem, ale říkal jsem si, že bys o nich možná chtěl slyšet.“

„Sem s nimi.“

„Tak poslouchej, Elliot, náš machr přes počítače, se mrkl na ty údaje, které jsi mi dal.“

„A co? Našel něco?“

„Jo! Elliot, bůh informačních technologií, mi právě poslal výsledek. Prý musel prohledat federální, státní, dokonce i některé soukromé záznamy, aby to auto našel.“

„Tak už mi to řekni.“

Montoya se zadíval na monitor. „Stříbrný Chevrolet Impala, který tě předjel na dálnici, nejspíš kdysi patřil zaměstnankyni Nemocnice svatého Augustýna. Jmenovala se Ramona Salazarová.“

„Jmenovala?“

„Jo, v tom je ten problém. Zemřela asi tak před rokem.“

Sakra. „Co se stalo s autem?“ zeptal se.

„Je registrováno stále na ni.“

„Máš adresu?“

„Jo. Ale ta už samozřejmě neplatí. Auto zřejmě před smrtí prodala. Jenže kupující ho ještě nepřepsal na sebe.“

„Zajímalo by mě proč.“

„Mě taky. Možná někdo jezdí na její řidičák. Nebo jde o člena rodiny, který na registru nenahlásil změnu majitele.“

„Zkusím to zjistit.“

„OK. Pak tu mám nějaké informace o těch astroložkách s křestním jménem Phyllis. Ale nic konkrétního. Jednou z nich je Phyllis Mandabiová, která vykládá taroty v Long Beach,“ četl Montoya z poznámek. „Další je astroložka, která před patnácti lety praktikovala čtení z karet v Hollywoodu. Jmenuje se Phyllis Terrapinová. Přestěhovala se pak do Tucsonu, kde se také vdala.

Astrologii se už ale nevěnuje, kdyby sis chtěl náhodou nechat přečíst budoucnost.“

„Jasně, chápu.“

„Dále: Asi bys neměl mít problémy najít Alana Graye. Pořád je to velké zvíře a bydlí v Los Angeles. Založil novou firmu, jmenuje se ACG Investments. Šéfuje jí.“

„Díky,“ řekl Bentz. „Podařilo se mi ho vystopovat až do té firmy, ale už jsem nezjistil, co tam vlastně dělá.“

„Podívám se, jestli se mi ještě něco podaří vyšťourat.“

„Super. Odvedl jsi výbornou práci.“

„Já vím,“ řekl Montoya a kliknutím na tlačítko myši přeposlal veškeré informace na Bentzův soukromý e-mail. Ještě než ukončil hovor, řekl: „Jo, a Bentzi.“

„Ano?“

„Dej si bacha.“

23

Je mrtvá!

V šejkru si míchám čerstvé martini a v duchu se chválím, jak snadné to bylo. Všechno proběhlo bez jediného problému. A to i navzdory těm malým uštěkaným čoklům.

Ta čubka Shana McIntyreová se už nikdy nedozví, kdo ji vlastně zabil.

Hmmm, ta její reakce! Doufám, že nikdy nezapomenu na její pohled plný údivu a nepředstavitelné hrůzy. Naše oči se na zlomek vteřiny setkaly, pak jsem ji shodila do vody.

Výborně!

Tiše si pobrukuji a dolévám do šejkru suchý vermut. Jen kapku. Pak si obsah nádoby přelévám do sklenice.

Bentz se teď musí potit, vím to. Přemýšlí o pasti, do které spadl. Hledá z ní cestu ven. A já se bavím! Nejdříve ten jeho kaskadérský výstup na molu a teď, ach božínku, tak nečekaná, nešťastná smrt Shany McIntyreové.

„Béé-éé-é," napodobuji šeptem jeho pláč.

Spokojeně se usmívám. Sahám do ledničky, vytahuji konzervu s olivami a dvě si házím do skleničky. Šedozelené kuličky zatančily na hladině koktejlu a zamířily ke stěně sklenice. Jako oči, které mě pozorují.

„Jsi na mě hrdý?" ptám se nápoje a pak z něj usrkávám. „Hmmmm. Vy-ni-ka-jí-cí!"

Vytahuji ze sklenice jednu olivu a vycucávám papričku z jejího středu. Po jazyku se mi šíří chuť ginu. Přecházím do obývacího pokoje a sedám si na svou oblíbenou židli.

Nahrála jsem si reportáž o smrti Shany McIntyreové a nyní si ji pouštím pořád dokola. Zas a znova poslouchám tu imbecilní krávu Joannu Quinceovou ze stanice KMOL, jak se pokouší popsat, co se na místě činu asi odehrálo.

„Blbko," říkám Joanně, která má potíže s výslovností jména McIntyreová, a přejíždím si druhou olivou po rtech. „Mek-in-taj -ro-vá," říkám popuzeně. Třikrát jsem už nahrávku viděla a pokaždé jsem si počkala na ten trapas, který mi rve srdce. „Shana by byla tááák smutná, kdyby věděla, jak mršíš její jméno," říkám Joanně a myslím to smrtelně vážně. Shana na sebe byla nesmírně pyšná, že přebrala Lelanda jeho předchozí ženě.

„Dostala, co si zasloužila," říkám a tlačítkem na dálkovém ovladači vypínám tu imbecilní reportérku. Myslím na další ženu, kterou stihne stejný osud jako Shanu McIntyreovou.

A to brzy.

Ano. Čím dříve, tím lépe.

Tak, aby každý pochopil, že tyto vraždy nejsou žádná náhoda, ale že přímo souvisí s příjezdem Ricka Bentze do L. A.

Už vím, která další zrádkyně bude obětována. S touhle to půjde jako po másle. Minimálně stejně rychle jako předchozího večera.

Kochám se tou půvabnou myšlenkou. Všechno jsem plánovala tak dlouho! Znovu dlouze upíjím svého martini. Další si dám, až budu příště zase oslavovat.

Uvnitř se celá chvěji, nedočkavost prostupuje celým mým tělem. Čekala jsem tak dlouho, ale vyplatilo se to. Staré pořekadlo, které tvrdí, že pomsta chutná nejlépe zastudena, nelže.

Je tolik, tolik pravdivé.

Dopíjím svůj drink, plně si vychutnávám jeho poslední doušek. Tak, vzhůru do práce! Odkládám sklenici. Musím si ještě zavolat a pomalu se připravit k odjezdu a pak…, ach, ano, a pak…

Pak teprve přijde ta pravá zábava.

Ramona Salazarová.

Tohle jméno Bentzovi nic neříkalo. Vůbec nic.

Za pomoci hole a se silnou bolestí v noze překonal kratičkou vzdálenost mezi bufetem a svým motelem. Obul si nové boty, které si předchozího dne koupil v jednom obchůdku v Marina del Rey. I za ně, ostatně stejně jako za všechno v téhle části

Států, utratil nehorázný balík peněz. Pátrání po jeho exmanželce, ať už živé či mrtvé, jej může připravit o všechny úspory.

Konečně měl v rukou alespoň nějaké jméno, od něhož by se mohl odrazit. Konečně měl stopu, i když velmi chatrnou. Celé odpoledne strávil v motelovém pokoji. Sledoval televizi i zprávy na internetu a zapisoval si informace o smrti Shany McIntyreové. Na obrazovce se objevila fotografie zámožného manžela oběti. Bentz věděl, že právě on se určitě vyskytuje na žebříčku podezřelých na prvním místě.

Opravdová detektivní práce ale zahrnovala mnohem více než jen sledování zpráv v televizi nebo vyhledávání informací o Lelandu McIntyreovi na internetu. Cítil se frustrovaně. Nenáviděl, když měl takhle svázané ruce. Byl vděčný Montoyovi, že mu poskytl pro vyšetřování další odrazový bod.

Takže Ramona Salazarová.

Když dorazil k motelu, už se smrákalo. Slunce pomalu zapadalo, od kopců se odrážely zvuky z dálnice do San Diega. Z mnohem menší vzdálenosti k němu pak doléhal zvuk cákání vody. Podle kakofonie vřískání a smíchu soudil, že si v motelovém bazénku hraje několik dětí.

Auto patřící postaršímu muži se psem Špikem zmizelo. Prošel kolem stěny motelu, odemkl si dveře a vstoupil. Pokoj byl stejně neútulný jako dřív.

„Domov," zamumlal si pro sebe sarkasticky. Hůl si opřel do rohu, posadil se a bolavou nohu položil na desku stolu. Zapnul si laptop a hmátl po sendviči, který si koupil těsně předtím, než Montoya zavolal. Sendvič s příhodným jménem „Kaliforňan" se skládal z tortilly polité dresinkem s příchutí citronu a hořčice, uzených krůtích krutonů, za které by však ruku do ohně nedal, plátku kořeněného sýra, kousků avokáda, rajčat a kapustiček. Celek nabízel spíše podprůměrný chuťový zážitek, čehož si ale Bentz, který právě otevíral e-mail od Montoyi, sotva všímal.

Ramona Salazarová byla určitě s autem nějakým způsobem spojená. Alespoň tedy doufal, že jde o správný vůz. V opačném případě by se opět ocitl na začátku.

Neměl s sebou tiskárnu. Věřil ale, že by mohl využít „motelovou kancelář", přesněji starý počítač pro hosty na pultu

recepce. Sama Rebecca mu řekla, že může přístroj použít, když bude potřebovat. Stejně tak i maličkou tiskárnu. Pokud ovšem počítač neobsadí Tony a nebude na něm hrát hry.

Ze všeho nejdříve se však připojil k internetu a do vyhledávače zadal jméno Ramony Salazarové. O téhle ženské musí najít všechny dostupné informace, včetně jejího úmrtního oznámení.

Třeba se vydává špatným směrem. Tak ať.

Hlavně že má konečně bod, od kterého se může odrazit.

Maren zpívala jako příslovečný slavík. Její hlas vznešeně stoupal k vysoké klenbě kostelní lodi. Hayes se soustředil jen na rozjasněnou tvář své dcerky stojící v řadě žáčků paní učitelky Betteové. Začali se starými spirituály a přešli plynule až ke skladbám z osmdesátých a devadesátých let. Hayes dokonce poznal několik písní z repertoáru Michaela Jacksona a Eltona Johna.

Potom každé z dětí zazpívalo sólově kratičkou písničku na malém, staromódním pódiu, jehož tvůrci se evidentně nechali inspirovat starými filmy z Divokého západu.

Hayes dorazil do malého kostelíku v Hollywoodu pozdě a vysloužil si za to od Delilah opovržlivý pohled. Na telefonu si vypnul hlasité vyzvánění a už se plně věnoval zpěvu své dcery, která podle jeho názoru svým výkonem zdaleka předčila ostatní děti.

Všechny zpěváčky doprovázela na klavír nebo na kytaru sošná paní Betteová. Hayes sólové výstupy žáků vesměs protrpěl. Ani jedno z dětí nezpívalo vysloveně falešně, ani jedno z nich by ale určitě také neprošlo prvním kolem soutěže Amerika hledá superstar, přestože do nich usmívající se blažení rodiče vkládali tolik nadějí. Maren byla samozřejmě výjimka. Zpívala skvěle. Jako opravdová hvězda. Hayes si uvědomoval, že se od ostatních maminek a tatínků dmoucích se hrdostí moc neliší. Jeho dcerka ale měla na rozdíl od jejich ratolestí skutečný talent.

Musel přežít vystoupení tří chlapců a čtyř děvčat, než konečně předstoupila Maren s písní Toni Braxtonové. Hayes hrdě pozoroval svou dvanáctiletou holčičku, která píseň

odzpívala jako dokonalý profesionál. Blížila se do puberty, pořád ještě nosila rovnátka, už teď ale byla stejně krásná jako její matka. Jenže mnohem talentovanější.

Maren se pohupovala do rytmu, reflektory se odrážely od její čokoládové pleti. Rovné vlasy jí spadaly na záda, měla obrovské tmavě hnědé oči. Byla vysoká a štíhlá, stejně jako oba její rodiče. Nově nabyté křivky působily pořád spíše roztomile než sexy. Alespoň doufal.

Maren zazpívala soulovou verzi písničky „Unbreak my Heart“, která zaznamenala obrovský úspěch, pak přešla ke skladbě Whitney Houston „How will I know?“.

Na konci písničky Hayes vyskočil na nohy a freneticky se roztleskal. Po několika úklonách a krátkém poděkování od paní Betteové přispěchal Hayes k pódiu a předal dceři kytici, kterou po cestě koupil. Maren vzdychla dojetím, Delilah mu věnovala chladný, ale překvapený pohled.

„Výborně, zlatíčko! Úchvatný výkon. Teď už ale utíkej dolů, ať nám může zazpívat další.“

„No jasně,“ zamumlala jakási matka.

„Tati.“ Maren obrátila oči v sloup, triumfální úsměv jí ale ze rtů nezmizel. „Myslela jsem, že budeš v práci.“

„To jsem také byl.“

„Máma ale říkala, že nepřijdeš.“

Hayes zmrazil svou exmanželku pohledem, kterým jasně říkal: ‚Tohle už nikdy nedělej!‘ „Máma se spletla,“ poznamenal a sevřel dceru v pevném objetí.

„Jen jsem nechtěla, aby byla znovu zklamaná,“ řekla suše Delilah.

Hayes se ale její poznámkou nenechal vyprovokovat. Ne dnes. Ne tady. „No, tak nebyla. Co bys tomu řekla, Maren, kdybych vás obě pozval na pizzu?“

Předpokládal, že Delilah začne argumentovat, že už je příliš pozdě nebo že musí Maren napsat úkoly, překvapivě ale proti jeho návrhu nic nenamítala. Delilah dokázala být pořádná svině, na druhou stranu se snažila chránit Maren. Vždy to bývala neveselá, nespokojená a ubrblaná ženská, zároveň však vynikající matka.

A za to by jí měl být vděčný.

Jakmile vyšli z kostela, podíval se na telefon a zjistil, že na něm má nepřijatý hovor. Už už chtěl zavolat nazpátek, když zachytil exmanželčin významný pohled. „Jenom si poslechnu vzkazy," řekl, přešel ke svému autu a opřel se o jeho karoserii. „Sejdeme se u Dina."

„To určitě," poznamenala upjatě, zřejmě mu nevěřila ani slovo. Otočila se a odvedla pomalu Maren k bílému lexusu.

Na záznamníku našel vzkaz od Rivy Martinezové. Na stanici prý volal Donovan Caldwell a dožadoval se informací o vraždě dvojčat Springerových. Podle jeho slov má prý právo na nahlédnutí do spisů, protože policie „královsky podělala" vyšetřování smrti jeho dvou sester před dvanácti lety.

Hayes zavolal Martinezové zpět cestou k restauraci U Dina. „Myslím, že bys měla pana Caldwella odkázat na našeho tiskového mluvčího," navrhl.

„To jsem mu poradila a on mi řekl, ať se jdu bodnout," informovala Hayese Martinezová. „Nějak se dozvěděl, že je Bentz ve městě. Četl snad někde, že skočil z mola v Santa Monice. Na každý pád, Caldwell lační po krvi. Chtěl by mluvit s Bentzem, Bledsoem a Trinidadem. Zkrátka s kýmkoliv, kdo se nějak podílel na vyšetřování vraždy jeho sester. Jestli chceš slyšet můj názor, Caldwell je magor."

„Co čekáš? Přišel o půlku rodiny a my jsme ten případ zpackali."

„Sakra, Hayesi, poslouchej se chvíli. My jsme to nezpackali. Jen jsme to nevyřešili. Zatím."

Měla pochopitelně pravdu. Hayes se zběžně podíval na hodinky. „Zavolám mu. Jenom nemůžu právě teď."

„Nedělej si s ním starosti, já se o něj postarám. Jenom jsem si myslela, že bys o tom měl vědět."

„A za to ti děkuju." Hayes ukončil hovor a pokusil se rychle vytěsnit všechny nepříjemné pracovní myšlenky. Nyní by se měl zaobírat mnohem naléhavějším problémem: má si dát pizzu s papričkami, nebo radši se salámem…? Bude se také muset mít na pozoru, aby bez úhony prokličkoval verbálním minovým polem, které ho čekalo následující dvě hodiny při konverzaci s Delilah.

Bentz se ocitl ve slepé uličce.

Ramona Salazarová mu nakonec příliš informací neposkytla. Pořád nemohl najít žádnou souvislost mezi ní a Jennifer. Natáhl se na svou nevzhlednou postel, namířil dálkovým ovladačem na televizi a zapnul zpravodajský kanál. Znovu se tak podíval na záběry z domu Shany McIntyreové: na sanitku, jak zastavuje před domem, na letecké záběry bazénu, kde se našlo tělo, na snímek McIntyreové zaživa. Bentz se na lůžku otočil s nepříjemným pocitem viny v duši. Kdyby nepřijel do L. A., žila by ještě? Nebo si ji vrah vybral jen náhodou?

Tomu ale nevěřil ani na vteřinu.

Zavolal své dceři a nechal jí vzkaz na záznamníku. Kristi mu ale do pěti minut zatelefonovala nazpět.

„Ahoj, tati, co se děje?“ zeptala se.

Bentz se nemohl ubránit úsměvu, když si vybavil její tvář, stejně krásnou, jakou měla její matka. Vstal z postele a přešel k oknu. „Ale nic, volám ti jen tak.“ Zadíval se skrz žaluzie na parkoviště, na které už padla tma. Jen velký neon nad vchodem do motelu osvětloval asfaltovou plochu.

„Jsi pořád v L. A.? Pořád ještě pracuješ na tom případu, který s mámou nemá nic společného?“ Nemohl si nepovšimnout notné dávky sarkasmu v jejím hlase. „Víš, tati, opravdu mi přijde trochu zvláštní, že mi nemůžeš říct, co se děje. Vůbec se mi to nelíbí.“

Teď už se nemohl vymlouvat. Kristi byla příliš chytrá a jemu se příčilo ji nadále obelhávat. „Dobře, máš pravdu. Hledám informace o její smrti.“ Sáhl po dálkovém ovladači a ztlumil sportovní zprávy. Basketbaloví hráči i nadále skákali po palubovce jako čertíci na pérku, ale tentokrát naprosto bezhlučně.

„A to jako proč?“ zeptala se udiveně Kristi. „Proč tyhle informace sháníš?“

„Protože si už nejsem zcela jistý, jestli tvoje máma spáchala sebevraždu. Bojím se, že jí někdo pomohl.“

Sluchátko na chvilku oněmělo. Kristi, která obvykle mluvila o překot, dokonce mu většinou skákala do řeči, nyní mlčela. „A proč si to myslíš?“

„To je dlouhá historie.“

„Zabralo by to pět minut, nebo pět hodin?“ zeptala se právě ve chvíli, kdy televize zablikala. „No tak, tati, potřebuju to vědět.“

„OK, máš pravdu. Tohle bys asi opravdu vědět měla.“

„Konečně!“

„Abych pravdu řekl, nejsem si už ani stoprocentně jistý, že tvá matka doopravdy zemřela.“

„Cože? Mluvíš vážně?“ V jejím hlase jasně rozeznal známky paniky. „Děsíš mě!“

Bentz se jí ani nedivil. Přece jen měl dobrý důvod, proč své dceři nechtěl nic říkat.

„Proboha živého! Jak to myslíš, nezemřela? Co se sakra děje?“

Všechno jí popsal. Začal úmrtním oznámením a fotografiemi, nevynechal ale ani „zjevení“ Jennifer nebo její dvojnice. Své vyprávění zakončil skokem do santamonického zálivu a smrtí Shany McIntyreové. „Tak proto jsem v L. A.“

„Nemůžu tomu uvěřit,“ zašeptala zjevně otřesena. „Chci říct, máma přece zemřela, nebo ne? Ty to víš. Tohle už jsme přece jednou řešili. Myslela jsem, že máš jen halucinace po práškách. Ale no tak! Kdyby žila, určitě by nás kontaktovala. Nebo alespoň mě. A jestli si myslíš, že vidíš ducha… To bych asi pochopila,“ připustila váhavě. „Do tebe bych to nikdy neřekla, ale já sama jsem viděla věci, které si neumím nijak racionálně vysvětlit. Občas spatřím člověka úplně bez barvy, a ten pak zemře. To je pěkně ulítlá vlastnost, to ti povím. A Olivia, ta se zase dívala očima sériového vraha, takže… Myslím si zkrátka, že jenom proto, že jsi viděl mámu, nebo se domníváš, že jsi ji viděl, ji ještě nemusíme považovat za živou.“ Nadechla se a Bentz si představil, jak si právě odhrnuje vlasy z očí. „Nemůžu tomu prostě uvěřit.“

„A tohle chci právě vyšetřit. Někdo chtěl, abych přijel do L. A. Ušil tu na mě nějakou boudu.“

„Proč?“

„To já právě nevím.“

„Upřímně, vůbec se mi to nelíbí.“

Usmál se. „Tak to jsme dva.“

„Doufám, že tam nevystupuješ jako nějaký osamělý mstitel. Řekni mi, že ti tam někdo pomáhá.“

Ještě nikdy v životě se necítil tak osamoceně, nechtěl to ale Kristi přiznat. Už tak ji dost zatížil tolika závažnými informacemi. Neviděl jediný důvod, proč ji ještě dál strašit. „Jasně. Spolupracuju s Montoyou v New Orleansu a tady mám pořád spoustu dobrých kamarádů.“ Posadil se na okraj postele. Nevšímal si televize ani faktu, že tohle místo pomalu, ale jistě začíná z duše nenávidět. Čtyři holé stěny maličkého motelového pokoje ho mezi sebou svíraly a stýskalo se mu po dceři. Stýskalo se mu po manželce.

„Jaké? Jaké kamarády tam máš?“ zeptala se. Byla dost stará na to, aby si pamatovala, za jakých okolností opouštěli Los Angeles. Upřímně pochybovala, že by se k jejímu otci ještě někdo v L. A. hlásil.

„Tak třeba Jonas Hayes. Pamatuješ si na něj?“

„Ne.“

„Tak ten mi kryje záda.“

„Nevím, jestli ti mám věřit. Předpokládám, že Olivia o tom ví.“

Poškrábal se na zátylku. „Ehm, ano.“

„Takže se tvoje dcera vždycky všechno dozví jako poslední.“

„To jsem neřekl.“

„Ale já ano,“ opáčila popuzeně.

Opravdu se naštvala. A s tím Bentz nic nenadělal.

„Takže proto voláš?“ zeptala se Kristi zklamaně. „Potřebuješ pomoc s případem?“

Cítil, jak ho skrz sluchátko spalují paprsky hněvu. „Chtěl jsem se jen zeptat, jestli si nevzpomínáš, že by se máma někdy zmiňovala o Ramoně Salazarové.“

„Ramoně jak? Salazarové?“ opakovala rezignovaně. „Ne. Nikoho takového neznám.“

„A co Phyllis?“

„Myslíš tu astroložku?“

„Ty o ní víš?“ Bentz ztuhl.

„Jasně. Jednou jsem jí dokonce volala, ale máma mě přistihla a strašně mi vynadala. Říkala, že by ses zlobil. Máma

mi pak nařídila, abych o tom s nikým nemluvila. Mělo to být naše tajemství. Mluvila o tom dost melodramaticky, ostatně sám víš, jaká byla.“

Zjevně ne.

„Kristepane, skoro všechno jsem o ní už zapomněla.“

Bentz si v duchu vlepil pořádnou facku. Jistěže Kristi věděla o Jennifer věci, o nichž on sám neměl jediné tušení. Montoya se přece zmiňoval o ženě jménem Phyllis Terrapinová. „A jaká byla? Myslím ta astroložka?“

„Ale, taková normální ženská, trochu mi připomínala mámu. Měla podobný účes. Viděla jsem ji ale jenom párkrát, když mě máma vyzvedávala ze školky.“ Kristi se usmála. „V duchu jsem jí říkala ‚Želva‘. Měla totiž takový krátký krk, velké brýle… Mámě to ale nijak srandovní nepřišlo. Máma měla smysl pro humor. Ale ne, pokud jsem si dělala legraci z astrologie.“

„Jasně,“ zamumlal. Kolik tajemství spolu ještě matka s dcerou sdílely? Tajemství, o nichž neměl nejmenšího tušení?

Chvíli si spolu ještě povídali, ale Kristi už mu o „Želvě“ Phyllis nedokázala říct nic bližšího. „Ozvu se ti zase za pár dní,“ slíbil a ukončil hovor. „Takže Želva Phyllis,“ zašeptal zamyšleně. Třeba to nic neznamená, rozhodně si to ale ověří.

Vstal a protáhl se. Jeho zrak spočinul na obalu od Kaliforňana ležícím na stolku. Posbíral popadanou vadnoucí zeleninu a zvlhlá rajčata, hodil je do papíru, který pak zmačkal do kuličky a vyhodil do koše. Pak si ke stolu opět přistavil židli, položil si notebook na stehna a otočil se tak, aby si mohl paty opřít o postel. Takhle mohl surfovat na internetu a zároveň sledovat nejnovější zprávy.

Do vyhledávače právě zadal jméno Phyllis, když se mu opět rozezněl telefon.

Na displeji se objevilo jméno L. Newellová. Cože? Lorraine? Nevlastní sestra Jennifer?

Okamžitě hovor přijal. „Bentz.“

„Uch, ahoj, tady Lorraine.“ Působila nervózně. Nemohla dýchat. Co se jí stalo? „Já… Já myslím, že bys měl něco vědět… Proboha…“

„Co?“ ptal se dychtivě. Všechny smysly měl rázem v pohotovosti, do mysli se mu vetřel zvláštní pocit.

„Viděla jsem ji! Viděla jsem Jennifer.“

Bentz spustil nohy na podlahu a položil notebook na stůl. „Cože?“

„Říkám, že jsem…“

„Ano, rozuměl jsem. Ale kde? A kdy?“ Nemohl uvěřit vlastním uším. Srdce mu bilo jak kostelní zvon, žilami mu proudily litry adrenalinu. Svíral telefon, jako by šlo o záchranný kruh na potápějící se lodi.

„Jen před několika minutami. Tady. Přímo tady, na ulici. V Torrance,“ řekla rozechvělým hlasem. Musela být vyděšena k smrti. „Jela… Jela v šedivém autě.“

Skutečně? Bentz už volnou rukou sahal po peněžence a klíčích.

„Myslím, že nečekala, že se budu dívat z okna.“

„Viděla tě?“

„Spíše ne.“

„Počkej. Takže tys viděla ženu, která vypadala jako Jennifer, jak sedí v šedém autě.“ Znovu se podíval skrz žaluzie na parkoviště motelu osvětlené jen neonem nad vstupem. Něco tu nesedělo.

„Jo.“

„A jak jsi ji mohla v téhle tmě vidět?“

„Ech… pod lampou! Zastavila pod pouliční lampou, pak se podívala na dům. Přímo na mě!“

„Je tam ještě?“

„Nevím. Projela pomaličku kolem postranní ulice, jsou to teprve tak tři, čtyři minuty. Já se tak bojím, Ricku. Je mrtvá. Je přece mrtvá!“ Lorraininým hlasem zmítala panika. „Nevěděla jsem, co mám dělat. Tak mě napadlo, že ti zavolám.“

„Budu tam za půl hodiny. Nikam nechoď.“

Ukončil hovor, připevnil si pod rameno kožené pouzdro s pistolí, hodil na sebe bundu a obul se. V mobilu už mu pomalu docházela baterka, přesto si ho vsunul do kapsy. Spolu se svým policejním odznakem. Zatnul zuby, aby vydržel ukrutnou bolest v noze, a vyrazil z pokoje. Jakmile dosedl do auta, zapnul motor a smykem opustil parkoviště.

Konečně taky někdo jiný viděl Jennifer, nebo alespoň ženu, která se za ni vydávala. Konečně!

Jakmile se ocitl na ulici, která mířila k 405., zavolal Hayesovi.

Jeho hovor byl ale okamžitě přesměrován do hlasové schránky. Nechal mu alespoň vzkaz.

Konečně se dostal na dálnici, kde dupl na plyn a o několik desítek kilometrů v hodině překročil rychlost. Byla jasná noc a kdesi nad milionem světel Los Angeles zářily hvězdy. Viděl i měsíc a blikající majáček letadla, jeho mysl se ale plně věnovala telefonickému rozhovoru s Lorraine.

Je to vůbec možné?

Ukázala se Jennifer naschvál? Nebo sledovala Lorrainin dům?

Nebo Lorraine jen straší ve věži?

Představuje si věci, které nejsou?

Stejně jako ty? Ručička na tachometru se blížila ke stočtyřicítce.

Právě když prosvištěl okolo rudého BMW, napadla ho další myšlenka. „Zatraceně!“ Shana je mrtvá. Vyhlíží si snad „Jennifer“ další oběť? Tahle myšlenka ho zasáhla jako rána perlíkem do obličeje. Hledá snad vražedkyni? Žaludek se mu zkroutil bolestnou představou, ještě zrychlil. Začal předjíždět dlouhý tahač s cisternou mléka, z něhož se valil hustý dým. V tu chvíli se ale kolem nich prohnal ještě jakýsi idiot na motorce, proti kterému on i náklaďák stáli na místě. Ten blázen musel jet minimálně dvě stě kilometrů v hodině, a to v husté dopravě. *Idiot.*

Minuty odbíjely. Bentz silou vůle nutil telefon, aby konečně zazvonil. Za každou cenu musí mluvit s Hayesem. Nebo alespoň s někým jiným z oddělení. Konečně zahlédl svůj výjezd. Předjela ho jakási dívka v hondě, co během řízení psala esemesku. Sotva ji zahlédl.

Bentz netušil, jestli je život Lorraine v ohrožení. Nevěděl ani, co tohle „zjevení“ Jennifer znamená, tušil ale, že nic dobrého. Když se přibližoval ke sjezdu z dálnice, zpomalil a nechal Hayesovi na záznamníku další vzkaz, v němž ho žádal, aby mu okamžitě zavolal nazpátek.

Potřeboval jistotu. Potřeboval jistotu, že nepřichází o rozum. Že se nehoní za mrtvou ženou. A přesně tohle mu mohlo dopřát

i vidění Lorraine. Minimálně se mu podaří losangeleské policisty přesvědčit, že ji vystrašila, možná dokonce sledovala, žena, která se nápadně podobala Jennifer Bentzové.

„Zatraceně," zašeptal. Pomalu se šinul po sjezdu z dálnice, až musel zastavit na semaforu. Jakýsi muž v dlouhém kabátě, maskáčových kalhotách a klobouku s pérem vjel pomalu na přechod s přeplněným nákupním vozíkem. Bentz cítil, že ztrácí drahocenné vteřiny.

Po chvíli se muž konečně dostal na druhý chodník, na semaforu naskočila zelená a auta se opět dala do pohybu. Bentz šlápl na plyn, srdce mu bilo jako o závod. Blížila se chvíle, kdy se Jennifer bude moci podívat do očí.

Lorraine Newellová věděla, že zemře.

Rozechvělá sledovala svého vraha. Ženu, která jí jednou rukou držela telefon u ucha a druhou tiskla hlaveň pistole ke spánku. Žaluzie byly zataženy. Byly samy v obývacím pokoji. A ona musela zalhat Ricku Bentzovi. Prosila ho, aby přijel. Měla ho varovat, měla mu říct pravdu. Byla ale vyděšená. Tak strašně vyděšená. Jinak by ji tahle stvůra zabila.

Opatrně se podívala na ženu, která jí jen několik centimetrů u hlavy držela pistoli. Temný, smrtonosný kus železa.

„Jede sem," hlesla. Uvědomila si, že právě zaprodala člověka. Jak jen mohla být tak hloupá a pouštět sem tuhle ženskou, která si prý potřebovala zavolat odtahovou službu, ale vybil se jí mobil? Hrála si snad na samaritánku? Chtěla jen pomoci. Když pootevřela dveře a podávala jí svůj telefon, změnila se neznámá v démona. Rozkopla dveře, až praštily Lorraine do obličeje, vytáhla z bundy černou pistoli a zabořila jí hlaveň do žeber.

Jakmile ji vtlačila do domu, svázala Lorraine ruce za zády, pak jí přitiskla telefon k uchu a donutila ji přečíst vzkaz na papíře. Pokud to prý bude nutné, musí improvizovat.

A ona improvizovala.

Bože, netrestej mě, říkala si. Pro záchranu svého života by udělala všechno na světě. Jenže ani to jí nebylo nic platné. Teď už to věděla.

„Můžete… můžete odejít," řekla zoufale. Třásla se a silně potila po celém těle, útroby jí svírala hrůza. „Nikomu nic neřeknu. Přísahám. Až sem Bentz dorazí, řeknu mu, že to všechno byl jen žert."

„Je to žert," řekla žena tajemně.

„Prosím."

„Drž hubu."

Kdyby tak mohla utéct. Vykopnout útočnici zbraň z ruky. Na to už ale bylo příliš pozdě. Ani na okamžik nepochybovala, že by ji tahle zrůda bez váhání zastřelila.

Bez jediné známky slitování nebo soucitu zmačkala žena papír se vzkazem do kuličky a zastrčila ho do kapsy. Lorraine se jí zadívala do tváře, hledala v ní alespoň náznak citu, skulinu v té její ledové krustě. Výraz neznámé návštěvnice byl ale tvrdý jako kámen. Hlavní pistole Lorraine postrčila krátkou chodbičkou až do kuchyně.

Kde byla naprostá tma.

Bože.

Musí existovat způsob, jak se zachránit. Musí!

„Hni se!" přikázala jí žena a vrazila jí do zad hlaveň.

Lorraine se po tváři valily slzy. Srdce jí bušilo tak rychle, až dostala strach, že jí každou chvíli exploduje. V duchu odříkávala modlitbu, prosila Boha o slitování.

„Prosím. Nedělejte to," zašeptala. Celá se třásla strachy. Nechtěla zemřít. Ne teď a ne takovým způsobem. Je přece ještě tak mladá, *zbývá* jí tolik života. „Prosím," hlesla znovu. Zoufalství jí zlomilo hlas. „Nikomu nic neřeknu. Opravdu, věřte mi."

„Tiše. Všechno bude v pořádku." Útočnice jí pomalu přesunula chladivé ústí hlavně po zádech až k lebce.

Tam jej zastavila.

Kristeježíši!

V téhle strašlivé vteřině si Lorraine uvědomila, že je konec.

Nic, co by udělala nebo řekla, už odhodlání šílené vražedkyně nezmění.

Zavřela oči právě ve chvíli, kdy se ozval výstřel.

24

Něco se stalo.

Něco strašlivého.

Byl naprostý klid, ale Bentz cítil ve vzduchu tajemnou hrozbu. Když konečně dorazil před dům Lorraine, nikoho neviděl. Ani stříbrný chevrolet, ani žádné sousedy. Ulice byla liduprázdná. V tříposchoďovém domě sice svítila světla, okna ale byla zatemněna žaluziemi. Zatraceně! Neříkala snad Lorraine, že viděla Jennifer z okna? Když přistoupil ke dveřím, zjistil ke svému vlastnímu úděsu, že jsou otevřené.

Nechala mu je otevřené Lorraine?

Určitě ne. Když s ní mluvil, byla vyděšená k smrti. Všechny svaly v těle se mu napjaly. Zavolal: „Lorraine.“ Pomalu, tiše vytáhl z pouzdra pistoli. „Lorraine? Tady Rick Bentz.“

Ticho.

Pomalu a opatrně otevřel hlavní pistole dveře dokořán, a když nezaslechl žádný zvuk, vstoupil dovnitř. V obývacím pokoji svítila lampa. Na chodbě zaznamenal pohyb. Na chvilku ztuhl, ale pak si uvědomil, že se lekl vlastního odrazu v zrcadle. V místnosti nikdo nebyl. Na zeleném gauči ležela rozečtená knížka.

„Lorraine?“ zaposlouchal se, ale nic neslyšel.

Potichu prošel chodbou do zadní části domu. Vešel do prázdné jídelny, kde na stole ležela hromádka nepřečtené pošty. Pomalu se blížil ke kuchyni, když to ucítil.

Nezaměnitelný kovový pach krve.

Sevřel se mu žaludek.

Zhluboka se nadechl a vstoupil do dveří kuchyně. Zahlédl její nohu na podlaze za linkou. Na zemi ležela jedna její pantofle. Přistoupil blíž. Ležela tváří k podlaze, temeno hlavy jí zbarvila krev.

Lorraine.

V ústech pocítil hořkou pachuť žluči. Bentz rozsvítil a rychle se přesvědčil, že v kuchyni už nikdo další není. Pak poklekl k Lorraine. Věděl ale, že je mrtvá. Pokusil se nahmatat puls.

Bezúspěšně.

„Proboha.“ Tohle byla jeho chyba. Věděl to. „Ty šmejde.“ Vytáhl z kapsy telefon a zavolal na policii. Udal dispečerovi své jméno a všechny důležité informace.

Kdo mohl tohle Lorraine udělat?

Stejná osoba, která zabila i Shanu McIntyreovou. Bezpochyby. A nabízelo se jediné spojení: Rick Bentz.

To on byl příčinou jejich smrti. Katalyzátorem. „Jennifer“ se Lorraine ukázala, protože věděla, že mu ihned zavolá. Pak, když mu o svém vidění Lorraine řekla, ji „Jennifer“ chladnokrevně zabila. Možná ho teď dokonce pozoruje a užívá si show.

Šílená bestie!

Ačkoliv cítil, že už je tam sám a že k vraždě došlo mnohem dříve, nemohl si být jistý. Zvedl se a prohlédl zbytek domu. Pohyboval se pomalu, dával si pozor, aby neporušil žádný případný otisk prstu nebo důkaz, který mohl vrah na místě nechat. Podíval se do všech místností, zkontroloval i zadní východ. Pachatel ale už z místa činu zmizel. Pochopitelně. Bentz se znovu pokusil zavolat Hayesovi a nechal mu další vzkaz. Už třetí za jedinou hodinu. Pak se vrátil do obývacího pokoje. Místností zaznělo hlasité, nadpozemské zavřeštění.

Bentz okamžitě skočil za zeď v chodbě. Když po chvilce opět nahlédl do obývacího pokoje, spatřil jen obrovskou šedou kočku, jak proběhla za gaučem a skočila na křeslo. Uvelebila se na polštářcích, zamňoukala a zabodla do něj své zlatozelené oči.

Bentzův zrychlený tep trochu zpomalil. Úplně zapomněl, že Lorraine vždy chovala kočky. Když ji ale navštívil, nikde ji neviděl.

Uvnitř celý rozechvělý a zápasící s touhou zapálit si se rozhodl, že počká na policisty raději venku. Vyšel na verandu k citrusu. Noha ho bolela jako čert. Ve snaze uklidnit se poslouchal zvuky noci. Bzučení hmyzu a štěkání psa rozčísl v dálce ostrý jekot policejní sirény. No konečně! Odhrnul si vlasy

z čela. Povšiml si, že ho z jednoho domu v sousedství pozoruje skrz žaluzie jakýsi muž.

Show teprve začne, pomyslel si. Kolem domu se přehnal běžec. Bentz ho sledoval pohledem. Byla to štíhlá žena, nebo snad muž? Tak či tak, na sobě měla baseballovou čepici a tmavé oblečení bez reflexních prvků. Podívala se na něj, byla ale příliš daleko, než aby poznal její rysy.

Zdála se mu ale nějak povědomá.

Cože? Tohle pomyšlení mu zmrazilo krev v žilách. *Povědomá? Copak už ses nadobro zbláznil? Vždyť ani nevíš, jakého byl ten běžec pohlaví! Prober se, Bentzi, a rychle zjisti, kdo zabil Lorraine, než zemře další člověk, kterého ses vyptával na Jennifer. Mysli, zatraceně. Nezapomeň, že budeš muset odpovědět na spoustu otázek.*

Bentz pozoroval, jak běžkyně zabočila do postranní uličky. Možná viděla stříbrnou impalu. „Hej!“ zavolal na ni, ale byla už příliš daleko. S poraněnou nohou ji nikdy nechytí a autem za ní odjet nemůže. Rozhodně ne poté, co zavolal poldy, kteří, alespoň podle zvuku sirén, dorazí do třiceti vteřin.

Zapomeň prozatím na běžkyni.

Bentz si vymazal její obrázek z hlavy a zamířil k chodníku. Pořád se ale nemohl zbavit obrovské chuti na cigaretu, případně na pořádný doušek whisky.

Proč mu vlastně Lorraine volala?

Opravdu viděla Jennifer?

Nebo to celé byla bouda?

Díval se dolů temnou ulicí směrem, kam zmizela tajemná běžkyně, když se zpoza rohu vyřítilo policejní auto.

Kdo zabil Lorraine?

Jennifer?

Bentz věděl s naprostou jistotou, že smrt Shany McIntyreové přímo souvisí s vraždou Lorraine Newellové. Obě ženy zemřely, protože se kamarádily s jeho exmanželkou. Obě ženy zemřely kvůli němu. Protože s ním mluvily. Pocit viny mu vyrazil dech. Kdyby jim nevolal, kdyby se neukázal u jejich dveří, možná by Shana s Lorraine ještě žily.

Když auto se zakvílením zastavilo u chodníku, vyběhli z něj dva strážníci torranské policie a zamířili přímo k němu.

„Vy jste Bentz?“ zeptal se řidič, mladý policista s vytaženou pistolí. Sevřel pevně rty a přimhouřil oči, z nichž podezřívavost doslova sálala.

„Jo. Jsem taky policajt. Z New Orleansu. Zbraň mám v pouzdře pod ramenem, odznak v peněžence.“

„Co se tu stalo?“ zeptal se druhý policista. Žena se stejně nedůvěřivým pohledem jako její parťák. Pistolí mu mířila přímo na srdce.

„Oběť střelby. Podle všeho vražda.“ Tato slova opouštěla Bentzova ústa s profesionální lehkostí. *Najednou jsi tak chladný,* pomyslel si Bentz. *Ale ty jsi ji znal. Tu ženu jsi znalí* „Volala mi… Vyděsilo ji něco, co viděla z okna. Před chvílí jsem dorazil a našel ji mrtvou.“

„Oběť je uvnitř?“

„Jo. V kuchyni. V zadní části domu. Nikdo jiný tam není, teda kromě kočky.“

„Jdu tam,“ prohlásila policistka a zamířila ke dveřím, když se v dálce ozvala siréna druhého vozu.

Na verandě domu přes ulici se objevil postarší obézní muž v županu, aby se podíval, co se děje. Strážník z prvního vozu stále držel Bentze na mušce.

„Ani hnout,“ přikázal mu. Hlaveň pistole se ani nepohnula. „Dokud nezjistíme, co se nahoře stalo, nebudete ani dýchat, jasné?“

Olivia vypnula televizi, uvelebila se na pohovku a zapískala na psa. Dnes zůstala vzhůru déle než obvykle, chtěla totiž dokoukat konec romantické komedie, kterou viděla naposledy před dvaceti lety.

V koupelně se převlékla do noční košile a chvíli se prohlížela ve vysokém zrcadle. Žádné známky těhotenství na sobě ale nepozorovala. Přemýšlela, jak moc se jí stýská po manželovi. Vracela se právě do postele, když se rozezněl telefon. „Kdo to sakra může být?“ zeptala se Chlupáče, který se už nemohl dočkat, až skočí do postele ke své paničce. „Takhle pozdě může volat jen někdo ze západního pobřeží.“

Displej ale hlásal neznámé číslo. Sevřel se jí žaludek. „Haló?“

Nikdo se však neozýval. Olivia pocítila opět záchvěv strachu, stejně jako pokaždé, když Rick odjel k nějakému nebezpečnému případu. „Haló?“

„Žene se do problémů,“ oznámil jí chraplavý ženský hlas*

Olivii vstaly vlasy na hlavě. Na okamžik nebyla schopna slova.

„Nevinní lidé umírají,“ informovala ji neznámá.

„Cože? Co prosím?“ Srdce se jí rozbušilo, dlaně zvlhly. Okamžitě jí došlo, že jde o tutéž ženu, která jí volala už před několika dny. Ženu, která se ji snaží vyděsit.

„Právě došlo k další vraždě.“ Její hlas přešel do sotva slyšitelného šepotu.

„Ne!“ vykřikla. Útroby jí sevřela ledová ruka strachu. Rick? Stalo se snad něco Rickovi? Pro lásku boží, co to ta mrcha povídá? Ne, ne… Jistě mluví o Shaně McIntyreové. Určitě. „Kdo je tam?“ zeptala se Olivia. Její strach se pomalu měnil ve vztek.

„Zkus hádat,“ vybídl ji chraplavý hlas. „Nebo se zeptej svého muže, Ricko už bude vědět.“

„Kdo že už bude vědět?“

Ze sluchátka se ale ozval už jen dutý, prázdný smích.

Jennifer! Rickova první žena!

„Proč tohle děláte?“

Cvak.

Telefon jí v ruce ohluchl. Olivia cítila, jak se uvnitř celá třese. Ne strachem, ale vztekem. Pomyšlení, že někdo ušil boudu na jejího manžela a má dokonce tu drzost volat jí domů, ji rozzuřilo. „Ty blbá krávo,“ zašeptala. Nejraději by si to s tou mrchou vyřídila osobně. Naštvaně praštila telefonem.

Vzápětí ho znovu zvedla a chtěla vytočit Rickovo číslo. Na poslední chvíli si to ale rozmyslela. Tohle přesně neznámá žena chce. Chce, aby Rickovi zavolala. Jak že mu říkávala Jennifer? *Ricko?* Chce, aby sehrála roli slabé vystrašené ženušky.

To ani náhodou!

Tohle potěšení jí rozhodně nedopřeje.

Nehnutě seděla na posteli. Hned zítra se spojí se svým operátorem. Třeba jí bude moci poskytnout nějaké informace. Jestli ta svině znovu zatelefonuje, pořádně se do ní obuje.

„Už toho nech," vydala mumlavě rozkaz. Ale nevěděla přesně komu. Zda sobě, nebo své trýznitelce.

Pro jistotu ale sestoupila do přízemí a zkontrolovala všechny zámky a okna. Bylo to sice naivní gesto, cítila se pak ale mnohem lépe. Když se ujistila, že se do domu nikdo nemůže dostat, vystoupala po příkrém schodišti zpátky do ložnice. Obvykle ji sdílela s Rickem.

I zde dokonce zavřela okno, což neudělala už hodně dlouho. Připadala si ale, jako by přistoupila na hru té pomatené ženské. A to ji štvalo. Do pokoje přestal proudit svěží vzduch z močálů, nedoléhal k ní lehký šum topolů, dovnitř už nepronikala opojná vůně magnolií. Neslyšela už ani uklidňující cvrlikání cvrčků, ani skřehotání žab.

Rozzlobená, že mění své návyky jen kvůli nějaké psychopatce, opět ulehla do postele. Chlupáč na žádné pozvání nečekal a skočil za ní. V další vteřině se už zavrtal pod peřinu a nalepil se bokem přímo na Olivii. „To je hodný pejsek," pochválila ho nepřítomně a podrbala po chlupaté hlavičce. Pes rozkošnicky zamručel, Olivia se však ani neusmála. Cítila se frustrovaně. Znovu začala vážně zvažovat, že odletí do Kalifornie a informuje Ricka o svém těhotenství.

Odloučení ji už unavovalo.

Už nemohla dále držet své tajemství.

Možná by mohla odletět už zítra. Nebo alespoň v několika nejbližších dnech.

Naklepala si polštář a rozhodla se, že hned příští den si koupí letenku. Pojede do L. A. a uvidí se konečně se svým mužem. Ať se mu to bude líbit nebo ne. Právě v tom přece spočívá síla manželství, nebo ne? V propojení. V komunikaci. V důvěře. Dobrý bože… ztrácela ho. Cítila to v prázdnotě jejich potemnělé ložnice.

Rozhodla se ale, že se nevzdá bez boje.

Zavřela oči. Už upadala do milosrdných hlubin spánku, když se znovu rozezněl telefon.

„Zatrace…"

Olivia se v duchu připravila na další útočný telefonát a otráveně zvedla mobil z nočního stolku. „Nech mě na pokoji," štěkla do mikrofonu.

„Taky tě miluju," ozval se ve sluchátku Bentz.

Při zvuku jeho teplého hlasu se jí rázem rozbušilo srdce a vyschlo v krku. Tolik jí chyběl! „Ahoj," zašeptala. V očích se jí objevily slzy. Bože, chová se jak malá holka. Slzy? Za to můžou hormony. Bezpochyby. Byla tak strašně ráda, že ho slyší. Odkašlala si a posadila se. „Stalo se něco?" zeptala se.

„Dá se to tak říct."

Srdce jí rázem zkamenělo.

„Jsem na policejní stanici v Torrance."

„V Torrance?"

„Jo. Myslel jsem, že bys o tom měla vědět. Chtěl jsem ti to říct osobně."

„Říct co?" zeptala se vyděšeně.

„Ech, Oli, je to trochu složitější," řekl unaveným hlasem. „Telefonovala mi Lorraine, že prý viděla nevlastní sestru z okna. Jel jsem ihned za ní, ale když jsem k ní přijel, našel jsem ji mrtvou. Lorraine někdo zavraždil."

„Proboha," zašeptala Olivia. Jednou rukou si tiskla telefon k uchu, druhou se chytila peřiny. Tohle nemůže být pravda. Nemůže! „Jennifer?" zeptala se, ačkoliv cítila, že ji pravda udeřila do žaludku jako železná pěst. Za tou vraždou stála Jennifer Bentzová. Ať už opravdová nebo jen vysněná, duch či člověk.

„Kdoví?" Vylíčil Olivii události předchozího večera. Její vnitřnosti svíral mrazivý chlad. Snažila se koncentrovat, ale připadala si, jako by jí břicho drtil obrovský svěrák. I když už je to dlouho, co viděla svět očima zločince, stále pociťovala dotyk hrůzy, kdykoliv pomyslela na vraždu nějaké ženy a na to, jaké utrpení musela prožít.

Rick jí také sdělil, že z L. A. přijel i jeho přítel Jonas Hayes a vyslyšel Bentzovy stížnosti. Vzali mu zbraň a odvedli ho do výslechové místnosti. V této roli se ocitl poprvé v životě.

Torranská policie jeho příběhu uvěřila, ačkoliv ve vzduchu zůstala viset spousta otázek. Během jednoho týdne navštívil Shanu i Lorraine a obě pak byly zavražděny. Bentz se tedy stal, z celkem pochopitelných důvodů, jedním z podezřelých.

Olivia se cítila, jako by měla každou chvílí omdlít.

„… trvalo to celé hodiny," řekl. V jeho hlase cítila nervozitu a vztek, který se mu jen stěží podařilo ovládat. „Teprve pak se mi podařilo vysvětlit jim celou tu záležitost s Jennifer, a že mě někdo nalákal do L. A., patrně vrah. Na každý pád, pořád jsem jen záminka nebo dokonce motiv pro pachatelovy činy."

„Počkej. Tvrdíš, že Jennifer, nebo ta ženská, co si na ni hraje, zabíjí lidi a chce, aby to vypadalo, že za jejich smrt můžeš ty?"

„Tak nějak."

„Proboha, Ricku, tohle není jen nepravděpodobné, to je úplně ujeté!"

„Souhlasím. Navíc by k tomu potřebovala roky příprav a obrovské štěstí." Odmlčel se, jako by si ještě cosi promýšlel. „Podívej, chtěl jsem jenom, aby ses o tom dozvěděla ode mě a ne třeba ze zpráv. Jakmile si novináři spojí vraždu Shany a Lorraine s mojí osobou, to se teprve začnou dít věci…," zaváhal. Olivia si představila, jak si frustrovaně volnou rukou pročísl vlasy, mračí se a rty tiskne k sobě.

„Jsem ráda, že jsi zavolal. Dělala jsem si starosti."

„Tak proto ses představila tak divně, když jsi hovor přijala?"

„Počkej, cože? Jak jsem se představila?" zeptala se.

„Zněla jsi, jako bys na někoho byla naštvaná. Stalo se něco?"

Chtěla před ním podivný telefonát utajit, nerada by mu přidělávala starosti. Když už se ale zeptal, nebude mu lhát. „No, víš, ty nejsi první, kdo mi dneska volal."

„Ne?"

Nejraději by mu zalhala. Poslední věcí, kterou momentálně potřeboval, byl další stres. Už tak se cítila dost provinile kvůli zatajenému těhotenství. Další tajemství by jejich relativně křehký vztah nemusel unést. „Před tebou se mi ozvala i moje oblíbená šílená telefonistka."

„Kdo?" Jeho hlas zněl najednou vážně.

„To nevím."

„Stejná žena jako předtím?"

„Asi ano. Na telefonu se nezobrazilo její číslo a nepředstavila se."

„Zatraceně, Oli. Nemůžeš tam zůstat. Alespoň ne sama."

„Počkej, tohle je můj domov. Navíc Chlupáč…“

„… je hlídač na nic,“ dokončil za ni větu Bentz. „O tomhle jsme už mluvili. Jedu ihned domů. Nebo spíš zítra. Podívej se, tady umírají lidé. Vůbec se mi nelíbí představa, že jsi doma sama.“

„Ty vraždy se staly v Kalifornii, a to je, pokud se nepletu, dobré dva tisíce kilometrů odsud. Zločinec z L. A. mě přece neohrožuje v New Orleansu.“

„Stačí nasednout do letadla.“

„Ano, ale ty jsi v L. A. Proč by jezdila sem?“

„Hmmm.“ Váhal. Patrně nad jejími slovy přemýšlel.

Olivia se natáhla, nahmatala vypínač a zapnula lampičku. Chlupáč vystrčil zpod deky vlhký čumák a podíval se na ni.

„Co ti tedy řekla?“ zeptal se Bentz.

„Říkala: ‚Žene se do problémů.‘ Asi myslela tebe, protože říkala Ricko. Pak mi řekla o té další vraždě. Domnívala jsem se, že mluvila o Shaně.“

„Asi ne. Nejspíš se chtěla pochlubit, že zabila Lorraine. Zatraceně! Nechápu, proč to všechno dělá.“

„To neví nikdo, ale ty to zjistíš. Když po něčem jdeš, stává se z tebe buldok.“

„V kolik ti volala?“

„Uf, někdy po půlnoci. Odhaduji kolem čtvrt na jednu. Zůstala jsem dnes déle vzhůru, dívala jsem se na film. Počkej, zjistím to přesně.“ Zmáčkla na klávesnici telefonu několik tlačítek, aby zjistila přesný čas předposledního příchozího hovoru, pak si přístroj opět přiložila k uchu. „Takže, bylo to v nula dvacet dva, právě jsem si šla lehnout. Hovor trval krátce, jen osmadvacet vteřin. Ráno chci zavolat svému operátorovi, aby mi řekli, kdo mi telefonoval. I když si přál zůstat utajen.“

„Výborný nápad. Stejně si ale myslím, že bys měla odjet.“

„Dnes už je pozdě. Zkontrolovala jsem zámky i všechna okna. Navíc, ten vrah je v Kalifornii, to ty by ses měl bát.“

„V šatníku mám schovanou pistoli.“

„Já vím.“

„Vezmi si ji a dej si ji do nočního stolku.“

„Ricku…,“ protestovala. „Vždyť já ani nevím, jak se z ní střílí.“

„Na tom není nic těžkého. Zamíříš a střílíš.“

„Jasně. Předtím ji ale ještě musím odjistit.“

„Tak vidíš, že s ní umíš zacházet.“

„Ale…“

„Prostě si ji tam dej. Alespoň do té doby, než se vrátím.“

„A to bude kdy?“

„Brzy,“ slíbil přesvědčivě.

„OK. Dobře. Máme si o čem povídat.“

„Já vím.“ Zaváhal. „Dej na sebe pozor, Oli. Miluju tě.“

Náhlým steskem se jí sevřel žaludek. Do očí jí opět vstoupily slzy. „Taky tě miluju. To ty na sebe dej pozor.“

Ukončila hovor a zadívala se na strop. Možná ho měla zkusit přemluvit, aby to své pátrání hodil za hlavu a vrátil se k ní. On by ale stejně nemohl. Ne teď, když někdo zavraždil ženy, se kterými jen pár dní předtím hovořil. Bohužel, prozatím musí v L. A. zůstat. Přála si navíc, aby dokončil, co v Kalifornii začal. Pak se vrátí a ona mu bude moci říct o dítěti. Dřív ne. Věděla, že kdyby se mu k těhotenství přiznala, vyrazil by do New Orleansu třeba i autostopem, kdyby už v letadle nesehnal místo. Do konce života by si ale vyčítal, že nezjistil, jak vlastně Jennifer skončila.

Zhasla lampičku.

Přála si, aby to už bylo jednou provždy pryč. Nikdy by nechtěla, aby Rick litoval, že opustil člověka v nouzi, aby ve slunné Kalifornii zanechal část své duše, své srdce, své sny.

Musela ho mít celého. Nemohla se o něj dělit. Nikdy by se nespokojila s tím, že zaujímá až druhé místo po jeho první manželce.

Jennifer.

„Táhni už k čertu,“ zašeptala do temné místnosti. Jakou roli vlastně jeho zesnulá exmanželka v celém případu hraje?

Otočila se na bok a zahleděla se oknem do inkoustové louisianské noci.

Tohle Rick bude muset dokončit. Bude muset poslat ducha Jennifer konečně na odpočinek.

Dříve, než zemře další člověk.

Dříve, než ho nadobro ztratí.

25

„Už jsem přece všechno vysvětlil poldům v Torrance," řekl Bentz Hayesovi, kterého vezl k Parkerovu centru, kde si jeho bývalý kolega zaparkoval své SUV.

Blížila se třetí hodina ranní. Bentz, unavený k smrti, jel nejdříve po Sepulvedské, pak odbočil na Stodesátou na sever. Navzdory tak pozdní hodině panoval na dálnici čilý ruch. Na mírně se svažující cestě se před nimi pohybovaly desítky rudých koncových světel.

Hayes přijel i s Rivou Martinezovou, která si ho dobírala, že si vypnul telefon v ten nejméně vhodný okamžik. „Lepší později než nikdy," řekl Bentz losangeleským policistům s vděčností, že se vůbec ozvali. Kdyby nepřijeli, nejspíš by ještě trčel na stanici v Torrance a potil se na extrémně nepohodlné židli ve vyšetřovací místnosti.

Naštěstí mu nenasadili pouta. Bentz předal svou zbraň policistům, kteří na místo dorazili jako první, a nechal se zatknout. Sledoval, jak strážníci narychlo označili okolí policejní páskou, prohledávali dům a vyslýchali sousedy rojící se na ulici.

Když se silnice zaplnila lidmi, změnila se její zasmušilá, temná atmosféra k nepoznání. Bentz dokonce pocítil nádech karnevalové nálady, jakou zaznamenal i na molu v Santa Monice. Místní se shlukovali pod lampami jen v županech, nočních košilích a trepkách na nohou a polohlasem si mezi sebou povídali. Někteří pokuřovali, skoro všichni nevěřícně kroutili hlavami. Smutně pozorovali příjezd sanitky a policistům nabízeli svá svědectví.

K Bentzovi se doneslo několik jejich poznámek o Lorraine.

„Taková skvělá žena," naříkala jakási postarší dáma.

„Máte naprostou pravdu. A jaká to byla výborná sousedka," přitakal muž, který bydlel hned vedle Lorraine. Velkými

kulatými brýlemi, bradkou a vážným výrazem Bentzovi připomínal sovu. „Nemohu uvěřit, že se někdo vloupal k ní do bytu. Vždyť je to taková klidná čtvrť. A bezpečná.“ Chlapík s brýlemi se odmlčel, když kolem nich projela nosítka s tělem zabaleným v igelitovém pytli. „Aspoň dosud.“

Policistům se se svým příspěvkem přihlásila i další žena. „Moc jsem ji neznala. Myslím ale, že byla vdaná.“ Představila se jako Gilda Millsová a žila tu prý už sedmadvacet let. Na hlavě jí trčel chomáč bílých vlasů, na sobě měla, ostatně jako většina ostatních, župan. Bojácně střelila pohledem k domu Lorraine, jako by v něm přebýval sám ďábel. „Ale nejsem si jistá.“ Gilda si přiložila kostnaté dlaně k ústům a pokračovala: „Neměla děti. Nebo o nich alespoň nikdy nemluvila. Měla prý nevlastní sestru, ale ta snad spáchala sebevraždu… Bože, už si ale nevzpomínám.“ Ustoupila z trávníku, jako by se bála, že ďábelské zlo může ulpět i na jejích pantoflích.

Bentz nelibě zavrčel, když si všiml, že se k domu blíží dodávka novinářů. Naštěstí jen o několik vteřin později dorazil i Hayes s Martinezovou. Vytáhlý sotva dvacetiletý reportér si psal poznámky a zjišťoval, co přesně se stalo, když si povšiml policistů z Los Angeles mimo svůj rajón. Bentz sledoval, jak se reportér bezúspěšně pokusil vytáhnout nějaké informace z Hayese. Byl však příliš unavený, než aby ho ta situace pobavila.

Hned poté převezli policisté Bentze na stanici, kde ve výslechové místnosti strávil dobré tři hodiny. Poručík mu vysvětlil, že si potřebují jen rychle zjistit fakta o něm, musí si prý ověřit, zda opravdu pracoval jako důstojník neworleanského policejního sboru a zda má právo nosit zbraň. Ačkoliv se k němu policisté chovali slušně a s respektem, nijak se mu nelíbilo, že musí sedět tam, kde obvykle sedávají podezřelí.

O tři hodiny později mu poručík oznámil, že je volný a že může konečně odejít. Taky už bylo načase, pomyslel si Bentz, když zasunul zbraň do pouzdra a podepsal několik dokumentů. Ve dvě ráno si už pak sedal za volant vozu, kde na sedadle spolujezdce čekal Hayes.

„Tak buď tak laskav a popiš mi to ještě jednou,“ vyzval ho Hayes a vrátil duchem nepřítomného Bentze zpět na potemnělou dálnici. Bentz otevřel okénko a vpustil dovnitř příjemný

chladivý větřík. Potřeboval se probrat. „Popiš mi, co se dnes vlastně stalo. Nejprve mi řekni fakta, pak svůj názor.“

„Nejdříve mi zavolala Lorraine Newellová, nevlastní sestra Jennifer.“ Bentze k smrti unavovalo vyprávět znovu tytéž informace. Musel ale využít toho, že mu Hayes naslouchá, proto se rozhodl všechno znovu povyprávět. Udělá cokoliv, aby Hayese získal na svou stranu.

Bentz soustředěně sledoval špinavým čelním sklem silnici před sebou a líčil parťákovi všechno od chvíle, kdy mu zavolala Lorraine, až do okamžiku, kdy našel její mrtvé tělo. Nevynechal dokonce ani fakt, že od té doby, co odjel na západní pobřeží, mívá Olivia podivné telefonáty. „Volá jí nějaká žena a odkazuje se na mě,“ vysvětloval Bentz. „Říká mi Ricko. Stejně mi říkala i Jennifer. Chce Olivii vyděsit.“

„A úspěšně?“

„To bych neřekl. Spíš ji naštvala.“

„Vidím, že sis vybral ženu podle svého gusta.“

„To tedy ano,“ souhlasil Bentz. „Dělá mi to ale starosti. Zavolám Montoyovi a poprosím ho, aby na ni občas dohlédl, dokud se nevrátím.“

„Asi ale nebude chtít, aby ji někdo hlídal.“

„To je mi jedno.“ Nic lepšího stejně dělat nemohl. Bohužel se mu ale zdálo, že i to je málo. Nikdy by si neodpustil, kdyby se Olivia do celé téhle záležitosti zapletla. Nikdy by si nepřestal vyčítat, kdyby svou ženu vystavil nebezpečí. Bentz přejel do pravého pruhu, protože se už pomalu blížil jejich sjezd z dálnice.

„Co ten běžec?“ Hayes se zadíval z okénka na světla centra Los Angeles, odkud se k nebi tyčily temné siluety mrakodrapů. „Myslíš, že jde o stejného chlapa, jakého jsi viděl na molu v Santa Monice?“

„Ten první byl muž, dnes jsem viděl ženu.“

„Jsi si tím tak jistý? Říkal jsi, že oba byli štíhlí a měli atletickou postavu. Oba měli na hlavě kšiltovku.“

Hayes měl pravdu. Ani jednou si navíc pohlavím tajemného běžce nebyl zcela jistý. „Víš, že máš možná pravdu?“

„Mám záznamy z webkamery na molu.“

Bentz po něm střelil pohledem a vjel do odbočovacího pruhu. „*Ty* je máš? A já ne? To já jsem o ně přece žádal.“

„Společnost, která ji provozuje, předala záznam místní policii. A ta zavolala mně.“

Bentz se zklamaně zeptal: „A viděl jsi něco zajímavého?“

„Ani stopa po nějaké ženě v červených šatech nebo dívce, která by alespoň částečně odpovídala popisu Jennifer. Ostatní přítomné jsme na záznamu bez problémů našli. Starší pán s cigaretou, kluk s holkou, kteří se celou dobu líbali, a pak toho běžce. Teď ale dobře poslouchej. Ten běžec nepokračoval dál, jak bychom očekávali, ale zastavil se a díval se na konec mola právě ve chvíli, kdy ses rozběhl. Tohle samo o sobě nic neznamená. Dokud ses nezmínil, že jsi dnes viděl někoho podobného, asi bych na něj hned zapomněl.“

„To může být náhoda.“

„Může. Ale nemusí. Něco se děje.“

„Dva lidé zemřeli, a ty mi řekneš, že se něco děje?“

„Dobře. Děje se něco *velkého.* A já nevěřím na náhody.“

„Ani já ne.“

„Všechny stopy vedou k tvé *bývalé* ženě.“ Hayes se zamyšleně poškrábal na bradě a kousl se do rtu. „Ale proč právě teď? Jestli se ti někdo chce dostat na kobylku, proč čekal dvanáct let?“

„To by mě taky zajímalo.“ Bentz zastavil na červenou na konci rampy.

„Potřebuju vědět všechno, co víš ty. Všechno.“

„Samozřejmě.“

„A ty se budeš hezky držet zpátky.“

„Nevím, jestli to dokážu.“

„Podívej, tohle není žádná sranda. Na oddělení si o tobě pořád myslí, že jsi podezřelý. Nemůžeš se nám plést do vyšetřování. A ty to víš. Žádný z detektivů nesmí vyšetřovat případ, do kterého je sám zapletený. A to ani nemluvím o Bledsoeovi, ten by tě nejradši upálil na hranici.“

„Jo, to on by nejradši upálil většinu lidí. Já jsem jen jedním z mnoha,“ řekl Bentz ironicky.

„Tak či tak, všichni na oddělení si myslí, že ty vraždy souvisí s tvým příjezdem do L. A. Musíme všechno vyšetřit.“

„Jsem pro," řekl Bentz. Pevně věřil, že s pomocí policie konečně najde odpovědi na své otázky. A když budou mít štěstí, tak to bude dříve, než zemře další člověk.

„Takže, od chvíle, co jsi přijel do města, jsi mluvil se Shanou McIntyreovou a Lorraine Newellovou. Hovořil jsi ještě s někým?"

Bentz přikývl. Totéž ho napadlo už dříve. „Navštívil jsem ještě Tally Whiteovou, dávnou přítelkyní Jennifer. Učí na základce. Seznámily se díky dětem. Tallyina dcera Melody je stejně stará jako Kristi. Viděl jsem se také s Fortunou Esperanzovou, která se rovněž s Jennifer přátelila. Dělaly spolu v jedné galerii ve Venice. Fortuna tam pořád ještě pracuje."

„A to je všechno?"

„Jo," řekl Bentz. Ze všech sil se snažil překonat zlověstnou předtuchu. „Informace o nich mám v motelu. Mohli bychom se tam zastavit, všechno ti předám."

„OK, tak jedeme."

Bentz přejel do jiného pruhu, aby mohl včas odbočit na Čtyřistapátou do Culver City. Navzdory naprostému vyčerpání mu v žilách kolovalo tolik adrenalinu, že by stejně nezamhouřil oka. Věděl také, že se nemůže držet stranou. Bude ve svém pátrání i nadále pokračovat. Nebude se nijak plést policii do práce, bude pátrat nezávisle na ní. Mělo by to jít lehce. Pořád může počítat s Montoyou a několika dalšími přáteli v New Orleansu, kteří pro něj budou ověřovat dokumenty a hledat fakta, a zároveň zůstanou mimo dění v Los Angeles. Přesně tahle práce jde Montoyovi nejlépe.

Hayes si může říkat, co bude chtít, ale teď se Bentz nemůže zastavit. Ne, když začalo jít do tuhého. Zemřelo už příliš mnoho lidí. A to kvůli němu.

Dvě ženy byly zavražděny, někdo po telefonu obtěžuje jeho manželku. Zastrašuje ji. Pevně sevřel volant. Bentz si musel přiznat, že se k smrti bojí, a jediný způsob, jak svůj strach přemoci, je najít jeho původce.

Najít vraha.

Prozatím ale bude muset předstírat, že pravidla hry dodržuje. Napojil se na silnici, která vedla až k motelu Kalifornské slunce.

Neon nad jeho vchodem jasně zářil do noci a osvětloval karoserie vozů na parkovišti. Bentz je rychle přelétl pohledem, stály tu ale jen vozy obvyklých zákazníků. Pak zaparkoval na svém místě a vypnul motor. „Takže to vypadá, že jsi dostal nový případ," řekl Bentz a sáhl do kapsy pro klíče. „Čím začneš?"

„Nejdřív asi omluvou." Hayes střelil po Bentzovi svýma černýma očima. „Nerad to říkám, ale vypadá to, že jsi měl pravdu. Dalším krokem asi bude exhumace tvé exmanželky. Podíváme se, kdo leží v její rakvi."

Fortuna Esperanzová trpěla nespavostí. Spánek se jí vyhýbal. Její mysl se nikdy pořádně nezklidnila, pořád se jí v hlavě točily tisíce nejrůznějších myšlenek. Koupila si dokonce luxusní matraci na míru, cédéčko se zvuky lesního vodopádu a závěsy, které dokázaly zastínit kalifornské slunce, přesto se nikdy pořádně nevyspala. I dnes po několika hodinách ležení v posteli své úsilí usnout vzdala a sáhla po práškách na spaní, které jí předepsal doktor. Nyní tedy alespoň pospávala, nebo spíš přesněji podřimovala. A to natolik silně, že už neslyšela své vlastní chrápání. Pořád ale vnímala, jak se na posteli prudce pohnula její kočka Princezna Kitty.

Fortuna se jen malátně převalila na bok, na občasné dovádění své kočky si už dávno zvykla. Od chvíle, kdy ji našla celou zmáčenou a vyhublou na ulici, jí Princezna Kitty přinášela jen radost. Už je to jedenadvacet let! A pořád je stejně silná, vylekaná a nervózní.

Z ničeho nic ale Princezna Kitty zasyčela.

Co? Fortuna se okamžitě probrala z lehkého polospánku.

Kitty zamručela a znovu zasyčela.

„Sššš," utišovala ji Fortuna. Násilím otevřela jedno oko, právě ve chvíli, kdy kočka seskočila z postele. Co se s ní sakra děje? „Nepustím tě teď ven."

Ucítila nasládlou vůni. Naskočila jí husí kůže.

„Kitty?" zeptala se rozechvělým hlasem. Do srdce se jí vkrádal strach.

A co to tu tak smrdí? Co je to? Plyn? Sakra! Musí unikat plyn!

Cítila ale ještě něco jiného. Je snad někdo u ní v pokoji? To snad ne! Posadila se na posteli a rozhlédla se po místnosti, ve které ale panovala téměř naprostá tma. Neměla ani své kontaktní čočky, neviděla nic jiného než tmu. Neproniknutelnou černou tmu. Pohnulo se snad teď něco v rohu? Nevěděla jistě.

Chlupy na paži se jí ale zježily. Hmátla po mobilu, který si položila na noční stolek.

V ten okamžik spíše vycítila, než doopravdy viděla, pohyb. Zdálo se jí, jako by něco přeskočilo z rohu k okraji její postele.

Fortuna vykřikla a pokusila se vstát z postele.

V tu chvíli ji ale jakási postava v černém chytila za vlasy. Nos a oči jí zakryl hadr napuštěný strašlivým smradem. Vdechla ho.

Éter!

V panice začala kolem sebe bít pěstmi a kopat nohama. Snažila se ze sebe shodit tělo, které ji tisklo k posteli. Srdce jí divoce bilo. Celé tělo jí zaplavila hrůza. Musí bojovat! Ruka na její tváři se ale ani nepohnula. Byla jako z kamene. Pomalu jí docházel vzduch, zákeřný plyn jí vnikal do plic s každým nádechem. Vystrašená se zhluboka nadechla té odporně nasládlé esence a, uch… Zatočila se jí hlava. Končetiny jí ztěžkly.

Teď nemůže ztratit vědomí. Nesmí!

Znovu se pustila do boje ve snaze vymanit se z útočníkova pevného sevření. Za žádnou cenu mu nesmí podlehnout. Člověk, který na ní klečel, se však ani nepohnul. Jen zesílil stisk.

Z výparů se jí zvedal žaludek. Éter jí pomalu plnil plíce. Pálil ji v krku.

Proč? nejraději by zakřičela Fortuna. *Proč mi tohle děláte?* V hloubi duše ale věděla, že útok souvisí s návštěvou Ricka Bentze a těmi jeho otázkami týkajícími se Jennifer. Ta ženská jí nikdy nepřinesla nic dobrého. A pokračuje v tom i po smrti!

Jestli ovšem je po smrti!

Fortuně mělo dojít, že nemá Bentzovi tak důvěřovat. O některých tajemstvích je lepší mlčet. *Huso bláhová!* Rukama nyní pohybovala s mnohem většími obtížemi. Nohy měla jako z olova, její vědomí začala zahalovat temnota.

No tak! Bojuj! Nevzdávej se! řval na ni vlastní rozum. Svaly už ale odmítaly poslušnost, ruce sotva zvedla. Nakonec byla ráda, že udržela otevřené oči, ačkoliv celé její tělo i mysl zaplavila hrůza.

„Dobrou noc, čubko," zašeptal jí do ucha útočník.

Fortuna ucítila, že jí kůži na paži propíchla injekční jehla. *Dobrý bože, prosím… ne…*

Pozdě.

Fortuna se cítila, jako by se propadala do matrace. Útočník si spokojeně oddychl. Ačkoliv neviděla vůbec nic, představovala si, jak se usmívá. Víčka jí ztěžkla. Byla jak z kamene.

Její oslabenou myslí vířily fragmenty myšlenek. Zbytky pocitů strachu. Zírala do temnoty nad sebou. Pokoušela se zahlédnout alespoň náznak tváře člověka, který ji nyní tiskl k matraci.

V místnosti ale panovala přílišná tma. Nemohla už déle vydržet vzhůru. Potřebovala se vyspat. Poddala se slastným mrákotám a zavřela oči. Útočník seskočil z postele.

Fortuna se pokusila pohnout.

Bezúspěšně.

A to dokonce i ve chvíli, kdy ucítila, jak jí ten násilník přetahuje krátkou noční košilku přes hlavu. *Proboha, on mě snad znásilní,* pomyslela si. Uvědomila si ale, že je jí to úplně fuk. Tep se jí zklidňoval…, krví jí proudila droga. Na mysli jí vytanuly modlitby, které odříkávala v mládí. Modlitby, které už dlouhých dvacet nevyslovila.

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno…

Ucítila, že je oblékána. Bůh ji vyslyšel.

Najednou viděla rudě. Došlo jí, že se v místnosti rozsvítilo. Útočník jí přes hlavu přetáhl nějaké triko a provlékl jí dlaně dlouhými rukávy.

Ale proč?

To přece nedává smysl.

Možná ale jen blouzní pod vlivem drog, které se jí hnaly krevním řečištěm. Ucítila, jak ji někdo zvedá do vzduchu.

Přesto jí v srdci vzplála jiskřička naděje. Možná přece jen existuje šance, že nakonec nezemře. Za žádnou cenu nesmí

usnout. Třeba jí ale útočník nechce ublížit. Ano, její modlitby určitě vyslyšel anděl a teď ji zvedl z postele a nese ji domem.

Určitě.

Nikdo by se k ní takhle nechoval, kdyby ji chtěl zabít. Třeba už je mrtvá.

Existují ale i horší osudy, než je rychlá smrt, varoval ji rozum. Sladké polovědomí však tuhle myšlenku rychle zapudilo.

V následujícím okamžiku už její mysl zastřel líbezný závoj mdloby.

26

Bentz se probudil s hořkou pachutí na jazyku a odhodláním okamžitě odletět domů. Co, do háje, vůbec dělá v Los Angeles, když Olivii v New Orleansu někdo vyhrožuje?

Usnul jen na několik hodin. V denním světle pokoj působil ještě nepřátelštějším a nehostinnějším dojmem. Proč je pořád tady a honí se za podvodnicí, která se vydává za jeho exmanželku, zatímco ho doma potřebuje jeho vlastní žena? Možná je dokonce v ohrožení života.

Ještě než vstal, nahmatal na nočním stolku telefon a zavolal Hayesovi. Hovor byl ale přesměrován do hlasové schránky. Bentz tedy nechal alespoň vzkaz, že se vrací domů. Postel už opouštěl s jistotou, že dělá správnou věc. Jedinou správnou věc.

Zamířil do sprchy, kde pod proudem horké vody strávil několik minut. Ani si neoholil vousy. Udělalo se mu líp, omotal si kolem beder ručník a začal si skládat oblečení do cestovní kabely. Věděl, že odjezd z L. A. není právě nejlepší nápad. Každého přece musí zarazit, že navzdory tolika protestům opustí město, a to den poté, co sám najde mrtvé tělo Lorraine Newellové.

To je špatné.

Většinu noci a brzké ráno strávil v kanceláři na oddělení a ukazoval Hayesovi, co doposud objevil. Nyní se tedy losangeleská policie oficiálně zabývá smrtí Jennifer. Jonas si pořídil kopie všech materiálů, které Bentz doposud získal, včetně fotografií, seznamu kamarádek Jennifer, registrační značky i telefonních kontaktů. Bentz mu také dopodrobna popsal, co se událo od jeho příletu do Los Angeles.

„Necháváš za sebou pořádnou spoušť," poznamenal Bledsoe se zlomyslným úsměvem, když přišel ráno do práce. „Každý, s kým mluvíš, do několika dnů zemře."

„Jdi se vycpat, Bledsoe,“ řekl Bentz otráveně. „Opravdu si myslíš, že jsem takový idiot, abych zavraždil Lorraine a pak zavolal policii?“

„Ne, myslím si jenom, že nosíš smůlu,“ stáhl se trochu Bledsoe.

Ve chvíli, kdy Bentz opouštěl stanici, přišla Dawn Rankinová. Na rtech se jí objevil přátelský úsměv, pohled ale měla odtažitý. To se dalo očekávat. Kdysi s Bentzem chodila a jejich rozchod neproběhl právě nejšťastněji.

Naopak.

Jejich vášnivý vztah brzy skončil. Kvůli Jennifer. Dawn mu nikdy neodpustila a nikdy se tím ani netajila. Mohl považovat za úspěch, že se vůbec usmála.

Na stanici předal i jméno zubaře Jennifer, aby měl Hayes s čím porovnat chrup exhumované ženy. Konečně posun kupředu! Když si nyní utíral ručníkem mokré vlasy, přemýšlel, jestli se dentistické záznamy budou shodovat. Alespoň jedna otázka bude zodpovězena.

Než usnul, zavolal ještě Montoyovi a nechal mu vzkaz, aby dával pozor na Olivii, než se sám vrátí. Pak zatelefonoval Melindě Jaskielové, své neworleanské nadřízené, a požádal ji o policejní ochranu pro Olivii. Ačkoliv žili mimo město, měl na oddělení dostatek přátel, kteří na ni mohou průběžně dohlížet.

Olivia se bude zlobit. Myslí si, že to zvládne sama, situace už ale začala být příliš nebezpečná a jemu se nijak nelíbilo pomyšlení, že je sama doma. I když dobré tři tisíce kilometrů od Los Angeles. Než ráno usnul, přísahal si, že musí případ rychle vyřešit, aby mohl brzy odjet a postarat se o Olivii.

Ale ne. Stačilo několik hodin spánku, aby změnil názor. Musí se přesvědčit, že je jeho žena v bezpečí. Na vlastní oči! Kdoví, co se té psychopatce honí hlavou? Psychopatce, která po telefonu vyhrožuje jeho ženě…

Nehodlá riskovat.

Odletí do New Orleansu za svou manželkou. Bude se s ní milovat. Utuží jejich svazek. Dokonce si vzpomněl i na její touhu mít dítě a znovu o této možnosti dlouze přemýšlel. Sakra, bude už dávno v důchodu, než tohle dítě dokončí vysokou.

No a co? Do penze můžeš odejít už za deset nebo patnáct let. A radovat se z pohledu, jak tvé dítě dospívá, přece není tak strašná představa.

To ne, musel si přiznat. Ale skončit nadobro s prací a starat se jen o dítě? To nebude tak jednoduché…

Když si sbalil všechno oblečení, strčil do brašny i pouzdro s pistolí a notebook. Zbývala už jen hůl. Nejraději by ji hodil do smetí, vzal ji ale s sebou. Zběžně naposledy zkontroloval nehezký pokoj a zavřel za sebou dveře.

Odhlásil se z hotelu a vyrazil k letišti. Auta se na ucpané dálnici sotva vlekla, smogem se prodíraly horké paprsky pacifického slunce. Čas jako by se zastavil a Bentz nervozitou a netrpělivostí málem vyletěl z kůže.

Od chvíle, kdy pojal rozhodnutí odletět zpátky domů, se choval roztržitě, nedočkavě. Jeho nálada pramenila jak z nedostatku spánku, tak ze skutečnosti, že dvě ženy zemřely jen kvůli jeho příjezdu do L. A. Ale tím hlavním důvodem byl strach o Olivii. Musí se přesvědčit, jestli je v pořádku.

Minuty mu připadaly jako celé dny, pak se před ním však vynořila letištní věž a futuristická konstrukce restaurace Encounter. „Konečně!“ zamumlal.

Vrátil zapůjčený ford a vydal se i se zavazadly do haly, aby si koupil letenku. Terminál byl doslova zahlcený lidmi, fronty se od přepážek kroutily až ke dveřím. *Přesně proto by si lidé měli kupovat letenky on-line,* pomyslel si Bentz.

Rozhodl se ale, že vydrží. Přinejhorším poletí dalším letadlem. Vybral si společnost, s níž letěl i na západ a zařadil se do fronty, která mu na první pohled připadala jako nejkratší. Brzy ale nabyl dojmu, že ubývá nejpomaleji. Stál za ženou v upnutých džínsech a krátkém saku. K uchu si celou dobu tiskla telefon, u nohou jí stála luxusní kabelka, kterou posouvala po zemi tenkou špičkou svých lodiček. Zevnitř se ale ozvalo zaprotestování v podobě tichého zakviknutí. „Moment, prosím,“ řekla žena do telefonu. Pak se podívala dolů ke kabelce a řekla konejšivým hlasem: „Nic se neděje, Shermane.“

Sherman si to ale zjevně nemyslel, protože zakňučel hlasitěji. Bentz viděl, jak se pes v zavazadle divoce zazmítal, ale žena v upnutých džínsech už opět přiložila telefon k uchu a

pokračovala v konverzaci. Při své smůle by se ani nedivil, kdyby žena s psíkem také letěla do New Orleansu a on si vedle ní musel v letadle sednout. Na druhé straně, tolik na tom nezáleželo. Hlavní je, že jede domů.

Žena ukončila telefonát až ve chvíli, kdy dorazila k přepážce. „Máme problém," začala útočně. „Tahle letenka je špatná. Když přestoupím v Cincinnati, nedostanu se včas do Savannah. Potřebuji přímý let."

„Obávám se, že přímé lety do Savannah nezprostředkováváme. Podívám se ale, jak bych vám mohla pomoci," řekla zdvořile zástupkyně aerolinií a začala cosi chvatně vyťukávat do klávesnice.

Bentz přesunul váhu z jedné nohy na druhou a rozhlédl se po terminálu, kterým se hemžily davy cestujících s batohy a kufry. Kolem něj prošel teenager s futrálem na kytaru, za ním spěchali tři muži se zavazadly připomínajícími spíše golfové kabely. Nedaleko od vchodu právě tlačil mladík staršího muže v kolečkovém křesle. Minuli ženu čekající před informačním panelem. Zvedala hlavu ve snaze přečíst všechny údaje o příletech a odletech. Měla krásný obličej, který mu připadal povědomý.

Bentz ztuhl.

Vypadala úplně jako Jennifer.

Na to ani nemysli!

Přesto tam stála a sledovala informační tabuli.

Ne. Teď ne.

„Ne, tohle také nestihnu," doléhal k němu jakoby z velké dálky hlas ženy v upnutých džínsech. Bentz se zamračil. Všemožně se snažil nevnímat divoce tlukoucí srdce.

Opakoval si, že ji vidí jen ve své hlavě, že si sám její obrázek přivolal, protože opouští město. Když se ale na opálenou ženu s tmavými vlasy svázanými do ohonu znovu zadíval, obrátila k němu hlavu a lehce se usmála.

Cítil se, jako by na něj sáhl duch.

Pak se otočila a chvatně odkráčela opačným směrem. Na sobě měla bílé šortky, upnuté růžové triko bez rukávů a na nohou žabky.

Může jít přece o kohokoliv. Třeba je to turistka cestující do Disneylandu. Možná ji za chvilku vyzvedne zbytek rodiny. Nebo čeká na zpožděné letadlo.

Nebo je to někdo, kdo předstírá, že je Jennifer. Jeho dávno zesnulá manželka.

„Zatraceně," zašeptal a vydal se za ní. Už ji nemůže nechat utéct. Musí ji chytit. Obzvláště nyní, kdy je přímo zapletena do vraždy Shany McIntyreové a Lorraine Newellové. A kdo ví, možná i dvojčat Springerových.

Podívala se na něj přes rameno a Bentzovi se zastavilo srdce. Jestli tohle není Jennifer, pak musí být minimálně jejím ztraceným dvojčetem.

Zahodil hůl do nejbližšího koše a zrychlil. Musí ji dohonit, jestli nechce, aby mu nadobro zmizela v mraveništi letištního terminálu. Stále rychleji a rychleji za sebou vláčel cestovní kabelu, když dorazila k východu. Nejraději by odhodil zavazadlo, aby mohl běžet ještě rychleji, ale nemohl. V tašce měl i zbraň a rozhodně nechtěl riskovat, že by mu ji někdo ukradl.

Přízrak Jennifer se prosmýkl kolem skupinky asijských turistů, kteří mířili k druhému terminálu.

„Ne, tohle nemůžeš," zašeptal. Za žádnou cenu ji nesmí spustit z očí. Prodíral se davem a krví mu proudil adrenalin. Propletl se skupinkou mladých vyznavačů metalové muziky a málem vrazil do starší ženy se zavazadly se vzorem gepardi kůže.

Co tu sakra „Jennifer" dělá?

Tahá tě za nos, idiote. To, že se ocitla právě na letišti, přece není žádná náhoda. Musela si to naplánovat.

Jak ale mohla vědět, že sem přijde? Co má tahle trapná hra na kočku a na myš znamenat? Je návnada. Nikdy mu nedovolila dostat se k ní příliš blízko, ukazovala se mu mimo dosah.

Vražda, Bentzi! Ona je namočená ve dvou vraždách až po ty své rozkošné uši!

Dostala se ke dveřím, ale Bentz se k ní s vypětím všech sil blížil. Teď už skoro běžel, srdce mu bilo jak o závod, oči přilepené na jejích zádech. Beze slova se prohnal kolem letištního policisty. Nechtěl na sebe nikterak upozorňovat.

Nemohl si dovolit riskovat, že se ho bude vyptávat a zdrží ho, právě když už má „Jennifer“ skoro na dosah.

Kdepak.

Tentokrát už ji dostane.

I kdyby u toho měl vypustit duši.

Bolest v noze se pomalu stávala nesnesitelnou, zatnul ale zuby a pokračoval v pronásledování. Dorazil ke dveřím, sotva se za ní zavřely. V následující vteřině už vyběhl před letiště.

Zatraceně! Kam se poděla? Pohledem rychle přelétl lidi kolem vchodu. Někteří kouřili, jiní zmoženě seděli na lavičkách, další s telefonem u ucha korzovali podél silnice a čekali na odvoz. Letištní personál gestikulací popoháněl zpomalující vozy, aby před terminálem zajistil plynulost dopravy.

Pak ji zahlédl, jak vystoupila ze stínu stromu a míří k maličkému parkovišti. Bentz se za ní rozběhl a málem upadl, když brašnou zavadil o obrubník.

„Hej!“ zavolal na ni. Ona ale pokračovala. Ani se neohlédla. „Hej! Jennifer!“

Zrychlila a začala šátrat v kabelce. V následujícím okamžiku se jí už v dlani zablýskl svazek klíčů.

Bentz rychlým pohledem přelétl parkoviště a spatřil to, co hledal: stříbrný chevrolet impalu s vybledlým parkovacím lístkem.

Bolestí sevřel ruce v pěst a vyrazil za ní. Zavazadla vlekl za sebou. „Stůjte!“

Ona se horečnatě pokoušela odemknout auto.

Bentz hodil zavazadla vedle nárazníku stříbrné impaly, skočil po ženě a vyrval jí klíče z ruky. „Na to zapomeňte.“ Těžce oddechoval. Prohlížel si ji skrz závoj potu, který mu stékal z obočí.

Kdo je tahle mladá žena, tak podobná jeho exmanželce za mlada? Je to člověk z masa a kostí, žádný přízrak.

Pokusila se mu vyklouznout, Bentz jí ale vlastním tělem zahradil únikovou cestu. „Kdo jste?“ Vzduch zasytila silná vůně gardénií, odmítal se ale nechat svést minulostí. Konečně tuhle hloupou hru ukončí. Teď a tady.

Otočila k němu svou nádhernou tvář a jemu poskočil žaludek. Byla Jennifer natolik podobná, že by se mohla vydávat za její jednovaječné dvojče. Byla však příliš mladá.

„Vraťte mi klíče," řekla pevně, beze strachu.

„Ne tak rychle, dámo!" Chytil ji za paži a pevně ji sevřel. Bude-li potřeba, pravdu z ní vytřese.

„Co máte za problém?" zeptala se.

„Vás."

„Mě?" Zamračila se a pokusila se mu vyškubnout ze sevření.

Na milisekundu přemýšlel, jestli neudělal chybu. Co když je to všechno jen náhoda? Třeba ani neví, že se tolik podobá Jennifer. Nesmysl. Její auto spatřil v Capistranu a pak na dálnici. Tahle ženská ho pronásleduje.

„Vraťte mi ty klíče," řekla znovu. Nějaký muž, který se právě blížil ke svému autu, si ho změřil nedůvěřivým pohledem.

Bentz si uvědomil, že celý výjev může vypadat, jako by ji chtěl unést. Pustil ji, ale cestu jí neuvolnil. „Nikam nepůjdete." Strčil si její klíče do kapsy.

„Mám zavolat policii?" řekla výhrůžně. Muž opodál opět zbystřil.

„Skvělý nápad!" Vytáhl z kapsy odznak a zamával jím přímo ženě před nosem. „*Já* jsem policajt!"

Tohle zřejmě muži, který celou situaci pozoroval, stačilo. Přehodil si sako přes rameno a pokračoval v chůzi. „Jenže to vy asi moc dobře víte, že?" zavrčel Bentz.

Žena ve zlověstném gestu našpulila rty.

„Podívejte, jestli vám tenhle odznak nestačí, klidně zavolám někoho z L. A. Mně to vadit nebude. Beztak vás už hledají."

„Takže tedy víte, kdo jsem," zeptala se a zvedla obočí nad obroučky svých slunečních brýlí.

„Vím jenom to, že se mnou hrajete nějakou hloupou hru."

„Opravdu?"

„Chcete, abych si myslel, že jste moje zesnulá žena."

„Proboha, spadl jste z višně? To je přece nesmysl. Vraťte mi klíče."

„Ani mě nenapadne."

Sundal jí sluneční brýle a zjistil, že se dívá do stejně zelených očí, jako měla Jennifer. Přesto mu přišlo, že se něčím lišila. Teď už nevypadala naprosto identicky.

Cítil, jak mu ve spáncích divoce buší krev, myslí mu poletovaly miliony otázek. Kdo je to? Co tu dělá? Kde se vlastně vzala? „Kvůli vám zemřely dvě ženy!“

Nechápavě se zamračila a o krok ustoupila. „Cože? Zemřely?“

„Shana McIntyreová byla zavražděna ve svém bazénu. O ní jste snad slyšela, ne?“

Vypadala opravdu překvapeně. Snad i vylekaně. „Vy si myslíte, že já…? Proboha, to ne! S tím nemám nic společného.“

„A co Lorraine Newellová? Na ni si snad vzpomínáte.“

Podívala se na něj prázdným pohledem, jako by to jméno slyšela poprvé v životě.

„I ona byla zavražděna. Někdo ji v noci na dnešek zastřelil. Chvíli poté, co mi volala, že vás zahlédla z okna. Pak jste ji zabila.“

Znervózněla. „O tomhle vůbec nic nevím.“

Předstírala, že se jí vzrušením chvějí rty. Málem by ho i přesvědčila, Bentz ale věděl, že je to dobrá herečka. „Pojedeme spolu hezky do města.“

„Cože?“

„Několik lidí by si s vámi rádo popovídalo. A to detektivové zdejšího oddělení vražd.“

Zavřela na chvilku oči. „Poslouchej, Ricko, já…“

„Proč mi tak říkáte?“

Lehce se usmála. Na okamžik opět vypadala přesně jako Jennifer. „Takhle jsem ti přece říkala vždycky. Copak si už nevzpomínáš?“

Skoro jí skočil na špek. Skoro. Nemohl jí ale věřit ani slovo. „Pořád chcete, abych si myslel, že jste Jennifer?“ zeptal se. Nenapadlo ho, že se pokusí i za těchto okolností hrát dál svou hru. „Zatraceně! Proč tohle děláte? Proč mě pronásledujete? Co chcete? Proč jste se mi ukázala před domem?“ Ačkoliv Bentz většinou při výsleších mlčel a nechal podezřelého, ať se vymluví sám, nemohl nyní zastavit příval otázek, které se mu draly na jazyk.

„Před domem?“

„Copak si nevzpomínáte? Mám chatu poblíž New Orleansu.“

„Cože?“

„A co v nemocnici? Tam jsem vás také spatřil. Přímo ve dveřích, právě když jsem se probral z komatu. A pak na molu v Santa Monice. A to nesmím zapomenout na ten starý hotel v San Juan Capistranu.“

Mlčela jak zařezaná. Bentz periferním viděním zaznamenal menší hejno holubů, které si na okamžik sedlo na silnici. Vyplašilo je první projíždějící auto.

Když se nedočkal odpovědi, sevřel zoufalstvím pěsti. V návalu zlosti přistoupil na její hru a přestal jí vykat. „Volala jsi mi, obtěžovala mou ženu, zajímá se o tebe oddělení vražd, protože ses zapletla do dvou násilných smrtí. Takhle se věci mají. Takže víš co? Nasedneme hezky do auta a pojedeme přímo na policii.“ Sáhl do kapsy pro klíčky od impaly. „Nastup si, já budu řídit.“

„Ne, počkej.“

„Copak? Něco se ti nelíbí, *Jennifer?*“

„Já jen…“ Odvrátila pohled. Chvatně se podívala přes střechy aut odrážejících ostré kalifornské slunce a na shon lidí u vchodu do letištního terminálu.

Může jí věřit? *Ani omylem.* Zůstávalo ale tolik nezodpovězených otázek…

„OK. Potřebujeme si promluvit.“

Pevně stiskl klíčky v ruce. Srdce mu bilo jak zvon, myslí se mu honily nejrůznější myšlenky. Bože, vypadala úplně jako Jennifer. Tak moc! Vypadala jako ona, voněla jako ona, pohybovala se jako ona. „Tak mluv.“

Přímo nad hlavou jim s ohlušujícím rámusem proletělo letadlo.

„Tady ne.“

„Tady, nebo na policejní stanici.“

„Myslela jsem, že bychom si mohli promluvit někde více… více v soukromí.“

„To myslíš vážně?“

„Co třeba u majáku v Point Fermin?“ zeptala se. Zlehka se usmála a zarazila mu tak hřeb přímo do srdce.

Stejně jako před dvanácti lety.

„Proč právě tam?“ zeptal se, ačkoliv odpověď znal. Čas od času si k tomuto starobylému majáku s Jennifer vyrazili. Už si ani nevzpomínal, kolik líných odpolední tam strávili.

„Protože právě tohle místo má pro nás zvláštní význam, Ricko, nebo jsi zapomněl?“ řekla a její úsměv se rozšířil. „Copak si už nevzpomínáš na všechny ty výlety podél pobřeží? Na pikniky? Na slunce…? Na to, jak jsme se tam milovali?“

Měla pravdu… Ale jak to mohla vědět? Jak je možné, že mu vypráví o těch nejintimnějších událostech jejich společného života?

Stiskl klíčky tak silně, až mu v dlani zavrzaly. I když konečně tu ženu chytil, měl stále mnohem více otázek než odpovědí.

Ale to se změní. Už zanedlouho.

„Takže Bentz si sbalil kufry?“ řekl Bledsoe, když potkal Hayese na schodech policejní stanice. „To se mi vůbec nelíbí.“

„Jenže tobě se nelíbilo, ani když byl ve městě. Přiznej si Bledsoe, tobě se zkrátka nikdo ničím nezavděčí.“

„Ten chlap je idiot, neměl se sem vracet. Teď se ale zapletl do těch vražd a podle mého názoru tu měl zůstat.“ Došli spolu až k východu, kde Hayes Bledsoeovi podržel dveře. Příjemný chlad klimatizovaného interiéru vystřídala výheň losangeleského odpoledne. Venku si Bledsoe upravil pásek a povytáhl kalhoty. Pak z kapsy vytáhl balíček cigaret a nabídl jednu Hayesovi. Ten ale zdvořile odmítl.

„Přestal jsem, zapomněl jsi? Když jsem si vzal Delilah.“

„To je ale dávná historie. Corrine by to určitě nevadilo.“

Nereagoval. Zdálo se mu, jako by na něj Bledsoe kvůli Corrine žárlil. Nevěděl proč, po Bledsoeových poněkud zvláštních motivech raději ale nikdy nepátral.

Po cestě k parkovišti si Bledsoe zapálil. „Jenom Bentze nechápu. Přiletí si sem celý poplašený, že vidí duchy, přinese spoustu problémů a nakonec začnou umírat lidé. Když ho pak najdeme na místě činu, rozhodne se odletět. Tobě to dává

smysl?“ zeptal se a silně potáhl z cigarety. „Nebo si myslíš, že ho podezírám neoprávněně?“

„Na druhou stranu neopustil Spojené státy.“

„To ne. Vypadl jen z L. A. Ale neodpověděl jsi mi na otázku.“

„To ani nemůžu,“ odpověděl, když dorazili k Bledsoeovu kabrioletu, staršímu BMW se staženou střechou. Jeho interiér polstrovaný černou kůží se doslova pekl na slunci. „Podíval ses na ty jeho poznámky?“ zeptal se Hayes.

„Jo,“ zamručel Bledsoe. „Zaměřil jsem se hlavně na fakta, která si zapsal o McIntyreové a Newellové. Neměly ho asi zrovna v lásce. Náš Ricky by rozhodně cenu za popularitu nevyhrál. Beztak se mi zdálo, že nemá všech pět pohromadě.“

„A dál?“

„Jen to, co nám řekl sám. Fotografie, úmrtní list, poznámky o starším modelu impaly s parkovacím lístkem z Nemocnice svatého Augustýna. Dále pak otázky týkající se Ramony Salazarové, další mrtvé ženy.“ Znovu potáhl a vydechl hustý obláček namodralého kouře. „Zkrátka nic pořádného. Neexistuje žádná stopa, která by ho alespoň vzdáleně spojovala s dvojčaty Springerovými. Nebo se mi ji alespoň nepodařilo najít.“ Bledsoe odhodil nedopalek svého marlbora na zem, pak sáhl do kapsy a vytáhl sluneční brýle. Nasadil si je na nos. „Podívej, jestli Bentz není naším vrahem, tak kdo tedy? Ta holka, kterou honí po celém L. A.?“

„Možná.“

„Jedinou užitečnou informací, kterou Bentz obstaral, je registračka jejího auta. Stříbrné impaly registrované na Ramonu Salazarovou.“

„To auto musíme najít,“ poznamenal Hayes.

„Já bych raději našel jeho řidičku,“ doplnil Bledsoe. „Majitelka už nežije. Zajímalo by mě, kdo je ta tajemná ženská, za níž se Bentz honí. Tvrdí, že mu volala Lorraine Newellová, která prý viděla dvojnici Jennifer z okna. Prověřujeme výpisy volání, ale Bentz je dost chytrý na to, aby nám v tomhle lhal. Jak to tedy mohl vrah předvídat?“

„Co když už byl vrah uvnitř? Co když jen donutil Newellovou, aby ho k sobě nalákala?“

„A pak ji zabil?“

„Tvrdí, že ho někdo tahá za nos.“

„Tahá za nos? No to mě podrž! Bentz podělá, na co sáhne.“

S tím už Hayes nemohl souhlasit. Povolil si kravatu a zadíval se na projíždějící auta. „Víš přece, že jsme ho sledovali.“

„Jo, to mi neuniklo. Dozvěděli jsme se, že jel na letiště a vrátil auto.“ Bledsoe zakroutil hlavou. „Podle mě je to jen plýtvání časem a penězi. Měli bychom kluky ze sledování odvolat.“ Otevřel dveře auta a vklouzl dovnitř. „Podívej, Hayesi, mně to všechno připadá přitažené za vlasy. Nic nedává kloudný smysl. Mluvil jsem s Alanem Grayem, dalším člověkem z Bentzova seznamu. Tenhle týden je ve Vegas a na Jennifer Nicholsovou Bentzovou si sotva vzpoměl.“ Podíval se na Hayese. „Na druhou stranu takový pracháč musel mít tolik ženských, že je sotva spočítá.“

„Kdoví.“

„Nemůžeme přece očekávat, že si je bude všechny pamatovat.“

„Ale ano, můžeme.“

Bledsoe nastartoval své BMW. „Uvidíme.“

„Občas ale platí: čím méně bab, tím méně problémů.“

Bledsoe ale už jeho moudrá slova nevnímal. Za hlasitého vrčení motoru opustil parkoviště.

Hayes na dálku odemkl své SUV a nastoupil. Složil stínítko z předního skla a hodil ho na zadní sedadlo. Nastartoval, upravil teplotu klimatizace a odjel. Telefonoval už Fortuně Esperanzové, ale nechal jí jen vzkaz, protože ji nemohl zastihnout. Pak se spojil s Tally Whiteovou. Dohodl si s ní sraz na později odpoledne.

Pokud vše půjde, jak má, stihne ještě zajet na hřbitov.

Nezbytné papírování už má za sebou, každou chvíli očekával záznamy zubaře Jennifer Bentzové. Podle všeho se Bentz konečně dočká svého. Policie exhumuje tělo jeho *bývalé* ženy.

Jen Bůh ví, co vlastně objeví.

27

Olivia oknem zahlédla policejní auto, jak se pomalu pohybuje po cestě, která vedla kolem jejich domu.

Policajti tady? Uprostřed divočiny? Cesta byla od domu dost vzdálená, přesto poznala, že jde o služební vůz neworleanské policie.

Výborně! Takže Rick sem poslal hlídku, aby si sám mohl v L. A. nerušeně hledat svoji mrtvou exmanželku!

Říkala mu přece, že je v pořádku. Sáhla po telefonu a pokusila se mu zavolat. Jak ale předpokládala, Bentz hovor nepřijímal. *Jak typické!* Jakmile se začal věnovat případu, málokdy se mu dovolala. Tomu rozuměla. Pořád ale nechápala jeho posedlost přízrakem Jennifer.

Bezpochyby zavolal na stanici, aby kolem jejich domu jezdila policejní hlídka. Bezpečnost u něj stála vždy na prvním místě. Snad za to mohla práce, jakou dělal. Často se setkával s odvrácenou tváří lidské povahy a s otřesnými zločiny. A nesměla zapomínat na nebezpečí, které hrozilo jí i Kristi. Vždyť i ony se už staly oběťmi šílence.

Vzdychla. Část zloby z ní už vyprchala.

Koneckonců, takový policejní dohled není zas tak špatný nápad.

Někdo jí přece vyhrožoval po telefonu.

Nalila si šálek čaje, odnesla si ho do pracovny a zapnula počítač. Už si prošla několik nabídek leteckých společností a našla letenku, která by pro ni byla ideální. Letadlo opouštělo New Orleans dnes odpoledne, v L. A. přistávalo v sedm večer. Perfektní čas na to, vzít Ricka na večeři a oznámit mu, že bude otcem.

Našla si webovou stránku, kde si letenku vyhlédla a jediným kliknutím myši si ji rezervovala. Za další minutu ji zaplatila a z tiskárny jí vylezla kopie. Od této chvíle má už jen čtyři hodiny

na zabalení a přepravu na letiště. V sedm večer už bude v Los Angeles.

Požádala Tawildu, která věděla, kam Bentzovi ukrývají náhradní klíče od domu, aby dohlédla na Chlupáče a papouška. Zbývalo jí už jen jediné: oznámit manželovi, že přijíždí. A to se kupodivu ukázalo být největší problém. Už ráno se mu pokoušela bezúspěšně dovolat. Mobilní telefon nezvedal a v motelu jí řekli, že se odhlásil, což ji trochu vyděsilo.

Proč?

Přestěhoval se do jiného hotelu?

Nebo jede domů?

Odlétá snad někam jinam?

Nechtělo se jí po příletu zjišťovat, zda je její manžel v Seattlu, Bostonu nebo Kuala Lumpuru. Fakt, že se z motelu odhlásil, ji znervózňoval.

Znovu vytočila jeho číslo, hovor byl ale okamžitě přesměrován do hlasové schránky.

Nejvyšší čas si upřímně popovídat. Než se dostane do ještě větších potíží.

„Ach, Ricku," vzdychla a přenesla si šálek chladnoucího čaje na verandu. V patách jí cupital pes. Těžká vůně močálu se vznášela v hustém oparu mezi větvemi topolů a cypřišů. Doléhaly k ní trylky drozda, lehký větřík šustil listy okolních stromů a pohrával si s jejími vlasy.

Tohle místo milovala. Stejně jako svého manžela.

Měl by už konečně přestat chytat ducha své bývalé ženy a vrátit se sem za ní.

Dřív než zemře další nevinná žena.

Montoya nemohl uvěřit svým očím. Zíral na monitor na stole. „Mám tě," unikl mu vítězný vzdech.

„Koho?" zeptal se Brinkman, který si právě nesl do kuchyně prázdný hrnek od kafe. Zastavil se u Montoyova stolu a se zájmem se na svého kolegu podíval.

„Ale, nic." Montoya se rozhodně nehodlal svěřovat opovrhovanému detektivovi. Brinkman nosíval na nose tlusté brýle a temeno mu pokrýval podkovovitý pás černých vlasů. Svou práci zvládal skvěle, na oddělení však příliš oblíbený

nebyl. Patřil mezi vševědy, kteří znali odpovědi na všechny otázky. Montoya ho nemohl ani cítit. „To je osobní záležitost.“

„Jo, jasně. A nesouvisí to nějak s Bentzem a jeho výpravou do L. A.?“ Brinkman srazil obočí nad obroučkami brýlí. „Aha, ty sis myslel, že o ní nevím. Ale vždyť se o tom mluví po celém oddělení.“ Zkřivil ústa do svého tradičního nadutého úšklebku, sotva znatelně na svého kolegu mrkl a odkráčel do kuchyně. Montoya ani na okamžik nepochyboval, že tam bude rýpat do prvního policisty, na kterého narazí.

Chvíli sledoval, jak se vzdaluje, pak si oddychl a přesunul svou pozornost opět k monitoru. Přímo před ním na obrazovce svítilo řešení záhady. Nebo alespoň jeho část. Objevil nitku, za níž, bude-li opatrně tahat, rozváže zamotaný uzel záhady Jennifer Bentzové.

Po celých dnech bezvýsledného pátrání a zkoumání informací, které mu dal Bentz, nejspíš konečně nastal zlom. V jedné z databází vyštrachal záznam, kde stálo, že Ramona Salazarová měla bratra Carlose.

Carlos Salazar… Teď už jen bude stačit toho chlapa najít. Jeho adresa v kartotéce nebyla platná. Pustil se tedy do prohledávání telefonního seznamu a rejstříku adres. Pětkrát volal na špatné číslo, pošesté se už trefil do černého.

„Tady Carlos,“ představil se muž se silným hispánským akcentem.

„Znáte Ramonu Marii Salazarovou?“

„*Si,* to byla moje sestra. Pokoj její duši,“ řekl Carlos bez jediného zaváhání. „S kým mluvím?“

Montoya vzrušením málem vyskočil ze židle. Představil se a španělsky Carlosovi vysvětlil, že je členem neworleanského policejního sboru. Řekl mu také, že pracuje na případu, ve kterém figuruje mimo jiné stříbrný sedan chevroletu impala z roku 1999. Trochu mu lhal, starý muž mu ale podle všeho věřil. Obzvláště poté, co mu Montoya sdělil i registrační značku. „Potřebuji vědět, jestli jste po své sestře ten vůz zdědil.“

„*Si,* zdědil.“

„Jezdíte tím autem pořád?“

„Ne, ne. Prodal jsem ho synovi svého bratrance. Sebastianovi. Potřeboval ho pro ženu,“ vysvětlil mu stařec.

„A on ho pořád má?“

„Myslím, že ano.“ Jeho hlas ale nezněl nijak jistě. Jako by znovu přemýšlel nad netradičním rozhovorem. Patrně se bál sdělovat takové informace po telefonu.

„Je auto pořád registrováno na vaši sestru?“

„Já…, víte, vykašlal jsem se na papírování. Myslel jsem, že se o to postará Sebastian, ale je pořád zaneprázdněný…“ Carlosův hlas zeslábl. Ještě více znejistěl. Patrně si uvědomil, že udělal chybu, a rozhodl se dál mlčet.

„To je v pořádku, jenom potřebuji to auto najít. Domníváme se, že bylo použito při zločinu.“

„*Dios!*“ zašeptal Carlos. Oddálil hlavu od sluchátka a cosi rychle prohodil ve španělštině. Montoya mu rozuměl jen pár slov, pochopil ale, že cítí obavy. Ve sluchátku se ozval další hlas, tentokrát ženský, Montoya však nerozuměl ani slovo.

Po kratičkém rozhovoru přiložil Carlos telefon opět k uchu. „Asi ho má pořád Yolanda.“

„Takhle se jmenuje? Yolanda?“ Montoya si informaci rychle zapsal.

„Ano, ano, to je Sebastianova žena.“

„Žijí někde u vás?“

„Ne…, oni… mají domek v Encinu. Podívejte, jestli je někde nějaký problém, promluvte si s nimi. Mám od toho auta dokonce účtenku. Nic jsem neprovedl.“

„Nic se neděje,“ ujišťoval ho Montoya. „Potřebuji jen jejich adresy a čísla telefonu.“

Carlos se zalekl. „Už bych s vámi neměl mluvit.“

„Neměl někdy syn vašeho bratrance problémy s policií?“

„Ne. Jsou to dobří lidé. Nechte je být. Auto jsem prodal legálně. Dohlédnu, aby si ten vůz řádně zaregistroval.“ Zavěsil, ještě než z něho Montoya stačil vypáčit další informace.

Nevadí, něco přeci jen má. Znovu se pokusil zavolat Bentzovi, ale jeho parťák hovor opět nepřijal. Nechal mu tedy vzkaz na záznamníku, ve kterém ho ujistil, že bude pokračovat v pátrání. Pocítil stejné vzrušení jako pokaždé, když zaznamenal pokrok v nějakém obzvláště složitém a těžkém případu. Ať se do země propadne, jestli tohle není stopa!

Nyní tedy musí vypátrat Yolandu Salazarovou.

Je to snad ona, kdo pronásleduje Bentze a hraje si na jeho mrtvou ženu?

Pokud ano, pak se má na co těšit.

Zavolej jim, říkal si Bentz při pohledu na ženu, která se tak podobala jeho exmanželce. Policii měl zavolat už před deseti minutami, kdy ji spatřil poprvé. Měl by nechat na ní, aby ji zatkli a celou tuhle záležitost jednou provždy ukončili.

Zároveň ji ale nechtěl nikomu předat, dokud z ní nevymáčkne, co tak nutně potřeboval vědět…

Odpovědi.

Odpovědi, které slíbila, že mu dá. Ovšem pod podmínku, že ji vezme na malý výlet.

„Jestli chceš znát pravdu, řeknu ti ji po cestě k Point Fermin," sdělila mu a založila si ruce na prsou. „Až si promluvíme, půjdu s tebou na policii. Jestli ale poldy zavoláš už teď, najmu si toho nejlepšího právníka, a ty se nikdy nedozvíš pravdu."

Tahle situace se mu nijak nezamlouvala. Nevěřil jí. „O tom tedy pochybuju." Vytáhl z kapsy telefon. „Já zavolám policii rovnou. Na oddělení vražd mám přítele, který by si s tebou rád promluvil."

„Ať si povídá, co chce, já mu neřeknu vůbec nic. Okamžitě si zastrč ten telefon zpátky do kapsy, Ricko, nebo se nikdy nic nedozvíš." Zkroutila rty, jak to vždy dělávala Jennifer, a ukázala na mobil. „Nikdy se nedozvíš pravdu. Pochybnosti tě budou sžírat do konce života."

Zatraceně, musel si chtě nechtě připustit, že ví, co na něj platí.

Ostatně stejně jako kdysi.

Koneckonců, má s sebou zbraň. Nemůže mu utéct. To ale neznamená, že neslyšel varovný hlas v hlavě, který mu neustále dokola opakoval, jaký je idiot.

„Budu řídit," řekl a odemkl auto. „Ty bys mohla jet příliš nebezpečně." Vytáhl si ze zavazadla pouzdro s pistolí, připevnil si je pod rameno a hodil brašnu do kufru. Když v následujícím okamžiku usedal za volant, zaplašil všechny myšlenky na to, co všechno by se mohlo zvrtnout. Takový výlet nepatřil právě mezi

tradiční způsoby transportu podezřelého. Na druhé straně, tady v L. A. nebyl polda. Tady byl jen chlap, který bojuje se svou noční můrou.

Podívala se na jeho zbraň a sevřela plné rty. „Hm, moc hezké," poznamenala sarkasticky. Nepůsobila ale nijak vystrašeně. Vlastně, uvědomil si, když nastartoval a zamířil k výjezdu z parkoviště, sedla si vedle něj s jistotou ženy, která přesně ví, co chce.

A to ho varovalo. Vede ho snad do nějaké pasti?

Musí se mít na pozoru. Ani na okamžik nesmí přestat být ostražitý.

Celé mu to ale připadalo zvláštní. I z profilu vypadala úplně jako Jennifer. Měla rovný nos, hluboce posazené oči, vystouplé lícní kosti, ostrou bradu. Byla i stejně vysoká, vypadala ale spíš na pětatřicátnici než o deset let starší ženu a vsadil by krk, že neprodělala žádnou plastickou operaci.

Snad posté se zamyslel, jestli jí znovu neskočil na špek. Co když ho k cestě na Point Fermin chtěla přimět od začátku? Ale nebál se. Cítil se trochu podvedený. Dělal si starosti. Ale ne o svůj život.

Cestu znal nazpaměť, s Jennifer tudy jel nesčetněkrát. Ani nevyužil dálnici. Místo toho zamířil na jih k poloostrovu Palos Verdes, který čněl vysoko nad mořem.

Žena na sedadle spolujezdce stáhla okénko a rozpustila si vlasy. Okamžitě se jich zmocnil hravý vítr. „Vzpomínáš si na ten maják?" zeptala se a vyslala k němu spiklenecký pohled.

Vyschlo mu v krku. Vybavil si obrázek Jennifer, jak si poblíž této viktoriánské stavby rozepínala blůzku. Stmívalo se, v přilehlém parku byli sami. Smála se jeho reakci, sundala si boty a bosa utíkala travou. Pak se ve stínu rozložitého stromu milovali právě ve chvíli, kdy nad Pacifikem zapadalo slunce.

„Ale ano, já myslím, že si vzpomínáš," řekla a svůdně se usmála.

Jak tohle proboha může vědět? přemýšlel. Hnal stříbrný chevrolet po rychlostní silnici táhnoucí se kolem útesů nad Tichým oceánem. Kopec na východě byl posetý malebnými domky s červenými střechami a azurovými bazény.

Nechala si stažené okénko. Svěží pacifický větřík pronikal do rozpáleného auta a pohrával si s jejími kaštanovými vlasy.

Modrá hladina oceánu se táhla přes celý západní obzor. Na hladině se tříštily sluneční paprsky, vlny se rozbíjely na skaliscích pod nimi. V dálce zahlédl i několik plavidel.

Bentz se nechtěl stát součástí jejích zvrhlých fantazií. Přijel sem, aby získal odpovědi.

„Tak, kdo opravdu jsi?“ zeptal se. Podvědomě přitiskl paži k hrudníku, aby si ověřil, že mu v podpaží visí pouzdro s pistolí.

Půvabně se na něj usmála. Prameny vlasů jí stále poletovaly v proudu vzduchu.

„Ty přece *nejsi* Jennifer.“

V tichém nesouhlasu pozdvihla obočí. „Opravdu si to myslíš?“

„Zemřela. Policie právě exhumuje její tělo.“

Pokrčila rameny. „Tak to brzy zjistíš,“ řekla hlasem, jakým mohla klidně mluvit i jeho žena.

A co zjistím? Že si na Jennifer jen hraješ? zakřičel by na ni nejraději. Vůně mořské vody a jejího parfému ale jeho jazyk zadržely. Vyvolaly v jeho mysli zážitky, na které se dlouho snažil zapomenout.

„Tak povídej,“ řekl přísně. Snažil se soustředit na svůj cíl. „Kdo zabil Shanu McIntyreovou a Lorraine Newellovou?“

„Nevím.“

„Jistě…“

„Opravdu,“ trvala na svém.

„Chceš mi namluvit, že jejich smrt nesouvisí s tím, že ses… znovu objevila?“

„Nevím.“

„Dobře, co tedy víš?“

„Že se to všechno nějak zamotalo. Začalo to být nebezpečné.“

„Tohle vím i bez tebe.“

Povšiml si, že ztěžka polkla a sevřela bezpečnostní pás. Konečně je trochu nervózní. Výborně! Bentz pevně sevřel volant. Byl rozhodnutý vyždímat z ní všechno, co ví.

„Jak jste se seznámily s Ramonou Salazarovou?“ zeptal se.

„S kým?“

„S posledním registrovaným majitelem tohoto auta. Jak jsi ji poznala? Jak ses dostala k tomuhle vozu?“

„Byl to dárek.“

„Od koho?“

„Od přítele.“

„Tak už dost, rozumíš?“ vykřikl. „Už na mě nic nezkoušej. Souhlasil jsem, že tě sem vezmu, když mi všechno povíš. Ty zatím mluvíš jen v hádankách. Víš ty co? Zapomeň na to.“ Vytáhl z kapsy telefon a vytočil Hayesovo číslo.

„Ne! Nedělej to!“ vykřikla.

„Pozdě.“

Kousla se do rtu a zakroutila hlavou. „Komu voláš?“

„Komu myslíš?“

„Voláš na policii?“

„Trefa!“

„Ale to bys neměl.“

„Jo, to máš pravdu.“ Přitiskl si telefon k uchu a čekal.

Hayes přijal hovor do několika vteřin. „Haló?“

„Ahoj, tady Bentz. Mám naši podezřelou.“

„Cože?“ zeptal se Hayes. „Koho?“

„Jennifer. Jedeme teď spolu kolem pobřeží. K Point Fermin.“

„Zatraceně, proč právě tam?“

„To teď neřeš a přijed.“

„Počkej, počkej. Co se děje?“

To už ale Bentz ukončil hovor a ledově se na ženu vedle sebe usmál. „Radši si pořádně rozmysli, co řekneš, *Jennifer*. Máš toho hodně co vysvětlovat.“

28

„Nezavěšuj!“ vykřikl Hayes a přitiskl si telefon ještě blíže k uchu. Jel právě za Tally Whiteovou, když mu Bentz zavolal. „Počkáš na mě u Point Fermin? Na tom poloostrově?“ Bentz už ale zavěsil. Hayes se mu pokusil zavolat nazpět, ale ten pitomec už hovor nepřijal.

„Idiote!“ Někdy přemýšlel, proč se s Bentzem vůbec ještě baví. Bledsoe měl pravdu, ten chlap je jak neřízená střela.

Hayes se smykem otočil a vysloužil si za to zatroubení od ženy ve zlatém mercedesu a vztyčený prostředník od mladíka s kšiltovkou v dodávce se sníženým podvozkem.

Snažil se co nejrychleji proplést dopravou až ke Stodesáté, která vedla k San Pedru, odkud by se dostal k Point Ferminu.

Přeskočilo už Bentzovi definitivně? Zamumlá mu do telefonu pár nesmyslů a myslí si, že se posadí na zadek? Opravdu věří, že sedí v autě s Jennifer? Neměl by raději zavolat na psychiatrii?

Ostatně jen za pár hodin, až exhumují ostatky Jennifer Bentzové, už budou vědět víc.

Třeba ale Bentz jen nedokázal přesněji popsat, co se právě děje, uvědomil si, když se svou toyotou prosvištěl křižovatku na oranžovou. Zavolal pro posily, ačkoliv netušil, jestli je vůbec bude potřebovat.

„Martinezová,“ ozval se hlas v telefonu.

„Ahoj, možná budu potřebovat pomoc. Ale nejsem si jistý,“ řekl a zasvětil ji do situace. Martinezová jen tiše hvízdla.

„Pro Pána Boha! Pomalu si začínám myslet, že měl Bledsoe pravdu. Z Bentze se stal totální magor.“

„Upřímně řečeno, musím s tebou souhlasit. Raději se připrav, že zase nikoho nenajdeme.“

„Začínám si zvykat…“

■ ■ ■

Olivia usedla do letadla mezi obézního pána, jehož mohutné tělo zabíralo i část jejího sedadla, a ženu s neposedným děckem v náručí. Děvčátko s tmavými vlasy a velkýma očima se na ni upřeně dívalo, zatímco jeho matka freneticky a hlučně štrachala v příruční brašně zasunuté pod sedadlo před nimi. Muž, který na něm seděl, jí ale nevěnoval žádnou pozornost a mlčky se díval z okénka.

Olivia znovu zkusila zavolat Bentzovi. Nechala mu na záznamníku vzkaz, že letí do Los Angeles, pak telefon vypnula. Neměla by se tím už trápit. Nezvedá jí telefon? No a? Není to přece poprvé.

Nechala vzkaz i v motelu, kde se předtím ubytoval, a Jonasi Hayesovi, jedinému Bentzovu příteli v L. A. Zavolala dokonce i Montoyovi a seznámila ho se svým plánem pro případ, kdyby s ním Bentz mluvil dříve, než přistane na západním pobřeží. O několik minut později už letadlo začalo rolovat po ranveji. Holčička vedle se tiše rozplakala, muž na druhé straně pevně sevřel iPod, jako by napjatě čekal, až ho bude moci konečně zapnout.

Olivia se pohodlně opřela a zavřela oči, když ucítila, jak ji děvčátko několikrát z neopatrnosti lehce koplo do ruky. Usmála se při pomyšlení, že za necelé dva roky bude ve stejném postavení unavené matky, která bude hledat v tašce plínky a zároveň se bude snažit udržet si pozornost neposedného mrňouse na klíně.

Holčičky?

Chlapečka?

Ale na tom nezáleží.

Za několik hodin se setká s Rickem a všechno mu řekne.

Uvědomila si, že se už nemůže dočkat.

Ano, bude asi překvapený, možná dokonce šokovaný, on to ale zvládne. Nakonec z té představy bude nadšený. Na druhé straně, až se s ním uvidí, určitě ji zahrne informacemi, co se stalo jeho bývalé manželce. Olivia pocítila v srdci ostrý trn žárlivosti, když si uvědomila, že Bentz strávil téměř týden tím,

že se šťoural v minulosti ženy, kterou tak vášnivě miloval. Přes tohle se zase bude muset přenést ona.

Alespoň budou konečně zase spolu.

Proč ale neletí?

Tlouštík vedle ní se pomalu začal potit, děvčátko už čekání na ranveji přestalo bavit a začalo si hrát se vším, na co dosáhlo. Po chvíli se ozval kapitán, který se omlouval za technické potíže. Do dvaceti minut, nejpozději do půl hodiny, by ale prý měla být závada odstraněna.

Olivia si sáhla do kabelky pro knížku a otevřela ji. Byla nervózní. Chtěla už mít let za sebou. Když už se konečně rozhodla, že se do L. A. za manželem vypraví, připadalo jí čekání nekonečné.

Nic se neděje, je to jenom chvilka, říkala si. *Nejde přece o žádné neblahé znamení. Uklidni se. Pár minut nic neznamená. Za chvíli už Picka uvidíš.*

I proto se rozhodla vydržet hluk a nepohodlí v letadle.

„Jak se má Kristi?“ zeptala se žena, která se tak podobala Jennifer.

Mou dceru nech na pokoji, chtěl na ni zařvat Bentz. Místo toho ale jen pevněji sevřel volant. Motor tiše předl, jak auto uhánělo kolem ostrých skalisek lemujících oceán. „Nechci, abys o ní mluvila.“

„Tolik mi chybí…“

„Kurva, okamžitě přestaň!“ nevydržel nápor emocí Bentz. Mluvil tiše. Výhružně. „Nemluv o ní. Jasné? Nemluv o ní. Děláš, jako bys byla její matka.“ Cítil strašlivé opovržení. „Mou dceru jednoduše vynech, rozumíš? Odporná podvodnice! Řekni mi konečně, proč jsi mě pronásledovala. Proč? Co jsi zač a co po mně chceš?“

Nebála se ho. Nevšiml si žádného potu na čele ani zaškubání ruky na opěrce. Koketně pozdvihla koutek úst, jak to uměla jen Jennifer, a řekla konejšivě: „Ricko, uklidni se.“

Uvnitř celý hořel vztekem, krev se mu vařila v žilách. Tahle prolhaná mrcha mu slíbila informace, a zatím neřekla ani slovo. „Konec,“ řekl důrazně. Třeba to konečně pochopí. „Posloucháš mě vůbec? Je konec! Rozumíš?“

„OK, dobře… Chápu. Chceš informace. Jenom… jenom zajeď tam nahoru. Je tam takové místečko, chodívali jsme tam spolu, vzpomínáš? Nad Ďáblovým kotlem.“

Proboha! Jak jen tohle může vědět? V hlavě se mu vybavil obrázek Jennifer, jak se ho už v autě pokouší vzrušit. Bentz tenkrát málem sjel z cesty.

Nyní se na něj tahle cizí žena škádlivě dívá, jako kdyby věděla, na co myslí. Zatraceně, byla Jennifer tak podobná, až mu z toho mrazilo v kostech.

„Tam…“ Ukázala na cedulku poblíž útesu. Se zpocenýma rukama a divoce dunícím srdcem dojel až na plošinku na vrcholu strmého srázu.

Stálo na ní už jen jedno auto. Prázdný bílý datsun se surfovacím prknem na střeše. Zastavil hned vedle něj, nechal pro jistotu zařazenou zpátečku a vypnul motor.

Před kapotou vozu se zvedl oblak prachu. Bentz hmátl po její kabelce mnohem rychleji, než zjistila, co vlastně chystá.

„Hej!“ protestovala.

„Jenom se chci podívat na tvůj řidičský průkaz, Jennifer.“ Hrábl do kabelky a nahmatal tenkou peněženku. Okamžitě ji otevřel, zjistil však, že je úplně prázdná. Žádný průkaz totožnosti, dokonce ani kreditní karta. „Co to, sakra…?“

Zasmála se a škádlivě pozdvihla obočí. „Ale no tak, jdi ty, Ricko. Měl bys přece vědět, že mrtvé ženské s sebou žádné doklady nenosí.“

„Děvko!“ zasyčel výhružně a kabelku po ní hodil. Vzteky zaskřípal zuby. Předklonil se a otevřel přihrádku u jejích kolen. Musí tam mít alespoň papíry od auta. Třeba si tam schovala i řidičák.

Přihrádka ale zela prázdnotou. Maličká žárovka osvětlovala jen její plastové stěny.

„Vzdej to,“ radila mu. „Nikdy nenajdeš, co hledáš.“ Zasmála se hlubokým sexy rozpustilým hlasem. „A víš proč? Protože ty nechceš znát pravdu. Odmítáš uvěřit, že bych mohla být skutečně Jennifer.“

„Na duchy nevěřím,“ řekl a zabouchl víko přihrádky. „A tobě na špek neskočím!“

„Ale to už jsi přece udělal. Před dvanácti lety.“

Zdálky k němu doléhal zvuk vln narážejících na skály pod nimi. Závratí se mu sevřel žaludek.

„Sebevraždu jsem jen předstírala, Ricko. Napsala jsem vzkaz na rozloučenou. Nemohla jsem už snést takový život… Hledala jsem cestu ven.“

Bentz jí nemohl věřit. *Neměl by* jí věřit. „Kdo tedy seděl v tom autě?“ zeptal se. „Kdo měl na rukou tvé prsteny? Koho najdu ve *tvé* rakvi? Chceš mi namluvit, že jsi našla nějakou jinou ženu, která vypadala úplně stejně jako ty, a donutila ji, aby si sedla do auta a pak se nabourala?“ Zakroutil hlavou. „Myslíš si, že ti na tó skočím?“ Nevěřil jí jediné slovo.

„Ale já *jsem* Jennifer,“ řekla hlasem, který se až děsivě podobal hlasu jeho exmanželky. „A můžu to dokázat.“

„Ano? Pobav mě,“ poznamenal nevěřícně Bentz. „Jak?“

„My dva jsme se poprvé milovali na pláži v Santa Monice.“

Mlčky vstřebával její slova.

„Proto jsem seskočila z toho mola. Já… myslela jsem si, že ti to dojde. Možná ses domníval, že jsem to udělala kvůli Jamesovi, ale já to udělala kvůli nám.“

Bentzovi se zdálo, jako by teplota uvnitř vozu stoupla minimálně o deset stupňů. Nikdo o jejich prvním milování nemohl vědět. Stalo se to už dávno před svatbou.

„Konečně to pochop, Ricko,“ zašeptala. „Vrátila jsem se.“

„Cože?“ V tu chvíli si odepnula bezpečnostní pás, předklonila se a políbila ho. Chytila ho za vlasy s vášní a touhou mládí.

Mozek mu najednou zastřely divoké erotické *výjevy*. V duchu opět viděl její svůdný pohled, bělostnou hladkou pleť, křivku její šíje. S minulostí se však dostavila i bolest. Vzpomínky, jak strašně se zachovala, její tajemství. Ponížila ho. Bezostyšně ho podváděla…

Bože! Tolik ji miloval.

A zároveň nenáviděl.

Tahle ženská ale nebyla Jennifer.

Jakmile si tento fakt uvědomil, jeho erotické představy vybledly.

Co si vůbec myslel? Kdo je tahle podvodnice?

Vybavil si tvář Olivie. Ženy, která mu dokázala rozpálit krev, vstupovala mu do snů. To její obličej si před chvílí představoval. Její světlé kadeře, vášnivé rty, oči barvy whisky vpíjející se mu hluboko do duše. Pouhým dotykem prstu ho dokázala rozpálit vášní do ruda.

Znechuceně od sebe odstrčil tu odpudivou ženskou.

„Něco se ti nelíbí?“ zeptala se.

„Všechno!“

Usmála se. „Ani nevíš, jak velkou máš pravdu.“

Ve vteřině otevřela dveře a vyskočila ven.

„Zatraceně,“ zavrčel Bentz a odepnul si pás. Dlouho nemohl najít kliku. Když ji konečně nahmatal, prudce rozrazil dveře a vyběhl z vozu.

„Počkej!“ zakřičel.

Ona už ale běžela k cestičce vedoucí dolů z útesu.

„Do háje!“ zaklel a vydal se písčitou stezkou za ní. Zatnul zuby, aby zmírnil krutou bolest v noze.

„Stůj!“

Krucinál! Běžel za ní. Už však zmizela za ohybem.

„Ty děvko!“ Bentz se ji snažil dostihnout. Jeho nové boty ale špatně držely na kamenitém povrchu a po několika krocích uklouzl.

Okamžitě sice nabyl rovnováhu, ale ucítil prasknutí v poraněné noze. Celé tělo mu rázem zalila vlna ostré bolesti.

No čím dál tím lépe!

Zaťal pěsti a pokračoval v pronásledování. Kulhal, belhal se, napůl běžel, napůl se smýkal po příkré cestičce kroutící se srázem.

Navzdory strašlivé bolesti pořád viděl hlavu neznámé ženy, její kaštanové vlasy lesknoucí se na slunci.

„Stůj!“ zakřičel. Ona ale jeho volání ignorovala a dál pokračovala po zrádné pěšině.

Bentz si už poněkolikáté řekl, jaký je idiot, přesto se za ní hnal dál. Věděl, že na kamenité stezce riskuje zřícení, a byl si jistý, že ji dostihne na pláži. Písčinu pod útesem z jedné strany ohraničovalo skalisko, o něž se rozrážely zpěněné vlny přílivu, z té druhé zase příkrá kamenná stěna. Jediná úniková cesta z pláže byla tedy klikatá cestička, po které běžel.

Jakmile se dostane dolů, nebude ta ženská mít kudy utéct. Chytí se do pasti a on ji pak odveze na nejbližší policejní stanici. I kdyby ji tam měl odtáhnout za vlasy.

Navzdory neustále se stupňující bolesti běžel dál. Pomalu se mu ale ztrácela z dohledu. „Co máš, krucinál, za lubem?“ přemýšlel nahlas.

Zahlédl ji, jak dobíhá k další prudké serpentině, která se tak nebezpečně blížila srázu, že ji raději někdo obehnal zábradlím. Odsud se turisté často kochali úchvatným výhledem na moře a běsnění vln v maličké zátočině, které se přezdívalo Ďáblův kotel.

Zrychlil.

Viděl, že už doběhla až k zábradlí.

Už tak celý zadýchaný se přinutil k ještě rychlejšímu běhu.

U zábradlí zastavila. Hlavou mu probleskla myšlenka, že snad čeká na něj. Pak ke svému zděšení spatřil, že přehazuje přes zábradlí pravou nohu.

Proboha! Co chce dělat?

To ale věděl.

Dobrý bože!

„Ne!“

Přehodila přes zábradlí i druhou nohu a naklonila se nad Ďáblův kotel.

To snad ne. Ne! Prosím. Nezmohl se už ani na krok. Nevěřícně sledoval ten strašlivý výjev. „Nedělej to!“

Podívala se na něj přes rameno a vzduchem mu poslala polibek. Pak opět otočila hlavu k moři, pustila se zábradlí a zvedla ruce vysoko do vzduchu jako baletka. V další vteřině už skočila. Jako jehla letěla kolem útesu. Bentz v němé hrůze zíral, jak mizí ve vodní tříšti Ďáblova kotle.

29

Bentz si připadal, jako by viděl Jennifer umírat podruhé. Když jako ve snách došel k zábradlí, zadíval se do běsnící vody. Srdce mu bilo jak na poplach, mysl mu otupěla. Proč skočila? Proč?

Pohledem prohledal každý centimetr pláže i mořské hladiny ve snaze najít její tělo. Růžovobílou skvrnu na hladině zvlněného oceánu.

Ne. Pro lásku boží…

„Hej!“ ozvalo se za ním. Vnímal ale jen dunění moře. „Hej!“

Zamrkal. Přinutil se soustředit. Otočil se a spatřil, že k němu kdosi z kopce běží. Ne, byli to dokonce dva lidé. Sotva dvacetiletý mladík s dlouhými vlasy a vytáhlá dívka.

„Viděl jsem, jak skočila! Prokrista! Ona skočila dolů!“ vychrlil ze sebe chlapec. Tváře měl zarudlé od slunce, oči vytřeštěné strachem. „Je v pořádku?“

„To asi těžko,“ poznamenala dívka. „Vždyť je to nejméně dvacet metrů!“

„Možná i víc!“ Chlapec doběhl až k zábradlí a pokusil se odhadnout výšku. Pak si ale povšiml Bentzovy pistole. „Ech, prrr…“ Zastavil se a zvedl ruce. „Jenom klid.“

„Jsem polda,“ ujistil ho Bentz, vylovil z kapsy odznak a ukázal mu ho. Tohle gesto udělal v životě snad tisíckrát. Dnes mu ale připadalo jaksi zvláštní, nadpozemské. Jako by se na sebe díval cizíma očima. „Rick Bentz. Policie New Orleans.“ Dokonce i vlastní hlas jako kdyby vycházel z cizího těla. Znovu se zadíval na hladinu. Musí přece vyplavat! Musí. Pohledem znovu prohledal běsnící Ďáblův kotel, skaliska i pláž.

Bezvýsledně.

„Ahá… takže vy jste ji jako honil, jo? Ona byla kriminálnice, jo?“ ptal se hoch. Zjevně Bentzovi nevěřil.

„Z New Orleansu?“ vyzvídala jeho přítelkyně. Přistoupila opatrně za chlapce a bojácně se podívala na moře přes jeho rameno.

Kdybyste tak věděli, pomyslel si Bentz a s pohledem přilepeným k oceánu sáhl pro telefon. *Kde do háje jsi? No tak!* Přál si, aby se už vynořila, aby žila. Žena, kterou už jednou pohřbil.

„Tady nechytnete signál,“ upozornil Bentze mladík. „To musíte zase nahoru.“

Bentz mlčky přikývl, ale nemohl odtrhnout oči od oceánu a vln bušících do skalnatého břehu. Proboha.

Po ženě nikde ani známka.

Stejně jako prve na molu v Santa Monice. „Jennifer“ prostě zmizela. „Zatraceně,“ zamumlal a otočil se k mladému páru. Musí se soustředit.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se chlapce.

„Travis.“

„Dobře. Podívej, Travisi, vezmi si můj telefon, vylez na kopec a zavolej policii.“ Vrazil mu do dlaně svůj mobil. „Popiš jim, co přesně se tu stalo. Řekni jim, že jedna žena skočila do Ďáblova kotle. Kdyby chtěli, abys zůstal na příjmu, zůstaň. Jestli ne, zmáčkni devítku. Automaticky se vytočí číslo Jonase Hayese. Je to můj kamarád z losangeleské policie. Řekni mu, co se stalo a že nejsem u Point Ferminu. Řekni mu také, že tu potřebuju záchranný tým. Ale fofrem. Tak utíkej.“

Travis přikývl a vydal se na cestu. Byl zjevně rád, že může něco dělat. Nějak pomoci.

„A kam jdete vy?“ zeptala se Bentze dívka.

Hlavou pokynul směrem k dunícímu příboji. Ačkoliv věděl, že nikoho nenajde, chtěl se o to alespoň pokusit. Přece nemohla jen tak zmizet? Nemohla!

Montoyova píle konečně slavila úspěch.

Na internetu a na telefonu strávil tolik času, že ho rozbolela záda. Jeho snaha se však vyplatila. Podíval se z okna. Venku už byla tma a většina detektivů z denní směny už odešla.

Všechny ty hodiny v kanceláři ale konečně přinesly ovoce, přemýšlel, když si protahoval ztuhlý krk.

V databázi našel několik Yoland Salazarových s bydlištěm v Encinu.

Všechny je prověřil a vyškrtal ze seznamu, dokud mu nezůstala jediná, která si vzala muže jménem Sebastian. Podle záznamů neměla nikdy problémy se zákonem, studovala účetnictví a na školu si vydělávala jako kadeřnice.

Montoyovu pozornost ale přitáhlo něco jiného. Její jméno. Podle oddacího listu se totiž narodila jako Yolanda Filipa Valdezová.

Valdezová? Když mu došlo, k jakému spojení se právě dostal, rozbušilo se mu srdce. Opřel se o opěradlo židle a několikrát nervózně zacvakal propiskou. Na monitoru se mu objevil její řidičský průkaz.

Hezká ženská, pomyslel si Montoya. Třicet dva let, vzorná občanka.

Nic podezřelého.

Tedy až na to, že na sebe nepřepsala auto. Ale to je prkotina. Poslední díl skládačky však na její osobnost vrhal úplně jiné světlo. Je to sestra Maria Valdeze, chlapce, kterého Bentz nešťastnou náhodou zastřelil, když ještě pracoval pro losangeleskou policii.

Znovu párkrát cvakl propiskou a pokusil se, opět bezúspěšně, zavolat Bentzovi a Jonasi Hayesovi, který jako jediný stál v L. A. na Bentzově straně.

Montoya chvíli zvažoval, nemá-li odletět na západní pobřeží a svému parťákovi pomoci. Pak ale tenhle nápad opustil. Bentz je přece dospělý chlap, který si své problémy dokáže vyřešit sám. A to, i kdyby kolem něj lidé padali jak mouchy. Však on už to nějak zvládne.

Kdyby potřeboval jeho pomoc, zavolá.

Znovu se zadíval na podobiznu Yolandy Valdezové Salazarové. „O co ti jde?“ zeptal se fotografie. Vypadá jako Bentzova exmanželka? Je zapletena do vraždy Shany McIntyreové a Lorraine Newellové? Cvakl propiskou. A co ta zavražděná dvojčata? Stojí i za dvojitou vraždou, která se na chlup podobá dvanáct let starému zločinu? Když zemřel Mario, mohlo jí být kolem dvaceti. Tou dobou došlo i k první vraždě dvojčat. Byla by *mladší než* její oběti.

„No tak,“ řekl. Uvelebil se v kancelářském křesle a zamračil se. Dostal se v úvahách až příliš daleko.

Yolanda na něj mlčky shlížela z monitoru. Vraždila? To ona si hraje na Jennifer Bentzovou?

Pokud je tomu opravdu tak, musela alespoň jednou přiletět i do New Orleansu, aby se mu tu mohla „zjevit“. Rozhodl se tedy, že pomůže losangeleským policistům, prověří transakce na její platební kartě a zjistí, jestli během posledních dvanácti měsíců navštívila New Orleans. Pak e-mailem pošle veškeré informace, které najde, detektivu Jonasi Hayesovi.

Usmál se. Konečně se kolem ní stahuje síť. „Spadla klec,“ zašeptal obrázku na monitoru. „Tohle ti nevyjde.“

„Tak co se tu sakra děje?“ zavolal na Bentze Hayes skrz hukot vln a rotor záchranářského vrtulníku.

„Netuším.“ Bentz se cítil jako ochromený. Stáli na písku zaliti horkými paprsky odpoledního slunce. Záchranáři prohledávali Ďáblův kotel, do pátrání se zapojila i policie a pobřežní stráž.

„Říkáš, že sem ta ženská skočila odtamtud?“ zeptal se Hayes a ukázal k zábradlí ve výšce dobrých patnáct metrů nad úrovní hladiny.

„Jo.“ Bentz také vzhlédl k plošině obehnané zábradlím a zpevněné ocelovými traverzami.

„Tohle by přece nikdo nemohl přežít.“

Bentz se kousl do rtu. Chtěl by něco namítnout. Rád by si myslel, že přežila. Že ji skok do rozbouřených vod Ďáblova kotle nezabil.

Popsal už Hayesovi, o čem se spolu bavili. Omezil se pochopitelně na konstatování faktů. Hayes se ho zeptal, co ho vlastně vedlo k tomu hloupému výletu k Point Ferminu. Je opravdu takový blázen, že nastoupil i s tou ženskou do auta a odjel?

Dobrá otázka.

Bentz přemýšlel o všem, co se za několik posledních hodin událo. Znovu a znovu si vybavoval každý detail. Netušil ale, proč se ta žena nechala chytit a pak odvézt sem. Poslední dvě hodiny bez ustání prohledával ostrá skaliska i pláž v bláhové

naději, že žena, která přísahala, že je Jennifer, přežila hrůzostrašný skok do kotle pěnící se vody. Nenašel po ní ale jedinou stopu.

„Tak kde je zatraceně tělo?“ rozčiloval se Hayes při pohledu na hladinu. „Do háje. Jestli pobřežní stráž něco nenajde, budeme muset zavolat potápěče. A to nevíme, jestli se do Ďáblova kotle vůbec dostanou! Sakra.“

Bentz si dřepl a nabral do dlaně trochu písku. Nemohla se přece vypařit beze stopy. Musela za sebou nechat alespoň útržek oděvu, vlasy nebo kůži. Jak je možné, že tahle žena popírá všechny zákonitosti forenzní kriminalistiky?

„Tady už asi nic nezmůžeme,“ řekl Hayes a zakroutil hlavou. „Pojďme odsud.“

Jakmile vstoupili na stezku, začal Hayes Bentzovi vyčítat: „Takže ty jsi s ní nasedl do auta. To sis chtěl dopřát odpolední výlet? Proboha, Bentzi. Ani nevíš, jaké máš štěstí, že tě z toho srázu nestrhla s sebou. Nezdá se mi, že by tě sem vylákala a pak jednoduše zmizela. Také by mě zajímalo, proč se ten tvůj duch tak rád vrhá do moře.“

„Není to duch,“ opáčil Bentz a vzhlédl k vrcholu příkrého srázu. „Nevím, proč tak ráda skáče.“ Nahoru se sotva belhal. V noze cítil palčivou bolest. Nepochyboval, že si zranění obnovil.

„Až dojdeme nahoru, budu potřebovat tvoji zbraň,“ řekl Hayes. „Musím se ujistit, že jsi z ní nestřílel.“

„Nestřílel jsem.“

„Musím to vědět jistě.“

„Já vím.“

Trvalo ale ještě dalších patnáct minut, než se Bentz vyšplhal na parkoviště. Pot z něj jen lil, noha ho nepředstavitelně bolela. Podíval se na stříbrné auto Jennifer. Tvrdila, že ho dostala darem. Všechno, co povídala, mu ale připadalo jako zastřené mlhavým závojem. Policisté už přivázali chevrolet k odtahovému vozu a odváželi ho do garáží, kde ho pak důkladně prozkoumají.

Bentzovi zapípal telefon. Uvědomil si, že má několik vzkazů. Především od Olivie. V posledním mu říkala, že sedí v letadle do Los Angeles. „Zatraceně.“

„Špatné zprávy?“

„Letí sem Olivia. Přistane už za pár hodin. Musím ji vyzvednout na letišti.“

„Pochybuji, že budeme za pár hodin hotovi,“ upozornil ho Hayes. „Zbývá nám spousta práce. Vím, že přijede. Telefonovala mi, protože se ti nemohla dovolat. Pošlu pro ni jednu kolegyni, která ji může přivést na stanici, jestli budeš chtít. Pak vás hodím do půjčovny aut.“

„Nebo si může sama nějaké auto pronajmout.“

Hayes ale jen mávl rukou. „Ne, už jsem zařídil, aby ji kolegyně vyzvedla. Nechal jsem tvé ženě vzkaz. Možná jí pak budeš chtít zavolat a všechno jí vysvětlit.“

Bentz začal vyťukávat Oliviino číslo, když k němu z pláže dolehly výkřiky. Otočil se a spatřil vrtulník, jak visí ve vzduchu nad místem, kde se právě vynořil jeden z policistů. Bentzovi se sevřel žaludek.

Hayes doslova přisál pohled na balíček, který stoupal od hladiny k helikoptéře. Sevřel ruce v pěst a konstatoval: „Asi našli tělo Jennifer.“

Sherry Petrocelliová zvedla telefon a potvrdila, že ženu Ricka Bentze na letišti vyzvedne. Měla už sice volno, ale dlužila Hayesovi službičku. Rick Bentz jí byl úplně ukradený. Ani toho chlapa neznala. Hodně o něm ale slyšela. Vrátil se prý do Kalifornie a lidé na oddělení o něm mluvili, jako by přiletěl sám Lucifer.

Byla ale pravda, že Sherry už dlouho snila o přeřazení na vraždy. A Hayes jí k tomu mohl dopomoci. Podle její kamarádky a kolegyně Pauly Sweetové to je právě Jonas Hayes, kdo je klíčem k vytouženému oddělení. Mezi ostatními má značný respekt a jeho doporučení by jí určitě pomohlo. Znala i Corrine O’Donnellovou, s níž Jonas chodil a která jí také přislíbila svou podporu. Pokud jí to ke kýženému místu pomůže, vyzvedne Bentzovu ženu na letišti ráda a s úsměvem.

Předtím si ale skočí na večeři. Letadlo paní Bentzové má zpoždění, takže si může domluvit schůzku s kamarádkou U Bruna v Marina del Rey, nedaleko letiště.

Jako předkrm si obě objednaly smažené kalamáry, Sherry si pak poručila ještě špagety. Během jídla si několikrát odběhla,

aby po telefonu zjistila, za jak dlouho letadlo přistane. Neokusila dokonce ani kapku vína, aby si byla jistá, že nic nesplete. Za žádnou cenu si nechtěla zničit kariéru jenom proto, že nedokáže vyzvednout nějakou ženskou na letišti.

Proto ji naštvalo, že nečekaně pocítila nevolnost.

Určitě za to nemůže omáčka ze smažených kalamárů. Po mořských plodech jí nikdy nebylo špatně.

Navíc ji ještě rozbolelo břicho, hlava se jí motala.

„Ech," řekla. „Je mi blbě." Vypila několik skleniček perlivé vody ve víře, že se jí žaludek trochu zklidní.

„Můžeme odejít," navrhla jí přítelkyně a dopila zbytek martini. „Pojď, já to zaplatím." Přívětivě se na Sherry usmála a položila na stůl několik bankovek. „Příště mě zveš ty."

„OK." Když Sherry vstala, podlomily se jí málem nohy. Hlava se jí točila. Připadala si jako opilá. Po perlivé vodě? A co ta strašná bolest v žaludku? Restauraci ještě opustila po svých. Když ale došla až k autu, došlo jí, že si za volant zkrátka sednout nemůže. „Sakra, nemůžu řídit," řekla své kamarádce zoufale.

„Hodím tě domů."

„Ale já musím být za necelou hodinu na letišti."

„Chceš pomoct?"

„Bože, to ne." Nepomáhal jí ani čerstvý mořský vzduch. Vnímala z něj jen zápach zetlelých ryb… Vlastně se jí udělalo ještě hůře. Sotva se držela na nohou.

„Tak víš co? Budu řídit," nabídla jí kamarádka.

Sherry tato myšlenka zprvu připadala nevhodná. „To bys udělala?"

„Proč ne?"

„Nevím ani, jestli vůbec budu schopná zajít na terminál a paní Bentzovou vyzvednout."

„Neboj se, já se o to postarám."

Sherry už neprotestovala a celá zpocená se svezla na sedadlo spolujezdce. Cítila se příšerně. „Možná mě můžeš hodit rovnou domů." Chvíli uvažovala dokonce o nemocnici, ale to jí připadalo trochu přehnané.

„Jasně. Odvezu tě tam, jakmile naložíme Bentzovu ženušku." Sherry poprvé zaznamenala v hlasu své kamarádky

znechucený tón, a když vyjížděly z parkoviště, do mysli se jí vloudily první pochybnosti.

Nezamířily k letišti. Sherryina přítelkyně se rozjela na sever, ven z města.

„Počkej, co to děláš?“ zeptala se, ale zachytila jen její ledový pohled. *Proboha, co to do ní vjelo?* Sherry sáhla do kapsy pro telefon, ale už bylo příliš pozdě. Nevolnost jí bránila pohotově reagovat. „Ty,“ zamumlala pomalu, jazyk měla jako z olova. „Nasypala jsi mi do pití drogu…“ *Zatraceně!* Vnitřek vozu se s ní zatočil.

„Už je to tak. A to pořádný kopec, Sherry,“ pronesla její přítelkyně s klidným úsměvem. Rukama svírala volant tak pevně, až jí zbělaly klouby na zápěstích. Na Los Angeles se snesla zlověstná tma.

Sherry Petrocelliovou obestřel ledový chlad. Zbraň měla zavřenou doma ve stole. Uvědomila si ale, že i kdyby si ji vzala s sebou, stejně by nebyla schopna ji vytasit. A střílet už vůbec ne. Na to byla příliš otupělá.

Kdyby věděla, jak celou tuhle situaci vyřešit, okamžitě by to udělala. Na všechno už ale bylo pozdě.

Celá vyděšená zabloudila myšlenkami ke svému sedmiletému synovi Hankovi a manželu Jerrymu, které milovala patnáct ze svých dvaatřiceti let. Jerry a Sherry. Užili si tolik legrace vymýšlením rýmů na svá jména! Kdo se o ty její dva kluky postará? Kdo bude vychovávat Hanka? Kdo bude milovat Jerryho?

„Prosím,“ zašeptala zoufale. Už ale bylo příliš pozdě. Její mysl pozvolna odplouvala mimo dosah reality.

„Prosím, co?“ zeptala se jí kamarádka výsměšně. „Dobrou noc, Sherry,“ řekla nakonec. Její hlas zněl tak spokojeně!

Sherry cítila, jak jí po tváři stéká slza. *Ach, jerry! Je mi to tak líto.*

V následující vteřině se jí zastavilo srdce.

30

Když letadlo přistálo, nemohla se Olivia dočkat, až ho opustí. Let byl nakonec kvůli opravě teplotního čidla opožděn téměř o dvě hodiny. Všichni cestující byli nervózní. Letadlem navíc nějakou dobu zmítaly turbulence. Za těch pár hodin zažila několik opravdu děsivých okamžiků.

Cestou ji trápily i nepříjemné myšlenky.

Co když už Bentz opustil Los Angeles?

Co když se zamiloval do ženy, která si hraje na Jennifer?

Co když zemřela další přítelkyně jeho exmanželky?

Chopila se cestovní kabely a v dlouhé uličce se zařadila za jakousi matku s dítětem. Ale i venku jí připadali všichni jako zpomalení. Než se dostala k terminálu, vytáhla alespoň z kapsy telefon, zapnula ho a poslechla si všechny zprávy. Poslední byla od Bentze. Oznamoval jí, že Hayes navrhl, aby jela na stanici. V prostoru na výdej zavazadel se má prý dívat po policistce s cedulí.

Přišlo jí to trochu zvláštní, rozhodně ale nehodlala propadat panice. Nikdo jí nevysvětlil, proč by se měla nechat odvézt nějakou policajtkou místo toho, aby si najala auto nebo si vzala taxi. Nebo ji mohl Bentz vyzvednout sám. Znal přece číslo letu i čas přistání. A proč se měli sejít právě na policejní stanici?

Protože se něco děje. Něco vážného.

Vytočila Bentzovo číslo a málem začala hystericky křičet, když hovor opět nepřijal. Pak se pokusila zavolat Hayesovi, byla ale přesměrována přímo do hlasové schránky.

Na co ty mobily jsou? pomyslela si zoufale. Strčila svůj telefon vztekle do kabelky a zamířila podle šipek k výdeji zavazadel. Pořád se jí něco nezdálo. Kdyby ji o to nepoprosil sám Rick, radši by si pronajala auto.

A kam bys jela? Rick už se přece odhlásil z motelu Kalifornské slunce. Stejně bys musela jet na policejní stanici.

Můžeš být vděčná Bohu, že jsi vůbec doletěla do L. A. Už se brzy uvidíte. Ani ne za hodinu. Snad.

Výborně!

Rozezněl se jí telefon a na displeji se objevilo Bentzovo jméno. Díky bohu! „Ahoj.“

„Bože! Jsem tak rád, že tě slyším. Už jsem si dělal starosti.“

Srdce se jí rozbušilo. „Jo, já vím.“ V očích ucítila slzy, hrdlo se jí stáhlo dojetím. „Letadlo… Letadlo mělo zpoždění, prý něco s teploměrem. Oprava zabrala několik hodin. Ale konečně jsem tady.“

„To je dobře.“

Sotva ho slyšela. Doléhal k ní hluk letiště. Chodbou se nesla hlášení o příletech a odletech, rachtání koleček na kufrech a vzrušená konverzace davu lidí.

„Proč se setkáme až na stanici? Myslela jsem, že mě vyzvedneš.“

„Jo, to bych moc chtěl. Musím ale podat hlášení. Máme ještě spoustu práce.“

„Proboha! Zemřel někdo další?“ zeptala se, ačkoliv znala odpověď. Zastavila se a žena, která šla koridorem hned vedle ní, málem vrazila do její tašky.

„Pardon,“ omluvila se žena a prosmýkla se kolem Olivie, která se nepřítomně přesunula k okraji chodby. „Mám pravdu, že ano?“ zeptala se celá vyděšená. „Zemřel další člověk.“

„Nejspíš ano. Ta žena, co si hrála na Jennifer.“ Zněl unaveně a roztržitě. „Je to na dlouhé povídání. Viděl jsem, jak skočila z vyhlídky do oceánu. Z výšky dobrých patnácti metrů!“

„Skočila?“

„Utíkala mi.“

„Bože,“ zašeptala. Kakofonii letištního terminálu najednou vystřídalo šumění oceánu. Lidé kolem ní vybledli. V duchu si představovala ženu, jak letí vstříc vlnám a smrti.

„O pár hodin později pobřežní stráž našla tělo.“

Olivia se opřela o stěnu a zavřela oči. „Takže je mrtvá? Ta žena, která tě pronásledovala, je mrtvá?“ Olivia tomu nemohla uvěřit.

„Jo. Alespoň myslím. Pojedu do márnice identifikovat tělo. To mi přijde trochu jako vtip. *Zblízka* jsem ji viděl jenom jednou, vlastně ani nevím, jak se jmenuje.“

„Mluvil jsi s ní?“

„Jo.“

„Z očí do očí? Ne po telefonu?“

„Ano, dnes jsem ji chytil,“ vysvětloval. „Chystala se mi dokonce říct pravdu, nebo to alespoň tvrdila, ale…, sakra…, nezlob se, budu muset jít.“

„Ne, počkej ještě. Ty ses setkal s tou ‚Jennifer‘?“

„Ano. Podívej, Oli. Všechno ti brzy povyprávím. Až identifikuji tělo, nejspíš se mě budou ještě na pár věcí ptát. Odvezou mě na oddělení vražd do Parkerova centra, tam se sejdeme. Od márnice to není daleko. Přijedu za tebou, jak jen to bude možné.“

Kdosi jí volal, číslo na displeji však nepoznávala a ignorovala ho. Nepřítomným pohledem sledovala manželský pár s obrovskými kufry a jejich tři děti s čepicemi s ušima Mickeyho Mouse, jak míří k terminálu.

„Vyzvedne tě jedna místní policistka,“ řekl jí Bentz. „Jmenuje se Sherry Petrocelliová. Hayes ji zná. Odveze tě do Parkerova centra, kde sídlí oddělení vražd.“

„Já vím.“

„Dobře. Už se na tebe těším. Hayes dal Petrocelliové tvé telefonní číslo, asi ti bude volat.“

„Jo, myslím, že už mi volala,“ řekla Olivia.

„Dobře. Zanedlouho se uvidíme.“

„Už se nemohu dočkat. Miluju tě.“

„Já tebe taky.“

Do očí jí opět vstoupily horké slzy. Hrdlo se jí opět stáhlo pohnutím. Zašeptala: „Třeba už je po všem.“

Bentz se na chvíli odmlčel, pak vzdychl: „Nevím, jestli tohle vůbec někdy skončí.“ Ukončil hovor.

„Ricku…,“ chtěla ještě něco dodat, už bylo ale pozdě. Stála v chodbě s telefonem v ruce a připadala si jako naprostý idiot. Bylo jí do breku –

Musí se ale ovládnout. K čertu s emocemi a zvýšenou hladinou hormonů. Takhle přece nemůže fungovat. Vždyť je

dospělá, brzy se stane matkou. Zhluboka se nadechla, zatnula zuby a vykročila opět k terminálu.

Poprvé od chvíle, kdy vstoupila na kalifornskou půdu, se cítila skutečně odhodlaně. Byla připravena čelit jakýmkoliv výzvám.

Co se má stát, se stane, pomyslela si a zasunula si telefon do kapsy. Na nos si nasadila sluneční brýle. *Já jsem připravena.*

No tak, dělej, zvedni ten zatracený telefon.

Sleduji cestující, jak proudí do prostoru pro výdej zavazadel. Tlačí se, hemží se jak mravenci, vyhlížejí své kufry. Překřikují se, mě si nevšímají. Úzkostlivě drží za ruce své děti, hlídají si brašny s notebooky. Nemohou se dočkat, až se právě jejich zavazadlo objeví na otáčivém pásu.

Kde jenom je?

Na okamžik se mě zmocňuje panika. Co když v tom letadle vůbec neseděla? Třeba dostala špatné informace.

Nebo ještě hůř! Podezírají mě a sledují mě! Co když měla Sherry zavolat Hayesovi a ohlásit se mu z letiště? Srdce mi divoce bije při pomyšlení, že mě dopadnou, ještě než plně zrealizuji svůj sen. Než dokonale zničím Ricka Bentze.

Rychlým pohledem ale zjišťuji, že v hale nečeká žádný policajt na lavičce, ani se nemaskuje rozevřenými novinami. Procházející byznysmeni a rodiny s dětmi určitě nejsou tajní.

Kdepak. Vzduch je čistý.

Zhluboka se nadechuji, potřebuji zůstat klidná. Měla bych působit přátelsky. Musí si myslet, že jsem Petrocelliová. Nutím se do úsměvu. Je natolik falešný, až si připadám, jako bych měla na obličeji gumovou masku. Nesmím ale polevit.

Záleží jen na tom, aby mi Olivia Bentzová uvěřila. Nesmí ani na chvíli zapochybovat, že nejsem policistka, která ji má odvézt na stanici za jejím milovaným manžílkem.

Při tomhle pomyšlení se mi chce zvracet.

Pohledem neustále prohledávám prostor pro výdej zavazadel, prohlížím si tváře příchozích, hledám ženu, jejíž obraz se mi už navždy vypálil do mozku.

Pro lásku boží, kde je? Nervózně rázuji dlouhými kroky halou, po chvilce se ale zastavuji. Nechci k sobě přilákat pozornost.

Pečlivě se vyhýbám i bezpečnostním kamerám. Ukazuji jim jen záda, obličej úzkostlivě schovávám. Paruka i sluneční brýle jsou vynikající pomocníci, přesto nesmím moc riskovat.

Začínají se mi potit dlaně.

Zatraceně, kde vězí?

Proč ta čubka nemůže normálně, vylézt z letadla jako všichni ostatní?

Už jsem jí dokonce zavolala z telefonu Petrocelliové a nechala jí vzkaz…

Konečně mi zvoní mobil.

Okamžitě přijímám hovor a snažím se, abych nespletla jméno. „Petrocelliová."

„Dobrý den, tady Olivia Bentzová. Mám od vás nepřijatý hovor. Manžel mi říkal, že mě máte vyzvednout na letišti. Prý někde u výdeje zavazadel." Zní schváceně a unaveně.

Perfektní!

Cítím se trochu klidněji. „Ano, přesně tak," říkám.

„Jsem u jednoho z pásů." Konečně ji vidím. Na očích má sluneční brýle, vlasy si zčesala z obličeje. S sebou má jen kabelku a jedinou malou brašnu.

Cestuje na lehko.

Chytrá holka.

Usmíváme se na sebe a schováváme telefony do kapes.

„Olivia Bentzová?" ptám se a přistupuji k ní. „Jaký byl let?"

Krčí rameny. „Zpožděný."

„Jsem Sherry, kamarádka Jonase. Požádal mě, abych vás vyzvedla."

„Ano, také mi to říkal."

Prohlíží si mou uniformu. „Pracuji u losangeleské policie," říkám. Unaveně se usmívá, přesto jí raději ukazuji odznak Petrocelliové. S parukou jsem jí docela podobná, ta blbka Bentzová zjevně nic nepoznala.

„Mnohokrát vám děkuji za ochotu, paní Petrocelliová," říká mi. Je tak zdvořilá a umí se chovat!

„Říkejte mi Sherry. Auto mám venku," oznamuji. Vedu ji na parkoviště, kde čeká policejní vůz. Otevírám zadní dveře.

„Sem si můžete dát věci," navrhuji. V následujícím okamžiku už na zadní sedadlo pokládá brašnu a kabelku i s telefonem, jak předpokládám. Zatímco se přemisťuje dopředu, bleskově jí prohledávám kabelku. Pak si na oko sundávám čepici a nepozorovaně vytahuji její mobil. Vypínám ho a okamžitě ho do ní vracím. Ve stejnou chvíli ukládám na zadní sedadlo i čepici. Ona mezitím pomalu usedla na sedadlo spolujezdce.

Výborně.

Vůbec o mně nepochybuje! Cítím se spokojeně. Jak dlouho jsem na tenhle okamžik čekala? Pořád se ale musím chovat obezřetně, nesmím nic uspěchat. Nemám moc času, sedám k volantu. Musím odsud co možná nejrychleji zmizet, znervózňují mě bezpečnostní kamery a všudypřítomní policajti. Teď si nemohu dovolit udělat chybu. Jsem tak blízko. Tak blízko!

„Jak daleko je do Parkerova centra?" ptá se mě a zapíná si bezpečnostní pás.

„Jenom kousek," ujišťuji ji, když si sedám za volant. Věnuji jí vřelý úsměv. „Špička už skončila, cesta by neměla trvat dlouho. Maximálně hodinu."

„Super."

„Navštívila jste už někdy L. A.?" ptám se jí.

„Kdysi dávno. Bylo mi sotva dvacet. Chvíli jsem žila v Arizoně. V Tucsonu. Několikrát jsem si tehdy udělala výlet do San Diega a jednou právě do Los Angeles. Ale jenom na pár dní."

Výborně. Takže ani netuší, jakým směrem leží Parkerovo centrum.

A já ji můžu odvézt, kam budu chtít.

Zatraceně! Jak dlouho už sedí v téhle sterilní výslechové místnosti? Bentz na židli nervózně poposedl. Připadalo mu, že s Olivií naposledy mluvil snad před třemi dny.

Káva před ním už dávno vychladla, ale Bentze to nezajímalo. Hayes, který výslech vedl, si odskočil, aby zjistil, jestli už přijela Olivia. Bentz si představoval, jak jeho krásná

žena sedí mezi policisty a trpělivě na něj čeká. Nechtěl ji do téhle záležitosti nijak zatahovat, na druhou stranu byl rád, že přijela. Už se nemohl dočkat, až ji uvidí. Až ji obejme.

Vstal a protáhl se. V malé místnosti s vydýchaným vzduchem už nemohl déle vydržet. Vypadala úplně stejně jako výslechová místnost na jeho oddělení v New Orleansu. Kamera v rohu, hned pod stropem, zaznamenávala celý rozhovor. Mohl požádat o právníka a nikomu nic neříct. Neměl ale co skrývat.

Věděl to.

A věděl to i Hayes, tím si byl jistý. Každý detail jeho výpovědi ohledně událostí nad Ďáblovým kotlem navíc potvrdil Travis se svou přítelkyní. Jde o ukázkový příklad zbytečné práce, pomyslel si Bentz. Zároveň ale věděl, že si Hayes nemůže dovolit nic opominout.

Zadíval se na svůj odraz v zrcadle na zdi. Bůh ví, kdo za ním vlastně stojí. Možná Andrew Bledsoe s Rivou Martinezovou. Nejspíš čekají, že se něčím prozradí, že udělá nějakou fatální chybu. Možná je za ním i státní zástupce. Zatraceně, třeba ho pozoruje i Dawn Rankinová.

Bentz znal postup dobře. Musí ho vymáchat v bahně. Musí mu dokázat, že se pomátl, přijel do Los Angeles a začal vraždit lidi, kteří znali jeho exmanželku.

Ačkoliv už všechno předtím probral s Hayesem, museli ho ještě vyslechnout oficiálně, „do záznamu“, jak mezi sebou říkali. Přetrpěl tedy spoustu nepříjemných otázek o manželství s Jennifer, jejím poměru s Jamesem, rozvodu. Musel jim vylíčit, jak ho podváděla, i když se rozhodl dát jí ještě jednu šanci. Znovu jim musel vyprávět, že se mezitím nešťastně zabila v autě. Chápal, proč musejí znovu vytahovat tohle temné období jeho života. Situaci mu to ale nijak neulehčilo.

Hayes pak přešel ke zjevování Jennifer a Bentz mu znovu opakoval, jak ji spatřil ve dveřích nemocničního pokoje, když se probral z komatu. Řekl také, že už zjistil, že se nejedná o žádného ducha, nýbrž o ženu z masa a kostí, pověděl jim také o jejich hloupém a nezodpovědném výletu podél pobřeží. Šířeji se pak musel rozhovořit o jejím skoku do Ďáblova kotle, který nepřežila.

„Na každý pád zítra už bychom měli mít o tvé exmanželce nějaké konkrétní informace," řekl Hayes. Staršímu detektivovi se podařilo prolomit bariéry policejní byrokracie a na zítřejší ráno zařídil exhumaci jejího těla. Konečně krok kupředu!

Hayes se pak vyptával Bentze na Shanu McIntyreovou a Lorraine Newellovou. Vznesl dokonce otázku týkající se dvojčat Springerových. Chtěl vědět, co všechno ví o tomto zločinu, který se tak nápadně podobá dvojité vraždě dvojčat Caldwellových. „O tomhle jsme už mluvili," řekl Bentz. Věděl, že na něj čeká Olivia. Byl unavený, hladový a nemohl vyšetřovatelům nabídnout nic jiného než pravdu.

„Podívej, můžu o tom mluvit třeba pět hodin," řekl, „obětem ale život nevrátím. S vraždou Shany McIntyreové ani Lorraine Newellové nemám nic společného. Stejně tak netuším, co se stalo těm dvojčatům. Podle mého názoru je ale zabil Vrah jedenadvacítek nebo někdo, kdo si na něj hraje. To, že zemřely poté, co jsem přijel do L. A… Musím připustit, že se opravdu může zdát, že to spolu souvisí. Zabil je někdo kvůli mně? Doufám, že ne, jistý si ale být nemohu. Může jít jen o náhodu, ačkoliv ani já na ně moc nevěřím."

Dveře se otevřely a znovu do nich vstoupil Hayes. „Už přijela?" zeptal se ho Bentz.

„Ještě ne," odpověděl mu Hayes.

Bentz se otřásl náhlým chladem. „Co to říkáš? Vždyť už tu dávno měly být. Proč mi nevrátíš telefon?"

„Taková je procedura, kamaráde." Hayes zvedl ruce v obranném gestu. „Dostaneš ho, až tu skončíme. Martinezová se právě snaží dovolat Petrocelliové." S rozvázanou kravatou působil Hayes na druhé straně stolu k smrti unaveně. Bentz se cítil úplně stejně. „Potřebuji prostě něco do záznamu."

Bentz si pročísl rukou vlasy. „A co přesně bys potřeboval?"

„Věděla ta údajná Jennifer, že máš zbraň?"

„Ano. Viděla ji. Dokonce se o tom v autě zmiňovala."

„Takže jsi ji honil se zbraní v ruce."

„Jo, ale ani jsem ji nevytáhl z pouzdra. Věděla, že bych jí neublížil."

„Jak to mohla vědět?"

Správný postřeh, uvědomil si Bentz. „Protože mě znala. Mluvila o věcech, o kterých jsem věděl jenom já a Jennifer.“ Sevřel se mu žaludek. „Zdá se, že kdykoliv jsem se o Jennifer dozvěděl něco nového, o čem jsem neměl nejmenší tušení, tak člověk, který mi tuhle informaci podal, následně zemřel. Víš… Bude to znít šíleně, ale zdá se mi, jako by se těch žen někdo zbavil poté, co splnily svůj účel.“ Podíval se Hayesovi přímo do očí a zakroutil hlavou. „Připadá mi to všechno přitažené za vlasy. Jako by byla neustále o krok přede mnou. Ví o každém mém pohybu dříve, než ho udělám. Zatraceně, Hayesi, věděla dokonce, že pojedu na letiště!“ V tu chvíli ho polil ledový pot. „Panebože!“ zašeptal. „Olivia.“

„Copak?“

Mysl se mu rozběhla kupředu poháněná adrenalinem a nepředstavitelnou hrůzou. Pokud „Jennifer“ věděla o každém jeho kroku, mohla se dozvědět i o příletu Olivie. „Moje žena. Říkal jsem ti přece o těch výhrůžných anonymních telefonátech. Co když jí ta psychopatka bude chtít ublížit?“

„Ale Jennifer, nebo kdo to sakra je, zemřela, nevzpomínáš si? Sám jsi mi tu teď tvrdil, že jsi viděl, jak skáče do vody.“

„Já vím.“ Strachu se už ale nemohl zbavit.

„Neboj, tohle jsme přece už vyřešili,“ připomněl mu Hayes. „Petrocelliová ji vyzvedla na letišti.“

„Tak kde krucinál jsou?“ Hrůza mu ochromila celé tělo. Podíval se na hodinky. „Už měly přijet.“

„Třeba se Olivia rozhodla najmout si pokoj v hotelu. Možná se jí jen nechtělo čekat tady.“

„Nesmysl.“ Olivia se na něj těšila stejně vroucně, jako se on těšil na ni. Poznal to z jejího hlasu.

Hayes se posadil a přehodil si volný konec kravaty přes rameno. „Podívej. Na vlastní oči jsi viděl, jak ta ženská skočila do Ďáblova kotle, nebo ne? Tvoje žena je v bezpečí.“

Bentz si tím už tak jistý nebyl. Nic mu nedávalo smysl. Všechno, čemu věřil, se nakonec pokaždé zvrtlo. Poškrábal se na strništi na bradě. Ze všech sil se snažil soustředit. Musí uvažovat jasně. Logicky. Musí najít zrnko pravdy ve změti lží. „Dejme se do práce, ať už máme tenhle výslech za sebou.“

„Už se stalo,“ řekl Hayes, postavil se a narovnal si kravatu. „Budu ale ještě potřebovat, abys identifikoval tu ženu v márnici. Není to daleko.“ Otevřel dveře a kývl do chodby. „Martinezová ti donese zabavené věci, pak můžeme vyrazit.“

Hayes se vzdálil ke svému stolu a Riva Martinezová zatím vedla Bentze dolů, kde se vydávaly zabavené předměty.

„Moje žena ještě nedorazila?“ ptal se Bentz. Ze všech sil se snažil, aby jeho hlas zněl lehkomyslně. „Olivia Bentzová.“

„Ještě ne. Volala jsem Petrocelliové, ale nepřijala hovor.“ Riva se usmála na úředníka za přepážkou a jala se podepisovat nezbytné dokumenty. Když pak Bentzovi podávala pistoli, střelila po něm pohledem, který by dokázal rozdrtit diamant v prach.

Bentz si přehodil pouzdro se zbraní přes rameno a přemýšlel, co tak strašného Martinezové udělal. Možná jí jen po jeho příjezdu přibylo práce.

„Už by tu měly být,“ řekl se vzrůstajícím znepokojením. „Je to odsud přece kousek.“

Pokrčila rameny a podala mu obálku s telefonem, peněženkou a svazkem klíčů. „Možná je zbrzdila zácpa. Minulý víkend jsem musela čekat tři čtvrtě hodiny na Čtyřistapáté jenom kvůli nějaké bouračce.“

Kývla směrem k lejstrům na přepážce. „Podepiš se. Musíš potvrdit, že jsi dostal všechno nazpět.“ Když se podepsal, strčila mu do ruky kopii, otočila se a chvatně odkráčela chodbou.

Bentz chvíli sledoval, jak odchází. Nepříjemný pocit rostl. Něco se stalo.

Ještě než se vrátil za Hayesem, zapnul si telefon. Olivia mu ale žádný vzkaz nenechala. „Zatraceně.“ Zavolal jí. Bezúspěšně. „No tak, no tak,“ mumlal nervózně. Ignoroval procházející policisty, kteří nad jeho podivným chováním kroutili hlavou. Po chvíli vyzvánění byl jeho hovor přesměrován na záznamník. Namluvil alespoň vzkaz, v němž Olivii poprosil, aby mu co nejrychleji zavolala nazpátek.

Tohle nedělávala.

Uklidni se. Je s ní policistka. Kdoví, co je zdrželo. Třeba se vyskytly nějaké problémy při odběru zavazadel nebo se stavily někde na jídlo. Nebo se jí jednoduše vybil telefon… Nemohl se

ale zbavit dojmu, že se stalo něco hrozného. Zavolal Montoyovi, který hovor okamžitě přijal.

„Montoya."

„Dostal jsem tvůj vzkaz," řekl Bentz.

„Jo, právě jsem mluvil s Hayesem. Poslal jsem mu e-mailem informace o majitelce stříbrného chevroletu. Jedná se o Yolandu Salazarovou. Koupila ho za hotové od příbuzného. Nenechala na sebe auto přepsat, což asi není tak velký zločin. Teď se ale podrž! Jmenuje se totiž Yolanda *Valdezová* Salazarová. Je starší sestrou Maria."

„Cože? Děláš si legraci? Sestra Maria Valdeze?" opakoval Bentz nepřítomně. Z Montoyova hlasu ale okamžitě poznal, že nežertuje. Na chvíli se ve vzpomínkách přenesl zpátky do té tmavé uličky, kde zahlédl temnou postavu, jak míří pistolí na Trinidada…

Od hlavně se odráželo stříbrné měsíční světlo.

Zpanikařil.

„Policie! Odhod zbraň!" zakřičel varovně.

Neznámý ale zbraň neodhodil.

Bude střílet! Zabije Trinidada!

Jakmile si tohle uvědomil, bez váhání stiskl spoušť.

A neznámý střelec se skácel k zemi…

Dokonce i nyní po dvanácti letech si celou situaci vybavil s mrazivou přesností. Úlevu, že se mu podařilo zachránit parťáka, vystřídala hrůza, když zjistil, že ten tajemný střelec je jen malý kluk s umělohmotnou pistolkou. Téhle noční můry se už Bentz patrně nezbaví do konce života. „Kristeježíši!" vydechl Bentz napůl k Montoyvi, napůl k sobě.

„Žije v Encinu," pokračoval Montoya. „Všechny informace jsem poslal Hayesovi. Už by je měl mít."

„Výborně, děkuju ti."

Takže Yolanda Valdezová. Zastrčil si mobil do kapsy. Viděl, že Hayes stále ještě telefonuje. Bentz zatím nervózně pochodoval po chodbě. Snažil se vzpomenout si na Mariovu starší sestru. Valdezovi měli tři děti. Nejmladšího Maria, nejstarší Yolandu. Té mohlo být tou dobou kolem dvaceti. Pak měli ještě prostředního bratra… Ale jak se zatraceně jmenoval? Franco? Frederico? Ne… počkat… Fernando! To je ono!

Nevzpomínal si ale, že by se Yolanda nějak obzvlášť podobala Jennifer… Ne, to nedává smysl.

Salazarová? Tohle příjmení mu k ní jaksi nesedělo. Nebyla už tenkrát provdaná? Určitě se jmenovala jinak. Pokoušel se rozpomenout, ale nedokázal to. Takže se nyní jmenuje Salazarová? Pořád si to jméno opakoval v hlavě. Zatraceně! Něco mu uniklo. Ale co?

Zavolal znovu Montoyovi. Když jeho parťák hovor přijal, svěřil se mu se svými pochybnostmi. „Myslím, že tenkrát byla provdaná za jiného muže. Nejmenoval se Salazar. Šlo spíše o anglické…, něco jako Johns. Mohl by ses na to ještě podívat?“

„OK. Zatím se mi podařilo zjistit jen to, že se za svobodna jmenovala Valdezová. Zkusím ale ještě něco vyšťourat.“

„Díky.“

Bentz ukončil hovor a jeho obavy ještě vzrostly.

Prosmýkl se kolem dvou policistů, kteří diskutovali uprostřed chodby, a zamířil přímo k Hayesovu stolu pokrytému nejrůznějšími dokumenty. Mezi nimi se válel i vytisknutý e-mail od Montoyi. „Podívej,“ řekl Hayes a podal Bentzovi kopii fotografie z řidičského průkazu Yolandy Salazarové. „Mohla by předstírat, že je Jennifer?“

„To se mi nezdá.“ Bentz si poškrábal strniště na bradě a zakroutil hlavou. „Netuším, jak by ty dvě mohly být propojené.“

„Dobře, zaměříme se na ni, něco najdeme. Teď už nás ale čekají v márnici.“ Ukázal na dokumenty na stole. „Vezmeme je s sebou. Můžou se nám hodit pro ověření totožnosti naší skokanky.“

Bentz se po cestě na parkoviště pokoušel rychle přelétnout informace, které Montoya poslal Hayesovi. Venku se už pomalu stmívalo, na ulici dopadalo prozatím mdlé světlo lamp. „Máte už nějaké zprávy od Petrocelliové?“ zeptal se Bentz, když došli k Hayesovu SUV.

„Ještě ne.“

„To se mi vůbec nelíbí,“ řekl Bentz a vyhoupl se na sedadlo spolujezdce.

Hayes levačkou naťukal cosi na telefonu, pravačkou otočil klíčkem v zapalování. „Ahoj Sherry, tady Hayes. Stalo se něco?

Ozvi se mi, jsem na telefonu.“ Pak rozpačitě ukončil hovor. „Tak ti nevím, kamaráde. Nebere mi telefon.“

Bentz k němu otočil hlavu. „Tak tohle je tvůj nejspolehlivější člověk?“

„Neboj, přijede na stanici, než se vrátíme.“

„V to doufám! A s mou ženou.“ Bentz čelním sklem sledoval, jak vyjíždějí z parkoviště a řadí se do husté losangeleské dopravy. Olivie! Kde sakra vězíte?

Je v pořádku. Ve společnosti důvěryhodného člena policejního sboru. Uklidni se.

Znovu vytočil její číslo. Hovor ale okamžitě opět spadl do hlasové schránky. *Zatraceně, Olivie! Kde jsi?*

Po těle se mu začal rozlévat čirý strach. Nemohl ale nic dělat. Nezbývalo mu než čekat.

Když dorazili do márnice, šel Hayes nejdříve za koronerem. Bentz mezitím rázoval sem a tam chodbou a psychicky se připravoval na pohled do tváře mrtvé ženy. Na mrtvoly si asi nikdy nezvykne. Pokaždé se mu udělalo nevolno. Většinou se mu to ale podařilo před kolegy skrýt. Celou procedurou si už prošel tolikrát, že přesně věděl, co bude následovat. Asistentka přivezla na lehátku do místnosti, kde obvykle čeká příbuzný oběti, tělo schované pod prostěradlem. Pak rychle zkontrolovala, jestli na vozík položila správnou mrtvolu.

„Můžeme?“ zeptal se ho Jonas.

Bentz se zhluboka nadechl. „Jo,“ zalhal. Když naposledy viděl Jennifer, připadala mu jako žhavý vítr nad pouští, horká a vibrující. Utíkala před ním lehce jako gazela. Zářila životem! A nyní, jen o několik málo hodin později, z ní zbylo jen studené tělo. Kus masa.

„Nevím, jak se jmenovala,“ připomněl Hayesovi.

„To nevadí. Stačí, když mi řekneš, jestli je to ta žena.“

Bentz kývl na Hayese, a ten dal pokyn asistentce, aby odhalila prostěradlo.

Před Bentzem se postupně odkrývala tvář ženy. Ležela na zádech, prázdný pohled upírala ke stropu. Měla namodralou pleť.

Bentz na ni vytřeštil oči, na jazyku pocítil hořkou pachuť.

Na lůžku neležela Jennifer.

Díval se do skelných mrtvých očí Fortuny Esperanzové.

31

„Tohle není Jennifer,“ vysoukal ze staženého hrdla Bentz. Mysl mu rázem zaplnily obavy a zmatek. Co to má sakra znamenat? Fortuna? Mrtvá? Zatraceně!

Hayes se k němu otočil. „Cože?“

„Tohle není žena, kterou jsem honil. To je Fortuna Esperanzová. Pracovala s Jennifer v jedné galerii ve Venice.“

„Tahle žena?“ Hayes ukázal na tělo. „To je Esperanzová?“

„Ano.“ Bentz se opřel o stěnu a zavřel oči. Po chvilce je opět otevřel, ale jen proto, aby zjistil, že ta hrozná noční můra neskončila.

Hayes se poškrábal na čele. V očích se mu zračilo vyčerpání a zoufalství. „Tak proto jsem se jí nemohl dovolat.“

„Opravdu pobřežní stráž vytáhla z oceánu tuhle ženu?“ zeptal se Bentz.

„Jo. Pořád je cítit mořskou vodou,“ poznamenala asistentka. „Ještě ale nevíme, jak zemřela. Musíme provést pitvu.“

Bentz si rukou pročísl vlasy. „Co měla na sobě?“ Podíval se na asistentku. „Máte její šaty?“

„Asi ano…, podívám se.“ Nahlédla do desek, které držela v ruce. „Takže. Na sobě měla růžové tričko menší velikosti bez rukávů, bílé šortky, bílé kalhotky, podprsenku tělové barvy. Velikost třicet dva B. Žádné boty, žádné šperky.“

„Krucinál,“ ulevil si Bentz.

„Co?“

„To oblečení! Přesně to samé na sobě měla i žena, kterou jsem honil. Teda, nevím, jaké měla spodní prádlo, určitě se ale oblékla do růžového trička bez rukávů a bílých šortek. To musel někdo připravit. Vrah.“

„Ty si nemyslíš, že vraždí Jennifer?“

„Jak by mohla?“

„No, a kdo jiný?“

„To kdybych věděl.“ Bentzovi se pomalu začal zvedat žaludek, odvrátil tedy pohled od mrtvého těla. „Pojďme si popovídat s Yolandou Salazarovou. Třeba nám pomůže zjistit, co spojovalo Fortunu Esperanzovou s ženou, která skočila z útesu.“ Vykročil k východu. Jeho duše se zmocňoval strach. Hluboký, omračující strach. Pro lásku boží, kam se poděla? Snad se jí nic nestalo. „Ze všeho nejdřív ale zajedeme zpátky na stanici a podíváme se, jestli už nedorazila moje žena,“ řekl Hayesovi.

Stojím na palubě lodi, pode mnou leží můj drahocenný náklad. Nemohu už ovládat záchvěvy vzrušení, které zachvacují mé tělo. Všechno jde podle plánu.

Ale ta čubka Olivia mohla všechno pokazit.

Kdoví, co jí přelétlo přes nos. Už od letiště kontrolovala cedule, jestli jedeme správně. Něčeho se bála. Co když zná město mnohem lépe, než jsem si myslela? Donutila mě k rychlé akci. Nemohla jsem riskovat, že prohlédne a bude si chtít zavolat. Nemohla jsem se ani nechat připravit o moment překvapení.

Jakmile jsme odjely kousek od letiště, zpomalila jsem na oranžovou na křižovatce a kýchla si. „Ech, sakra, nemohla byste mi podat kapesník, prosím?“ požádala jsem ji a šlápla na brzdu, protože na semaforu mezitím naskočila červená. „Tady, v přihrádce.“

„Jistě.“ Otevřela přihrádku a začala hledat mezi mapami a různými hadříky balení kapesníčků. Vůbec si nevšimla, že jsem mezitím vytáhla z kapsy svůj věrný taser Pomeroy. Koupila jsem ho přes internet, pochopitelně na smyšlené jméno. „Tady jsou!“ zvolala vítězně a já zamáčkla automatický zámek všech dveří.

Musela jsem jednat okamžitě. Přiložila jsem té čubce hlaveň taseru ke krku a zmáčkla spoušť. Ve vteřině úlekem otevřela ústa a vytřeštila oči. Vzápětí sebou škubla a její tělo ochablo. Dýchala rychle, dívala se na mě vyděšeným pohledem.

Pak přišla ta nejtěžší část akce. Všechno jsem totiž musela připravit během řízení auta. Sáhla jsem do kabelky, vytáhla z ní kus izolepy, který jsem si předem ustřihla, a rychle jím přelepila

Oliviina ústa. Pak jsem jí nasadila Sherryina pouta. Musela jsem pracovat rychle. Neměla jsem čas ani prostor na to, abych jí svázala ruce za zády, musela jsem jí je tedy nechat vepředu.

V tu chvíli za mnou nějaký idiot v porsche zatroubil a já si všimla, že na semaforu už svítí zelená.

„Vezmi si sedativa, kreténe!“ zamumlala jsem. Neměla jsem čas, abych mu věnovala víc pozornosti. Měla jsem plné ruce práce. Olivia na mě zírala, pod lepicí páskou pohybovala rty, a ten blbec chtěl, abych odjela.

Schumacher v porsche znovu zatroubil. Slyšela jsem, jak mu zaskřípěly gumy, v následujícím okamžiku se okolo mě přehnal. Ze všeho nejraději bych šlápla na plyn, napálila to zezadu do toho jeho nablýskaného bouráku a vytáhla řidiče za límec ven. Ale nemohla jsem. Měla jsem v tu chvíli důležitější práci.

Jakmile jsem Olivii – pardon „Oli“ – zajistila, šlápla jsem na plyn a zamířila k přístavišti. Kvůli zpoždění letadla jsem přišla o spoustu času. Lidé se po ní začnou shánět. Musela jsem jí dát ještě jednu ránu z taseru, aby se mi lépe svazovala. Pak jsem ji naložila na loď. A to nebylo nic jednoduchého! Váží mnohem víc, než jsem čekala.

Nyní stojím na palubě, Olivia leží pevně spoutaná v podpalubí. Konečně se mohu opět svobodně nadechnout. Chvěji se nervozitou, přemýšlím, jestli už Rick Bentz alespoň tuší, že za ním jeho milovaná žena nepřijede. Vlastně, popravdě, už ji nikdy neuvidí.

„Pěkně si to vyžer,“ šeptám s úsměvem a nemohu se dočkat, až Bentze strach srazí na kolena.

Olivia stále nezvedala telefon.

Bentz si sice neustále opakoval, že není důvod k panice, na druhé straně i Hayes už začal působit nervózním dojmem. Ještě z auta zavolal Bledsoeovi a nařídil mu, aby si vzal jednotku policistů, odjel s nimi do Venice, a tam prohledal dům Fortuny Esperanzové. Zavolá také do galerie, kde pracovala, hned jak ráno otevře. Zatelefonoval ještě Tally Whiteové, která naštěstí ještě žila, byla však vyděšená k smrti. Bála se natolik, že si už dokonce koupila letenku do Portlandu, kde žije její sestra.

Když přijeli k Parkerovu centru, vyběhl Bentz s Hayesem z auta a zamířili přímo do místnosti detektivů. Narazili na Rivu Martinezovou, která stále ještě pracovala u svého stolu. „Bledsoe s Trinidadem odjeli do Venice," řekla. Nervózně si pohrávala s ohonem rudých vlasů, který jí sahal do půli zad a pohromadě ho držela spona ve tvaru želvičky. „Policie už zajistila místo činu."

„Pokud jde o místo činu."

Bentzova tvář se podobala kamenné soše. Od jeho příjezdu do L. A. zemřely už tři ženy, pokud ovšem nepočítal dvojčata Springerova.

A nyní… Olivia? Je snad ona teď na řadě?

Hrůza se mu zakousla do žaludku.

Nesmí se jí nechat ovládnout.

„Moje žena stále nedorazila?" zeptal se.

Martinezová pokrčila rameny a zakroutila hlavou. Tentokrát ale v jejích očích spatřil více zaujetí. „Zkoušela jsem zavolat Petrocelliové, ta ale hovor nebere." Martinezová se zamračila a zadívala se na monitor, jehož celou plochu zabíral obrázek těla Shany McIntyreové.

Bentz musel odvrátit pohled. Už tak těžce zvládal pohled na mrtvé tělo, nyní ho navíc sužovaly obavy, že jeho milovanou Olivii má v moci stejný psychopat, který už zabil Shanu, Lorraine a Fortunu.

„S Petrocelliovou jsem mluvil teprve před několika hodinami," řekl Hayes a podíval se na hodinky. „Nebudou to ještě ani čtyři hodiny. Věděla, že má letadlo zpoždění. Říkala, že má ještě spoustu času."

„Příliš času," poznamenala Martinezová a sáhla po saku, které si přehodila přes opěradlo židle. „Už jsem vyhlásila pátrání po jejím voze. Raději se teď budu mýlit, než abych později litovala."

„Výborný nápad," pochválil ji Hayes.

Bentz si uvědomoval, že jim pod rukama unikají drahocenné vteřiny, které mohou mít pro Olivii cenu života. „Musíme ji najít."

„Najdeme ji," ujišťoval ho Hayes.

Bentze ale neuklidnil. Nemohl se ani soustředit, musel něco udělat, *cokoliv*. Nevydržel už déle čekat. Bože, jestli je Olivia v nebezpečí jen kvůli němu, kvůli celé té pitomosti s Jennifer…

Zavolal dceři. „Ahoj tati, už jsi doma?“ zeptala se a jemu se málem podlomila kolena.

„Ještě ne.“ *Kristi, ani nevíš, jak bych chtěl. Být doma, v Louisianě, s tebou a Olivii. Proboha, co jsem to udělal?*

„Pořád honíš toho ducha?“

„Už je to tak.“ Rozhodl se, že jí o Olivii říkat nebude, aby se netrápila. Kristi popravdě volal, aby se přesvědčil, že alespoň jeden z jeho milovaných je v pořádku, že nevystavil nebezpečí úplně celou rodinu.

Jen Olivii.

Dobrý bože! Jestli se i jí zmocnil ten vraždící psychopat… Jeho mysl zaplavila vlna nevýslovného děsu. Ovládl se však natolik, aby mohl pokračovat v rozhovoru. Když po několika minutách zavěsil, vytočil další číslo. Tentokrát na aerolinky. Zástupce letecké společnosti mu po chvíli dohadování řekl, že letadlo přistálo už před několika hodinami, čímž Bentzovi jen potvrdil, co už dávno sám věděl. Jiné informace mu nabídnout nemohl.

Musela tedy zmizet někde mezi letištěm a policejní stanicí.

„Na letišti jsou kamery,“ řekl Bentz ostatním detektivům. „Určitě je jedna u vchodu a u výdeje zavazadel. Chtěl bych vidět jejich záznamy.“

„Požádám o ně, jestli se nám v dohledné době nepodaří lokalizovat Petrocelliovou,“ souhlasil Hayes.

Bentz ale už nemohl déle čekat. Pocit bezmoci nenáviděl. Už tolikrát se mu stalo, že se někdo z jeho milovaných ocitl ve smrtelném nebezpečí! Dnes to nebylo poprvé, co se strachoval o život Olivie. Nesmí dopustit, aby se jí cokoliv stalo. *Nesmí!*

Nemůže tu jen tak sedět a čekat, až co zjistí ostatní. „Pojďme,“ navrhl Hayesovi. „Musíme vyslechnout Yolandu Salazarovou.“

„Na tom už se pracuje. Navíc ty nikoho vyslýchat nebudeš. Tohle je náš případ, a ty na něm ani pracovat nesmíš. Nezapomeň, že se tě osobně týká.“

„To si piš! Mojí ženě hrozí vážné nebezpečí.“

„Mluvím o tom střílení, Bentzi! Lidé z oddělení se už s Valdezové rodinou spojili. Nemyslím si, že by ses do toho měl plést. Upřímně, chtěl bych, aby vůbec nevěděli, že jsi na případě jakkoliv zainteresovaný. Alespoň dokud nezjistíme, na čem jsme. Pokud za každou cenu u toho výslechu budeš chtít být přítomen, pak jedině jako nezúčastněný pozorovatel. Znáš pravidla, tak podle nich hraj."

„Ty tvoje pravidla…"

„Krucinál, chlape! Jsem rád, že tu jsi, ale tím to končí, rozumíš? Tohle je můj obvod, můj případ, a jak jsi sám správně řekl, moje pravidla." Podíval se Bentzovi vážně přímo do očí. „Pojedeš tedy se mnou nebo ne?"

„Tohle si přece nemůžu nechat ujít," poznamenal ironicky.

Ze všech sil se snažil působit klidně a nepřipouštět si tu nejhorší možnost. Byl rád, že může jet s Hayesem. Alespoň se něco dělo. Když konečně došli k Hayesovu SUV, sedl si na zadní sedadlo. Jonas se vyhoupl za volant, Martinezová se uvelebila vedle něj.

Znovu zkontroloval mobil. Žádné nepřijaté hovory. Žádné zprávy. Nic. Snažil se vymyslet nějakou logickou kostru pro události dnešního odpoledne, ale neuspěl. „Našly se v impale otisky prstů? Nebo nějaký jiný důkaz?" zeptal se.

„Ještě nevíme," odpověděla Martinezová.

Jak je sakra možné, že našli Fortunu Esperanzovou v oceánu tak blízko Ďáblovu kotli? Znovu si v duchu promítl skok Jennifer do rozbouřené vody. A pak ještě jednou. A znovu. Viděl, jak se pustila zábradlí, zvedla ruce vzhůru, skočila a zmizela. Jak je tohle vůbec možné?

Představoval si různá řešení téhle záhady. Potřeboval za každou cenu zaplašit myšlenky na otázku, která ho trápila nejvíce.

Kde je Olivia?

Olivia se nemohla ani hnout.

Byla vyčerpaná a vyděšená k smrti. Ležela v tmavé zapáchající místnosti. Možná na lodi.

Ta šílená Petrocelliová, jestli se tak vůbec jmenuje, jí usiluje o život. A to jen proto, že si vzala Ricka. Kvůli tomu také zemřely ty ostatní ženy. Znaly jejího muže.

Ne, vlastně ne tak docela. Znaly *Jennifer*, ženu, kterou Olivia nikdy neviděla.

A všechny jsou mrtvé. Ta ženská je zavraždila. Stejně jako zabije tebe, jestli se odsud nedostaneš.

Končetinami nemohla ani hnout, hlava ji bolela jako čert. Ačkoliv se už úplně probudila, tělo stále nereagovalo, jak by si přála. Zdálo se jí, jako by hlava patřila k úplně jinému tělu, jako by měla přerušena všechna nervová spojení.

Bože! Jak jen mohla být tak hloupá a věřit té ženě? Proč si neprohlédla její odznak pozorněji? Tahle psychopatka určitě neslouží u losangeleské policie.

A jak to můžeš vědět? I policajtům někdy přeskočí. Petrocelliová to třeba jen nemá v hlavě v pořádku.

Ale teď nezáleží na tom, kdo ji unesl. Důležité je, že se ocitla ve smrtelném nebezpečí.

Když ji před chvílí její únoskyně vyndávala z auta a balila do spacího pytle, zahlédla Olivia temnou ulici a siluety okolních budov. Cítila také silnou vůni moře. Slyšela, jak únoskyně funí námahou, když ji nakládala do nějakého vozíku.

Pokusila se křičet o pomoc, kopat nohama a mlátit kolem sebe rukama. Chtěla zasáhnout tu šílenou ženu nebo alespoň připoutat něčí pozornost.

Mozek ale nebyl schopen přinutit její tělo k pohybu, nevydal jediný rozkaz, který by svaly poslechly. Taser ji zcela omráčil, nemohla se ani pohnout. Vzpomněla si na své dítě. Mohlo vůbec přežít takový zásah proudem, který ji znehybnil? *Je mi to líto*, pomyslela si, *tak strašně líto!*

Vozík poskakoval po dlažbě a žena dýchala stále přerývavěji. V dálce zaslechla zvuk lodní sirény, nad sebou zase motory letadla.

Pokoušela se přemýšlet. Snažila se poskládat dohromady střípky vzpomínek. Ráda by zjistila, kde se přesně nachází. Tlustý spací pytel jí ale zabraňoval ve výhledu. Nemohla pomalu ani dýchat.

Mysli, Olivie! Nevzdávej to. Párkrát ses už dostala do úzkých. Až odezní následky šoku, budeš moci pohnout alespoň rukama. Nesvázala ti je za zády. Nevzdávej se. Nedovol strachu, aby tě celou ovládl. Mysli na dítě, na Ricka. Musíš bojovat.

Přemýšlej. Musí existovat způsob, jak se z téhle situace dostat.

Povrch cesty se změnil, vozík už tolik neposkakoval. Cítila, jak ji žena zvedá a ještě ve spacím pytli hází na dřevěnou podlahu.

Pak ji táhla kamsi dolů po schodech. S vypětím všech sil se jí podařilo alespoň trochu zkroutit a ochránit tak břicho před nárazy do schodů. Ochránit své dítě…

„Vidíš, tady třeba alespoň shodíš pár kilo," zamumlala únoskyně.

Pak ji táhla ještě kousek po podlaze a pustila ji. Přes tlustou látku spacího pytle ucítila pronikavý nepříjemný zápach… Moč?

„Vítej doma," řekla neznámá žena. Olivia v jejím hlase jasně rozeznala výsměch. Dýchala přerývavě.

Pak zaslechla cinkání kovu. Klíče? Zaposlouchala se. Když už k ní nedoléhal žádný zvuk, pokusila se dostat se z pytle. Zápěstí měla pořád spoutaná, ústa jí překrývala lepicí páska. V zoufalé námaze se jí konečně podařilo dosáhnout prsty až na konec zipu. Nahmatala vnitřní poutko na jezdci a pomalu za něj tahala. Čas od času se jí vysmeklo, protože svaly stále ještě odmítaly plnou poslušnost. Všechny nervy v těle se jí chvěly hrůzou, jen silou vůle se ovládla, aby nepropadla naprosté panice.

Nepřestávej. Pokračuj. Účinky taseru musejí každou chvíli pominout.

Konečně se jí podařilo pevně poutko uchopit a zatahat za něj s dostatečnou silou. Zip se konečně začal rozepínat.

Při pohledu na Oliviino úsilí se její únoskyně, která pořád stála vedle ní, škodolibě zasmála.

Svině!

Olivia se nehodlala vzdát bez boje.

Nepřestala tahat za poutko jezdce zipu, dokud ji do nosu neudeřil silný zápach moči. Když se konečně mohla

rozhlédnout, zjistila, že se nachází v jakési kajutě na lodi. Prostor byl slabě osvětlen žárovkou v rohu. Ke své hrůze Olivia zjistila, že leží za mřížemi sahajícími od podlahy až ke stropu. Podle odpudivého pachu usoudila, že se v téhle kleci převážela zvířata. V rohu klece stál prázdný kbelík a vedle něj džbánek s vodou. *Asi pro mě,* pomyslela si a v tu chvíli zkameněla hrůzou.

Jediným vchodem do klece byla mřížovaná vrátka. Olivia nyní s úděsem sledovala ženu, která ji unesla, jak je zavírá a strká klíč do zámku.

Cvak.

Olivii zamrazilo. Jako by tenhle zvuk ohlašoval její smrt.

„Hloupá huso," usmála se neznámá žena a sundala si blond paruku. „Udělej si pohodlí, chvilku tu zůstaneš."

Proč ne? Alespoň bude moci naplánovat útěk.

„Ještě bych tě chtěla upozornit, že i kdyby se ti podařilo strhnout si z pusy pásku, a pak jsi ječela jak na lesy, bude ti to houby platné. Tady tě nikdo neuslyší," řekla, jako by jí četla myšlenky.

Pak se blaženě usmála a Olivii se strachem sevřelo srdce.

Jak dlouho ji tu chtěla ta šílená ženská držet? Den? Dva? Týden? Nebo snad celou věčnost?

A co potom? Určitě ji neunesla pro výkupné. Kdepak. Olivia tušila pravdu. Unesla ji, aby ji mohla zabít. I s jejím dítětem. Dobrý bože. Kolik času jí tedy zbývá?

„Říkám si, co teď asi dělá tvůj manžílek, Olivie. Co myslíš? Zjistil už, že za ním nepřijedeš?" Neznámá žena vypadala pobaveně. Spokojeně.

Olivia by se na ni nejraději vrhla a vlastníma rukama ji zaškrtila. Už už sbírala síly, že se té psychopatce postaví.

„Aha," řekla neznámá. „Ty ho považuješ za hrdinu. V New Orleansu si udělal jméno, co? Každý si o něm myslí, jaký je skvělý detektiv. Copak úplně všichni spadli na hlavu?" Mluvila vzrušeně, oči jí plály nenávistí. „Podívej, nechci ti brát iluze o šťastném věčném manželství s tím tvým hrdinou. Musím ti ale říct, že Rick Bentz je pořádný šmejd. Bývalý polda, a ještě k tomu špatný. Odpráskl malého kluka, pochlubil se ti tím někdy?" Zvedla obočí. Vyzařovalo z ní uspokojení z toho, jak se mohla před svou zajatkyní chvástat.

„Tvůj manžel je ubožák, Olivie. A ty? Ty jsi měla jednoduše smůlu, že ses za něj provdala. A víš proč? Protože tvůj manžel je takový parchant, že za něj budeš muset zaplatit i ty. Stejně jako už zaplatily ty ostatní.“

Podívala se rychle na hodinky, zaklela a na chvíli jako by propadla panice. Rozhlédla se po kajutě a sáhla po kanystru benzínu, který ležel mezi harampádím. Pak se usmála. „Podívej, co jsem tu pro tebe schovala.“

Oliviin strach se rázem změnil v němý úděs.

Ta ženská chce snad zapálit loď!

A ona se nemá jak dostat ven.

„Ne!“ pokusila se Olivia zakřičet i s přelepenými ústy. „Ne!“ S vypětím všech sil zvedla ruce k pásce a nehty hledala uvolněný roh. Pak ji chytla a strhal si ji i s kousky kůže. „Ne!“ vykřikla znovu. Žena ale její zoufalé volání ignorovala a vyběhla po schodech nahoru.

Bože! Bože! Bože!

„Nedělejte to!“ zavolala Olivia.

Na posledním schodu se neznámá na chvilku zastavila. Slyšela její volání? Váhala snad, zda jí má pomoci?

„Prosím!“ zakřičela naprosto zoufalá.

„Klidně si tu chcípni,“ odpověděla však žena na její beznadějnou prosbu.

To ne! Oliviinu mysl zastřela čirá hrůza. Vykřikla a zkusila zatlačit na bránu. Ruce ale ještě zcela neovládala, takže se jí dlaň po ocelovém prutu svezla. „Ne! Prosím!“

Ozvalo se ale tiché cvaknutí a žárovka v rohu zhasla.

Kajuta rázem zcela potemněla.

Dveře u stropu se s žuchnutím zavřely.

Olivia ucítila, jak jí po tváři stékají slzy zoufalství.

Čekala, až uslyší nezaměnitelný zvuk tekutiny cákající z kanystru, pak škrtnutí zápalky a nakonec hluboké blafnutí, jak plamen prudce vzplane.

Nic takového ale neslyšela.

32

Po cestě do Encina Hayesovi došlo, že ho patrně opět čeká dlouhá noc. Zatímco Bentz s Martinezovou pozorovali okýnky ubíhající krajinu, on zavolal Corrine a odvolal jejich společný večer. Corrine věděla, že Hayes bude mít hodně práce, proto mu navrhla, aby se u ní zastavil, až skončí. Její nápad uvítal s radostí, dnes ale bude muset pracovat opravdu dlouho do noci, takže se musel omluvit.

„Takže ty *zase* pracuješ přes čas?“ Rozčarování v jejím hlase mu nemohlo uniknout a jen doufal, že ho neslyšeli i jeho dva spolujezdci. „Aha, a já vyjdu opět naprázdno.“

Corrine byla zklamaná, Hayes měl ale s dalšími dvěma lidmi v autě svázané ruce. Nerad si vyřizoval soukromé hovory před kolegy. Ačkoliv Martinezová i Bentz se taktně dívali jiným směrem, Hayes se cítil trapně. Navíc s Bentzem kdysi chodila. Pořád ale u něj vítězila možnost „zavolat, i když právě pracuje na případu a je obklopen kolegy“ před variantou „nezavolat vůbec“.

Tohle se stává, když nemáš žádný soukromý život, pomyslel si při sjezdu do Encina. „Doufejme, že Yolanda a Sebastian Salazarovi budou doma,“ řekl. Několik bloků od bulváru Ventura stála řada malých jednopodlažních domků s rozlehlými zahrádkami zarostlými pomalu hnědnoucí travou postavených po druhé světové válce.

Salazarovi bydleli v rohovém domě se světlou omítkou, která ve světle lamp vypadala jako popelavě šedá. Pozemek na boku budovy ohraničoval vysoký drátěný plot s cedulkou: POZOR ZLÝ PES.

„Super,“ poznamenala Martinezová a zavrtěla se na sedadle. „Nenávidím psy.“

Hayes se zamračil. „Jak můžeš nenávidět psy?“

„Jako holku mě pokousala jezevčice od sousedů. Harriet. Musela jsem dokonce na plastickou operaci. Hodně jsem si tenkrát zkusila.“

„No jo, ale podle jedné jezevčice nemůžeš soudit všechny psy.“

„Ale můžu,“ řekla právě ve chvíli, kdy Hayes vypínal motor.

„Víš, že psi dokážou vycítit, že se bojíš, Martinezová?“ pokračoval v tématu Bentz. „Dokud se jich budeš bát, nepustí tě k sobě.“

„Mně to takhle vyhovuje,“ řekla. „A vůbec mi nevadí, že mě k sobě nepustí.“

Ještě než otevřeli dveře toyoty, objevil se za plotem pes a začal na ně zuřivě štěkat. Rozběsněné monstrum bylo velké jak tele a zuby mělo jako tygr. Patrně nějaký kříženec rotvajlera, usoudil Hayes podle vzhledu zvířete.

„Jo, tak tohle bude učiněný andílek,“ pokusila se nejistě o vtip Martinezová. Bojácně sáhla na kliku auta. „Můžeme mu říkat třeba Flafík.“

Hayes ve zpětném zrcátku zahlédl, že se Bentz chystá vystoupit.

„Na to zapomeň!“ řekl mu rázně. Bentze považoval maximálně za poradce, nic víc. Ačkoliv nemohl souhlasit s Andrewem Bledsoem a Dawn Rankinovou, kteří na něho házeli zodpovědnost za všechny ty vraždy, určitě by nedovolil, aby pro losangeleskou policii cokoliv vyšetřoval. Na výplatní pásce zdejšího oddělení se nenacházel dobrých dvanáct let a jeho účast by mohla vážně ohrozit důvěryhodnost objevených důkazů a informací. Přemýšlel, jestli ho měl vůbec brát s sebou, něco mu ale musel přiznat. Bentz byl jediný, kdo v tomhle případu udělal nějaký výraznější pokrok.

Psovi na bočním dvorku, který štěkal tak hlasitě, že by probudil i mrtvého, věnoval Hayes jen nezbytně nutnou pozornost. Z útrob domu se ozval mužský hlas: „Rufusi! Ticho!“

Rufus ale příkaz dokonale ignoroval. Naopak, vypadal, jako by ho ještě více rozzuřil. Poskakoval a stále hlasitě štěkal. Soudě podle vyšlapaného kola trávy na jeho straně plotu prováděl tohle poměrně často.

„Moment překvapení jsme tedy asi ztratili," zamumlal Hayes.

Martinezová si vystrašeným pohledem prohlédla plot. „Doufejme, že branka vydrží."

Když došli až k průčelí domu, rozsvítila se žárovka nad vchodem a zalila betonové schůdky přede dveřmi slabým nažloutlým světlem. V tu chvíli se otevřely vnitřní dveře a za síťovanými venkovními veřejemi se objevila štíhlá žena s rozpuštěnými tmavými vlasy. Měla na sobě oranžové kapři a bílý top, ve tváři otrávený výraz.

Hayes poznal Yolandu Salazarovou podle fotografie, kterou mu poslal Montoya. Snímek na řidičském průkazu jí však ani trochu nelichotil. Ve skutečnosti vypadala mnohem lépe. I když měla zjevně špatnou náladu.

„Co potřebujete?" zeptala se stroze.

„Jsem detektiv Hayes z oddělení vražd losangeleské policie, tohle je moje kolegyně Martinezová." Ukázali jí své odznaky. „Jste Yolanda Salazarová?"

Zaváhala, brzy však sotva znatelným přikývnutím hlavy souhlasila. „Proč jste přišli?"

„Chtěli bychom vám položit několik otázek."

„A o čem?" Mrzutost rázem vystřídal strach. „Proboha! Fernando! Přišli jste kvůli mému bratrovi? Díos, neříkejte mi, že se mu něco stalo." Bez dalšího rozmýšlení se vroucně pokřižovala.

„Ne, nebojte, nic takového," uklidňoval ji Hayes. „Potřebujeme si s vámi jen promluvit o vašem autě. Stříbrném Chevroletu Impala z roku 1999, který je registrován na jméno Ramona Salazarová."

„Hej, děje se něco?" V chodbě za Yolandou se objevil statný svalnatý muž, minimálně dvakrát těžší než ona. Nátělník mu těsně obepínal vypracovanou hruď. Džínové šortky na půl žerdi nezadržitelně přitahovala zemská gravitace. „Co se děje?"

„To je policie," řekla Yolanda a vyslala ke svému muži vystrašený pohled.

„Vy jste Sebastian Salazar?" zeptala se Martinezová.

„To jsem," odpověděl suše.

„Potřebovali bychom vaší ženě položit jenom pár otázek ohledně auta, které vlastní.“

Sebastian ustoupil. Přikročil ke své ženě a cosi španělsky zadrmolil. Mluvil bohužel tak rychle, že mu Hayes nerozuměl ani slovo. Martinezová by ale snad mohla.

„Můžeme dovnitř?“ zeptala se Martinezová.

Oba manželé se na sebe podívali a Sebastian opět cosi prohodil ve španělštině. Pak otevřel dveře a pustil je dál. „Prosím,“ řekl. Pod úzkým knírkem se mu zableskly dokonale bílé zuby. „Posaďte se.“ Pokynul rukou k židlím kolem stolu.

Yolanda ještě zůstala u dveří a zvědavě vykoukla ven. „Váš přítel nepůjde dovnitř?“

Hayes se podíval přes rameno a potlačil otrávené vzdychnutí. Bentz totiž vystoupil z auta a nyní stál v kuželu světla u plotu a cosi si špital s Rufusem, který konečně přestal štěkat. „Ne, je mu tam dobře,“ řekl ve snaze odvést pozornost Yolandy Salazarové jiným směrem. „Nezlobte se, že vás rušíme takhle pozdě, potřebovali bychom ale jenom…“

„Počkejte…“ Yolandin pohled zchladl, tvář se jí zkroutila do rozezleného šklebu. „Sebastiane!“ Odvedla ho ke dveřím a cosi mu španělsky říkala. „*Bastardo!*“ zařvala.

Sebastian přiskočil ke dveřím a podíval se směrem, kterým jeho žena tak nenávistně ukazovala.

Hayes se kousl do rtu. Věděl, kvůli komu vznikl celý tenhle povyk. Kvůli Bentzovi.

Yolanda se otočila dovnitř a zavřeštěla na Hayese s Martinezovou: „Běžte z mého domu! Přivedli jste si vraha dětí? To je ten *hombre*, který mi zabil brášku. Odpráskl ho jako psa!“ Znovu vztekle ukázala prstem k plotu. „Zastřelil Maria! Bylo mu teprve dvanáct! Takový andílek!“ Rty se jí zkroutily do opovržlivého šklebu. „Ven!“ naléhala. Pak k Hayesovu zděšení vyběhla ze dveří.

Bentz pochodoval kolem drátěného plotu a telefonoval, „…myslím, že se jmenovala Juddová. Yolanda Juddová,“ oznamoval Montoyovi, když si všiml, že k němu zmíněná žena právě chvátá z domu. Bosa přeběhla suchý trávník a spalovala

ho nenávistným pohledem. „Vrahu dětí!“ obvinila ho. „Proč jsi přišel?“

Hayes s Martinezovou a obrovským panem Salazarem ji následovali.

„Zavolám ti zpátky,“ řekl Montoyovi a ukončil hovor.

„Proč nás nemůžeš nechat na pokoji? Copak tobě nestačí, že jsi mi zabil bráška a mámě zničil život?“ štkala. Bentz se k ní otočil.

V tu chvíli na něj Yolanda plivla. Zasáhla ho přímo do tváře.

Bentz sevřel ruce v pěsti. *Ženská bláznivá!* Jen stěží ovládl vztek.

„Běž pryč!“ zavolal na něj Hayes. Ukázal Bentzovi rukou směrem k autu a vykročil k němu, aby ho vlastnoručně usadil na zadní sedadlo v zoufalé snaze ještě zachránit situaci. „Paní Salazarová, potřebujeme vám jen položit několik otázek ohledně vašeho auta,“ řekl znovu Yolandě.

„Tak proč je tu *oni“* Ukázala prstem na Bentze, který si právě otíral obličej.

Určitě ne proto, abych poslouchal takové urážky, dralo se Bentzovi na jazyk.

„Víte, kde se právě nachází vaše auto?“ zeptal se Hayes a stoupl si mezi ni a Bentze.

„Má ho Fernando… ach, *Dios,* Fernando. Co je s ním?“ Její vztek se ve chvilce změnil v obavy.

„To nevím, paní Salazarová. Máme ale vaše auto.“

„A kde?“ zeptala se překvapeně.

„Na policii. Právě ho prohledávají technici kvůli důkazům.“

„Důkazům?“

„To auto je spojeno se třemi vraždami.“

„Cože?“ Střelila pohledem k Bentzovi, ale velká část vzteku už z ní vyprchala. „Vraždami?“

„Přesně tak. Kdo ho většinou řídí?“

„J… Já.“

Hayes přejel pohledem po příjezdové cestě, kde stál pick-up a nablýskaný lexus. „Komu patří tyhle vozy?“

„Nissan je můj,“ řekl Sebastian. Jeho žena k němu vyslala vyčítavý pohled. „Yolanda jezdí lexusem. Chevrolet máme

navíc. Koupili jsme ho od Carlose, protože za něj moc nechtěl. Čas od času si ho půjčí Fernando.“

„Žije tu s vámi?“ zeptala se Martinezová.

Yolanda se opovržlivě zašklebila, ale Sebastian přikývl. „Ano, většinou ano,“ odpověděl.

„A vlastní Fernando ještě jiné auto?“ vyzvídala opět Martinezová a vytáhla z kapsy bloček, do něhož si zaznamenala pár informací.

„Jo. Má ještě Chevrolet Blazer, ale ten dal do servisu. Vyklepala se mu převodovka. Přemýšlí, jestli se mu oprava vůbec vyplatí.“

„A kde je Fernando teď?“ pokračovala Martinezová. Po očku sledovala obrovského Rufuse, který nyní stál na zadních a šťouchal čumákem do pletiva plotu.

„Nevíme,“ odsekla Yolanda a nervózně se podívala do ulice, jako by čekala, že se její bratr každou chvíli objeví.

„Je v práci?“

„Ne, ve škole,“ řekl Sebastian a objal svou mohutnou paží Yolandu kolem ramen. „Navštěvuje večerní školu. Stejně jako má žena. Přes den pracuje v restauraci U Modrého osla a před vyučováním sem chodí. Dnes ale volal, že půjde rovnou do školy.“

„Máte na něj číslo?“

„Ne!“ řekla zjevně vyděšená Yolanda. Sebastian ji ale něžně pohladil po temeni hlavy a číslo jim řekl.

„Zatraceně! Sebastiane!“ zlobila se Yolanda a ruku mu odstrčila.

Ten si z toho ale zjevně nic nedělal. „Podívejte, jestli se dostal do průšvihu, musíme to vědět.“

Hayes zkusil změnit téma. „Má Fernando nějakou přítelkyni? Mohl by třeba půjčovat auto jí?“

„Myslím, že nemá žádnou stálou známost,“ odpověděla.

Sebastian se zamračil. „Fernando zná spoustu holek. Nevím ale, že by nějaké auto půjčoval. Nebo alespoň doufám. Patří přece mé ženě.“

Hayes se ještě zeptal: „Znáte Jennifer Bentzovou?“ Když Yolanda jen pokrčila rameny, Hayes pokračoval: „Pojďme opět dovnitř. Chtěl bych vám ukázat nějaké fotografie.“

Yolanda věnovala Bentzovi poslední nenávistný pohled, pak se pomalu otočila k domu.

Rozzuřený Bentz se vyšplhal na zadní sedadlo Hayesovy toyoty a nechal otevřené dveře, aby mohl dovnitř proudit čerstvý vzduch.

Přemýšlel nad Yolandou a tím zatraceným autem.

Určitě ho dnes neřídila ona.

Ani Fernando.

Fernando Valdez se ale nacházel na seznamu osob, které chtěl vyslechnout.

Navzdory Hayesovu varování vytáhl z kapsy telefon a zavolal mu. Fernando ale hovor nepřijímal.

Pohodlně se opřel a přemítal, jestli jim Yolanda řekla pravdu nebo ne. Upřímně o jejích slovech pochyboval. Sledoval cyklistu v reflexní vestě, jak projel kolem toyoty, a kočku, která se vynořila zpod živého plotu vedle a opatrně přeběhla silnici.

Rufus mezitím opět dosedl všemi čtyřmi na zem a poklidně korzoval po dvorku.

Bentz zavolal do autopůjčovny a zamluvil si nové auto. Zatelefonoval také do motelu Kalifornské slunce. Navzdory všemu v něm ještě hořela jiskřička naděje, že se jen špatně domluvili a Olivia ho jela hledat tam.

Takové štěstí ale samozřejmě neměl.

Pronajal si po telefonu další pokoj, tentokrát s výhledem na bazén, a poprosil Rebeccu, aby mu okamžitě zavolala, kdyby se jeho žena objevila. Věděl, že k ničemu takovému asi nedojde, přesto nechtěl opomenout žádnou možnost. Ani tu nejméně pravděpodobnou.

Když o dvacet minut později Hayes s Martinezovou opouštěli dům, zazvonil Bentzovi mobil. Okamžitě po něm sáhl ve víře, že se na displeji objeví Oliviino číslo. Místo něj na něm svítilo jméno Montoya.

„Bentz.“

„Měl jsi pravdu,“ řekl Montoya. „Nechal jsem jméno Yolandy Salazarové projet losangeleskou databází a zjistil jsem, že byla provdaná za Erica Judda. Ale ne moc dlouho. Eric pracoval jako pokrývač a Yolanda se s ním chtěla rozvést. Eric ale spadl ze střechy a zabil se, ještě než je stačili rozvést.“

„Chtěli se nechat rozvést?“

„Ano, vyplnili už všechny potřebné dokumenty.“

„Jak jsi tohle proboha zjistil?“ zeptal se Bentz a zadíval se do noci. Touhle dobou už bude na všech úřadech zavřeno.

„Musíš jednoduše vědět, jak na to. Záleží na tom, komu zavoláš, a musíš umět hledat na internetu.“

„To je fakt.“

„Teď ale to nejzajímavější. Eric Judd měl pojistku na pět set tisíc dolarů. Chápeš? Půl milionu! Jediným příjemcem byla jeho žena, se kterou se ale měl zrovna rozvádět.“

„A co ta nehoda? Žádné podezřelé okolnosti?“

„Pojišťovna žádné námitky nevznesla. Podle záznamů banky nabyla Yolanda dům v Encinu zcela legálně a pořád má na účtu osmdesát táců.“ Montoya byl podle hlasu se svým výkonem nadmíru spokojen. „Nevzala si ani žádnou půjčku na studia.“

„Díky,“ řekl Bentz. „Mohl bych tě ještě poprosit o malou službičku? Zkus najít něco i na jejího bratra Fernanda Valdeze. To on používá auto, ve kterém jsem viděl ‚*Jennifer*‘. Žije se svou sestrou a jejím mužem.“

„Dobře, zkusím na něj něco vyšťourat.“

„Děkuju.“

„Mám u tebe pivo… Ne, počkej, to je málo. Mám u tebe už minimálně půlku sudu.“

„Máš ho mít,“ řekl Bentz. „Neslyšel jsi náhodou něco o Olivii?“

„Ne. Pročpak? Nepřijela?“

„Ne. Na letišti přistála, mluvil jsem s ní dokonce po telefonu. Měla se tam sejít s místní policistkou Petrocelliovou. Od té doby jsem od ní nedostal jedinou zprávu.“

„Opravdu byla v tom letadle? Pokud jsi s ní mluvil přes mobil, mohla být kdekoliv.“

„Ano, ověřil jsem si to přímo u aerolinek.“

„Aha. Tak kam se tedy poděla?“

„Netuším,“ musel připustit Bentz. Za žádnou cenu se ale nehodlal vzdát. „Najdu ji.“

„O tom nepochybuji, kamaráde,“ řekl naoko zvesela Montoya. Bentz ale v jeho hlase vytušil obavy, které odrážely i jeho vlastní strach.

■ ■ ■

Musím pracovat rychle. Už se chvěji námahou, a to se mi ani trochu nelíbí. Kvůli noze se nemohu pohybovat příliš rychle. Proto si vždy musím všechno připravit do posledního detailu. Proto mi trvalo dvanáct let, než jsem svůj plán začala uskutečňovat. Dvanáct dlouhých, útrpných let.

Teď to nemůžu pokazit, říkám si, když se svlékám v jedné z kajut a prohlížím si svůj odraz v zrcadle. Mám skvělou postavu. Mnohem hezčí, než si kdo vůbec dokáže představit. Celé roky jsem musela trénovat, abych vypadala tak, jak jsem si vždycky přála.

Stejně jako většina věcí v mém životě i síla a vzhled vyžadovaly spoustu trpělivosti, času a odhodlání. Ne nadarmo jsem se vzdala kouření.

Občas je ale nutné riskovat a improvizovat. Takové situace nenávidím, říkám si, když si schovávám vlasy pod kšiltovku. Po podobných zážitcích pak musím vždy co možná nejrychleji znovu nabýt ztracenou rovnováhu a soustředění. Nesmím zapomínat na svůj cíl.

Oblékám si své oblíbené sportovní kalhoty a zapínám si bundu na zip. Pak opouštím loď. Touhle dobou už na ulici nikdo nebývá, takže zcela nezpozorována přicházím až k autu.

Na zadním sedadle už je na cestu přichystaná i Sherry. Její oblečení, odznak i kabelka leží hned vedle ní. „Jsi nějaká zamlklá," říkám jí s úsměvem.

Dívám se do zpětného zrcátka, snažím se zhluboka dýchat. Jedu až na konec ulice, která leží necelou míli od restaurace, kde jsem dnes se Sherry večeřela. Známe se už celé roky a je mi líto, že ji musím obětovat. Na druhou stranu, musím se přiznat, že mi trochu lezla na nervy. Byla taková nudná.

Zastavuji auto v odlehlé postranní uličce a stírám všechna místa, kde jsem mohla nechat otisky prstů, když jsem ji vezla z restaurace. Pak házím gumové rukavice na zadní sedadlo a celé auto hojně zalévám benzínem. Nakonec škrtám zápalkou.

Šššššššškrt!

Mezi palcem a ukazovákem mi na malé dřevěné stopce plápolá maličký plamínek. Zálibně se na něj dívám a házím ho

otevřeným oknem na zadní sedadlo auta. Ve vteřině je v plamenech. Oheň se během několika málo okamžiků šíří po celém vnitřku vozu.

Tak to bychom měli, říkám si a dávám se do běhu. V tu chvíli ho však zahlédnu. Za mnou jede nějaký chlap na motorce.

Zatraceně. Tep se mi rázem zrychluje. Na čele a rukou se mi objevuje pot. Co když mě zahlédl u auta? Co když mě bude umět popsat? Co když…

Uklidni se. Určitě tě neviděl. Najde tak akorát auto v plamenech a přestě to chceš, copak si už nevzpomínáš? Jen hezky utíkej dál, jako by se nic nestalo.

Povzbuzena svým vnitřním hlasem pokračuji v běhu úzkými uličkami. Udržuji stálé tempo a přemýšlím, co všechno ještě budu muset udělat.

Blížím se k restauraci, když zaslechnu zvuk sirén. Hasiči. Policie. Dost možná je na cestě i sanitka. „Užijte si to," říkám si s úsměvem. Hledám svoje auto, které jsem u restaurace zaparkovala už před několika hodinami.

Domů se dostávám bez nejmenších problémů. Svlékám se ze sportovního oblečení a házím ho do pračky. Pak si dopřávám dlouhou vroucí sprchu. Myslím na Ricka Bentze i na to, jak teď asi musí trpět. Musí se teď třást strachy o tu svou čubku. A do toho mu vrtají hlavou i vzpomínky na Jennifer.

„Tak už ses dostatečně pobavil, Ricko?" směji se v párou zalité koupelně. Nanáším si šampon na vlasy, pak si pečlivě myji celé tělo. Přemýšlím nad svým dalším krokem. Musím si připravit plán na zítřek. Bentz ještě zažije celou řadu infarktových situací, než skončím. Olivia zemře… ano, ano, říkám si. Mýdlo mi stéká po zádech i pažích a já plnými doušky vdechuji jeho silnou ovocnou vůni. Ještě než zemře, chci vidět Bentze na kolenou.

Drhnu si jemným kartáčkem nohy, pak na sebe nechávám téct vroucí vodu. Všechna špína, prach i pot mizí v odtokovém kanálku. Konečně opouštím vanu a utírám se velikou osuškou. Myslím na Olivii, jak se vyděšená k smrti svíjí v lodní kleci. Možná právě křičí o pomoc, ale nikdo ji neslyší.

Copak jsem jí neříkala, aby zbytečně neplýtvala silami? Z věšáku na dveřích koupelny si beru župan, přehazuji ho přes sebe a utahuji pásek.

Nejvyšší čas zapnout si večerní zprávy. Mířím do obývacího pokoje, ale ještě se na chvilku zastavuji u lednice, kde na mě už čeká namíchané martini. Do sklenice na stopce si vhazuji dvě olivy a přelévám je dokonale vychlazeným koktejlem. Teprve teď se přesouvám na gauč a zapínám televizi. Nemohu se dočkat, až uvidím nejnovější zprávy o požáru policejního vozu v Marina del Rey. Přehazuji si nohu přes nohu a dívám se na dobře známou tvář, která se zrovna objevila na obrazovce.

Novináři právě zpovídají toho ukňučeného Donovana Caldwella ohledně dvojité vraždy dvojčat Springerových. Sedí spolu s reportérem ve studiu, za nimi jsou obrovské obrázky dvou sad fotografií. Čtyř dívek s dětskýma očima.

Tradiční dojemný prvek pro citlivého diváka.

Moderátorka, mladá žena s tmavými vlasy, velkýma očima a zaujatým výrazem, se právě ptá: „Domníváte se tedy, že pachatel, který zabil vaše sestry, má na svědomí i tuto nedávnou dvojitou vraždu?“

„Ano, přesně tohle si myslím,“ odpovídá vášnivě rozzlobený bratr dvou obětí a vzdychá. Je malý, upravený, na sobě má golfové tričko a khaki kalhoty. Bradu mu pokrývá perfektně střižená kozí bradka, nízký kohout á la David Beckham na hlavě mu má patrně dodávat mladistvý vzhled. On ale nepřišel, aby někoho omráčil svým vzezřením. Ne. Je rozčilený a vzteká se do kamery. „Já jen tvrdím, že kdyby losangeleská policie odvedla dobře svou práci při vyšetřování vraždy mých sester, dvojčata Springerova by dnes mohla žít.“

Kamera přibližuje portréty obětí, mladičkých děvčat s úsměvy plnými života.

„Blablablabla.“ Usrkávám svého lahodného osvěžujícího nápoje, sahám po ovladači a přepínám televizi na jiný program. Ano, musím připustit, že vražda dvojčat je důležitá zpráva, ale už tak trochu vyčpělá. Obzvláště pak vražda dvojčat Caldwellových. Zemřela už před více než deseti lety…, stará historie. A ten imbecil na obrazovce mě akorát vytáčí.

Připravuje mě o *mou* zprávu. A ty kecy o neschopnosti zdejší policie? Neví, o čem mluví.

Sleduji televizi a znovu upíjím.

Tak, jsem připravena. Kde sakra vězí novinář, který bude před ohořelým vrakem vzrušeně informovat veřejnost?

Žádná jiná zpráva si můj čas nezaslouží.

33

„Musíme najít Fernanda," řekl Bentz po cestě k Parkerovu centru, kde měli vyložit Martinezovou a pak zamířit do půjčovny aut. „Zkoušel jsem mu zavolat, ale nebral to."

„Neříkal jsem ti snad, aby ses držel zpátky?" Hayes nijak neskrýval svou rozmrzelost. „Tohle je můj případ."

„Ale *moje* žena." Bentz byl stejně naštvaný. A bál se.

„Já vím." Hayes vzdychl a povolil si kravatu. „Necháme Yolandu sledovat. Zároveň dám hlídat její dům, jestli se tam neobjeví Fernando."

„Přeptám se na něj v práci a v té škole," nabídla se Martinezová. „Zkusíme také zjistit, co všechno dneska dělal." V tu chvíli Hayesovi zazvonil mobil.

Bentz na zadním sedadle pomalu, ale jistě přicházel o rozum. Horečnatě se pokoušel zasadit do skládanky všechny střípky, které měli k dispozici. I když se do L. A. vypravil pátrat po své bývalé mrtvé ženě, vypadá to, že bude muset zachraňovat svou současnou manželku. Musí ji najít za každou cenu. Neměl ale nejmenší tušení, kde začít. Bude pokračovat ve svém pátrání, než zjistí, kdo se mu za co mstí. Jedině tak Olivii vypátrá.

Kdyby se mohl odpoutat od emocí a s chladným uvažováním policajta se zamyslet nad tím, co se právě dělo, uvědomil by si, že se ocitl v samotném oku smrtonosného hurikánu. A osoba, která ho rozpoutala, mozek celého případu, má spadeno právě na Bentze.

Vyšetřování doposud nepřineslo jediný důvod, proč by měly být vraždy Shany McIntyreové a Lorraine Newellové chápány jako dva odlišné případy. Jasným pojítkem byl právě on. Ačkoliv se policie nacházela teprve na začátku vyšetřování smrti Fortuny Esperanzové, Bentz věděl své. Určitě si jen tak náhodou nešla zaplavat a nenašla se utopená v moři ve stejných šatech, jaké měla téhož dne na sobě Jennifer. Vrah chce, aby

Rick věděl, že se Fortuna stala obětí a že je spojena s celým tím strašným kolotočem smrti kolem Jennifer.

Pokud za celou věcí opravdu stojí žena, která se až neskutečně podobá Jennifer, proč se nepokusila vyřešit celou záležitost už dnes, předtím než skočila do oceánu? Proč riskovala svůj život? A jak je možné, že se ve chvíli, kdy byla Fortuna pravděpodobně hozena do moře, nacházela na letišti?

Všechny události vyžadovaly dlouhé přípravy a plánování.

Někdo, kdo ho z duše nenávidí a teď si s ním zahrává, musel vymýšlet scénář téhle krvavé tragédie celé roky. Vybavil si každého, koho poslal za mříže. Drtivá většina z nich, ať už by je propustili, nebo by sami utekli, by okamžitě raději zamířila opačným směrem. A když už by ho chtěli zabít, zastřelili by ho v nějaké temné uličce. Ne. Ať už za tímhle řetězcem strašlivých událostí stojí kdokoliv, užívá si jeho trápení. S uspokojením sleduje, jak stále znovu a znovu naráží na Jennifer.

A z toho Bentze mrazilo. Stojí za tím Yolanda Salazarová?

Opravdu v sobě cítila tolik nenávisti, aby ji proměnila v chladně promyšlenou pomstu? To se mu nezdálo. Odhadoval Salazarovou na horkokrevnou ženu, už jen proto, jak na něj v záchvatu vzteku plivla. Byla vystrašená a naštvaná, takovou reakci by určitě nečekal od chladnokrevného zabijáka.

Pokud tedy vynechá Yolandu, kdo celou věc naplánoval?

Někdo blízký dvojčatům Caldwellovým?

Člověk, který ctí pravidlo „oko za oko“?

Musel se ale znovu pozastavit nad tím, jak dobře zná vrah intimní detaily ze života jeho bývalé ženy a jejich společného života.

A nyní je Olivia nezvěstná. Někdo si dal tu práci, aby ji obtěžoval telefonáty, dokud se nerozhodla, že za ním odletí do L. A. Něco takového vyžaduje nesmírnou drzost, informovanost a obrovskou dávku štěstí. Jak jen mohl vrah vědět, že Olivia opravdu přiletí?

Protože psychopat, který tuhle štvanici naplánoval, o tobě ví úplně všechno. Zná dokonale tvůj život i život tvé ženy. Zatraceně, Bentzi, za tohle můžeš ty. Ty a nikdo jiný.

Zamyšleně se poškrábal na noze. Od toho bláznivého běhu nad Ďáblovým kotlem ho bolela jako čert. Cítil se jak idiot. To

byl nápad, honit ve svém stavu mladou ženu po takové stezce! Hnal se za přeludem, zatímco se jeho manželka rozhodla odletět za ním do Kalifornie. Neříkala snad, že si potřebuje promluvit? Nepocítil snad i on sám, že se v jejich vztahu začínají objevovat trhliny?

Srdce mu náhle sevřel silný pocit viny. Všechny jejich hádky mu najednou přišly dokonale zbytečné. Hloupé. Dokonce i jejich rozhovor o dítěti. Zatraceně, pokud s ním pořád bude chtít dítě, dopřeje jí jich celý tucet!

Jestli k tomu ovšem bude mít ještě příležitost.

„Tak změna, nejedeme ještě do Parkerova centra," řekl Hayes, když ukončil hovor.

„Co se děje?" zeptala se Martinezová.

Hayes se zamračil. Pohledem hledal nejbližší sjezd z dálnice. „Našlo se ohořelé auto Sherry Petrocelliové."

„Proboha." Martinezová si ukryla tvář do dlaní.

„Je to ještě horší. Ve voze bylo i ohořelé tělo."

„Cože? Ne!" vykřikl Bentz. Vyskočil na sedadle, ale bezpečnostní pás ho vmáčkl zpátky na místo. Žaludek se mu sevřel hrůzou a vztekem. Myslel na Olivii. Na svou krásnou, veselou, chytrou, milovanou Olivii. *Bože, prosím!* Napětím nemohl pomalu ani dýchat. „Přísahám Bohu, Hayesi, jestli se Olivii něco stalo, jestli je v tom autě…" Ani nemohl dokončit větu. Nemohl myslet. Rozum mu sžírala čirá hrůza. Ani nevnímal, jak Hayes po cestě k Marina del Rey, kde se auto našlo, porušoval snad všechny dopravní předpisy ve snaze dostat se na místo co nejrychleji.

Bentz se snažil uklidnit se. *Určitě to není Olivia. To není Olivia. Žije a je v naprostém pořádku. Někde. Tohle není Olivia.*

Strachu se však nezbavil.

Silnici kolem místa činu uzavírala policejní páska. Za ní stály dva hasičské vozy, hadice se táhly všude po zmáčeném asfaltu. Voda odtékala ve špinavých potůčcích do kanálu. Ze zčernalého vraku auta stále ještě stoupal dým, vzduch plnil nepříjemný zápach spálené gumy, plastu a hlavně lidského masa.

Bentz vyskočil z auta, jakmile Hayes před policejním zátarasem zastavil. Okamžitě vyhledal velícího důstojníka a zeptal se ho: „To tělo uvnitř auta? Kdo je to?“

„A kdo jste sakra vy?“

Bentz mu ukázal svůj odznak, v tu chvíli už k němu ale dorazili Hayes s Martinezovou, kteří se také identifikovali. „Ještě jsme nezjistili, komu tělo patřilo. Právě ho odvážejí na pitevnu, ale řeknu vám, identifikace nebude žádná hračka.“

O Bentze se pokoušely mrákoty. „A je to žena?“ naléhal.

„Nejspíš ano. Na sedadle ležely i doklady. Většina z nich shořela, ale byl mezi nimi i policejní odznak. Už jsem ověřil jeho číslo. Podle databáze patří Sherry Petrocelliové. Patrně se jedná o její tělo.“

Bentz se úlevou málem svezl na zem. Zavřel oči a zaťal pěsti. Ve snaze zachovat si zdravý rozum upřel své myšlenky jediným směrem. K víře, že Olivii nepotkal tak strašlivý osud.

S úlevou se ale dostavil i pocit viny. Dnes kdosi zemřel. I kdyby nešlo o Sherry Petrocelliovou, bude to jiná žena, která má rodiče, možná děti, ale určitě přátele a blízké. V hloubi duše věděl, že tato žena zemřela kvůli němu. Kvůli jeho egu, kvůli jeho posedlosti první manželkou. Jeho zaslepenost Jennifer už stála život několika žen a jeho vlastní manželku uvrhla do nebezpečí. Někdo ho nenávidí natolik, že se mu rozhodl udělat ze života peklo.

„Musím ho vidět,“ řekl Hayesovi ochraptěle.

„Koho?“

„To tělo.“

„Jsi si tím jistý?“ Hayes zjevně s jeho nápadem nesouhlasil.

„Musím to vědět, Jonasi. Určitě mě chápeš.“

„To teda nechápu. Podívej, Bentzi, tohle rozhodně nebude hezký pohled.“ Hayes kroutil hlavou, ale věděl, že dubovou hlavou jeho přítele nic nepohne. „OK, vezmu tě s sebou. Musím ti ale říct, že děláš chybu. Zatraceně. No dobře, podíváš se na ni a pak se stavíme v té půjčovně. Hned potom se vrátíš do motelu a pořádně se vyspíš. Vypadáš jak démon z pekla.“

Na pitevně se je asistentka snažila varovat. Podle zběžného ohledání bylo tělo ohněm poškozeno natolik, že se nedaly ani

sejmout otisky prstů. Osmdesát procent kůže bylo spáleno na uhel a na zbytku se nenašla žádná tetování ani jizvy. „Budeme ji muset identifikovat podle zubů," řekla.

I tak ji Bentz musel vidět.

Asistentka, jiná než odpoledne, čekala na Hayesovo znamení.

Bentz se zhluboka nadechl. V hlavě mu hučelo, jako by mu mozkem projížděla parní lokomotiva. Ochromen strachy cítil, jak se sliznice jeho hrdla mění ve vyprahlou poušť. Co když se mýlil? Co když mrtvé ohořelé tělo zakryté tenkým plátnem patří Olivii? Proboha, to ne! Závratí se zakymácel. Sevřel ruce v pěst a zaťal zuby.

Hayes lehce přikývl a asistentka odkryla prostěradlo.

„Do háje," zašeptala Martinezová a odvrátila pohled.

Hayes si zamračeně prohlížel ohořelou tvář.

Bentzovi se při pohledu na sežehnuté maso a bílé oči, které na něj slepě zíraly, zvedl žaludek. Spálené vlasy lemovaly k nepoznání zohavenou tvář. Mezi zčernalými rty prosvítaly bílé zuby.

„To není Olivia," řekl Bentz a polkl hořkou pachuť, která se mu drala na jazyk. Byl si jistý. Cítil úlevu i vinu. Olivia tedy nezakusila takový strach a bolest jako tato nebohá žena.

„Tohle je Petrocelliová," řekl Hayes. „Sherry Petrocelliová. Sakra, tak tohle jsem nečekal." Byl zjevně otřesen. Pevně sevřel rty a pokynul asistentce, aby ohořelé ostatky opět zahalila. „Slyšel jsem, že našli její odznak, ale pořád jsem tomu nechtěl věřit." Hřbetem ruky si setřel pot z čela. „Musíme o její smrti informovat manžela. Udělám to."

„Půjdu s tebou," nabídla se Martinezová a naposledy střelila pohledem po strašlivém nákladu, který asistentka už zase odvážela z místnosti. „Připadám si jako v nejhorší noční můře. Jenom doufám, že už byla mrtvá, když ji vrah zapálil."

„Snad ano," souhlasil Hayes. Naposledy se ohlédl za pojízdným lehátkem, pak řekl: „Tak jo, pojďme odsud. Vezmu tě do autopůjčovny, jestli tam mají ještě otevřeno. Já pak s Martinezovou pojedu k Jerrymu Petrocellimu, abychom mu řekli tu nešťastnou novinu." Vzdychl. „Bože, ty víš, jak tohle nesnáším."

„Já také,“ řekla Martinezová.

■ ■ ■

Maličkým okénkem v trupu lodi se do místnosti začalo drát slabé narůžovělé světlo rozbřesku. V noci si tohoto otvoru nevšimla. Zdálo se jí, jako by ve tmě celý vnitřek lodi zaplavily krysy. Tiché škrábání nespočtu droboučkých nohou doprovázelo praskání trupu pohupujícího se lehce na vodě. Ještě před svítáním se jí zdálo, že na palubě zaslechla kroky. Nevěděla ale, jestli tam opravdu někdo byl. Ačkoliv křičela o pomoc ze všech sil, nikdo nesešel dolů, aby jí pomohl nebo ji umlčel.

V noci prakticky nespala. Po celou dobu měla nervy napjaté jak provazy. Bála se, že loď najednou vzplane a ona se udusí kouřem. Anebo ještě hůř. Že uhoří.

To se nesmí stát, opakovala neustále. Pokaždé, když zavřela oči, zaplavil její mysl do několika vteřin strach a bolest. Už viděla, jak se její pleť škvaří a pálí na uhel, cítila, jak se jí do masa zakusují lačné plameny. Oheň jí sežehne víčka i vlasy, zatímco ona bude zbytečně křičet o pomoc.

Nikdy ji nikdo neuslyší.

Tahle vize byla natolik reálná a strašlivá, až se bála znovu zavřít oči. Dokonce i odpudivá realita jejího zapáchajícího vlhkého vězení byla mnohem lepší než děsivé představy.

Když si však uvědomila realitu, došlo jí, že se bude muset postavit nevyhnutelnému. Bude muset bojovat. Až nastane čas, napadne ženu, která ji sem uvěznila. Raději zkusí své štěstí proti noži nebo pistoli, než tu být zamčena v kleci jako zvíře a čekat, co s ní udělá.

Nyní, po několika hodinách, už jí mozek fungoval jako vždy a dokonce vysílal příkazy, které její končetiny plnily. Necítila už žádné následky po ráně taserem.

Když vyšlo slunce, začala si plánovat útěk. Nenechá se zastrašit zbraní, pokud její únoskyně nějakou má. Vyzpovídá ji.

Kdo je ta pomatená žena?

Co po ní chce?

Proč Olivii uvěznila?

A to nejhorší, co s ní má v plánu?

Nic dobrého, tím si byla naprosto jistá.

Děsilo ji to k smrti.

Nenech se paralyzovat strachem. Přemýšlej, Olivie. Musíš vymyslet, jak odsud zmizet. Jsi přece chytrá ženská a jsou tu i nějaké použitelné předměty. Musíš jen zjistit, jak se k nim dostat a jak je pak využít.

Rozhlédla se. Neviděla ale nic než nějaká ztrouchnivělá prkénka a krysí trus, který potvrzoval její obavu, že se tu malí hlodavci opravdu nacházejí. *Úžasné.* Teď na krysy ale nesmí myslet. Patrně je uvězněna v nějaké přepravní lodi v kleci, kam většinou nejspíš zavírají nebezpečná zvířata. Kbelík u mříží měla namísto toalety, džbánek hned vedle byl plný vody.

Dosud nepoužila ani jednu z nádob.

Zatím.

To se ale brzy změní.

Na jedné ze stěn visel hadr, na druhé zase harpuna, záchranné vesty a vesla. Zahlédla i vestavěnou skříňku, dvířka ale byla zavřena. Kromě příkrých schůdků vzhůru už v kajutě nic neviděla.

Zatahala postupně za všechny tyče klece. Byly ale pevně zapuštěny do podlahy i do stropu a mezerou mezi nimi by se sotva protáhl králík. I branka držela pevně v pantech. Bez klíče ji neotevře. Zoufale jí zalomcovala, ale mřížovaná dvířka se ani nepohnula.

Ne. Tak to asi nepůjde. Je tu pevně zamčena.

A pomalu přichází o rozum.

Spoutaná mohla vyzkoušet pevnost klece, nic víc ale dělat nemohla. Zkusila natáhnout ruku pro veslo nebo harpunu, ale pochopitelně na nic z toho nedosáhla. Tyhle skvělé zbraně na ni jen dál výsměšně shlížely z protější stěny.

Ne. Musí najít jiný způsob, jak se odsud dostat. Jestli se ta ženská vrátí, a Olivia předpokládala, že se vrátí, pokusí se ji nalákat do klece, kde by jí mohla vzít klíče nebo ji alespoň napadnout.

Nebude to ale nic snadného. Ta psychopatka je totiž nejen chytrá, ale má i skvělou postavu. Skoro atletickou, řekla by. Bude mít sílu jako pořádný chlap! Stačilo, aby si vzpomněla, jak lehce s ní manipulovala, když ji nesla na loď.

Budeš ji muset přelstít. Nebude to žádná sranda. Budeš muset předstírat, že se jí podařilo zlomit tvou vůli, získat její důvěru. Pak na ni zaútočíš. Hlavně se nesmí dozvědět, že jsi těhotná. Nenarozené dítě by použila proti tobě i proti Rickovi. Nesmíš se o něm ani slůvkem zmínit.

Netušila kdo ani proč ji unesl. Věděla jediné: ta svině si svou pomstu naplánovala krok za krokem dlouho dopředu.

Tuhle ženskou jen tak nedoběhne.

Na něco ale přijde. Bude muset.

Nemohu spát. Jsem tak vzrušená!

Nyní si už nemohu dovolit nejmenší chybičku. Jeden špatný krok a všechno vyjde nazmar. Veškeré plánování a čekání. Nemohla jsem se dočkat, až uvidím, jak bude Bentz na tomto případu potit krev. Teď si to nesmím zkazit. Obezřetnost, tohle slovo je mým novým krédem. Musím se chovat normálně, jako by se vůbec nic nevymykalo běžnému životu.

Nesmím dopustit, aby si někdo něčeho všiml.

Ačkoliv jsem za celou noc nezamhouřila oka, vstávám jen o půl hodiny dříve než obvykle. Připravuji si ovocný koktejl a sendvič pro sebe i pro ni. Nejraději bych ji hned zabila a se vším skoncovala. Ale nemohu. Ještě ne. Ještě ji musím nechat naživu.

Dokonce se i na chvíli stavím v posilovně, kde trávím nějaký čas na strojích a pak si jdu zaplavat. Lidé v bazénu mě poznávají a kývají na mě. Prohodí se mnou i pár zdvořilostních větiček. Nevědomky mi připomínají, jak je pro mě důležité dodržovat plán. Musím se chovat jakoby nic.

Svým vystupováním nesmím vzbudit ani to nejmenší podezření.

I já tedy mávám na těch několik ranních ptáčat, která znám, a dávám se s nimi do řeči. Pak si stoupám na váhu a na oko hlasitě a znechuceně vzdychám. Pochopitelně mám skvělou váhu. Minimální množství podkožního tuku by mi mohla závidět většina profesionálních atletů.

Hořím nedočkavostí. Jsem zvědavá, co paní Bentzová právě dělá. Nemůžu ale nic uspěchat, opakuji si. Důkladně se osprchuji a pomalu se oblékám. Jen s vypětím všech sil se nerozběhnu k autu. Pak jedu dobrých pět mil až ke své buňce,

kde si vyzvedávám několik nezbytných maličkostí. Dívám se na hodinky a pak už konečně uháním, jak rychle mi jen doprava dovolí, k přístavišti, kde kotví moje loď.

Přístav se doslova hemží zaměstnanci doků a rybáři, ale nikdo z nich mi nevěnuje žádnou pozornost. Proč by také měli? Do zdejšího prostředí dokonale zapadám, má loď tu kotví už celé roky.

Kráčím zvolna, uvnitř ale planu touhou vidět, jak se mojí malé „Oli“ líbí v jejím novém příbytku. V kapse svírám taser. Co kdyby zlobila… Jenže, upřímně, nemá nejmenší šanci mě ohrozit.

Přesně tak to mám ráda.

Užívám si svou moc nad Bentzovou manželkou.

Přehazuji si přes rameno svou sportovní brašnu a dívám se opatrně dovnitř, jen abych se ujistila, že jsem sama. Pak scházím do podpalubí, boty mi zvoní na kovových schůdcích.

Ona na mě samozřejmě čeká. Sedí na zemi a podle vzhledu usuzuji, že v noci spala ještě méně než já. Pod očima jí visí tmavé váčky, vlasy má rozcuchané. Místo, odkud si strhla lepicí pásku, je stále zarudlé a nateklé. Oblečení má pomačkané a špinavé. Zkrátka, vypadá jako bezdomovec.

A to mě nesmírně těší. Kdyby ji teď tak mohl vidět její milující manžel.

Navzdory všemu nekřičí, jak jsem očekávala. Neprosí ani nebrečí, což mě možná trochu mrzí. Chtěla bych zlomit její osobnost. Přála bych si, aby se přede mnou plazila po zemi a kňučela jak pes. Upřímně řečeno jsem o tom vlastně snila celou dobu. Dnes k tomu zjevně nedojde.

Já si ovšem můžu počkat. Nebude trvat dlouho a začne žadonit o život. Teď je ještě brzy. Ještě nemá ani tušení, jaké s ní mám plány.

„Dobré ráno,“ říkám sladce.

„Kdo jsi?“ V jejím hlase slyším vzdor. Dokonce výzvu.

„Říkala jsem si, že bys možná chtěla snídani.“

„Proč jsi mě sem zavlekla?“

„Tak se podíváme, co tu mám. Sendvič s burákovým máslem. Hmmm. To není zrovna tradiční snídaně, nic jiného

jsem ale doma nenašla.“ Sahám do kabelky a periferně vidím, že vstává.

„Pusť mě.“ Stojí. Opírá se o mříže a dívá se přímo na mě. Je mnohem klidnější, než jsem očekávala.

Zvedám bradu. „To asi nepůjde.“ Copak jsem úplný idiot?

„Nikomu nic neřeknu.“

Myslí to vážně. Je zoufalá. Výborně. Takový postoj se mi líbí mnohem více.

„Ach, ano, jistě. Tomu ráda věřím,“ vysmívám se jí. Má mě snad za idiota? „Víš, kolik práce mi dalo, než jsem tě sem dostala? A teď bych tě měla jen tak pustit? Nepokoušej se mě rozesmát. Zkus vymyslet něco lepšího.“

„Proč tohle děláš? Kdo jsi? Určitě ne Sherry Petrocelliová.“

„Trefa!“ říkám nadšeně a mačkám imaginární tlačítko. „Blondýna v kleci získává první soutěžní bod!“

„Co ode mě chceš?“ ptá se dál. Je hloupá, stejně jako Bentz.

„Nic,“ říkám upřímně. „Od tebe nic.“

„Tohle celé děláš kvůli mému muži.“

„Bingo! Teď už máš dvě správné odpovědi. Stačí jedna a dostaneš se do bonusového kola.“

„Ty se chováš, jako by šlo o nějaký vtip! Hloupou hru!“ osočuje mě. Dívá se na mě, jako bych zešílela. To ona je ale zavřená v kleci. Ne já.

„Vtip? Ale ne.“ Loď se lehce kymácí na vlnách. Cítím pach zvířat, která klec obývala před ní. „Hra? Možná. Ale jenom já vím, jak skončí. Ty o tom nemáš nejmenší tušení.“

„Tak mi to řekni.“

Bože, ta je ale otravná! Snaží se snad ze mě vytáhnout nějaké informace? Pokládá mi otázky, místo aby se plazila po zemi a prosila mě o život. To já ji mám v hrsti. Copak to pořád nechápe? „Nepotřebuješ nic vědět.“

„Znáš mého muže?“

„Ricko? Ach, ano.“

„Takže to ty jsi předstírala, že jsi Jennifer?“

Musím se smát. Pak vydávám hluboký plochý zvuk. „Píííp. Je mi líto, špatná odpověď. Takže žádné bonusové kolo. Nedostaneš ani dáreček na rozloučenou. Prostě zůstaneš tady. Sama. To je tvá výhra.“ Ani se neusměje! Ta čubka nemá ani

špetku smyslu pro humor. „Podívej, nemám moc času. Chtěla jsem ti jen něco ukázat, dát ti najíst a vypadnout. Tak se podíváme, copak tu máme.“ Naschvál dlouho štrachám v kabelce, pak vytahuji sendvič a láhev cocacoly. Obojí pokládám skrz mříže na podlahu. Na rukou mám pro jistotu gumové rukavice. Člověk nikdy neví, co se může pokazit. Opatrnosti není nikdy nazbyt. Nechávám jí snídani na dně klece, ale ona ji ignoruje.

Dobře. Jestli se rozhodla nejíst, ať si třeba chcípne hlady. Mě to nezajímá.

Jsem si ale jistá, že se její postoj brzy změní. Schválně, jak se jí bude líbit rodinné album? To už její pozornost přitáhne.

Vytahuji ho z brašny a opatrně ho otevírám na své oblíbené stránce. Vánoce. Dívám se na fotografii, kde Jennifer sedí na křesle, vedle ní Rick na opěradle a paží svou ženu majetnicky objímá. Vedle rozsvíceného vánočního stromku drží Kristi, rozesmátý cvrček s rudou pentlí ve vlasech balancuje v náručí své matky. „Vím, že nejsou Vánoce. Říkala jsem si ale, že bych ti ty fotky mohla ukázat.“

Pokládám album na zem tak, aby na něj nedosáhla. Dívá se na něj opovržlivě, její tvrdá skořápka ale získává první trhliny. Při pohledu na snímky se tváří vystrašeně i navztekaně.

„Co to má znamenat?“ ptá se mě šeptem. Album odvedlo svou práci. Konečně. „Kde jsi k tomu přišla?“

„Jen si hezky lámej hlavičku.“

„Proč?“

„Jak vidíš, tvůj muž je doslova posedlý svou první ženou. Domnívám se, že si před smrtí každý zaslouží znát pravdu.“ Znovu se usmívám. „To je všechno jen otázka času.“

A pak, dokud sedí na zemi jako opařená, sahám rychle do své sportovní brašny a vytahuji digitální fotoaparát. Namířím na ni a zachycuji její vyděšený výraz.

Snímek se mi opravdu povedl.

„Tahle fotka se bude tvému muži moc líbit,“ ujišťuji ji a dívám se na fotku. „Myslím, že si ji zamiluje.“ Pak s pocitem vítězství opět balím své věci a vybíhám po schodech na palubu.

Jen ať si teď hezky popřemýšlí nad svou temnou budoucností.

Ta žena je šílená, uvědomila si Olivia. Chladná, vypočítavá a totálně vyšinutá.

A je posedlá Bentzem.

Jak tam tak stála v kleci na lehce se pohupující lodi, začal se do ní vkrádat strach. Dívala se na fotoalbum, které ta ženská nechala ležet sotva metr od klece. Tlustou knihu otevřela na stránce s dvacet let starými snímky z Vánoc. Na stránkách pokrytých celofánovou fólií viděla hned několik fotografií, výstřižků z novin a pohlednic. Práce šílené, posedlé mysli.

Ale proč?

Kdo to vlastně je?

Proč ji tolik zajímá Bentz?

Na tom ale momentálně tolik nezáleželo. V první řadě odsud musí zmizet. A to brzy. Nevěděla jak. Něco ale vymyslet musí, protože si je jistá, že ji ta psychopatka chce zabít.

Nevěděla jen, kdy.

Pak na fólii zahlédla ještě něco jiného. Tmavě rudé skvrnky jako… Kapky krve rozmazané na plastu? Proboha! Čí krev to asi může být? Její? Nebo patřila někomu jinému?

Jennifer?

Tahle ženská jí je naprosto posedlá.

To snad ne. Jennifer zemřela před dvanácti lety.

Olivii se rázem udělalo zle. Pocítila nutkavou potřebu zvracet. Na poslední chvíli přiskočila ke kyblíku. Když se vydávila, zůstala jí v ústech hořká pachuť.

A ještě jednou!

Žaludek se jí znovu zvedl, náhlou slabostí se jí málem podlomila kolena.

Tohle nemůže být ranní nevolnost.

Tím si byla stoprocentně jista. Tohle nesouviselo s jejím těhotenstvím. Šlo o reakci na strašlivou situaci, ve které se ocitla.

34

Bentz se vůbec nevyspal. Většinu noci strávil přemýšlením nad tím, co se asi stalo Olivii. Kde je? Žije, nebo už ne?

Nechal si vyjet záznamy o hovorech z jejího mobilu. Naposledy s ním mluvila z letiště, pak měla ještě jeden krátký hovor. Pravděpodobně na číslo Sherry Petrocelliové. Zkusil ho vytočit, ale hovor byl okamžitě přesměrován do hlasové schránky Petrocelliové, přesně jak očekával.

Podle záznamů pak už s nikým netelefonovala. Ve schránce ale bylo ještě několik vzkazů od něj a Hayese. „Zatraceně," ulevil si zoufale. Zavolal Hayesovi a připomněl mu, že má Olivia v telefonu zabudovaný GPS lokalizátor.

V tomto ohledu se mu od telefonní společnosti nepodařilo dostat žádné informace a doufal, že by snad Hayes mohl využít vlivu policejního oddělení a kýžené údaje získat.

Když odložil záznamy telefonní společnosti, připojil se na internet a převážnou část noci hledal cokoliv o Yolandě Salazarové a Fernandu Valdezovi. Při pohledu na fotografii z řidičského průkazu, kterou mu Montoya poslal, se Bentz zamyslel, jakým způsobem může být Fernando do případu zapleten. Většinu informací, které jim Salazarovi večer poskytli, už stačili ověřit. Včetně jména restaurace, kde Fernando pracoval. Podle Sebastiana Fernando nastupuje na odpolední směnu U Modrého osla. Bentz se rozhodl, že ho později toho dne navštíví. Už ho nebavilo hrát podle pravidel. Chtěl odpovědi a chtěl je co nejrychleji.

Než bude příliš pozdě. *Pokud už není příliš pozdě,* připomněl mu vnitřní hlas, který ho trýznil celou noc. Ráno si opláchl ztrhanou tvář a v horké sprše alespoň trochu ulevil svým ztuhlým a znaveným svalům. Dokonce se oholil. Pak vyšel do zamračeného dne. Ještě nebylo ani půl osmé ráno, přesto ve vzduchu cítil smog. Venku bylo poměrně chladno, což ostře

kontrastovalo s předchozími parnými dny. Před vchodem do recepce se na chvíli zastavil a ohlédl se ke dveřím pokoje, kde bydlel do dnešního rána. Pak pohledem přelétl parkoviště. Nikde neviděl pontiac, Spike i se svým páníčkem tedy asi odjeli. Na jejich místě stál červený pick-up.

Čas o den pokročil a spousta věcí se mezitím změnila.

Olivia zmizela.

Zacloumal jím vztek a strach zároveň. Určitě je v pořádku, uklidňoval se. *Musí!*

Vstoupil do kanceláře recepce, aby si nalil hrnek kafe. S nápojem pak zamířil na terasu, kde si vyřídil několik telefonátů. Tmavá tekutina mu jen nedobrovolně klouzala do žaludku. Jako první mu zavolal Montoyovi, který, stejně jako on, pracoval celou noc a našel nějaké informace o rodině Valdezových. Fernando studoval divadlo a napsal dokonce nějaké hry, Yolanda zase studovala účetnictví. Nic mimořádného.

Bentzovi ale pořád vrtalo hlavou to zatracené auto, které Jennifer řídila. Když hovor ukončil, uvědomil si, že toho neví o mnoho více než včera.

Nic nedávalo smysl. Zhola nic. Zamyšleně přešel ke svému novému pronajatému vozu, bílému hatchbacku honda. Po cestě ke hřbitovu, kde se měla konat exhumace, si ještě v malém obchůdku koupil dvě koblihy. Ačkoliv si nevzpomínal, kdy vlastně naposledy jedl, věděl naprosto jistě, že to chutnalo mnohem lépe než tyto dva kousky starého, tuhého pečiva.

Bagr na hřbitově už na místě hrobu Jennifer hloubil díru, okolo postávalo několik mužů s lopatami. Čekali, až stroj odvede svou práci, aby se pak mohli pustit do odkopávání hlíny okolo samotné rakve. Dělníci se opírali o své nástroje, živě spolu diskutovali, vyprávěli si vtipy, hlasitě se smáli a pokuřovali. Bentzovi se pod nohama hroutil svět. Zatímco bagr vynášel na dokonalý trávník lžíce suché zeminy, vrátil se v duchu na pohřeb Jennifer.

Stál tenkrát hned vedle své smutkem zlomené dcerky a sledoval, jak rakev mizí pod úrovní země. Jen matně si pamatoval ostatní účastníky, jasně si ale vzpomínal na Shanu a Tally. Fortuna tehdy stála, stejně jako nevlastní sestra Jennifer Lorraine, opodál s rodinou a přáteli. Obřad vedl Bentzův bratr.

Vypadal sklíčeně a pobledle. Zatímco tiše odříkával modlitby, nad hřbitov se přivalil šedý mrak a zakryl slunce. Podle svých slov měl James Jennifer rád. Jen několik zasvěcených ale vědělo, že ji měl rád způsobem, který odporoval zvyklostem církve. Celibát ho škrtil mnohem víc než kolárek utažený těsně kolem krku. Bentz pevně sevřel ruku malé Kristi a střetl se pohledem s Alanem Grayem, mužem, jehož si Jennifer málem vzala, než se zamilovala do Bentze a stala se jeho ženou. Během pohřbu se Alan stranil ostatních, jako milionář, který se s obyčejnými lidmi nestýká. Měl prázdný, neproniknutelný výraz jako hráč u jednoho z pokerových stolů v Las Vegas. Bentz od něj odvrátil pohled. Alan odešel ještě před koncem obřadu. Tehdy na něj Gray působil zvláštním dojmem. Na tento detail ale od té doby zapomněl.

Na hřbitov padala mlha a pohled na obrovský stroj, jak hrabe hluboko do země, mu připadal jako z jiného světa. Bentz stále pevně věřil, že rozkládající se tělo uvnitř rakve patří doopravdy jeho bývalé manželce.

Komu jinému?

Přesto cítil napětí. Nejistotu. Bál se nejhoršího. Navzdory poměrně chladnému počasí se silně potil. Ve chvíli, kdy do vyhloubené jámy skočili muži s lopatami, dorazil i Hayes ve světlém, dokonale vyžehleném oděvu. Vypadal, jako by právě vyšel z čistírny. Komplet doplňovala tmavá košile s vkusně zvolenou vázankou a perfektně vyleštěné boty. Zkrátka švihák za každých okolností!

„Olivia se neozvala?“ zeptal se Hayes.

„Ne. Doufal jsem, že s něčím přijdeš ty.“

„Pořád na tom pracujeme.“ Hayes si mimoděk upravil uzel na kravatě. „Hledáme její mobil přes GPS lokalizátor,“ řekl.

„A?“

„Nemusíš se bát nejhoršího. Ten telefon zjevně pachatel vyhodil. Našli jsme ho v písku pod molem v Santa Monice.“

„Do háje!“

„Znovu prověřujeme záznamy z kamer, ale ještě nic nemáme.“

Takže znovu Santa Monica. Bentzovi se sevřel žaludek. Moc dobře věděl, proč se telefon našel právě tam. Kvůli Jennifer.

Protože to molo bylo důležitou součástí jejich vztahu. Člověk, který Olivii unesl, chtěl, aby Bentzovi tahle souvislost došla. Vysmívá se mu. Přisypává mu sůl do ran.

„Krucinál!“ Už nedokázal zarazit příval temné zloby, který se dral na povrch. „Jennifer,“ zasyčel. „Tohle je součástí té její hry.“

„To není Jennifer,“ poznamenal Hayes a pokynul bradou k rakvi.

„Já vím…, však mi rozumíš. Ta ženská, která se mnou jela autem. Jennifer se hodně podobá. Opravdu moc. Má ale trochu jiný hlas a je o dost mladší. Když jsem se ocitl v takové blízkosti, došlo mi, že to nemůže být má exmanželka. Nechápu ale, jak mohla vědět tolik detailů z našeho soukromého života.“ Při vzpomínce, jak ho políbila, mu přeběhl mráz po zádech. Zvedl se mu žaludek, když si vybavil, jak chutnala. Zlobil se sám na sebe, že se nechal takhle napálit. Snažil se soustředit, myslet jako policajt a ne jako zoufalý manžel. „Jasně. Takže telefon byl nastrčený. Zjistil jsi ještě něco?“

„Zatím ne. Mluvil jsem s několika lidmi, kteří mohli Olivii vidět na letišti u výdeje zavazadel. Prohlížíme záznamy bezpečnostních kamer z terminálu, pokoušíme se zjistit, co Sherry včera přesně celý den dělala.“

To nestačí, pomyslel si. „Kontaktovali jste FBI?“

„Kapitán už začal…“

„Jde o únos, Hayesi.“

„Ještě ji nepohřešujeme čtyřiadvacet hodin. Tím se ale naše oddělení nezvěstných neřídí.“

„V to doufám! Zatraceně, zemřela policistka. A spousta jiných lidí. Máme tu nejen únos, ale také sériového vraha. Vraha policisty. Podle mého názoru už federálové mohli na případu dávno pracovat.“

„Zapojili se už do vyšetřování dvojčat Springerových. Zatím nevíme, jestli spolu všechny případy nesouvisí,“ musel připustit Hayes. „Tohle ale řeší Bledsoe.“

„No super!“ Bentzovi se nijak nelíbila myšlenka, že má život jeho ženy v rukou právě Andrew Bledsoe. „A co Fernando Valdez? Mluvil jsi s ním?“

„Ne. Pořád se ho pokoušíme najít. K Salazarovým se večer nevrátil. Dům ale pořád sledujeme.“ Podíval se Bentzovi přímo do očí. „Mluvil jsem ale s Jerrym Petrocellim. Zpráva o smrti jeho ženy jím strašlivě otřásla.“

„To se mu vůbec nedivím,“ řekl. Jen se modlil, aby se nestal dalším manželem, kterému přijdou policisté oznámit, že jeho milovanou ženu zavraždil ten samý šílený maniak.

Bentz sledoval, jak šest silných mužů nese rakev k policejní dodávce. Celý výjev mu připomínal den pohřbu. Tehdy rakev také neslo šest silných mužů. Jenže opačným směrem… Když naložili rakev do auta, řekl Bentz Hayesovi: „Alespoň se konečně dozvíme, jestli je uvnitř opravdu Jennifer.“ Vzápětí už jeden z dělníků dveře dodávky zabouchl.

„Nezabere to moc času,“ řekl Hayes. „Dostali jsme už kartu od jejího lékaře a naši experti jen čekají na tělo, aby je porovnali s ostatky.“

A co potom? přemýšlel Bentz. Na pláži se už žádné další tělo nenašlo. Co se tedy stalo se ženou, která přímo před jeho očima skočila do rozbouřených vod Ďáblova kotle? Proč by to vůbec někdo dělal? Kdo je ta žena, která se tolik podobá Jennifer? Proč ho trápí? A co udělala s Olivií?

„My ji najdeme,“ řekl konejšivě Hayes, jako by mu četl myšlenky. Zazvonil mu telefon. „Promluvíme si později,“ řekl a vytáhl mobil z kapsy. Přiložil si přístroj k uchu a zamířil ke svému SUV. Dodávka s rakví se mezitím rozjela. Bentz osaměl. Nepřítomným pohledem zíral do prázdné jámy, kde měla na věky spočívat jeho bývalá žena. Po zádech mu přeběhl mráz. Připadalo mu, jako by ho někdo sledoval, jako by ukrytý pohled kontroloval každý jeho krok. Zdálo se mu, jako by z mlhy vystupovala lidská postava, vzápětí ale opět zmizela. Nedaleko od něj zašustilo listí. Sleduje ho snad někdo zpoza živého plotu lemujícího hřbitov?

Exhumace ho zřejmě rozrušila natolik, že slyší trávu růst. Přesto ale zamířil k místu, odkud zvuk zaslechl. V jednu chvíli zachytil upřený pohled zelených očí. Očí, jaké měla i Jennifer.

Ztuhl.

„To se ti jen zdá,“ řekl si. Přesto ale pokračoval v chůzi. Dokonce zrychlil až do pozvolného běhu, pohled zabodnutý do

místa, odkud ho pozorovaly ty zelené oči. Noha sice bolela jak ďas, Bentz ale jen zaťal zuby a běžel dál. Když se dostal až k plotu, chytil se ho oběma rukama a přehoupl se přes něj. Při dopadu se snažil, aby většinu váhy přenesl na zdravou nohu.

Nikde ale nikoho neviděl. Necítil na sobě už ani upřený pohled zelených očí. Byl si ale naprosto jistý, že za plotem někdo byl a sledoval ho. Někdo, kdo věděl, že se přijede na exhumaci podívat, někdo, kdo věděl, kde je Olivia.

Zatraceně.

Vyrazil směrem ke skupince stromů tiše stojících v houstnoucí mlze. Měl pocit, jako by zahlédl stín, který se od nich odlepil a vklouzl do podrostu platanů a nízkého křoví.

Duch v mlze.

„Kde jsi, ty svině?“ šeptal a prohledával celý prostor úzkého lesíku mezi paloukem a další sekcí hřbitova.

Zaposlouchal se. Neslyšel ale ani prasknout větvičku, ani kroky. Jen svůj vlastní dech a tlukot srdce. Zdálky k němu doléhaly zvuky dopravy a hlasy dělníků, kteří se podíleli na exhumaci.

Zoufale se naklonil přes plot na kraji háje. Ani za ním ale nikoho neviděl.

Nikdo tu není a nikdy nebyl, říkal si. *jsi tu sám se svojí paranoiou. Všechno se ti jen zdálo.*

Ještě jednou se pozorně rozhlédl kolem sebe. Ale bezvýsledně.

„Kruci!“ Přelezl opět plot a zatnul pěst, aby si ulevil od strašlivé bolesti ve zraněné noze. Rozhodl se, že vezme spravedlnost do svých rukou. Věděl, že Hayes i celé oddělení dělá, co může, aby Olivii vypátral. Oni se však řídili pravidly, museli jednat podle předpisů. Bentze už ale přestalo zajímat, co vyžaduje policejní postup. Bylo mu jedno, jestli naruší vyšetřování.

Olivia zmizela, to jediné ho opravdu zajímalo.

Možná je už po smrti a Bentz už nehodlal dál jen nečinně přihlížet.

Udělá všechno pro to, aby našel svou ženu.

„Tak na to já zvysoka kašlu!“ zaklel Montoya a zavěsil. Nepatřil k lidem, kteří by seděli opodál, když jde do tuhého. Bentz je v průšvihu. Vidí duchy a teď se ztratila i Olivia. Rick pomalu přichází o rozum a Montoya věděl, že mu z New Orleansu příliš nepomůže.

Takže, Kalifornie, těš se!

Na další dva dny si vzal volno a zbylo mu ještě spoustu dovolené, kdyby potřeboval. Nečekal ani na konec pracovní doby. Zašel za Jaskielovou a oznámil jí, že si možná bude muset vzít pár dní volna navíc. Pak stanici opustil.

Po cestě domů zavolal Abby do práce. Naštěstí proti jeho odletu do Kalifornie nic nenamítala.

„Dělej, co musíš,“ řekla mu. „Dej mi na sebe ale pozor a vrať se celý. Nechci si tu pak hrát na ubohou vdovu.“

„Jasně, neboj.“ Usmál se a hovor ukončil. Doma si pak v rychlosti sbalil malou cestovní tašku, skočil opět do svého mustangu a vystřelil na letiště.

Když se Hayes vrátil do kanceláře, málem vrazil do pološíleného Bledsoea. Chtěl Bentze obvinit ze všech vražd, jež se v L. A. a blízkém okolí během posledního týdne udály.

„Říkám ti,“ rozohnil se pak znovu Bledsoe, když se později setkali na pánských záchodcích. „Kdyby sem Bentz nepřijel, pět lidí mohlo ještě žít.“ Zapnul si kalhoty a přešel k umyvadlu. „Schválně se zeptej členů rodiny McIntyreových, Newellových, Esperanzových a Caldwellových. Uvidíš, co ti řeknou.“

„Oni ale nejsou policajti.“

„Jo, a abych nezapomněl, stav se i u Donovana Caldwella, Alana Graye a Bonity Unselové. Se všemi jsem mluvil a všichni tvrdí, že za smrt obětí je zodpovědný Bentz.“

Hayes zakroutil hlavou a zopakoval: „Nejsou to policajti.“

„Unselová byla.“

„Tu nemůžeš brát vážně. Víš přece, že měla s Bentzem poměr.“

„To je toho! Tou dobou s ním měla poměr snad každá. Byl jak rocková hvězda.“ Pak se škodolibým úsměvem dodal: „Chodila s ním přece i tvoje holka.“

Takovou poznámku Hayes očekával. Přesně zapadala do Bledsoeova stylu. „Mluvil jsi s Alanem Grayem?“ zeptal se.

Bledsoe přikývl. „Vrátil se do města. Nebo přesněji do Marina del Rey, kde kotví jeho jachta. Bentze z duše nenávidí.“

„A nenapadlo tě třeba, že se mu chce pomstít?“

„Gray má takových prachů, že mu nula, jako je Bentz, může být úplně ukradená.“

„Bentz mu přebral holku.“

„Myslíš si, že mu na tom záleží?“ zamračil se Bledsoe. „Alan Gray má tolik holek, že by mu mohl závidět i Casanova.“

„Je to ale ješitný parchant. Podle mě se se ztrátou Jennifer nevyrovnal tak snadno.“

„Proč by ale měl tak dlouho čekat? Vždyť už je to… dvanáct, třináct let.“

„Ještě déle,“ řekl Hayes. „S Grayem Jennifer chodila ještě předtím, než se seznámila s Bentzem. Počítej tedy spíše pětadvacet, možná dokonce třicet let.“

„Alan Gray má mnohem důležitější věci na práci než se zabývat třicet let starou historií. Proboha, Hayesi, prober se.“

Hayes nemohl potlačit vztek v hlase. „Oba víme, že je Bentz nevinný. Ty na něj máš jednoduše jenom spadeno.“ Hayes se postavil před jednu z mušlí. „Vykašli se na to, Bledsoe, na takhle laciné závěry jsi příliš dobrý polda.“

„A ty zase nevnímáš situaci realisticky. Sundej si konečně růžové brýle, kamaráde. Pátrám se ubírá špatným směrem. Měli bychom se zaměřit na Bentze.“ Bledsoe otevřel dveře a vypochodoval na chodbu právě ve chvíli, kdy se z jedné kabinky ozval zvuk splachující vody. Vyšel z ní Trinidad s novinami složenými pod paží a podíval se směrem ke dveřím na chodbu.

„Bledsoe je vůl,“ řekl a přistoupil k umyvadlu, aby si opláchl ruce.

„Nic nového pod sluncem, Russi.“

„Je ale dobrý polda. Má skvělý čich a většinou se instinktivně vydá správným směrem.“

„Chce hodit na Bentze vinu za ty vraždy.“

„To tedy nechce,“ podotkl Trinidad a natáhl se po papírovém ručníku. „Říkal jen, abychom se při vyšetřování

zaměřili na Bentzovu osobu.“ Usušil si ruce, zmačkal ručník a hodil ho do koše s lehkostí hráče NBA. „Nic tím neztratíme.“ Odmlčel se. „Podívej, Bentz si myslel, že mi zachraňuje život, a přitom zastřelil nevinného kluka. To se samozřejmě může stát každému, chci tím ale říct, že podle mého názoru Bentz není žádný svatoušek. I on zpackal dost věcí, stejně jako každý jiný. Zřejmě kdysi vytočil nějakého psychopata, a ten se mu za to teď mstí.“

Trinidad opustil místnost, když Hayes dokončoval svou potřebu. Třeba má Bledsoe s Trinidadem nakonec pravdu, pomyslel si. Je možné, že se na Bentze ve snaze bránit ho díval jinýma očima. Třeba opravdu neviděl jeho chyby, a proto nebyl schopen ho vnímat komplexně i s jeho minulostí. Někdo se mu mstí, domníval se ale, že to souvisí s jeho bývalou ženou.

Někdo Bentze z duše nenávidí.

Teď už zbývalo jen zjistit kdo.

Bentz pevně uchopil volant. Snažil se opět oddělit realitu od iluze.

Viděl znovu Jennifer?

Opravdu ta šílená žena, která skočila do Ďáblova kotle, žije a znovu ho pronásleduje, nebo jsou tato zjevení jen výplodem jeho ztrhané, ale hyperaktivní mysli? Aniž by našel odpověď, pokračoval stále do Encina. Jediné, co věděl jistě, byl fakt, že naděje najít Olivii pomocí GPS lokalizátoru selhala.

Definitivně ztroskotala.

Tolik se k této možnosti upínal.

Ale mýlil se.

Opět.

Nyní tedy mířil do Encina, kde doufal, že najde další nápovědu. Byl unaven k smrti, jeho žaludek svíraly železnou pěstí obavy i únava, nemohl ale zastavit. Ne dokud nenajde Olivii.

Škola, kterou navštěvovala Yolanda Salazarová se svým bratrem Fernandem Valdezem, stála jen několik málo kilometrů od jejich domu v Encino. Restaurace U Modrého osla, kde Fernando pracoval, se pak nacházela přibližně na půli cesty. Bylo snadné si domyslet, že cesty mezi školou, prací a

domovem by bez problémů zvládal i pěšky nebo na kole. Čtyři bloky od Salazarovic domu navíc viděl zastávku autobusu, který jel přímo kolem restaurace a stavěl i u školy. Stejně tak si mohl bez problémů půjčit auto některého z manželů Salazarových nebo se s nimi svézt.

Otázka, kdo řídí Fernandovo auto, je od počátku nejdůležitější a dnes byl rozhodnut na ni získat odpověď. Stůj co stůj. Beztak už neměl co ztratit. U losangeleské policie byl zapsán coby persona non grata a nevěděl, jestli se vůbec bude moci vrátit na oddělení do New Orleansu.

Navíc mu na tom vůbec nezáleželo. Jediné, co ho opravdu zajímalo, bylo zdraví jeho ženy.

Zastavil na parkovišti pro studenty a zamířil přímo ke kanceláři sekretářky. Jeho odznak a smrtelně vážný pohled policajta poměrně rychle přesvědčil sotva dvacetiletou dívku za stolem, aby mu vydala rozvrhy Yolandy a Fernanda.

Díky mapkám areálu byl schopen brzy určit, kde a kdy přesně se sourozenci Valdezovi mají nacházet. Naneštěstí zmeškal první Fernandovu hodinu, podle rozvrhu by se ale měl dostavit na večerní přednášku do Sydneyho posluchárny.

Vrátí se sem, než mu začne hodina. Na rozhovor s tím chlapcem už nemůže déle čekat.

Nemám příliš času. Den už dávno začal, mlha se pomalu zvedá. Tohle ale musím risknout.

Mám spoustu práce. Jedu domů, stahuji z fotoaparátu fotku Olivie a tisknu ji. Na rukou mám gumové rukavice, to abych na snímku nenechala otisky prstů. Ani teď nesmím opominout žádný detail. Výsledek vypadá skvěle. Podařilo se mi perfektně zachytit Oliviin vyděšený výraz i vymazat všechny možné stopy, podle kterých by někdo mohl zjistit, kde byla fotografie pořízena. Není vidět nic jiného než mříže a zlomená tvář vyděšené ženy, která se dívá přímo do objektivu.

„První fáze," šeptám si spokojeně. Svým výtvorem se ale kochám jen chvíli, abych neztratila příliš drahocenného času. Mažu fotografii z harddisku počítače a její výtisk vkládám do obálky. Než bych ztrácela čas s posíláním fotky poštou, rozhoduji se události trochu popohnat. Tnout Bentze do živého.

Teď teprve pocítí, co to znamená naprostá prázdnota a zoufalství ze ztráty milované osoby.

Ó ano, Rick Bentz už brzy pozná, jaké to je být naprosto, strašlivě sám.

Beru si na sebe běžecké tepláky a větrovku a ukrývám vlasy pod kšiltovku. Pak si nazouvám sportovní boty a nasazuji si své největší sluneční brýle. Nevypadám sice zrovna jako supermodelka, nehodlám ale dělat parádu. Oblečení musí splnit svůj účel. Ačkoliv bude tepláková souprava vypadat v tak horkém dni nepatřičně, pomůže mi ukrýt mou postavu. Dokonce i podprsenku jsem si vzala o dvě čísla menší. Se spokojeným úsměvem píšu na obálku jméno Ricka Bentze, pak skáču do auta a mířím k tomu strašlivému kutlochu, kde v Culver City bydlí.

Než k motelu Kalifornské slunce dojedu, ujišťuji se pohledem, že jeho nové vypůjčené auto opravdu na parkovišti nestojí.

Zastavuji několik bloků od motelu, strkám si obálku za bundu a lehkým klusem mířím ke svému cíli. Ukrývám tvář před čočkami všech kamer v okolí. Svůj příjezd jsem si načasovala tak, abych nemusela čekat ani u jednoho semaforu. Dostávám se k rohu motelu, pak přebíhám parkoviště. Když strkám obálku pod dveře recepce, vidím uvnitř koutkem oka jakési dítě. To ale zjevně věnuje pozornost výhradně tomu, co se děje na televizní obrazovce namontované na zdi.

Po cestě zpátky cítím vzrušení. Z parkoviště jedu na benzínovou pumpu, kde tankuji a na toaletách se převlékám do svého obvyklého oblečení. Dívám se do prasklého, místy matného zrcadla. Upravuji si vlasy a na tváře si nanáším tenoučkou vrstvu make-upu, abych zakryla, že se červenám.

Pak, raději v hotovosti, platím benzín, nastupuji a jedu zpátky do práce. Poprvé po mnoha letech toužím po cigaretě, abych utišila napjaté nervy. Pokušení však nepodléhám.

Nejraději bych projela ještě jednou kolem motelu, abych se ujistila, že si to hloupé děcko obálky všimlo. I tomuhle pokušení však odolávám. Nevidím jediný důvod, proč zbytečně riskovat.

Ráda bych se změnila v mouchu, abych mohla sledovat Bentzovy reakce, až obálku otevře. Bože, za možnost vidět jeho pohled bych dala cokoliv.

35

Bentz právě řídil, když mu zazvonil telefon. Na displeji se mu zobrazilo číslo recepce motelu. „Bentz.“

„Dobrý den, tady Rebecca, recepční motelu Kalifornské slunce. Chtěl jste, abych se vám ozvala, kdyby se něco stalo.“

Bentz sevřel ruku na volantu. „Jo.“

„Za dveřmi jsme našli balíček s vaším jménem.“

„Balíček?“

„No, je to spíš obálka. Vypadá docela luxusně. Možná vám vypadla, když jste odcházel.“

„To určitě ne.“ Uvědomil si, že poslední podobná obálka, kterou obdržel, obsahovala fotografie Jennifer a její znehodnocený úmrtní list. Nepochyboval, že ať už vevnitř najde cokoliv, pochází to od stejného člověka. „Někam ji schovejte a dejte na ni dobrý pozor. Neotevírejte ji. Za chvíli jsem u vás. Nejpozději za deset, patnáct minut.“ V následujícím okamžiku už mířil k odbočovacímu pruhu nejbližšího sjezdu z dálnice. Dole se okamžitě otočil a ihned zamířil na nájezd v opačném směru. Musel ale zastavit na červenou.

Jsou tam další fotografie? přemýšlel horečně. Dokumenty? Přál si, aby v ní našel zmínku o Jennifer a ne o Olivii.

Úzkostí se mu v pravidelných intervalech svíral žaludek. Prsty nervózně poťukával do volantu.

Co teď? Co má teď zatraceně dělat?

Jakmile opět naskočilo zelené světlo, šlápl na plyn a vystřelil na dálniční nájezd.

Věděl, že obálku nemohl v motelu ztratit on.

Někdo mu tam nechal vzkaz a tentokrát se neobtěžoval posílat ho poštou. „Do háje!“

Člověk, který celou tuhle záležitost osnoval, se pomalu osměluje.

Nemohl se zbavit nepříjemného dojmu, že obálka tentokrát souvisí se zmizením Olivie. Obsahuje žádost o výkupné? Nebo něco horšího? Srdce mu bilo jak o závod. Ačkoliv po dálnici doslova letěl, připadalo mu, jako by kilometry do Culver City neubývaly. Jako by se čas zastavil, srdce mu svírala úzkost. Deset minut poté, co telefonát přijal, zastavoval auto na důvěrně známém parkovišti a vbíhal na recepci motelu.

Rebecca už na něj čekala.

Dotyčná obálka ležela na pultu. Na nažloutlém papíru stálo jeho jméno vyvedené stejným písmem jako na té, v níž obdržel fotografie a úmrtní list.

„Musela jsem u jednoho pokoje opravit zámek. Tu obálku jsem našla, když jsem se vracela. Na recepci byl Tony, ale ničeho si nevšiml."

Bentz opatrně tenkou obálku zvedl. Rebecca mu podala nůž na dopisy a Bentz jednu se stran nervózně rozřízl. Recepční pozorně sledovala, jak z ní vytahuje jediný list papíru.

„Bože," unikl jí povzdech, vzápětí si přikryla dlaní ústa. Na drsný povrch přepážky se svezl snímek Olivie.

Bentzovi se málem podlomila kolena. Hrůza mu sevřela srdce. Mlčky zíral na obrázek své milované Olivie, která se dívala přímo do objektivu s výrazem nepředstíraného strachu. Bledá jak smrt a zavřená za pevnými mřížemi vypadala, jako by se ocitla v nějakém westernu. Měla rozcuchané vlasy, pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy, kolem úst, která jí únosce předtím patrně zalepil páskou, měla zarudlou kůži. Z očí jí zmizela obvyklá živelnost, oheň i vášeň. Místo toho se v nich zračila čirá hrůza.

„Krucinál!" procedil skrz pevně sevřené zuby. Ruce zaťaté v pěst připomínaly dvě kladiva. Kdyby se mu tak do nich dostal ten psychopat, který tohle Olivii udělal, rozmlátil by ho na kaši.

Ale žije, musel si připomenout. *Alespoň něco!*

Znovu sáhl po obálce a podíval se do ní. Očekával dopis nebo vzkaz, kromě té strašlivé fotografie ale nic dalšího nenašel.

Za tohle můžeš ty, Bentzi. Byla unesena a možná dokonce mučena jen kvůli tobě a tvé zatracené posedlosti Jennifer.

Tělo mu paralyzoval pocit strachu a viny.

„Co… co to je?" vykoktala ze sebe Rebecca otázku.

„Tohle," řekl hrůzou podlomeným hlasem, „je moje žena."

„Ach, bože… To je mi líto." Nervózně sevřela rty a dál vyděšeně zírala na fotografii. „Kde je? Co se to s ní stalo? Může jít jen o nějaký hloupý žert?" Když ale zachytila Bentzův pohled, poznala pravdu. „Dobrotivý bože," hlesla a zamrkala, aby zastavila příval slz.

„Je tu někde Tony?" zeptal se Bentz.

„Ach ano, promiňte… Tony!" zavolala přes rameno.

„Myslíte, že Tony viděl člověka, který sem tu obálku přinesl?"

„Spíš ne." Odkašlala si a postoupila ke dveřím mezi recepcí a soukromou částí. „Tony!" zakřičela znovu, tentokrát silněji. „Chytil někde chřipku, proto není ve škole."

To určitě.

O pár okamžiků později se už ve dveřích objevil Tony s přehrávačem mp3 za pasem. Poslouchal hudbu natolik hlasitě, že Bentz zcela zřetelně slyšel každý tón jakési rapové skladby, která se mu linula do sluchátek. Než se chlapec přišoural až k přepážce, zasunul Bentz fotografii opět do obálky. Musel připustit, že mu v odhadu jeho nemoci trochu křivdil, protože chlapec skutečně neustále popotahoval a posmrkával. Chřipka? Anebo spíš vedlejší efekt nějaké šňupací drogy? Koksu? Metamfetaminu? To bylo momentálně úplně jedno.

Rebecca synovi vytáhla z ucha jedno sluchátko a řekla: „Pan Bentz by rád věděl, jestli jsi viděl, kdo tohle donesl."

„Ne." Tony nezúčastněně sledoval špičky bot.

„Opravdu?" zeptal se Bentz.

Chlapec pokrčil rameny. „Já vlastně ani nevím."

„Takže si nejsi jistý?" vyzvídal dál Bentz a nutil ho, aby si alespoň na něco vzpomněl. Na cokoliv, co by mu mohlo pomoci při záchraně Olivie.

„No, já… něco jsem zaslechl," přiznal Tony a odkašlal si. „Takové plesknutí. Možná jak hodila tu obálku na zem." Jeho hlas ale nezněl vůbec jistě.

„Hodila? Ona?" zeptal se Bentz.

„Nebo to byl chlap?" Tony se zamračil a zamyslel se. Choval se, jako by stál před tabulí a nechtěl odpovědět špatně. „Já vlastně ani nevím."

„Někoho jsi ale viděl?“

„Ne úplně. Všiml jsem si jen, jak někdo proběhl kolem okna.“

„A ty si myslíš, že to byla žena?“ Srdce Bentzovi tlouklo dvakrát rychleji než obyčejně. Nejraději by z chlapce odpověď vytřepal. Nějakého běžce zachytila i kamera na molu v Santa Monice, když Bentz skočil za domnělou Jennifer, a viděl ho i na ulici před domem Lorraine Newellové. A teď taky?

„Podívejte, on nebo ona, už nevím. Měl na sobě teplákovou soupravu a kšiltovku. Už si nepamatuju. Můžu jít?“

„Ne,“ řekl Bentz. Tepláková souprava a čepice v takovém teplu? Muselo jít o převlek. *Určitě.* Bentz se už pomalu začínal upínat ke každé informaci, která by mohla vést k nalezení jeho ženy. Byl rád, že se mu podařilo alespoň vypadat a mluvit klidně. „Podívej, Tony, třeba bych tě mohl vzít na stanici, abys popsal tu ženu policejnímu kreslíři.“

„To ne!“ Tony zakroutil hlavou, jako by ho Bentz chtěl odvést do samotného pekla. „Na fízlárnu? Ani omylem.“

„Když si s ním budete chtít promluvit, stačí říct,“ řekla pevně Rebecca.

„Ne, mami. Nic jsem neviděl, nebo alespoň skoro nic. Nejsem si ani jistý tím běžcem. Přešla přes ulici… Myslím, že ani nevstoupila dovnitř.“

„Ale jistý si nejsi.“

Zakroutil hlavou a kousl se do spodního rtu.

„Víte, Tony rád kouká na televizi nebo hraje na počítači, když má pracovat.“ Pak, jako by si uvědomila, že je nezletilý, dodala: „Když za mě hlídá recepci, dávám mu normální plat.“

Bentze v tu chvíli ale ani za mák nezajímalo, jestli Tony dostává plat nebo otročí zadarmo. Ačkoliv byl pořád otřesen pohledem na fotku, pocítil nyní špetku naděje. Do krve se mu opět vlil adrenalin. Konečně by snad mohl dostat informaci, o kterou by se mohl opřít. „Máte tu bezpečnostní kameru?“ zeptal se Bentz. Rebecca přikývla. „Asi na parkovišti a před vchodem, že?“

„Ano. A ještě na chodbě. Víte, nemáme žádné drahé zařízení, záznamy z kamer si ale klidně okopírujte.“

„Mohl bych si je rovnou přehrát? Teď?“ zeptal se vzrušeně.

„Ano, jistě,“ odpověděla Rebecca ochotně.

„Budu také potřebovat kopii pro policii.“

„Žádný problém.“ Nařídila Tonymu, aby hlídal recepci, a zavedla Bentze do malé místnůstky s obrazovkou a nahrávacím zařízením. Rebecca ho sice varovala, že mají už zastaralou a levnou techniku, Bentzovi to ale nevadilo. Potřeboval jakoukoliv informaci, která by mohla Olivii zachránit život.

Rebecca usedla ke stolku a zmáčkla několik tlačítek, aby pásku převinula nazpět. Na obrazovce se v rychlém sledu střídaly záběry na komicky se pohybující lidi a rychle couvající auta. „Tady!“ vykřikla, když se na televizi objevil běžec. Přetočila pásku až k místu, kde jej kamera zachytila poprvé.

Tajemný sportovec přeběhl přes parkoviště, vytáhl zpod bundy obálku a zasunul ji pod dveře, přesně, jak říkal Tony.

Bentzovi ale nepřipadalo, že by se právě tato žena mohla vydávat za Jennifer. Dokonce si ani nebyl jistý, že jde o ženu, ačkoliv na něj běžec tak působil. Na sobě měla volnou teplákovou soupravu, která jí dokonale zakrývala postavu. Připadalo mu ale, že má na muže příliš jemnou bradu a krk, postrádala i typicky mužský ohryzek. Tvář nenesla jedinou stopu po vousech. Na druhé straně, špatná kvalita záznamu mohla výsledný obrázek trochu zkreslovat.

Tak či tak, byl vděčný i za tohle.

„Viděla jste tuhle osobu někdy předtím?“ zeptal se Rebeccy.

„Nejsem si jistá. Přes čepici a sluneční brýle jí není moc vidět do tváře.“

„Tony!“ zavolal Bentz na syna recepční, který se vzápětí s otráveným výrazem objevil ve dveřích. „Měl jsi pravdu! To je ten člověk, co jsi ho viděl?“

„Jo.“ Znovu pokrčil rameny, jako by v nich měl tik. „Asi jo.“

„Nevšiml sis na něm něčeho zvláštního? Nebo alespoň barvy jejího oblečení nebo vlasů?“

„Ne. Ale je to určitě ona. Podívejte, strká obálku pod dveře.“

„Takže ona?“

„Asi jo. Hele, opravdu nevím.“

„Tony!“ napomenula ho Rebecca. „Mluv slušně. Pan Bentz je detektiv neworleanské policie a tady pátrá po své unesené

ženě. Existuje naděje, že právě tenhle běžec…," ukázala na ženu na obrazovce, „…je do jejího únosu zapletený. Takže se, prosím tě, snaž přemýšlet."

„Já se snažím!" ohradil se a rozhodil rukama. „Krucinál, mami, copak ty mě vůbec neposloucháš? Řekl jsem všechno, co vím. A teď… vždyť ji máte natočenou na videu. Já jsem stejně nic víc neviděl." Podezíravě zašilhal po Bentzovi, jako by dostal strach, že ho neworleanský detektiv v tu chvíli zavře do basy.

„A co barva té teplákové soupravy?"

„Nevím…" Luskl prsty. „Teď si ale vzpomínám. Myslím, že je to žena kvůli botám. Ano, měla takové… prostě boty, jaké nosí ženské."

Bentz se podíval opět na obrazovku a zaměřil se na běžcovy boty. Nemohl by asi tvrdit, že jde o vysloveně dámskou obuv, na muže ale byly opravdu malé. Jsou to nohy ženy. Anebo malého muže. „Díky, Tony."

„V poho." Chlapec pokrčil rameny a opustil místnost ve snaze udržet si od zástupce policie co možná největší odstup.

Bentz se opět otočil k Rebecce. „Říkala jste, že byste mi mohla udělat kopii toho záznamu?"

„Jistě. *V poho,*" napodobila s úsměvem svého syna.

Během chvilky vytvořila kopii kazety a podala ji Bentzovi. „Hodně štěstí," řekla. „Doufám, že ji najdete. Brzy."

„To já také." Bentz pak okamžitě zamířil k autu. Když usedal za volant, dodal, co si oba mysleli, ale ani jeden nevyslovil: *Než bude příliš pozdě.*

„Porovnal jsem seznam nedávno propuštěných vězňů se všemi násilnými činy, které se v poslední době odehrály. Hledal jsem podezřelé, co by mohli zapadat do profilu Vraha jedenadvacítek," řekl Bledsoe a přistoupil k Hayesovu stolu.

Hayes se uvelebil na židli. Na kraj jeho stolu si sedla Martinezová. Oba čekali na telefonát od Douga O'Learyho, soudního zubaře, který měl porovnat záznamy zubní karty Jennifer Bentzové s chrupem ženy z rakve.

Bledsoe pokračoval: „Našel jsem několik chlápků, kteří byli zavřeni po vraždě dvojčat Caldwellových a propuštěni, než

zemřela dvojčata Springerova. Tři z nich by dokonce mohli odpovídat psychologickému profilu vraha.

Jednoho z nich, Freddyho Baxtera, propustili letos v lednu. U soudu se přiznal, že přejel autem svoji přítelkyni. Ten má ale vynikající alibi. V noci, kdy zmizela dvojčata Springerova, byl se svým bratrem ve Vegas.“ Bledsoe vztyčil tři prsty, palcem si přidržel malíček u dlaně. Když vyloučil ze seznamu podezřelých Baxtera, schoval do dlaně prsteníček.

„Pak je tu Mickey Eldridge. Pokusil se nožem zabít svou ženu. Pustili ho v prosinci, těsně před Vánocemi. Manželka jeho útok přežila jen náhodou a teď tvrdí, že se už změnil. Ve vězení prý našel Boha, nebo tak nějak. Když došlo k vraždě, byla s ním prý celou noc.“ Bledsoe pokrčil i ukazovák, takže mu nyní trčel k nebi osamocený prostředník.

„Zbývá tedy už jen jeden hajzl, který by něco podobného mohl udělat: George St. Arnaux. To je můj favorit. Vzpomínáte si na něj? To je ten magor, co uřezával obětem prsty. Schválně, jestli víte, jak se takový šmejd vůbec mohl dostat ven? Protože jedna šikovná právnička někde vyšťourala očitou svědkyni, která tvrdí, že vrah je černoch a ne běloch. Náš milý George si tedy hezky užívá svobody, ačkoliv se už chystá další proces. Alespoň doufám. V době vraždy dvojčat byl prý se svou advokátkou, jak potvrzuje i ona. Hádám, že se spolu nenudili, jestli víte, jak to myslím.“

„Podívej, Bledsoe, ne každý hned myslí na čuňačinky jako ty,“ řekla Martinezová. „Říkal jsi přece, že je to jeho právnička.“

„Ona s ním chrápe.“ Ztišil hlas. „Některé ženy tihle psychopati vzrušují, rozumíte?“

„*Chrápe?* Proboha Bledsoe, jsi jak puberťák.“ Martinezová nepatřila k lidem, kteří by své pocity nějak skrývali. „Takže ty si myslíš, že…?“

„Jo!“ Bledsoe svěsil ruku podél těla a zamračil se na ni. Martinezová se ale nenechala rozhodit. Ať by se Bledsoe snažil sebevíc, ji by z míry nevyvedl. „Jinak mi už ve státě Kalifornie nezbývá žádný propuštěný, který by tuhle vraždu mohl spáchat.“

Hayes si jasně uvědomoval složitost tohoto případu. Od vraždy už uplynulo několik dní. Stopa pomalu chladla. Vlastně nikdy ani horká nebyla. Vyšetřování prakticky nikam nepokročilo, vrah se klidně pohyboval po Los Angeles. Spravedlnosti se zatím rozhodně bát nemusel.

Bledsoe ale přednášku ještě neskončil. „Mluvil jsem snad s každým, kdo Springerova dvojčata znal, ve snaze rekonstruovat poslední den jejich života. Policajti vyslýchají všechny příbuzné, sousedy i kamarády. Pokoušeli jsme se objevit nějaké spojení mezi nimi a dvojčaty Caldwellovými, nic jsme ale nenašli.“ Poškrábal se na tváři. „Takže se vracíme opět k našemu ‚příteli‘.“ Ve vzduchu naznačil symbol uvozovek. „Vraždy spolu souvisejí, nemůže jít o náhodu.“

„To ale neznamená, že je Bentz vrah,“ podotkla Martinezová. „Jestli proti němu budeš chtít vést vyšetřování, měl by sis sehnat nějaké důkazy. Na to nezapomínej.“

V tu chvíli Hayes uviděl vejít Bentze do místnosti, zamířil přímo k jeho stolu. „Vypadá to, že budeš mít příležitost zeptat se ho sám.“ Hayes se poprvé toho dne usmál. „Jdi se vycpat.“

„To také udělám.“ Bledsoe ustoupil od Hayesova stolu a uvolnil tak místo detektivovi z New Orleansu. „Čau,“ zamumlal znechuceně.

Bentz si Bledsoea změřil tvrdým pohledem a dál si ho nevšímal. „Tohle mi dnes ráno někdo přinesl do motelu,“ řekl a vysypal obsah obálky na stůl. Hayesovi se naskytl pohled na fotografii vyděšené ženy za mřížemi.

Ztuhl.

Bentz se podíval přes rameno na Bledsoea. „Tohle je moje manželka.“

Martinezová mlčky shlížela na fotografii.

„Tohle je nahrávka z bezpečnostní kamery motelu, kam mi tu obálku pachatel přinesl. Možná byste mohli zkontrolovat i záběry z dopravních kamer. Některá z nich ji musela zachytit. Třeba jak nastupuje do auta.“

„Ji?“ zeptal se Bledsoe a zamračil se.

„Ano, patrně jde o ženu. Na záznamu není moc dobře vidět. Třeba by ale šlo ji nějak přiblížit a obličej zaostřit. I když se většinou dívá mimo kameru.“

„Zase běžec,“ poznamenal Hayes.

„Přesně tak. Možná bychom ho mohli porovnat s tím, kterého zachytila kamera na molu v Santa Monice.“ Zakroutil hlavou. „Nezapomeň, že jsem běžce viděl i před domem Lorraine Newellové, krátce po její vraždě. Byla ale příliš tma. Nevím, jestli šlo o ženu, nebo muže. Vsadím ale odznak, že je do těch zločinů zapletená.“

„Je to táž žena, kterou jsi vezl k Ďáblovu kotli?“

„Ne,“ prohlásil Bentz jistě. „Ale určitě se znají. To mi věř.“

„Blbost,“ zamumlal Bledsoe, ale nikdo ho neposlouchal.

„No tak, Jonasi,“ řekl Bentz a podíval se Hayesovi přímo do očí. „Najděme ho a zachraňme mou ženu.“

V tu chvíli Hayesovi zazvonil mobil. Naznačil Bentzovi prstem, aby chvilku počkal. „Detektiv Jonas Hayes.“

„Dobrý den, tady O’Leary,“ představil se soudní zubař. „Mám pro vás ty výsledky. Srovnání chrupu dopadlo přesně, jak jsem očekával. Stoprocentní shoda. Žena, jejíž tělo jste dnes ráno exhumovali, je se vší určitostí Jennifer Bentzová.“

36

Bentz stál jako opařený, přestože takový výsledek očekával. V hrobě pochopitelně ležela Jennifer. Takže všechno, čemu po dvanáct let věřil, byla naprostá pravda. Jennifer skutečně zemřela při autonehodě, což potvrzuje domněnku, že je dvojnice jen součástí plánu, jak dostat Bentze do L. A.

Ale proč?

Aby ho trápila?

Aby unesla Olivii? Aby mohla spustit kolotoč vražd?

„Takže tys opravdu celou dobu honil ducha?“ zakroutil Bledsoe hlavou.

„Spíš návnadu,“ opravil ho Bentz.

„A dokonce jsi do toho zatáhl svou ženu? Proboha, manželství s tebou je rizikové povolání. A to nejen pro ni, ale i pro všechny okolo.“

Pokud chtěl Bledsoe Bentze trápit, pak se mu to zatraceně dobře dařilo. Pohled do jeho očí mu prozradil, že si losangeleský detektiv jeho neštěstí užívá. „Musíme najít osobu, která tohle všechno naplánovala,“ řekl Bentz.

„A tím chceš naznačit, že ty podezřelý nejsi,“ poznamenal jízlivě Bledsoe a usrkl kávu.

„Neunesu si přece vlastní ženu.“ Bentz se už musel hodně ovládat, aby jeho hlas zněl klidně. Bledsoe se ho snaží vyprovokovat. Chtěl by z něj udělat obětního beránka. Už zase.

A aby toho nebylo málo, spatřil Bentz v tu chvíli, jak do místnosti vstoupila i Dawn Rankinová. Když zachytila jeho pohled, kousla se do rtu a pohrdavě se na pozdrav usmála. „Takže ty už jsi tu zase?“ zeptala se. „Ty prostě nemůžeš jen tak odjet, co?“

„Je to vážné,“ vložil se do hovoru Hayes, aby zachránil situaci.

V jednu chvíli se Bentz domníval, že už konečně zakopala válečnou sekyru, v následujícím okamžiku na něho zaútočila svým ostrým jazykem. Na jednu stranu byl rád, že spolu chodili tak krátce.

„Dej mi vědět, kdybych mohla nějak pomoci," nabídla. Bentz si nemohl nevšimnout sakrasmu v jejím hlase.

„To je poděs, co?" řekl familiérně Bledsoe. „Nakonec je asi dobře, žes začal chodit s Jennifer Nicholsovou, nemám pravdu?"

Bentz rozhodně nehodlal naletět na jeho náhlý záchvat kamarádství. Znal ho natolik dobře, aby věděl, že by ho v následujícím okamžiku bodl do zad. Naštěstí Bledsoeovi právě zazvonil telefon.

„Takže, zatím máme následující," řekl Hayes, když s Martinezovou a Bentzem osaměl. „Tělo v rakvi patří nepochybně Jennifer. V chevroletu se našla spousta otisků. Kromě těch tvých, Ricku, ale žádné nemáme v databázi. Pořád ale hledáme. Jinak jsme v autě žádné další důkazy neobjevili. Nenašla se ani mrtvola dvojnice Jennifer."

„To protože žije. Znovu jsem ji viděl."

„Cože?"

„Ano, dnes ráno," řekl Bentz. „Na hřbitově."

„Tak proč jsi to nikomu neřekl?" chtěla vědět Martinezová.

„Nebyl jsem si jistý, chápeš?"

Hayes ale jen mávl netrpělivě rukou, aby jejich rozepři ukončil. „Takže teď tu máme tuhle fotku a obálku, ve které přišla. Jelikož je náš pachatel dost chytrý na to, aby tam nezanechal otisky nebo DNA, předpokládám, že na nich nic nenajdeme. Přesto je nechám prověřit." Pak vzal do ruky kazetu z bezpečnostní kamery. „Podíváme se teď na ten záznam a srovnáme ho s nahrávkou z mola." Otočil se k Bentzovi. „Ricku, ty jdi na oddělení pohřešovaných osob a formálně ohlas zmizení Olivie. Určitě s tebou bude chtít mluvit i FBI."

Hayes se jako vždy příliš zaměřoval na detaily, postupoval přesně podle předpisů. Což Bentz ale považoval za ztrátu času. Cítil, jak mu čas prokluzuje mezi prsty jako zrníčka písku. Čím víc ho promrhají zbytečnými formalitami, tím méně mu ho zbude pro záchranu Olivie. Co když ji už nikdy neuvidí?

napadlo ho a podlomila se mu kolena. „A co Yolanda Salazarová a její bratr?“

„Pořád ho hledáme. Dnes se neukázal v práci, nepřišel ani ráno do školy.“

„Utekl.“

„Už to tak vypadá.“

Zatraceně! Věřil, že právě Fernando by mohl být klíčem k případu. Ten chlapec patrně zná identitu dvojnice Jennifer. Možná s ní dokonce spolupracuje. Musí ho vypátrat za každou cenu.

„Jednou se musí ukázat,“ řekl Bentz. „Jdeme.“

Martinezová seskočila z Hayesova stolu.

Hayes na židli poodjel a řekl: „Třeba budeme mít konečně štěstí.“

Martinezová, která už mířila k východu, se zastavila a přes rameno se ohlédla k Hayesovi. „Jo. A třeba dnes můj kluk přijde s prstenem s diamantem, klekne přede mnou na kolena a požádá mě o ruku.“ Usmála se. „Ani jednomu ale, bohužel, moc nevěřím.“

Loď nakonec nevzplanula. Ani poté, co její únoskyně znovu odešla. Netušila, jak s ní hodlala naložit, ale když už slunce stálo vysoko na obloze a ona ještě stále žila, cítila se trochu lépe. Věděla, že ji ta žena chce nejspíš zabít. Pochopila ale, že se tak nestane, dokud nedostane, co chce.

Ale co? To Olivia bohužel netušila. Byla však pevně rozhodnutá nedopřát jí to potěšení nechat se pokojně zabít.

Jen s krajním odporem a strachem z otravy snědla sendvič. Byl v pořádku, přežila. Vypila dokonce i trochu vody ze džbánku a použila kbelík. Rozhodně by nemohla tvrdit, že si na něm připadala jako královna, svůj účel ale splnil.

Celou tu dobu přemýšlela o svém osudu.

Na každý pád musí utéct. Nemůže doufat, že ji Rick nebo policie zachrání. Ne, pomyslela si při pohledu na veslo na stěně, bude si muset pomoci sama.

Znovu se rozhlédla po kajutě ve snaze najít cokoliv, co by jí mohlo posloužit k osvobození. Nenašla ale vůbec nic. Pohledem se tedy opět vrátila k veslu. Kdyby se ho zmocnila, mohla by

praštit svou věznitelku, omráčit ji a vzít jí klíče. Stačí jen, aby se k ní přiblížila.

Ze srdce si přála situaci obrátit ve svůj prospěch a zavřít tu svini do stejné klece. Pak by kolem ní pochodovala s taserem a kanystrem benzínu, jen aby ji vyděsila.

Zkoumala veslo pohledem. Bylo celé ze dřeva, žerď hned nad listem zdobily červené, bílé a modré proužky. Vypadalo dostatečně těžce na to, aby jím neznámou ženu složila. A přesně to měla Olivia v plánu.

Ale jak na něj dosáhnout?

Slyšela, jak loď naráží do mola. Musela tedy kotvit v nějakém přístavišti. Její věznitelka jí také říkala, že ji nikdo neuslyší, když bude volat o pomoc. Ale lhala jí. Olivia slyšela křik racků, volání lidí i motory aut. Všechno k ní ale doléhalo jaksi tlumeně. Možná proto, že byla sama. Lekla se každého škrábnutí krysy do dřeva, neustále čekala, až se opět ozvou kroky na schůdcích.

Křičela už dříve, když ta psychopatka odešla a ona se bála požáru. Sundala si boty a tloukla jimi do mříží. Nikdo ale rámus neslyšel. Nikdo ke *Krásné Anne,* jak se loď alespoň podle nápisů na záchranných vestách jmenovala, nepřispěchal.

Nyní ji už od křiku škrábalo v krku. Sedla si do rohu cely a sledovala, jak slunce pomalu zapadá a kajuta opět tmavne. Bála se, že přijde o rozum, a tak raději nenechávala svou fantazii rozběhnout se příliš daleko.

Místo toho se pokoušela vymyslet, jak se z cely dostane. Musí existovat způsob, jak zachránit sebe i své nenarozené dítě, opakovala si neustále.

Během studia psychologie se učila poznávat lidskou mysl. Dozvěděla se o několika terapeutických postupech, jak se chovat k lidem, kteří ztrácejí kontakt s realitou. Potřebovala mít plán.

Kdyby měla dostatek sil, musela by se zasmát. Psychologové totiž nepracují s lidmi, co o jejich terapii nemají zájem. Nebo alespoň ne s těmi, u nichž by si byli jisti neúspěchem.

Zvedla kolena, přitáhla si je k hrudi a oběma rukama je objala. Jak by sis asi tak mohla rozumně popovídat s člověkem,

který naprosto ztratil kontakt s realitou? Který není schopen uvažovat morálně? Který je dokonalým ztělesněním zla?

„Bože, pomoz mi," zašeptala, když padla noc a ona se znovu ocitla v husté děsivé tmě.

■ ■ ■

„Mrzí mě únos tvé ženy," řekla Corrine O'Donnellová, když na oddělení pohřešovaných dopsala zprávu. Bentz už strávil několik hodin s agenty FBI a nyní skončil právě tady. Ačkoliv věděl, že se papírování vyhnout nemůže, stejně málem vyletěl z kůže a co minutu se díval na hodinky.

„Jo." Slovíčko „mrzet" nemohlo ani zbla popsat strašlivý strach, který proudil jeho tělem. Tu mrazivou hrůzu z vědomí, že se Olivia nachází v moci šílené vražedkyně.

„Nemusíš si dělat starosti. My ji najdeme." Mile se na něj usmála a Bentzovi se vybavila vzpomínka na jejich krátký vztah. Byla mu spíše přítelem než milenkou, přesto se během chození dvakrát rozešli a hodně toho zažili.

„Jsi s Hayesem spokojená?" zeptal se jí.

„No… nemohla bych asi říct *nadšená.* Však to znáš… V našem věku si už s sebou neseme každý spoustu šrámů, oba se bojíme dalšího zklamání. Možná až moc." Pak, jako by si uvědomila, že příliš snadno sklouzla ke zbytečným důvěrnostem, dodala: „Tady se podepiš." Ukázala na kolonku v dokumentu a Bentz se tam v následujícím okamžiku podepsal.

„Dohlédnu na to, aby se to okamžitě dostalo k vyšetřovatelům," řekla s úsměvem a Betz přikývl.

„Díky."

„Hodně štěstí," popřála mu a otočila se, aby i ona mohla vykonat svůj díl práce na nalezení Olivie.

Bentz z celého srdce doufal, že se na štěstí nebude muset spoléhat.

Nepohrdne však žádnou pomocí, která se mu nabídne. I kdyby mělo jít o štěstí. Nebo pomoc Boží. Nezdráhal by se ani podepsat smlouvu s ďáblem, kdyby mu pomohl najít Olivii.

Montoya přistál na losangeleském letišti, vyzvedl si brašnu a přešel rovnou ke stánku půjčovny aut. Když pak mířil k pronajatému mustangu, mnohem modernějšímu modelu, než jaký měl sám, zavolal Bentzovi. „Čau! Jsem v Los Angeles," řekl, jakmile jeho parťák hovor přijal.

„Cože? Tady?"

„Už mě nebavilo dělat ti poskoka na dálku. Tady ti budu užitečnější."

Bentz se hlasitě zasmál.

„Řekni mi v krátkosti, co je nového," vybídl Bentze Montoya. Pozorně pak poslouchal, jak mu parťák popisuje poslední události kolem zjevení Jennifer a únosu Olivie. Vyprávění Bentz zakončil zmínkou o fotografii své ženy.

„Takže se nyní o případ zajímá i FBI," dodal ještě.

Montoya vzdychl, podepsal nabízený dokument a sáhl po klíčcích od mustangu. Bentzovi spolupráce s federály nevadila. Montoya by se jí raději vyhnul. FBI měla sice skvělé a nesmírně inteligentní agenty i perfektní vybavení, přesto na svých případech rád pracoval sám. Svým vlastním způsobem.

„Kde jsi teď?" zeptal se Bentze po cestě na parkoviště.

„Ve Whitakerově škole v Encinu. Fernando Valdez se neukázal v práci ani ve škole. Věřím ale, že bychom ho dnes mohli dostihnout."

„Pracuje U Modrého osla, že?"

„Jo, přesně."

„Byl ses tam podívat?"

„Ještě ne. Navštívila ho ale policie."

„Zkusím to tam omrknout sám. Pak bych se rád ubytoval v té díře, kde jsi bydlel minulý týden," řekl Montoya. „Až vystopuješ Femanda, zavolej mi."

„Jestli ho najdu."

„Někde být musí. Musíš hledat ještě víc. Zkus myslet jako on. Ale co bych ti povídal, jsi přece polda." Ukončil hovor a hodil si brašnu na úzké zadní sedadlo. Měl mapu i GPS navigaci, která by ho měla bez problémů dovést přímo do Encina. Jakmile do města dorazil, zamířil rovnou k mexické restauraci, kde Fernando pracoval.

Díky svým předkům mluvil Montoya španělsky stejně dobře jako anglicky. S trochou štěstí a notnou dávkou trpělivosti se mu podaří něco zjistit.

■ ■ ■

Bentz dojel k Whitakerově škole a zaparkoval auto vedle tělocvičny. Pak vyrazil přímo do studentské kantýny. Chvíli čekal ve frontě za dvěma chichotajícími se děvčaty, pak si objednal dva párky s hranolky a pepsi. Položil si jídlo na tác a všechno odnesl ke stolku v rohu místnosti, hned vedle umělé palmy. Během jídla nespustil oči ze dveří, kudy dovnitř a ven proudily davy studentů. Někteří vypadali na šestnáct, jiní na mnohem víc. Ti si po večerech doplňovali vzdělání kvůli kariéře nebo jen tak pro sebe. Prostor kantýny byl plný metalistů, punkerů, manekýnů, počítačových šílenců, zkrátka všech skupin mládeže. Bentz pozorně všechny sledoval, Fernanda Valdeze ale mezi nimi nespatřil.

Moc ho to ale nepřekvapilo. Fernando se zjevně snažil za každou cenu se vyvarovat kontaktu s policií.

Ačkoliv za celý den nic nesnědl, přemaštěné hranolky a vysušený párek sotva ochutnal. Myslel jen na Olivii. Modlil se, aby byla v pořádku.

Nezapomeň, že je tvrdá. Rozhodně té vražedkyni nic nedaruje zadarmo.

Bentz se cítil, jako by čekáním na Fernanda Valdeze ve studentském bufetu zbytečně marnil čas, na druhou stranu jiné stopy neměl. Fernando byl jeho jedinou nadějí.

Do kantýny se ale nedostavil.

Bentz vstal od stolu a nohou mu projela ostrá bolest. Zatnul zuby a odnesl tác k nádobě na zbytky, kam většinu jídla vyhodil. Pak ho zasunul přesně dle instrukcí na štítku vedle koše do stojanu. Láhev pepsi si odnesl s sebou ven do nadcházející noci.

Ještě se úplně nesetmělo. V okolí školy se už ale opět tvořily chuchvalce mlhy zahalující výhled na celý areál.

Když si znovu vzpomněl na svou ženu, nejraději by si vlepil facku. Choval se tak pošetile! Mnohem více pozornosti v

posledních dnech věnoval mrtvé exmanželce než té současné, kterou hluboce miloval.

„Idiote!“ opakoval si cestou k Sydneyho aule, dvoupatrové budově, která spíše než chrám vědy připomínala menší věznici. Vnější schodiště vedlo do druhého patra, široké dveře v přízemí se otevíraly na terasu táhnoucí se kolem celé budovy. Rychlým pohledem na stavbu Bentz odhadl, že uvnitř nejsou žádné chodby. Fernando se zapsal do kurzu „Psaní divadelní hry“, který se konal v prvním patře. Jestli se z posluchárny bude chtít dostat, bude muset projít kolem něj.

Ještě než dopil pepsi, všiml si Bentz pohybu za prosklenými dveřmi. Do místnosti číslo 134 se začali trousit studenti. Fernando mezi nimi nebyl a zřejmě ani nebude, Yolanda ho bezpochyby varovala. Omluvil se z práce i ze školy, což dokazovalo, že se s Bentzem rozhodně setkat nechce.

Klidně už může být v Tijuaně nebo ještě jižněji. Mexické hranice neleží od Los Angeles tak daleko.

Fernando byl přesto občanem Spojených států amerických. Narodil se v L. A. a celý život tu i vyrůstal. Bentz by vsadil svůj měsíční plat, že se dříve či později opět ukáže.

A až to udělá, chytí ho.

Třeba už dnes.

Anebo později.

Bentz se ale rozhodně nehodlal vzdát.

Snad bude mít alespoň trochu štěstí. V motelu by už beztak další noc nevydržel. Stejně by jen seděl na posteli a očekával telefonát nebo se díval na tu strašlivou fotografii vyděšené Olivie. Při vzpomínce na svou ženu si uvědomil, jak se asi v zajetí musí cítit ona… Tuhle myšlenku ale raději ihned zaplašil, aby se nezbláznil.

Bentz se opřel o stěnu hned vedle schodiště a sledoval, jak se dveře do učebny střídavě otevírají a zase zavírají za každou skupinkou amatérských dramatiků.

Purpurový obzor pomalu tmavl a odevzdával se noci.

Po Fernandovi nikde ani stopy.

Tak už přijď, ty malý hajzlíku. Už se zatraceně ukaž.

Zvuky kroků a konverzace ostatních studentů už pomalu utichly. Bentz se podíval na hodinky. Sedm deset. Do místnosti nikdo nevstoupil už dobrých pět minut.

Fernando se už asi neukáže. Zase nic.

„Zatraceně!“ Bentz chvíli pozoroval zmatenou můru, která narážela do stínítka velké venkovní lampy. Dopil zbytek koly a už už chtěl hodit prázdnou láhev do koše, když si všiml, jak k němu v mlze kolem tělocvičny běží nějaký muž a míří přímo na rozlehlý trávník před budovou.

Bentz ztuhl a přimhouřil oči do tmy.

Jakmile se postava přiblížila, poznal v ní Fernanda Valdeze. Takže se nakonec přece jen ukázal!

Mám tě, pomyslel si Bentz. Zrychlil se mu tep. *Konečně!* Pozoroval mladíka, jak se blíží ke schodišti do budovy. Každý sval se mu napnul. Soustředil se a čekal, až se Fernando přiblíží. Nemůže riskovat, že by mu ten pacholek zase zmizel.

Fernando ztěžka dýchal a silně se potil, běžel jako s větrem o závod.

Už byl dost blízko.

Ještě kousek.

Bentz pevně sevřel odznak a přichystal se ke skoku.

Když se Fernando konečně dostal až ke schodišti, Bentz vystoupil zpoza zábradlí a s odznakem v ruce zastoupil chlapci cestu. „Fernando Valdez? Stůj! Policie!“

„Kuuurva!“ hekl Fernando a otočil se k útěku. Bentz to ale čekal a chytil ho za paži. A to tak silně, až Fernando vykřikl bolestí. „Au! Hej! Pusťte mě!“

„Na tvém místě bych sebou tolik neškubal,“ poradil mu Bentz. V noze ho bolestivě píchlo. *Teď ne! Teď musíš vydržet.* „Nemáš zatím žádný záznam v rejstříku a ještě to můžeš někam dotáhnout. Jestli ovšem budeš spolupracovat a vydáš mi svou přítelkyni.“

„Cože? Vy jste se snad zbláznil! Pusťte mě!“ Fernando se mu pokusil vytrhnout, ale Bentz ho svíral pevně. Asi tak, jako se tonoucí chytá záchranného kruhu.

„Podívej, ty mi teď hezky řekneš kdo, kdy, kde, jak, zkrátka všechno, co víš o stříbrné impale a ženě, která si hraje na mou

mrtvou exmanželku. Kdo za tím vším stojí? Kde je ta holka, která předstírá, že je Jennifer, a hlavně, kde je moje žena?“

„Vůbec nevím, o čem to, sakra, mluvíte.“

„Vzdej to, Valdezi, je po všem.“

V chlapcových očích se objevil záblesk poznání.

„Myslím to vážně.“

„Ty?“ Když si konečně přiřadil Bentzovu tvář k jeho jménu, rty se mu zkroutily opovržením. „*Tobě bych* měl něco říkat? Šmejdovi, který mi odpráskl bráchu?“

„Jo, radši mi všechno vyklop, nebo tě šoupnu do kriminálu tak rychle, že se ani nestačíš otočit.“

„Nemám vám co říct.“

„Fajn, popovídáme si na stanici,“ řekl Bentz a začal ho strkat směrem k parkovišti. Přemýšlel, zda by mohl požádat o pomoc hlídače z nedaleké budky.

Po několika krocích se mu mladík pokusil znovu vyškubnout, tentokrát natolik silně, že se Bentzovi jen stěží podařilo udržet balanc.

„Z toho se jen tak nedostaneš,“ zavrčel Bentz. „Já si nedělám legraci.“

„Nech mě na pokoji, ty hajzle!“

„To nemůžu.“

„Co ode mě sakra chceš?“ Vypadal zarytě, tvrdě. Stíny zvýrazňovaly ostré rysy jeho tváře.

„Už jsem ti to říkal. Chci jenom pravdu.“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„To určitě.“ Volnou rukou sáhl Bentz do kapsy, vytáhl mobilní telefon a vytočil Hayesovo číslo. Přístroj zazvonil jednou. Podruhé. „Zatraceně, tak to zvedni!“ Potřetí. „Sakra.“

Konečně se ozvalo cvaknutí, když detektiv hovor přijal. „Hayes.“

„Čau, tady Bentz. Mám Fernanda Valdeze.“ Pořád mířili k parkovišti. Několik kolemjdoucích studentů si je zvědavě prohlíželo, ani jeden se však nezastavil, aby se zeptal, co se děje.

„Cože?“ zeptal se překvapený Hayes. „Kde jsi ho našel?“

„Ve škole.“ Podíval se na Fernanda. „Asi nechtěl mít neomluvenou hodinu.“

Fernando sebou znovu škubl, Bentzovy prsty se mu ale zaryly pevně a hluboko do svalů.

„Kruci, chlape," sykl Fernando, dalších pokusů o osvobození se ale nejspíš už vzdal.

„Jedu tam," řekl Hayes. „Dej mi deset, maximálně patnáct minut."

„Jasně. Přijed co nejdřív. Mám sice zbraň, nechtěl bych tomu klukovi ale ublížit."

Bentz cítil, že mladík ztuhl. Cosi španělsky zamumlal. Výborně! Konečně se bojí.

„Sejdeme se na parkovišti u západní části komplexu," řekl Bentz. „Hned vedle je vrátnice s ostrahou."

„OK."

Bentz ukončil hovor. Když si strkal telefon opět do kapsy, Fernando se mu znovu pokusil vyškubnout. Bentz ho chytil, nohou mu ale projela palčivá bolest. Zaúpěl. Na čele mu vyskočil studený pot.

„Neporušil jsem žádný zákon," trval na svém Valdez. Zlomyslně se ušklíbl, ten hajzlík by mu rád způsobil bolest.

„Nepomůžu ti, dokud ty nepomůžeš mně," řekl Bentz. „Jestli nejsi úplný idiot, povíš mi všechno o té holce, které půjčuješ auto. Holce, co si hraje na moji ženu."

„Upadl jsi na hlavu? Netuším, o čem to, sakra, mluvíš!" vykřikl Fernando. Bentz si ale v jeho tmavých očích povšiml záblesku strachu. Možná váhal, možná mu konečně bylo jasné, že spravedlnosti už nemůže uniknout.

„Podívej, asi by bylo všechno snazší, kdybys mi všechno vyklopil, než tě kolega zatkne."

„Zatkne? Zbláznil ses?"

„To mi musíš říct ty." Mezitím došli na okraj parkoviště. Ostrahu střežící komplex školy ale nikde neviděl. *Kde se sakra flákají, když je člověk potřebuje?* přemýšlel Bentz a znovu se pozorně rozhlédl. „Podívej, máš tři minuty na to, abys mi všechno řekl, než se tu ukáže detektiv Hayes," varoval ho. Musel z něj dostat potřebné informace co možná nejdříve. Musel znát pravdu…, odpovědi… a především místo, kde se nachází Olivia. „Na tvém místě bych raději ihned začal spolupracovat. Jinak půjdeš za mříže."

„Tak ať mě zatknou," řekl Fernando. „Nemám co skrývat." Střelil po Bentzovi pohledem plným zášti. „Ale ty… Podívej se na sebe. Potíš se jako prase, kterým také jsi. Ať už se ti stalo cokoliv, doufám, že pořádně trpíš."

Bentz si utřel pot z čela, aniž by povolil sevření. Žena, která si hrála na Jennifer, mu utekla, tohohle ptáčka si ale uletět nenechá. „Hezký výstup, smrade. Můžu ti garantovat, že hezkých pár let nevystraš hlavu z lochu, jestli okamžitě nezačneš zpívat. Pověz mi, kde je tvoje holka a kde držíte moji ženu. Jedeš v tom od začátku? To ty jsi ten běžec? Staráš se o špinavou práci?"

„Cože? Ty ses snad zbláznil."

„Já že jsem se zbláznil? Tak mi řekni, proč tebe za chvíli zatkne policie za únos," řekl Bentz. Myslel na Olivii, kterou v tu chvíli držela neznámá psychopatka za mřížemi. Sevřel Fernanda ještě pevněji. „Za únos a nejspíš i několik vražd."

37

Vevnitř U Modrého osla to pulzovalo životem. Klienti kroužili kolem baru zdobeného umělohmotnými papoušky, kteří stáli na pestrobarevných trámech. Zaměstnanci obsluhy, oblečení do černých kalhot, bílých košil a barevných šátků kolem krku, se mezi hosty jen míhali. Roznášeli talíře s jídlem nebo tácy plné zeleniny a omáček, aby si hosté mohli sami připravit zdejší specialitu, tradiční mexický pokrm guacamole. Čas od času se někdo z nich zastavil u velkého stolu plného lidí, narazil jednomu z hostů sombrero na hlavu a zahrál mu k narozeninám mexickou píseň.

V restauraci panovala veselá atmosféra a většina klientů se spokojeně usmívala.

Montoya se domníval, že tu policie po Fernandovi už pátrala, a tak se rozhodl skrývat svou policejní identitu co možná nejdéle. Snubní prsten si zastrčil do kapsy a usedl k baru na jednu z volných stoliček hned vedle dveří do kuchyně. U číšnice, které mohlo být sotva dvacet let, si objednal skotskou.

Skrz hlučnou konverzaci a neustálé ťukání sklenek k němu sotva doléhala živá mexická hudba. Montoya napjatě naslouchal zvukům restaurace. Doufal, že se k jeho uším donese nějaká informace o Fernandovi Valdezovi, jeho sestře, stříbrné impale, případně ženě, která ji řídila. Pomalu upíjel ze své sklenky a nenápadně sledoval široké zrcadlo za barem, v němž se odráželo dění v místnosti.

Dlouho slyšel jen nejapné plácání rozveselených hostů. Když ale dopíjel skotskou, zaslechl z kuchyně útržek konverzace, v němž zaznělo i Fernandovo jméno. Neznámý hlas sděloval, že Fernando ani nezavolal, číšnice si zase stěžovala, že bude muset vzít jeho směnu. Sice za ni dostane zaplaceno, ale stejně ji vytočil, zrovna *on* jí musí přidělávat práci. Podle tónu hlasu se na něj skutečně zlobila. Navíc má prý doma dítě a musí

pro něj narychlo shánět hlídání. Podle všeho nejspíš bude volat matce. Asi. Montoya totiž zaslechl jen úryvky rozhovoru. Tedy kromě jejích příspěvků. Ta by se nedala přeslechnout, ani kdyby stál před restaurací.

Montoya se snažil působit znuděným dojmem, neustále však napjatě sledoval dění okolo sebe. Najednou se otevřely dveře od kuchyně a vyšla z nich dívka s kulatým obličejem a tenkými rty. Černé vlasy stažené do ohonu jí zdobily stříbrné pramínky. Mračila se a z očí jí sršely blesky hněvu. Podle toho, co Montoya vyslechl, byl příčinou její nálady patrně Fernando.

„Tady někdo někoho pořádně vytočil," řekl barmance, jakmile dívka opět prošla dveřmi a kuchyní se rozlehl její hlas.

„To máte recht. Acacia je vytočená pořád." Mladá žena za pultem se na něj příjemně usmála a nasypala do několika skleniček led.

„Obzvlášť na Fernanda, co?" řekl.392

Nechala své práce a podívala se mu přímo do očí. „Vy ho znáte?"

Montoya zakroutil hlavou. „Moc dobře ne. Seznámili jsme se ve večerní škole. Víte, studuju ekonomiku, pracuju jako odhadce pro pojišťovnu. Fernando říkal, že tu pracuje."

„No, jestli se tu rychle neukáže, tak tu dlouho pracovat nebude," poznamenala. Zakroutila hlavou, nabrala do lopatky led z kbelíku a zase ho rozsypala do sklenic připravených na pultu. „On je tak trochu sukničkář, víte? Otočí se prostě za každou ženskou, a to se Acacii vůbec nelíbí. Chtěla by, aby se Fernando konečně usadil."

„S ní?"

Barmanka si ho změřila pohledem, který jasně říkal, jak hloupá jeho otázka byla. „Jasně že s ní! Má s ní přece dítě."

„Co? Opravdu? O dítěti se nezmiňoval."

„Taky aby jo. Acacia tvrdí, že spolu kdysi chodili. Vyspali se spolu na nějakém večírku a ona otěhotněla." Podívala se na Montoyu. „Dítě jako by mu z oka vypadlo a Fernando své otcovství ani nepopírá. Jen do toho ještě nechce praštit."

Další vroubek, pomyslel si Montoya. Mezitím se k baru přitočila servírka s nervózním výrazem a vychrlila na barmanku

objednávku. „Mohla bys s tím pohnout? Zapomněla jsem to donést a ty staré rašple na šestce vypadají už dost podrážděně.“

„Jasně.“ Barmanka přikývla a začala okamžitě míchat drinky. Nejdříve pro netrpělivě čekající servírku, pak pro společnost zhruba čtyř lidí na konci baru.

Montoya si uvědomil, že od ní už asi získal všechny informace, které by mu mohla dát. Dál už se vyptávat nechtěl, asi by mohlo být podezřelé vyzvídat soukromé informace o klukovi, kterého ani moc dobře nezná.

Zapomnětlivá servírka vešla do kuchyně a nechala otevřené dveře. Montoya jimi spatřil, jak Acacia opouští zadním východem budovu.

Rychle zaplatil, i s vysokým spropitným, a vykročil ven do chladivého svěžího vzduchu. Počkal, až kolem restaurace přejedou všechna auta, pak přešel silnici. Koupil si krabičku camelek a vrátil se k podniku.

Ve víře, že ještě zastihne Acacii na pauze, se vydal rovnou k zadnímu vchodu, kde předtím zahlédl skupinku kuchařů a číšníků. Montoya rozbalil krabičku, vytáhl cigaretu a vložil si do úst filtr. Pak si začal prohledávat kapsy, jako by hledal zapalovač. Mezitím pomalu mířil ke skupince smějících se zaměstnanců.

Acacia stála mezi ostatními a právě dokuřovala cigaretu. Pod bílým světlem bezpečnostní lampy vypadala ještě rozzuřeněji než uvnitř restaurace. Naposledy potáhla a chystala se típnout.

Když se Montoya ke skupince přiblížil, smích ustal.

„Můžu si půjčit oheň?“ zeptal se španělsky.

Jeden z kuchařů, vysoký muž s úzkým knírkem a špinavou zástěrou, přikývl. „Proč ne?“ Pokrčil rameny a hodil zapalovač Montoyovi, který ho bez problémů chytil.

„Díky.“

Acacia típla cigaretu a zjevně se chystala vrátit se do kuchyně.

Montoya si zapálil a zeptal se: „Neviděl jste někdo Fernanda?“

Hlouček zaměstnanců rázem ztichl.

„Ne?“ Montoya se zamračil. „Dluží mi nějaké love. Prý tu pracuje, tak jsem si říkal, že se tu zastavím a zkasíruju ho.“

Zpočátku všichni mlčeli jak ryby. Zjevně už všichni věděli, že ho v podniku hledala policie. Vysoký kuchař v ušmudlané zástěře se zřejmě chtěl jít raději schovat do kuchyně, protože hodil nedopalek do přeplněné popelnice, aniž by dokouřil.

„Stalo se něco?“

Všichni mlčeli. Nakonec ale už Acacia nedokázala déle skrývat své rozhořčení a zakroutila hlavou. „Dluží vám prachy? Tak se postavte do fronty.“

Montoya hodil elegantním obloučkem zapalovač zpátky kuchaři. „Vám taky dluží?“ zeptal se Acacie. Kuchař se mezitím tiše ztratil ve dveřích do kuchyně. Jeden z jeho kolegů ho následoval.

„Ale,“ mávla rukou, „tomu byste stejně nevěřil.“

„Třeba jo,“ řekl vyzývavě a nabídl jí cigaretu.

Pokrčila rameny, vytáhla cigaretu z krabičky a zapálila si ji právě ve chvíli, kdy se jakási potulná kočka prosmýkla za kontejner stojící opodál.

„On mi dluží mnohem víc, víte? A svému synovi také.“ Silně si potáhla z cigarety, následně koutkem úst vyfoukla hustý oblak namodralého kouře.

„Máte spolu syna?“

„Hmm. Roberta. Teda… Já mu říkám Bobby. A myslíte, že to Fernanda zajímá? Myslíte, že se na nás někdy přijde podívat? Že platí alimenty?“ Vzdychla. „Na to teď jednoduše milostpán nemá čas, musí se tahat s tou courou.“

Montoya nereagoval. Jen dlouze potáhl z cigarety a dál pozorně naslouchal.

„Ona se na něj přisála jak svrab. Jezdí jeho autem, chodí za ním do školy… Přihlásil se tam, aby si zlepšil vzdělání, aby se stal účetním, stejně jako sestra. Jenomže pak potkal tu… tu *herečku* a najednou si vzal do hlavy, že bude psát divadelní hry!“ Oči se jí zúžily, nosní dírky naopak rozšířily. „A na mě se úplně vykašlal! Dokonce jsem za něj musela vzít šichtu, jen aby se někde mohl tahat s Jadou.“ Rty stáhla do opovržlivého úšklebku. Zbytek cigarety vyhodila do štěrku přede dveřmi.

„Víte, kdybych neměla Bobbyho, asi bych toho hajzla musela zabít.“

Olivia nad sebou zaslechla tupé údery do podlahy.

Skrz vrzání a nárazy vln do trupu lodi zřetelně rozeznala i zvuky kroků.

Na palubě někdo byl.

Beze všech pochyb se vrátila její únoskyně. Rozhodla se, že nebude křičet, nechtěla riskovat, že by jí znovu zalepila ústa páskou.

Sakra, kdyby alespoň měla nějakou věc, která by se dala použít jako zbraň.

Jediné, co mohla udělat, je vychrstnout na ni skrz mříže vodu ze džbánu. Tím by ji však akorát vylekala a možná i rozzlobila.

Vzápětí místnost zalilo světlo žárovky. Olivia zamrkala ve snaze přivyknout oči na náhlou záři.

Neznámá psychopatka mezitím sestoupila ze schodů. Nesla s sebou krabici. „Tak jak se máme?“ zeptala se se strojeným úsměvem.

Olivia by nejraději odpověděla, že se jí daří přímo skvěle, radši si to ale rozmyslela. Uvědomila si, že se té ženě může postavit, pouze pokud si udrží svou pozici. A to nebyl nijak lehký úkol vzhledem k tomu, že se nacházela v tak ponižující situaci. Pokud z ní ale chce dostat nějaké informace, musí svou únoskyni přinutit vyzpovídat se ze svých pocitů.

Pokud se jí ovšem podaří zachovat si klid. Musí ovládnout hrůzu, která ji sžírala.

„Hm, takže ses najedla. To je dobře. Musíš hodně jíst, abys byla silná.“

Olivii ztuhla krev v žilách. Kam tím míří? Proboha, snad neví o dítěti!

Jistěže ne. Nikdo o něm neví. Dokonce ani tvůj vlastní manžel ne, a jestli se situace dramaticky nezlepší, ani se o tom nikdy nedozví.

Přikázala si však, že se tímto směrem její myšlenky už nesmí ubírat. Určitě najde cestu, jak se z téhle lodi dostat. Musí. Už kvůli dítěti.

„Máš hlad?“ zeptala se žena a vyndala z krabice igelitový sáček. Hodila jí do klece další sendvič a lahvičku vody.

Olivia by ji nejraději praštila. Ale nemohla.

Zachovej klid. jen zachovej klid.

„Kdo jsi?“ zeptala se znovu.

„To bys chtěla vědět, co?“ Usmála se. Role hloupoučké sedmileté holčičky ji zjevně bavila.

„Jo, svým způsobem ano. A jen pro tvou informaci, tohle infantilní chování na mě neplatí.“

Ženě se zkroutily rty vzteky. Okamžitě se však ovládla. „Ale, já myslím, že ano. *Já* nejsem zavřená uvnitř klece.“

„Kdo jsi?“

„Přítelkyně…, řekněme důvěrná přítelkyně tvého muže,“ pronesla nahořkle.

„Jennifer jsi ale znala.“

Její pohled rázem potemněl.

Olivia se zjevně dotkla citlivého místa. Proč? Jaký vztah měla k Jennifer?

„O tu čubku jsem se moc nezajímala,“ řekla únoskyně a tajuplně se usmála. „Během několika let jsem se ale spřátelila s jejími kamarádkami. Takovými, co se rády podělily o cizí tajemství.“

Olivii se stáhl žaludek. „Ty jsi z nich vytáhla informace a pak je zabila?“ Samozřejmě ji už dříve podezřívala z vražd Lorraine a Shany, ale teprve po přímém doznání jí došlo, v jak děsivé situaci se skutečně ocitla.

„Neměly nejmenší tušení, že se to může stát.“

Olivii se udělalo nevolno.

Zůstaň klidná. Mysli!

„Musely mi prostě jít z cesty.“ Vyndala z krabice kameru se stativem. Nastavila nohy stojanu do patřičné výšky a připevnila je na podlahu. Pak na něj našroubovala kameru. Pokrčila nos a rozhlédla se. „Propána, pořád to tu strašně smrdí. Táta tu přepravoval psy, víš? Německé dogy.“

„Takže to ty jsi mi volala? Nemám pravdu?“ zeptala se Olivia ve snaze vrátit se k tématu a vyzvědět od ní co možná nejvíce informací.

„Panebože, ty jsi tááák chytrá!“ vysmívala se jí únoskyně. „Musíš mít IQ minimálně 580! I když, tak chytrá asi nejsi, že? Jinak bys přece neskončila tady. Podívej…,“ řekla a předklonila se. Otevřela fotoalbum na další stránce. Olivia se nyní dívala na snímky ze svatby. Jennifer na sobě měla dlouhé bílé šaty s krajkou a dlouhou vlečkou, ženich zase černý smoking. Vypadal tak mladě a hrdě. I na těchto stránkách si povšimla kapek krve rozmazaných na jejich tvářích. „Tahle je dobrá,“ řekla a přisunula špičkou nohy album ke kleci. Sama se vrátila ke kameře.

Olivii přeběhl mráz po zádech. „Co to vlastně děláš?“ zeptala se.

„Musím všechno připravit, než zaplatíš.“

„Zaplatím?“

„Ano, za hříchy svého muže.“

„Tomu nerozumím.“

Žena se k ní ohlédla přes rameno a domýšlivě se usmála. „Jak bys také mohla.“

„Podívej, proč mě jednoduše nepustíš?“

„Jo jasně, podle tebe bych to měla jen tak vzdát? Po dvanácti letech plánování, čekání, hledání holky, která by mohla hrát Jennifer? A to jen proto, že tobě to přijde jako dobrý nápad?“ Podívala se Olivii přímo do očí a její zrak zchladl jako led. „Ty to zřejmě pořád nechápeš. Chci, aby Bentz zaplatil. Aby cítil stejnou bolest, jakou jsem cítila já. Chci, aby věděl, jaké to je ztratit někoho blízkého. Pak bude přežívat každý den s vědomím, že tě nechal zemřít. S vědomím, že si zničil svůj vlastní život. Chci, aby byl sám. Úplně sám, sám na celém světě.“ Vstala. Mluvila nyní hlasitěji, vášnivěji, zapáleněji. Zatnula pěsti, tváře jí zčervenaly.

Po chvíli ale svou zlost ovládla a povolila prsty. Pak pokračovala šeptem, ze kterého Olivii naskakovala husí kůže. „Víš, ‚Oli‘, zažila jsem si s tím hajzlem hotové peklo, teď je řada na něm. I on musí pocítit bolest, ať ví, jaké to je. Nikdy ho ani nenapadlo, že jsem to byla já, kdo zabil Jennifer! Takový skvělý detektiv! Všechny ty ceny za statečnost a zásluhy? K smíchu!“ Znechuceně se zasmála vyděšenému výrazu Olivie.

„Jo, přesně, je to tak. To jsi netušila, co? Jennifer se musí otáčet v hrobě, nebo alespoň do té doby, než ji exhumovali.

To ona pochopitelně leží v hrobě. Kdo jiný? Ta svině, která si Bentze omotala kolem toho svého malého prstu. On ji *miloval*. Byl tou courou doslova posedlý. Byl jako nemocný. Ta čůza ho podváděla, pořád a pořád, on ji ale přesto miloval.“ Skloněná nad kamerou se doslova chvěla vzteky „Dokonce i když se dozvěděl o poměru s jeho bratrem Jamesem. Ten zatracený kněz je přece otcem jeho dítěte! Prokristapána! A on se k ní přesto vrátil! To už hraničí s masochismem.“

Té ženské opravdu přeskočilo, pomyslela si. Její mysl otrávila zášť a touha po pomstě.

„Ale to se všechno stalo strašně dávno,“ poznamenala Olivia.

„To tě ani nezajímá, jak jsem to provedla? Jak jsem se o ni postarala?“

„O Jennifer?“

„Jistěže o Jennifer! O koho jiného? Bylo to tak snadné,“ chvástala se. „Trochu jsem jí pozměnila prášky a vodku. Pak jsem čekala. Sledovala jsem ji i v autě, jen abych se ujistila, že opravdu havaruje.“ Odmlčela se. Hledala v paměti. „Já vím, bylo to tak neosobní, zbabělé. Ale fungovalo to výborně.“

„Ty jsi ji doopravdy zavraždila.“ Olivie se z ní snažila vytáhnout celou zpověď.

„Ne, kdepak. Zabila se přece sama, nevzpomínáš? A co se toho dopisu na rozloučenou týče, o tom jsem neměla nejmenší tušení. Ta naše Jennifer byla tak trochu labilní. Ale Bentz… Tomu to zjevně nevadilo. Ani rozvod mu nestačil! Musel se k ní vrátit. Někteří muži se zkrátka nikdy nepoučí.“ Chladně se usmála. „Dnes večer mu to ale všechno konečně dojde.“

Olivia cítila, jak jí tuhne krev v žilách. Jen s obtížemi ze sebe vykoktala otázku: „Co ti vlastně udělal?“

„Ty opravdu nevíš?“ Odmlčela se a zamyslela. „Rozešel se se mnou. Ne jednou, ale dokonce dvakrát. Pokaždé kvůli té samé čůze, která mu zlomila srdce.“ Zadívala se na stěnu. Olivii ale připadalo, že zaostřila na vzdálenost mnohem kratší. Do místa, které viděla jen ona sama. „Milovala jsem ho, vzala jsem ho zpátky, věřila jsem mu…“ Hlas jí klesl, v očích se jí objevily

slzy. „Opustil mě. Nechal mě úplně osamělou. A když Jennifer konečně chcípla, začal radši nasávat. Nechal mě snad, abych mu pomohla? Kdepak!“ Popotáhla a protáhla se v ramenou. „Ten zbabělý zmetek radši odjel z L. A. do New Orleansu, kde si našel tebe.“ Zakroutila hlavou. „Nikdy se už neohlédl zpátky. A ty, která bys měla znát všechna jeho tajemství, nejspíš ani nevíš, kdo jsem.“

Měla pravdu, Olivia si ji stále nedokázala nikam zařadit.

Zhrzená milenka pak smutně pronesla: „Možná je to takhle lepší. Ty to vlastně ani nemusíš vědět.“ Vzdychla. „Ale Bentz! Ten se to dozví a bude s tím muset žít do konce svých dnů!“

Olivia se dívala přímo do objektivu kamery. Zvedal se jí žaludek. Známka těhotenství? Nebo spíš strachu? „Co chceš dělat?“ zeptala se hlasem, který nepoznávala.

„Co asi? Natočím film. No, upřímně, asi to nebude žádný celovečerák, spíš takové krátké video.“

Olivia si vzpomněla na záběry zajatců, které jejich věznitelé donutili pod pohrůžkou smrti říct na kameru lži proti jejich vlastnímu přesvědčení. V nitru se rozechvěla strachy. *Mysli racionálně. Zatím se nic nestalo,* musela se utěšovat.

„Vzkaz pro příští generace,“ řekla se spokojeným úsměvem, když konečně nastavila kameru do kýžené polohy. Rychle se ještě podívala do hledáčku a upravila nějaké parametry. „Tak, hotovo. Můžeme začít.“ Zmáčkla tlačítko na zadní straně přístroje, kterým kameru spustila. Pak se postavila tak, aby zůstala v záběru a aby na ni Olivia nemohla dosáhnout.

„Ahoj Ricko,“ řekla. Mluvila úplně jiným hlasem než před několika dny do telefonu. „Doufám, že se k tobě tenhle snímek i s lodí a tvou ženou dostane.“

Cože? Proboha! To snad ne!

„Ale měl by,“ pokračovala. „Kamera je vodotěsná. Slouží totiž k filmování pod vodou. Jak vidíš, mám tu Olivii…, byla mým hostem na *Krásné Anne* déle než den. Původně jsem si přála, abychom spolu zůstaly ještě déle, ale… upřímně… už s ní nebudu dál ztrácet čas. Unavuje mě.“ Otočila se k Olivii. „Můžeš Rickyho pozdravit, Oli. Zamávej mu. Ukaž, že jsi v pořádku. Zatím.“

Olivia se ani nepohnula. Byla vyděšená k smrti, zároveň té psychopatce ale nechtěla dopřát ani špetku radosti.

„Ale, ale, zdá se, že Oli dneska vstala špatnou nohou. Možná se rozmluví, až odejdu. Nechám ji nějaký čas s kamerou o samotě, až pojedeme na širé moře.

Mohla bych ji zabít stejně snadno, jako jsem se zbavila těch ostatních. Svých dobrých kamarádek Shany, Lorraine i Fortuny. Nestihla jsem se už vypořádat s Tally, ale zase mám Olivii. Kamarádky Jennifer mi hodně pomohly. Tolik mi toho o tobě řekly.

I o Jennifer a vašem intimním životě. Ubohá Jennifer. Ona prostě neuměla držet jazyk za zuby. Svým kamarádkám vykecala úplně všechno. Od toho, co jste dělali o víkendu, až po vaše první milování. A ty kamarádky to pak vyžvanily mně.“

O Olivii se pokoušely mdloby. Cítila tíhu strašlivé zrady, jaké se tato žena dopustila. Ona přítelkyně Jennifer zneužila a pak zavraždila.

„Takže jsi je zabila,“ zamumlala Olivia. V tutéž chvíli se loď mírně zakymácela ve vlnách.

„Samozřejmě!“ Střelila po Olivii opovržlivým pohledem, který jasně říkal, co si o ní myslí. „Ty si zjevně opravdu nedokážeš spočítat jedna plus jedna. Neměla jsem na výběr. Mohlo by jim všechno dojít a celý plán by zničily. Takhle navíc celé oddělení vražd vnímá tvého manžílka jako pachatele.“

„Takže jsi zavraždila celkem pět lidí. Tři kamarádky Jennifer a pak ještě ta dvojčata.“

„Prosím tě!“ Otočila k ní svou arogantní tvář. „S tímhle nemám nic společného. Dvojčata zabil Vrah jedenadvacítek, kdo jiný. Zavraždil je úplně nachlup stejně jako před dvanácti lety sestry Caldwellovy. Ten pomatený šmejd si ale dal načas, než se znovu objevil,“ řekla a otřásla se. „Nechápu, jak tě vůbec mohlo napadnout, že bych tohle mohla mít na svědomí. On je sériový vrah, baví ho zabíjet nevinné.“

„Aha, zatímco tebe ne,“ poznamenala Olivia. Snažila se mluvit pomalu a klidně.

„Tohle je všechno součást plánu! Chci, aby Bentz konečně pochopil, co udělal.“

„I ty jsi ale zabila několik nevinných.“

„Cože? Myslíš třeba Shanu McIntyreovou? Ta že byla nevinná? Nesmysl. Kamarádky Jennifer musely zemřít. To je něco jiného.“

„Vražda jako vražda.“

„Ne, já se mstím. Vrah jedenadvacítek je psychopat. *On* by si zasloužil zemřít.“

„Je stejně pomatený jako ty.“

Unoskyně ji změřila zlým nenávistným pohledem. „Ty hloupá krávo, ty to asi pořád nechápeš, co? Nevíš, o čem mluvíš!“ Zhluboka se nadechla. Sevřela ruce v pěst, pak je zase povolila. Vypadala, jako by měla každou chvíli explodovat vzteky.

Olivia by ji ráda vyprovokovala k útoku. Radši by se jí postavila tváří v tvář, než aby zůstala zavřená v této malé smradlavé kleci.

„Tohle nemá s Vrahem jedenadvacítek nic společného, ty hloupá krávo! Ne, tohle se týká jen a jen tebe,“ řekla a podívala se opět do kamery. „A tebe, Ricko. Tohle…,“ mávla rukou k železné kleci, „… tohle je finále! Dnes všechno skončí. Celá ta šaráda, předstírání, celé ty roky čekání. Celé ty roky samoty.“ Hlas se jí zachvěl. „Konečně to všechno skončí. A víš jak?“ Škodolibě se usmála do kamery. „Já ti to povím.“ Její úsměv se ještě rozšířil. „Potopím tuhle loď. Ještě dnes.“

„Cože?“ Olivia zalapala po dechu. Mysl jí obestřela nová hrůza. Tohle přece nemůže myslet vážně. V hloubi duše ale věděla, že tahle žena je dostatečně vyšinutá na to, aby svůj plán opravdu uskutečnila. „Ne,“ zašeptala. Úzkostí se jí podlamovala kolena. „Prosím, prosím, ne!“

„Ale ano. *Krásná Anne* naposledy vyplouvá na širé moře. I s tebou na palubě.“ Zadívala se přímo do objektivu a pokračovala: „Neboj. Ujistím se, že se tahle loď potopí a že kamera bude celou dobu sledovat tvoji ženušku. Na vlastní oči uvidíš, jak do kajuty nateče voda a bude pomalu stoupat až ke stropu. Olivia se nejdříve vyděsí. Bude se klepat jak ratlík a hledat cestu ven, ačkoliv už teď ví, že žádná neexistuje. Zoufale bude bojovat o holý život. Uvidíš, jak bude panikařit, křičet, plakat. Uvidíš, jak bude zoufale lapat po dechu, šlapat vodu, jen aby udržela hlavu nad hladinou. Nepřijdeš ani o její poslední nádech, než přijme

svůj osud. Uvidíš tu hrůzu v jejích očích, Bentzi. Budeš vědět, že jsi měl její život ve svých rukou.“

„Ne! Prosím!“ vykřikla Olivia zoufale. Musí ji okamžitě zastavit. „Tohle nemůžeš,“ vyhrkla bez přemýšlení. „Jsem těhotná.“ Určitě vědomě nevezme život nenarozenému dítěti.

„Nesmysl,“ řekla. Slova Olivie ji ale zjevně zarazila. „Bentz nemůže mít děti.“

„Je to pravda! Čekám dítě. Další nevinný život. Tohle si přece nemůžeš vzít na svědomí.“ Ze všech sil se snažila, aby navenek zachovala klid a nedala na sobě znát, jak strašně se bojí. „Ty se přece nechceš stát sériovým vrahem. Psychopatem jako je Vrah jedenadvacítek. Vždyť jsi to sama říkala. Ty jsi jiná!“ Za každou cenu musí najít způsob, jak se svou únoskyní diskutovat.

„Dítě?“ zamumlala si pro sebe nevěřícně. „Bentzovo? Ne… ale…“

„Je to pravda!“ Čím víc se bude odvolávat na tradiční lidské hodnoty, tím vyšší může mít šanci na přežití. „Opravdu, věř mi, nechceš přece ublížit nenarozenému dítěti.“

Ačkoliv žena působila stále zaskočeně, zapíchla do Olivie výhrůžný pohled. „Taková odporná trapná lež. Nejsi těhotná.“

Olivia přistoupila až k mřížím. „Ale ano. Čekám dítě!“

Žena však jen mávla rukou, jako by tuhle myšlenku chtěla zaplašit. Její rovnováha byla ale zjevně narušena. Hlas se jí rozechvěl novou zlobou. „Teď na tom stejně nezáleží. I kdybys skutečně nějakým zázrakem otěhotněla, tím lépe. Bentz tedy bude sledovat tebe i nenarozené dítě. Může si pořádně vychutnat každou vteřinu. Slyšíš, Ricko? Na záznamu bude smrt její i smrt toho fiktivního dítěte. Na její smrtelnou agónii i strach se můžeš dívat pořád znovu a znovu. Dle libosti. To je prostě nádhera!“

„Ne! Poslouchej. Nevím, kdo jsi, ani proč to vlastně všechno děláš. Prosím tě ale o jedno, nedělej to,“ řekla Olivia. Uvnitř křičela hrůzou, navenek se však snažila působit klidným dojmem. Uvědomila si, že prosby o život jen lichotí egu té pomatené psychopatky, a rozhodla se proto změnit taktiku. „Pověz mi, co máš s Bentzem za problém? Třeba bych s ním mohla promluvit…“

„Promluvit s ním? Poslouchala jsi mě vůbec?“ Přitiskla si dlaně k uším, jako by si je musela držet, aby jí nevybuchla hlava. „Ty to zjevně pořád nechápeš.“

Olivia cítila, že se žena na druhé straně mříží doslova dusí vzteky. Odmítla se jí ale poddat. Pevným pohledem sledovala svou potenciální vražedkyni. „Nedělej to,“ zopakovala vyrovnaným hlasem. „Prosím. Nedě…“

„Tak dost!“ V očích jí opět zahořela zloba. „Můžeš si tu žvatlat, co budeš chtít, můžeš prosit o život, já ti na to neskočím. Chápeš? Je po všem. Zemřeš, Oli, a stane se to ještě dnes.“

Zatnula zuby. Zjevně své emoce už ovládla. Znovu zkontrolovala kameru a vyběhla po schůdcích nahoru.

Tentokrát světlo nezhasla.

Kamera zabírala každý Oliviin pohyb.

Zadržela dech a zaposlouchala se do ticha. Po chvíli zaslechla jakýsi lomoz, který vzápětí vystřídal hluk startujícího motoru.

„Proboha,“ zašeptala. Zoufale začala obcházet kolem klece. Zkoušela každou tyč, aby znovu zjistila, že žádnou nepohne.

Odsud není cesta ven.

Krev jí ztuhla v žilách, když si uvědomila, jaký osud ji čeká. Zemře a její dítě ani nedostane šanci žít.

Olivii se lítostí sevřelo hrdlo.

Má utonout přímo před kamerou.

Její smrt bude zaznamenána.

Má trýznit Ricka po zbytek jeho života.

Věděla to a věděla to i její věznitelka.

Jestli se nestane zázrak, zanedlouho zemře.

Pak se to dozví i Rick.

38

Bentz mířil zpátky do motelu. V žilách mu koloval kofein a adrenalin, tělo zoufale volalo po spánku. To všechno ale zdaleka převyšoval strach o Olivii. Byl vyděšený k smrti. Čas letěl a on nevěděl o nic víc než předtím.

Fernando Valdez mlčel jako hrob.

Policisté ho vyslýchali téměř tři hodiny a po tu dobu si Bentz za jednosměrným zrcadlem nervozitou málem vyškubal všechny vlasy. Hayes s Martinezovou mu kladli nejrůznější otázky, nezapomněli mu ani několikrát zdůraznit, v jakém průšvihu se ocitl. Valdez se ale jen pohupoval na židli a s rukama založenýma na prsou zarytě mlčel.

„Kdo je ta žena, které jste půjčil stříbrnou impalu vaší sestry?“ ptala se Martinezová.

„Jedna holka ze školy.“

„Jak se jmenuje?“

„Jada. Příjmení neznám.“

V následujícím okamžiku už Bentz mířil na služebnu, kde tou dobou byl jen Bledsoe, a poprosil ho, aby našel všechny Jady se záznamem v rejstříku. Když se pak vrátil za zrcadlo, Martinezová právě hrála hodného poldu.

„To je od tebe hezké, že jí pomáháš,“ řekla. „Podle toho, co říkáš, musíš být dobrý přítel. Víš ale, že se tahle Jada zapletla do několika vražd?“

Valdez jen zakroutil hlavou.

„Pomáhal jsi jí zabít některou z těch žen?“ zeptala se znovu Martinezová měkce. „Možná o tom nemáš nejmenší tušení. Třeba jsi ji jen někam odvezl a nevěděl jsi, co tam dělala.“ Pokrčila rameny. „Jednoduše jsi pomáhal své kamarádce.“

„Neudělal jsem nic špatného. Nikoho jsem nezabil.“

Alespoň nějaká odpověď.

„No tak, Fernando,“ nabádal chlapce Hayes. „Máme tvoje otisky prstů. Jsem si jistý, že se budou shodovat s otisky nalezenými v impale. Možná dokonce i na místech činu.“

„Ne! Přísahám.“ Fernando se od nich odvrátil a změnil polohu rukou založených na hrudi. „Nic špatného jsem neudělal.“

„Nikdo netvrdí, že ano, Fernando,“ řekla Martinezová sametovým hlasem. „Tvá sestra, učitelé…, všichni tvrdí, že jsi slušný hoch. Proto si myslím, že bys nám mohl pomoci. Hledáme jednu ženu. Jmenuje se Olivia Bentzová, má blond vlasy a tmavé oči. Viděl jsi ji někdy, Fernando?“

Když Bentz skrz zrcadlo viděl, jak chlapec zakroutil hlavou, myslel, že se mu podlomí kolena.

„Olivia Bentzová je pohřešována,“ řekl Hayes. „A my máme důvod se domnívat, že se na jejím únosu podílela i Jada. Co nám o tom řekneš?“

„Nic,“ trval na svém Valdez.

Zoufalý Bentz by nejraději pěstí rozbil sklo, chytil kluka za krk a informace z něj doslova vy třískal. Jelikož Fernando doposud nepožádal o právního zástupce, policisté ho pořád vyslýchali a Bentzovi nezbývalo než tomu divadlu jen přihlížet.

Bledsoe mezitím nechal v databázi vyhledat jméno Jada. Žádnou takovou dívku ale nenašel. Další slepá ulička. Bledsoe si vyžádal fotografie všech Jad s jejich záznamy ze školy, ty ale dostane nejdříve ráno, až se otevře sekretariát a studijní oddělení.

Když Bentz už nemohl déle výslechu přihlížet, nechal tvrdohlavého chlapce Hayesovi a FBI, kteří ho patrně propustí a nechají ho sledovat. Na stanici už neměl co pohledávat.

Po cestě do motelu přemýšlel o fotografiích, které právě zkoumali losangeleští specialisté. Běžkyně na snímcích z bezpečnostní kamery na molu v Santa Monice opravdu vypadala jako běžec, kterého zachytily kamery u motelu. Bentzovi připadala nějak zvláštně povědomá, kdyby jí tak viděl lépe do tváře…

Šlo opravdu o ženu? Patrně ano, alespoň si tím byli jisti všichni na oddělení. Policie právě prověřovala dopravní kamery a parkovací* lístky, které byly vydány v okolí motelu v době,

kdy běžkyně zasunula obálku pod dveře. Stejným způsobem se detektivové zaměřili na parkovací lístky v okolí mola v Santa Monice, když Jennifer skočila do zálivu, a kamery kolem místa nálezu ohořelého auta Sherry Petrocelliové. Bentz ale v žádný výsledek nedoufal. Vražedkyně zjevně moc dobře ví, jak se kamerám a prozrazení vyhnout.

Je to snad nějaká zkušená recidivistka?

Nebo policistka?

Uvažoval spíše instinktivně. Hlavou mu kolovaly nejrůznější myšlenky, v interiéru vozu se pravidelně střídala tma s oranžovým světlem, jak projížděl pod řadou pouličních lamp.

Jde o někoho, kdo proti tobě cítí osobní záš.

Tohle ho baví.

Odpovědi má Jada, dívka, která se tolik podobá Jennifer. Fernando ji ale neprozradí.

Jeho milovanou Olivii právě teď drží kdesi za mřížemi tajemná únoskyně a nikdo nemá jedinou stopu k odhalení její identity. Bentz cítil, že se mu hroutí celý život. Žena, která z něj učinila lepšího člověka, nyní kvůli němu musí trpět.

Když spatřil svůj výjezd, napojil se do odbočovacího pruhu a zařadil se mezi ostatní auta mířící do města. Přemýšlel, jestli znovu najde nějakou hrůzostrašnou fotku své ženy, až dorazí do motelu.

„Hlavně ať je naživu," zašeptal tichou modlitbu. Střelil pohledem do zpětného zrcátka a zachytil v něm svůj odraz osvětlený pouliční lampou. Díval se na něj ztrhaný muž, kterého pronásledoval přízrak jeho mrtvé ženy.

Mezitím dojel na parkoviště. Zastavil, vytáhl klíčky ze zapalování a znovu se podíval do zrcátka.

Nyní ale kromě své vlastní tváře spatřil i ženu stojící na opačném konci parkoviště.

Jennifer!

Blbost! Přece by se neukázala právě teď. Prudce se otočil.

Nikoho ale už neviděl.

Zachvěl se, vystoupil z auta a postavil se hned vedle něj. Slyšel ale jen praskání chladnoucího motoru pronajaté hondy.

Kde ji vlastně viděl?

Pod lampou?

Nebo spíš vedle toho vysokého fíkovníku?

Vykročil rychle napříč prašným nerovným parkovištěm okolo blikajícího hučícího světelného panelu, který lákal klienty do motelu Kalifornské slunce na wi-fi a kabelovou televizi.

Zahlédl snad na okraji sadu pohyb?

Běžel tam někdo?

Ani to nemusí být ona.

Přidal ale do kroku, oči upíral ke zjevení ženy s tmavými vlasy před sebou.

Déjà vu.

Jeho mysli se dotkla děsivá představa. Vzpomněl si, jak ji sledoval po úzké stezce nad mořem, jak se v jednu chvíli otočila, poslala mu vzduchem polibek a skočila do běsnících vod Ďáblova kotle. Vzpomněl si také, jak se hnal za jejím stínem v polorozpadlé misii v San Juan Capistranu. Pronásledoval ji dokonce i dnes v lesíku na hřbitově.

Co ode mě chceš, ty děvko? já vím, že nejsi Jennifer, ale jenom pouhá lež.

Přešel do běhu. Sotva si všímal světel semaforu a projíždějících aut. Aniž by ji pustil z dohledu, vydal se za ní přes ulici. Vysloužil si vzteklé zatroubení a několik peprných nadávek. Bentz ale nervózní řidiče ignoroval a pokračoval v běhu. Bolest v noze se opět ozvala s palčivou naléhavostí, zatnul ale zuby a nezpomalil. Pomalu ji doháněl, pořád ale byla o blok před ním.

Na mysli mu vytanula další vzpomínka, další *déjà vu.* Přenesl se duchem na jiné místo do jiného času.

Vzpomněl si, jak honil Jennifer ve sluncem zalitém parku na Point Fermin. Chytil ji celý zadýchaný pod pergolou, kde ji vášnivě políbil. Jejich zpocená těla se k sobě pevně tiskla, cítil hroty jejích ňader pod tenkou blůzkou. Zvedl jí ruce nad hlavu, přitiskl ji ke kmeni věkovitého stromu a začal ji pomalu svlékat. Pak se spolu ve stínu koruny milovali.

Ach…

Sakra…

Na mysli mu vytanula další vzpomínka. Běžel za ní po pláži v Santa Monice krátce po západu slunce. Obloha ještě plála

rudým ohněm, něžné vlny jim objímaly bosé nohy, ruské kolo zábavního parku se tyčilo nad poklidnou hladinou oceánu…

Idiote! Nech toho! Zapomeň na ni. Chytni tuhle ženu a vytěsni Jennifer navždy ze své mysli. Miluješ Olivii, ženu svého života.

Viděl, jak falešná Jennifer najednou zabočila do parkovacího domu.

Celý zadýchaný zatnul zuby a navzdory silné bolesti v noze ještě zrychlil. Nyní téměř sprintoval.

Během několika vteřin dospěl ke vchodu do parkovací budovy, jejíž vnitřek osvětlovala mdlá záře několika lamp. Rozhlédl se po přízemí, nikoho však neviděl. Zastavil se a naslouchal.

Kromě divokého bušení svého vlastního srdce zaslechl ještě ozvěnu lehkých kroků mířících nahoru. Bez dalšího rozmýšlení skočil na schodiště a vydal se navzdory silným bolestem v noze nahoru. Podíval se vzhůru a zahlédl její tmavé vlasy, ona, jako by jeho pohled vycítila, k němu shlédla. Poslala mu vzduchem zlomyslný úsměv a vběhla na parkoviště.

Zatraceně!

Byla ve třetím patře? Nebo ve čtvrtém?

Chytil se zábradlí a odrazil se vzhůru. Běžel po schodech z posledních zbytků sil. Těžce dýchal, pot z něj jen tekl. *Nevzdávej se. Nenech ji znovu utéct. Tohle je tvá šance!*

Jakmile doběhl do třetího patra, nakoukl na parkoviště. Viděl ale jen několik aut, od jejichž karosérií se odráželo slabé světlo lamp.

Vrátil se opět na schodiště a vyběhl nahoru. Poslouchal, jestli kromě dunění svého srdce neuslyší ještě nějaký jiný zvuk. Když se dostal do čtvrtého patra, zdálo se mu, jako by ji na vzdálené straně parkoviště zahlédl. Slyšel i její kroky. Vydal se okamžitě za jejich zvukem. Oběhl masivní nosný pilíř budovy a spatřil ji. Byla před ním už jen necelých dvacet metrů a mačkala v běhu dálkový ovladač auta.

Všiml si, že zablikaly blinkry tmavě modrého SUV.

Ne!

Nesmí ji nechat utéct!

Otevřela dveře auta, otočila se k Bentzovi a s provokativním úsměvem mu poslala polibek.

„Jennifer!“ zakřičel.

V tentýž okamžik vystoupil ze stínu muž a přiložil jí hlaveň pistole ke spánku.

Bentz úlekem málem klopýtl.

„Policie. Stát!“ přikázal jí pevným hlasem Reuben Montoya. Tvář měl staženou v hrozivé grimase, ruka s pistolí u její hlavy se ani nepohnula. „Jado Hollisterová, jste zatčena.“

Dokud loď pluje, má pořád čas.

Pořád ještě může najít cestu ven.

Samozřejmě už několikrát obešla celý vnitřek klece ve snaze najít způsob, jak ze smrtící pasti uniknout. Ale bezvýsledně. Na stojan s kamerou dosáhnout nemohla, jediné, čeho se mohla dotknout, bylo to zatracené fotoalbum s vybledlými snímky a skvrnami od krve. Ta psychopatka se zjevně bavila tím, že život Ricka Bentze potřísnila svou, nebo snad cizí, krví.

Na dosah tedy měla alespoň album v kožených deskách. Protáhla ruku skrz mříže a otočila stránky. Při pohledu na Rickův život se její hrůza ještě znásobila. Viděla ho s jeho nevlastním bratrem Jamesem. Na snímcích ze střední byl zase vyobrazen v trenýrkách a rukavicích před boxovacím pytlem. Zahlédla i fotku z maturity a z policejní akademie. Našla dokonce i snímek, na kterém byla vyobrazena žena, která ji unesla. Seděla s Rickem v baru, v ruce měla cigaretu a před sebou panáka. Oba se smáli a náramně se k sobě měli.

Přesně jak říkala.

Ta vyšinutá ženská s Rickem chodila.

Byla dvojnásobnou zhrzenou milenkou, protože ji Rick dvakrát zavrhl. Kvůli Jennifer.

To všechno jí sama řekla a snímky, na něž se Olivia dívala, její slova jen potvrzovaly. Kousla se do rtu a rychle listovala albem. Na většině fotografií byl s Jennifer, na některých se ale nacházel i s jinými ženami. Patrně přítelkyněmi, s nimiž chodil, když právě nežil se svojí manželkou. Pak narazila na další fotku své únoskyně. Tentokrát se však už tolik nesmála.

Jak vůbec může být někdo někým tak posedlý?

Olivii se stáhl žaludek.

Obrátila dalších pár stránek, na nichž byla opět zachycena pohromadě první Rickova rodina. A pak… Pak narazila na své fotky. Nevěřícně zírala na snímky ze své svatby i na snímky z jejich společných chvil.

Při pohledu na vzájemnou lásku, kterou fotograf na obrázcích zachytil, se jí draly slzy do očí. Dívala se na svůj rozzářený pohled a jeho sexy úsměv.

Proboha, co se jim to jen stalo?

Srdce jí ustrnulo při pomyšlení na to, co všechno ztratili. Nyní už bylo příliš pozdě. Chorobný hněv vražedkyně neskončil ani smrtí Jennifer. Naopak, její posedlost Rickem Bentzem se snad ještě znásobila a Olivia se stala jejím novým cílem. Nyní má, stejně jako před dvanácti lety Jennifer, zemřít během pečlivě naplánované tragické „nehody“.

Olivia zavřela oči. Pocítila píchnutí v podbřišku. Bylo tak ostré, až sykla bolestí. Proboha! Zhroutila se na bok klece a musela se pevně chytit mříží, aby neupadla. Držela se tak pevně, až jí zbělely klouby na rukou. Bolest se nyní šířila do celého těla.

Cítila, že loď zrychlila. Prodírala se vlnami k jejímu strašlivému osudu.

Po chvíli bolest začala ustupovat. Zvedla hlavu a zhluboka se nadechla. Bude v pořádku. I s dítětem. Najde způsob, jak je oba zachránit. Musí se jen soustředit… *Ach! Proboha!*

Tělem jí opět projela vlna ostré bolesti.

Jako by jí někdo hluboko do útrob zabodl nůž.

Zalapala po dechu.

Dítě?

Ona potratí?

Ne! To ne!

Začala zrychleně dýchat. Pokoušela se přemýšlet. Určitě přehání. Dítěti určitě nic není. *Je v pořádku!*

Bolest však neustupovala. Podívala se na otevřené fotoalbum a znovu ji ostře píchlo v podbřišku. *Dítě je v POŘÁDKU!*

Začala rychle a zhluboka dýchat. Píchání v podbřišku ale přetrvávalo. Úzkost jí téměř zatemnila mysl.

Dítě je v pořádku, dítě je v pořádku, dítě je v pořádku! opakovala si.

Zatnula zuby, aby zmírnila bolest i aby zaplašila děsivou myšlenku, že ji právě opouští ještě nenarozený život.

Pak ucítila krev.

Tenoučký pramínek teplé krve.

Krvácela. Zatraceně! Ona krvácela!

„Co tu sakra děláš?“ zeptal se Bentz a vykročil po betonové podlaze parkovacího domu.

„Coby? Kryju ti záda,“ odpověděl Montoya, aniž by na podezřelou přestal mířit pistolí.

Čím více se k ní blížil, tím více se musel podivovat, jak moc se Jennifer podobá. „Jado…,“ uvědomil si, že tu ženu vlastně nezná. „Kdo jsi?“

Když neodpověděla, chopil se slova Montoya. „Jmenuje se Jada Hollisterová a studuje divadlo na stejné škole jako Valdez. Chtěla by se stát herečkou.“

„To mě nepřekvapuje.“ Rozezlený Bentz se na ni podíval. Jen stěží se udržel, aby ji vlastnoručně nezardousil. „Kde je Olivia?“

„Co? Kdo?“

„Moje žena. Moje *pravá* žena. Kde zatraceně je?“ zeptal se důrazně.

Jada se dál tvářila klidně, jak se na herečku sluší. „Nemám ponětí.“

Při těchto slovech Bentz už svůj hněv neovládl. „Kurva! Nech už konečně těch keců! Okamžitě mi řekni, kde je moje žena!“

„Na vašem místě bych to asi udělal,“ poradil jí Montoya.

Přikryla si dlaní ústa. „Já to ale nevím.“

„Snaž se přemýšlet,“ zavrčel výhružně Bentz.

„Zatraceně! Co má tohle znamenat?“ obořila se na něj. „To je jak scéna z nějakého béčkového akčního filmu.“

Mezitím z vrchního patra sjel mercedes. Jeho řidička, Afroameričanka s barevným šátkem kolem hlavy, při pohledu na Montoyovu zbraň šlápla na plyn. Bentz ještě zahlédl, že sáhla

po mobilu a třikrát ťukla do klávesnice. Bezpochyby volala policii.

„Za chvíli tu bude losangeleská policie," řekl ledově klidným hlasem. „Můžu ti odpřisáhnout, že se k tobě budou chovat mnohem slušněji, když mi prozradíš, kde najdu svou ženu."

„Ale já to nevím," trvala na svém Jada a zamračila se. Pohledem sledovala mizející mercedes.

„Jmenuješ se Jada Hollisterová?"

„Jo."

„Přátelíš se s Fernandem Valdezem."

„Asi se tomu tak dá říkat."

„To on ti platil, abys předstírala, že jsi Jennifer?" zeptal se Bentz.

Váhala. Bentz tedy pokračoval: „Podívej, já nežertuju. Za chvíli přijede policie. Ty jsi až po krk zapletena do několika vražd a únosu mé ženy. Jestli mi okamžitě neřekneš pravdu, tak se osobně postarám, abys svůj život dožila za mřížemi."

„Blbost! Nic jsem neudělala!"

„Opravdu? Já to vidím trochu jinak. Podle mého názoru jste v tom s Fernandem až po uši, takže půjdete sedět oba."

Jada sklouzla pohledem z Bentze na Montoyu, pak se zadívala na zbraň, kterou na ni neworleanský policista neustále mířil. „Sakra," povzdechla si. Kousla se do rtu. Váhala, jestli má skutečně jít s pravdou ven.

„Všechno bude snazší, když nám nejdříve povyprávíte o svém příteli," navrhl Montoya.

„Příteli? To jako o Fernandovi?"

„On to celé vymyslel, nebo ne?"

Zasmála se. „Prosím vás, on by nevymyslel ani jak dojít na autobus. On za tím není," řekla s úšklebkem.

„Tak kdo tedy?"

Přimhouřila oči. Zvažovala své možnosti. Po chvíli dlouze vzdychla. „Dobře. Je to žena, se kterou se Fernando seznámil."

„Jaká žena?" ptal se Bentz.

Jada se popuzeně podívala na Montoyu. „Tohle už snad můžete schovat, ne?"

Montoya zastrčil pistoli do pouzdra, pak jí sebral klíčky od SUV, které stále svírala v ruce.

„Někdo ti zaplatil, aby sis se mnou hrála na honěnou.“

„Asi jo.“ Pokrčila rameny.

„Určitě jo!“ vykřikl netrpělivě Bentz. Nejraději by ji chytil za límec a pravdu z ní doslova vyklepal. „Podívej, jsi v pořádném průšvihu!“ Ona to asi ještě pořád nechápe. „Zemřela spousta lidí.“ Vytáhl z kapsy fotografii svojí ženy, která se zpoza mříží vyděšeně dívala do objektivu, a strčil ji Jadě přímo pod nos. „Tohle je moje žena. Pohřešuje se. Tvoje kámoška, přesněji žena, která si tě najala, ji unesla.“ Hlas i ruka s fotografií se mu zachvěly hněvem.

„Ona *není* žádná moje kámoška.“ Při pohledu na obrázek ale pobledla ve tváři. Hrůza v Oliviiných očích a zarudlý flek kolem jejích úst ji vyděsily.

„Máme i další obrázky,“ řekl Bentz výhružně. „Jsou na nich mrtvá těla. Možná by ses ráda podívala na snímek Shany McIntyreové utopené ve svém vlastním bazénu, Lorraine Newellové s vystřeleným mozkem nebo Fortuny Esperanzové…“

„Stačí!“ zarazila příval jeho slov. V očích se jí zaleskly slzy. „Pro lásku boží, o těch vraždách nevím vůbec nic. Jo, přiznávám, jedna bláznivá ženská mi platí, abych se vydávala za někoho jiného. Měla jsem jenom hrát svou roli, nic víc. Říkala, že když si obarvím vlasy, dám do očí zelené kontaktní čočky a trochu si vycpu tváře, budu vypadat jako dokonalá dvojnice té Jennifer.“ Aby svá slova potvrdila, vyndala si z očí zelené čočky a z tváří vycpávky. Její vzhled se rázem proměnil. „Dala mi také lahvičku parfému, kterým chtěla, abych se voněla. Tak jsem to prostě udělala. Věřte mi, netušila jsem, že se má někomu něco stát.“

„To určitě.“

„Opravdu! Říkala, že prý jde jen o trochu propracovanější žert. Prý chtěla vystrašit dávného kamaráda. Taky mi slušně zaplatila.“

„Jak slušně?“

„Pětadvacet táců. Třicet, když skočím do Ďáblova kotle. To ji napadlo až později, když se dozvěděla, že jsem kdysi závodně skákala do vody.“

„Třicet tisíc dolarů,“ zamumlal znechuceně Bentz. „To tedy dělá zhruba osm tisíc za jeden život.“

„Opakuji, nevěděla jsem, že má někdo zemřít!“ řekla rozhodně. Konečně mluvila vážně. Patrně konečně pochopila, v jaké situaci se ocitla. „Chtěla jsem se z toho párkrát vykroutit, ale nedovolila mi to. Opravdu jsem si myslela, že jde o vtip. Takový ten propracovaný, jak bývá v různých televizních show. Věřila jsem také, že by to mohlo pomoci mé herecké kariéře. Dala mi dokonce scénář a instruovala mě po telefonu. Párkrát mě dokonce poslala do New Orleansu, prý abych si to vyzkoušela. Měla jediné pravidlo: nenechat se chytit. A to jsem, myslím, nezvládla.“ Přenesla váhu z jedné nohy na druhou a zadívala se na olejem potřísněnou podlahu parkoviště. Zřejmě ji víc mrzí ztráta peněžní odměny než smrt několika lidí. To je tedy dáreček! uvědomil si Bentz.

„Kdo je to?“ zeptal se. „Kdo tě najal?“

„Nevím. Nikdy jsem ji neviděla. Kontaktovala mě vždy jen po telefonu.“

„Jak ti platila?“

„V hotovosti…,“ nedobrovolně připustila Jada. „Prý si na ten žert šetřila řadu let. Nechávala mi peníze ve skříňce v tělocvičně v Santa Monice, nedaleko korza na Třetí.“

„Takže jsi už nějaké peníze obdržela?“

„Jen část. Pět tisíc, abych měla z čeho zaplatit nájem…“ Hlas se jí zachvěl. Konečně si plně uvědomila závažnost situace.

„Budeme potřebovat adresu té tělocvičny, kde ti nechávala peníze. Jsi členkou?“

„Jo. To byla… podmínka. Musela jsem vypadat dobře. Chápete, být v kondici a mít hezkou postavu, musela jsem umět skvěle plavat. To ostatně víte sám.“

Bentz by nejraději tu nadutou holku praštil. Ovládl se však a myšlenkami se opět vrátil k Olivii. Ta je teď nejdůležitější.

„Budeme také potřebovat ten scénář,“ řekl Montoya.

„Jasně, jasně.“

„Jak do toho všeho zapadá Fernando Valdez?“ ptal se dál Montoya.

„Nijak,“ řekla a pokrčila rameny. „Měla jsem ho jen zneužít. Seznámit se s ním a věnovat mu trochu pozornosti, chápete, aby pak dělal, co mi na očích uvidí.“

„Aby ti třeba půjčil auto.“

Zdvihla oči v sloup a vzdychla.

„Jasně. Dělal kouřovou clonu,“ poznamenal Bentz. „Měl mě svést ze stopy.“

„Asi ano,“ řekla Jada. „Měla jsem se také vyhýbat policii. Především nějakému chlapíkovi jménem Hayes. Ten byl pro mě naprosté tabu.“

„Hayes?“ zopakoval Bentz a zalapal po dechu.

„Jo. Kdoví, třeba v tom jede s ní.“

Jonas Hayes jako padouch? Nesmysl.

„Myslíš…?“ otočil se Montoya k Bentzovi, jako by mu četl myšlenky.

Bentz zakroutil hlavou. „Ne. To nemůže být on.“

„Jenom opakuji, co mi říkala ona.“ Jada pokrčila rameny, jako by jí na ničem nezáleželo. „Jednou jsem se jí ptala, jestli z toho nemůžeme mít problémy. Řekla mi, abych si nedělala starosti, že se už postará, aby Jonas nic nezjistil.“

„Spala s ním?“ pronesl Bentz ledově pevným hlasem.

„Nevím.“ Jada k němu zvedla nyní modré oči. „Možná.“

Ne možná. Všechno do sebe najednou zapadalo. Bentz podezíral někoho z policejního sboru. Musel to být policajt s přístupem do jejich databází, musel tedy pracovat v Parkerově centru. Pachatel navíc od Hayese věděl, jak pokračuje vyšetřování. Proto byl neustále o krok před nimi.

Všechny tyto podmínky splňovala Corrine O’Donnellová.

Žena, s níž se dvakrát rozešel. Kvůli Jennifer. Bentz se zachvěl. Nechtěl tomu uvěřit… Pak si v duchu vybavil její přehnaně starostlivý úsměv a povzbuzující slova, když u ní na oddělení pohřešovaných osob vyplňoval formulář. Corrine si začala s Jonasem, jeho posledním spojením s losangeleskou policií. Sakra, jak jen mu tenhle detail mohl uniknout?

Najednou se vysvětlilo i to, jak je možné, že Jada věděla o každém jeho kroku. Bentzovi vyschlo v hrdle. V duchu si rychle

přehrál celý minulý týden. Znovu si vybavil obrázky mrtvých žen, automobilových honiček, zjevení „Jennifer“.

Je tohle vůbec možné?

Opravdu za vším může stát Corrine?

Prokrista, a jak do celé záležitosti zapadá Hayes?

Jonas Hayes věděl o všem, co Bentz dělal, a naléhal, aby postupovali dle pravidel. Prostorem parkoviště se najednou rozlehl zvuk policejních sirén, který Bentze rázem vrátil opět do přítomnosti. Losangeleská policie je na cestě. „Dávej si teď dobrý pozor na jazyk,“ varoval Jadu.

„Já chci jenom svoje peníze.“ Vyslala k němu pohled plný očekávání.

Montoya se na ni znechuceně podíval. „Jo, takový už je život. Já bych taky chtěl vypadat jako Brad Pitt. Občas ale nejde všechno tak, jak by si člověk představoval.“

Pokrčila rty. „Jo? S tím Bradem Pittem mě to mrzí,“ řekla a odmlčela se. Zdálo se, že nad něčím usilovně přemýšlí. „A mimochodem, chci svého právníka. Dokud se nějak nedomluvíme, neřeknu už ani slovo.“

Martinezová přistoupila k Hayesovu stolu a podala mu zvětšeninu Oliviiny fotografie. „Tady máš kopii zvětšeniny z laborky.“

Technici snímek zevrubně analyzovali. Zvětšili ho a zaostřili ve snaze vytáhnout z něj každý detail, který by jim mohl pomoci.

„Máš to prý i v e-mailu.“

„Jo, jo, už jsem to viděl,“ řekl k smrti unavený Hayes. Porovnal obrázek na monitoru s kopií, kterou držel v ruce.

„Snímek někdo pořídil na lodi,“ poznamenala Martinezová. Pak ukázala do místa těsně nad Oliviinou hlavou. „Domnívám se alespoň, podle těch vest. Podívej, vypadají jako záchranné vesty z lodi. A ještě si všimni těchto proužků,“ řekla a ukázala do jiného místa. „To by mohla být ozdoba vesla.“

„Loď. Takže ji drží někde na moři?“ Hayes mimoděk pohladil uzel na kravatě a zamyslel se. „Možná kotví v přístavišti. Nebo u soukromého mola. Nebo… Možná je také

zavřena někde v doku.“ Pozorně se zadíval na snímek ve snaze objevit nějaký další detail.

„Nebo je teď na širém moři.“

„Sakra.“ Cosi mu na snímku připadalo povědomé.

„Měli bychom se spojit i s pobřežní stráží.“ Martinezová před něj položila další zvětšený detail, a přivedla ho tak zpátky do reality. „Máme tu detail, který člověk běžným okem neuvidí. Technici soudí, že jde o nápis na záchranné vestě. Snad název lodi. Podívej, končí na *n, n, e,*“

Hayes zavřel oči, vzápětí je však znovu otevřel. Měla pravdu, opravdu to vypadalo jako záchranná vesta. A na ní stála sotva čitelná písmena *n, n, e.*

Poslední tři hlásky jména lodi?

Zamrkal. Znovu se rychle podíval na originál a do jeho mysli vstoupila hrůzná myšlenka. To nemůže být možné.

Ne, to ne.

Krucinál, to ne!

Vnitřek lodi mu ale byl tak povědomý.

Tyhle vesty i vesla už viděl. Srdce se mu změnilo v kus ledu… Ne! To nemůže být pravda! Důkaz mu ale ležel přímo před očima. Písmena na záchranných vestách byla posledními hláskami jména *Krásná Anne,* lodi, kterou čas od času používala Corrine…

Pomalu ho začala zachvacovat panika. Okamžitě si vzpomněl na všechny zrušené schůzky, na telefonáty z mobilu, které mohly pocházet odkudkoliv, na žhavý sex, který však nikdy nepřerostl v opravdovou lásku, na pochopení pro jeho práci a především na všetečné otázky týkající se jeho případů.

„Je to na lodi,“ řekl nakonec. Jak jen mohl být tak hloupý? Tak slepý? uvědomil si s krutou jistotou. *„Krásná Anne.* Tu loď takhle pojmenoval otec Corrine po její matce.“

„Corrine?“ opakovala Martinezová. Podívala se na něj, jako by právě spadl z Marsu. „Ale ona přece…“

„… chodí se mnou. Já vím.“ Na jazyku pocítil hořkou pachuť zrady.

„Chtěla jsem říct, že je polda.“

„O to je to horší, protože hledáme právě ji. To ona drží Olivii Bentzovou na palubě *Krásné Anne.*“ Podíval se jí přímo

do očí, pak sáhl po telefonu. „Zavolám radši rychle do přístaviště, aby se ujistili, že loď nikam nevyplula.“

„A co když ano?“

Hayes raději nechtěl ani pomyslet, kam až se může Corrine, mimochodem skvělý námořník, dostat. „V tom případě kontaktuji i pobřežní stráž.“

39

„Podle mého názoru máš teď dvě možnosti,“ řekl Montoya, aniž by spustil oči z policejního vozu odvážejícího Jadu Hollisterovou do Parkerova centra. „Buď řekneš Hayesovi na plnou hubu, že jeho holka je vraždící maniak, nebo se stavíš na stanici a řekneš o tom někomu jinému pro případ, že by byl Hayes do celé záležitosti nějak namočený.“

Bentz nervózně poťukával prsty o římsu okénka Montoyova pronajatého mustangu. „Instinkt mi říká, že Hayes o ničem neví. Jak by také mohl? Vždyť se mnou strávil tolik času, když mi chtěl pomoci tenhle případ vyřešit. Nikdo nemůže být na dvou místech zároveň.“

„Budeme tedy věřit tvému instinktu.“ Montoya přikývl a vjel do pravoúhlé zatáčky trochu rychleji, než by asi měl. Zvenku k nim dolehl skřípot pneumatik. Montoya trochu zpomalil, vzápětí ale opět šlápl na plyn a zamířil na nájezd na dálnici. „Zatím se nikdy nemýlil. Ze všeho nejdříve bychom si ale měli odbýt tu nepříjemnost s Corrine. Jestli drží Olivii opravdu ona, musíme ji najít co možná nejdříve.“

Bentz přikývl. Pořád nemohl z hlavy vytěsnit obrázek své ženy, jak se s hrůzou dívá skrz mříže do objektivu. A to jen kvůli němu.

Vydrž, posílal jí v duchu zprávu. *Za chvíli jsme u tebe.*

„Pořád nemohu pochopit, že za tím vším stojí polda,“ řekl Montoya a dál sledoval černou silnici před sebou. „Rozumíš? Někdo zevnitř. Na oddělení to hází špatné světlo.“

Polda. To Bentzovu mysl trápilo ze všeho nejvíce. Žena, kterou kdysi miloval. Corrine. To ona stála za celou tou zkázou. Unesla Olivii a chtěla ji bezpochyby i zabít. Pokud to už neudělala.

K čertu s pravidly!

Domluvili se, že pojedou za policejním vozem až do Parkerova centra, kde o totožnosti vražedkyně informují ostatní a vezmou s sebou co možná nejvíc volných lidí, aby ji pomohli vypátrat.

„Najdeme ji, neboj," uklidňoval ho Montoya a zamhouřil oči před ostrým světlem policejního majáku. „Najdeme Olivii a Corrine strčíme za mříže."

Žádné ústupky.

Žádné omluvy.

Žádná shovívavost, jestli se jim bude snažit připomenout, že je také polda, nebo se na něj smutně dívat.

A jestli je do případu zapleten také Hayes, půjde za mříže i on.

Bentz napětím zatínal zuby a ťukal do římsy okénka. Pohledem upřeně sledoval povrch dálnice ztrácející se ve tmě před nimi.

Zazvonil mu mobil. Na displeji se objevilo známé jméno. „Hayes," řekl Montoyovi a připravil se na příval lží. Jestli je do případu namočen i…

Montoya se vedle něj zamračil a pevně sevřel volant.

Bentz si odkašlal. „Haló?"

„Ahoj Ricku, vím, kde je Olivia," ozval se ve sluchátku tichý a odměřený hlas. Bylo v něm ale cítit vnitřní napětí a strašlivý hněv.

„Kde?" zeptal se Bentz ostražitě a střelil pohledem po Montoyovi.

„Na lodi. Máme už zprávu z laborky a… Sakra, je toho mnohem víc," řekl upjatě. „Poznal jsem tu loď podle vybavení rozvěšeného na stěnách."

„Opravdu?"

„Je to *Krásná Anne*… A-N-N-E. Corrine ji zdědila po svém tátovi."

„Corrine O'Donnellová?" zeptal se Bentz opatrně, ačkoliv pravdu už sám dávno znal. Potřeboval ji ale slyšet i od Hayese, aby si byl jistý, že nemohlo dojít k žádnému nedorozumění. „Corrine O'Donnellová drží Olivii někde na lodi?"

„Sakra, Bentzi, sám tomu nemůžu uvěřit, ale… krucinál… udělala ze mě dokonalého idiota. Na každý pád jedu právě do

přístaviště, podle všeho je ale o krok před námi. Podle ostrahy přístavu Marina del Rey už *Krásná Anne* odplula.“

„Kam? Kde je to přístaviště?“ zeptal se. Hayes mu udal souřadnice a Bentz je zadal do GPS navigace. „Jsi si jistý, že jde o Corrine?“

„Krucinál, jasně! Corrine to celé zosnovala! Bojím se… sakra, asi jsem jí dával informace. Vždyť to znáš, mluvil jsem s ní jako polda s poldou. Ani ve snu by mě…“ Hayes už mluvil zlomeným hlasem. „Zabíjela lidi! Své vlastní kamarádky!“

Bentz se kousl do rtu. „Už to tak vypadá.“

„Kurva!“ ulevil si Hayes, pak se na chvíli odmlčel. „Volal jsem pobřežní stráži. Už ji hledají. Ona ale moc dobře ví, jak na moři zmizet. Klidně už může být na cestě do Mexika.“

„A Olivia už může být mrtvá.“

„Jo,“ přiznal po chvíli Hayes. V jeho hlase zněla lítost. „Strašně mě to mrzí, Ricku.“

„Potkáme se v přístavišti,“ řekl Bentz suše.

„Jsem na cestě, povolal jsem už i posily. V přístavu na nás čeká loď.“

Když Bentz ukončil hovor, Montoya už tiskl plynový pedál k podlaze a řítil se dle příkazů GPS navigátora na západ k Pacifiku.

K Olivii.

Olivia ucítila škubnutí.

Motor změnil rychlost.

Zkameněla. Její čas nadešel.

Zvuk motorů za několik okamžiků ustal úplně a loď se zastavila. Několik vteřin neslyšela nic, jen výhrůžné nárazy vln do trupu lodi. Pak zaznamenala zapraskání, jak se plavidlo natočilo podle proudu oceánu.

Jak daleko od břehu asi jsou?

A jak daleko jsou od nejbližšího člověka?

Sevřela rty a zaposlouchala se do ticha. Nikdo netušil, kde se právě nachází. Nikdo ji nikdy nenajde. Ještě nikdy se necítila být tak osamocena jako nyní v podpalubí téhle lodi.

Píchání v podbřišku už ustoupilo, zůstala jen tupá bolest. Vstala z podlahy a přistoupila k mřížím. Teď bude muset bojovat.

Jakkoliv…

Za žádnou cenu se nesmíš vzdát. Nesmíš.

Olivia násilím zaplašila děsivé myšlenky a pokusila se soustředit. Snažila se zapomenout i na fakt, že pořád krvácí, i když už jen slabě. Byla si téměř jistá, že dítě, o které tolik stála, potratila.

Přitiskla se k mřížím. V tu chvíli zaslechla zvuk odvíjejícího se řetězu, ze kterého jí přeběhl mráz po zádech. *Proboha!* Ta psychopatka spouštěla kotvu.

Několik vteřin se Olivia úděsem nemohla ani pohnout.

Tak tohle je to místo, kde má zemřít. Tady jí ta pomatená vražedkyně připravila pomalou a krutou smrt.

Mysli, Olivie, mysli! Ještě nejsi mrtvá!

Uvědomila si, že jestli její únoskyně chce, aby loď i s tělem a kamerou našla policie, nemohou se nacházet daleko od břehu.

Když už nic jiného, ta mrcha dovedla svůj plán k dokonalosti, připravila ho na vteřinu přesně. I tohle místo musela dlouho vybírat. Kdoví, možná si její smrt představovala už celé roky.

„Tak pojď," řekla vyzývavě Olivia. Nezemře, aniž by se nepokusila bojovat. Jak zněla ta stará pravda, kterou říkávala babička Gin?

Kde je život, je i naděje.

A Olivia ještě nezemřela.

Zatím.

Musí existovat způsob, jak tu šílenou ženskou přechytračit. Možná by mohla předstírat, že vražedkyně vyhrála, že zlomila její mysl. Třeba pak přestane být tak ostražitá a udělá chybu.

Opravdu si myslíš, že tahle psychopatka, která si tenhle den plánovala dvanáct let, udělá tak banální chybu?

Ani náhodou! Musíš ji k chybě přinutit. Ty sama. Na nikoho jiného spoléhat nemůžeš.

To ona musí zlomit mysl ženy, která ji unesla.

A to co možná nejrychleji. Čas běžel až příliš rychle. Dříve než se loď začne potápět. Tohle má v plánu, nebo ne?

Nedokázala si představit horší smrt. Ucítí, jak studená voda nateče do kajuty a bude pomalu stoupat. Po několika minutách bude muset v kleci šlapat vodu a neustále zoufale hledat cestu ven, ačkoliv bude vědět, že žádná neexistuje. A až voda stoupne až ke stropu a jí dojde vzduch…

Srdce jí bilo jak o závod, kůži jí pokrývala vrstva ledového potu. Znovu se jala horečnatě prohlížet celu.

Přestaň! Uklidni se! Hlavně nepanikař. Přesně tohle chce, přesně s tímhle počítá. Zhluboka se nadechni, počítej do deseti a pak konečně začni racionálně myslet.

Někde nad ní teď pochoduje psychopatická vražedkyně a chystá se dokončit svůj strašlivý plán. Olivia byla nucena pracovat rychle.

Donutila se klidně dýchat, strach vytěsnila z mysli. Musela nad sebou získat ztracenou kontrolu. Věděla, že ta šílená ženská chce, aby Olivia na kameře vypadala co možná nejubožeji. Přála si, aby Bentz viděl na záznamu svou ženu, jak se zoufale snaží bojovat se strašlivou smrtí. Touží po tom, aby se Bentz trápil do konce života. Proto nejdříve nechala vstát z mrtvých Jennifer a nyní chce pomalu zavraždit Olivii.

O tomhle snila dlouhých dvanáct let.

Ovládat ji.

Vyděsit ji.

Pokud chce vražedkyni překazit její zvrácený plán, bude jí muset zarazit největší sen. Stačí jen zastavit kameru.

Ale jak?

Kdyby se jí tak povedlo dosáhnout na jedno z vesel, shodit kameru a pak zaútočit na svou věznitelku… Ale to je zhola nemožné. Už několikrát se pokusila protáhnout ruku skrz mříže a dosáhnout na ně. Nikdy se jí to ale nepovedlo. Stejně tak dopadly i její pokusy o získání rybářského prutu nebo stativu s kamerou.

Tudy tedy cesta nevede.

Může použít pouze předměty, na které dosáhne. Kbelík, džbán a album.

Ze všeho nejdříve se pokusila na kameru vychrstnout vodu ze džbánku.

Voda se jí rozstříkla na ruce a nohy, kameru však ani nezasáhla. „Super!“ Pak ji napadlo, že by mohla mřížemi prostrčit plastový kbelík, jenže i když tlačila na nádobu ze všech sil, nepodařilo se jí to.

„Zatraceně!“

Naposledy se rozhlédla po místnosti a její zrak znovu spočinul na albu tvořeném koženými deskami a silnými stránkami potaženými plastovou fólií. Bylo příliš tlusté na to, aby ho mohla protáhnout do klece.

Mohla by ho ale roztrhat a použít jednotlivé stránky. Srdce se jí divoce rozbušilo. Její mysl se nyní upínala jen k poslednímu zoufalému plánu. Natáhla se pro album. Prsty se jí nejdříve po lesklých listech svezly. Natáhla se ale znovu, až se jí mříže zaryly do ramena. Zatnula zuby a natáhla se, jak nejdále mohla. Prstem se alba dotkla. Přimáčkla ho k zemi a pokusila se ho přitáhnout k sobě. Tělo se jí orosilo potem a opět jí projela ostrá bolest. Sykla a ruku povolila.

„Kruci,“ zaklela. V zoufalé naději se ale ke svému plánu vrátila. Znovu natáhla ruku, jak nejdále mohla, až sáhla na kožené desky. Přisunula album o kousíček blíž, ale prsty se jí po povrchu opět svezly. V tu chvíli nad sebou zaslechla kroky. Neznámá žena chodila po palubě a přesouvala nějaké předměty. Připravuje loď. Chce se ujistit, že Olivia i s dítětem půjde ke dnu.

Ne! Olivia se nyní soustředila jen a jen na útěk. Nesmí se nechat zastavit ani bolestmi v podbřišku, které jí připomínaly, že dítě možná ještě nezemřelo.

„Musíš vydržet,“ povzbuzovala se polohlasem, ačkoliv sama přesně nevěděla, jestli mluví k sobě nebo k nenarozenému dítěti. Konečně se jí podařilo album natolik přiblížit, že si ho mohla přisunout oběma rukama a začít z něj trhat stránky.

Tenhle narychlo vymyšlený plán musí fungovat!

Zkrátka musí.

Kvůli ní.

Kvůli dítěti.

Kvůli Bentzovi.

Montoya šlápl na brzdy a mustang smykem zastavil u přístaviště. Bentz z auta vyskočil, ještě než se úplně zastavilo. Rozběhl se, ale po několika prvních krocích ucítil ostrou bolest v noze, která mu připomněla, že ji dnes zatížil mnohem více, než měl.

Ale na tom mu momentálně nesešlo. Pádil ze všech sil k dřevěné lávce, vedle níž se na vlnách pohupoval člun pobřežní stráže. Montoya ho následoval. Za několik okamžiků už loď opouštěla přístaviště a mířila na širé moře. Bentzovi připadalo, jako by se sotva šinuli.

Rychle, sakra! Rychle!

Dělal si starosti. Pohledem bez ustání prohledával temný obzor Pacifiku. Bože, mohou ji tu vůbec najít? Rychle ale své obavy zaplašil. Pořád si opakoval, že jeho milovaná žena ještě žije. Přesto se ale potil po celém těle, srdce mu plnila hrůza.

Jakmile se vzdálili od břehu, kapitán přidal plyn a loď na vlnách doslova vyskočila kupředu.

Za nimi na břehu zářivě a slavnostně svítily lampy, jejichž světla se odrážela od vodní hladiny. Když se však dostali na širé moře, jejich zář brzy zeslábla. Člun přídí jako nůž protínal vlny, kolem boků stříkala slaná voda a vítr se zakusoval Bentzovi do tváří. Ten ale nepohodlí nevnímal a dál prohledával temnotu kolem nich. Tiše se modlil, aby Olivia ještě žila. Doufal, že ji pořád mohou najít včas.

Montoya mezitím za doprovodu hlubokého zvuku motoru cosi probíral s Hayesem.

Připravovali plán.

Bentz ale nemohl myslet na nic jiného než na svou ženu a na to, co asi právě prožívá. Cítil se neschopný a slabý. Neochránil ji ani navzdory svému výcviku a všem těm rokům ve službě.

Dlaněmi pevně sevřel zábradlí. *Vydrž,* šeptal. *Proboha, Oli, ještě vydrž.*

S každým krokem, zařinčením řetězu nebo posunutím židle, zkrátka každým zvukem z paluby, Olivia úlekem poskočila. „Soustřeď se, holka," opakovala si pokaždé. „Soustřeď se."

Něco se ale změnilo. Boky lodi najednou vydávaly trochu jiný zvuk… Pak to spatřila. Podlahou začala prosakovat voda a

pomalu smáčela stránky alba… ne moc, ale přesto… „Prosím! Prosím, ne…“ Při pomyšlení na utonutí ztuhla.

Odkud ta voda přichází? Může ji ještě zastavit? Ucpat díru? Odkud sem zatéká? Zoufale se rozhlížela na všechny strany a pohledem prohledala každou píď podlahy. Nikde ale žádnou díru nenašla. Ani v podlaze, ani v trupu lodi. Příval vody tedy zastavit nemohla. Ať už ta psychopatka naplánovala cokoliv, už to začalo. Olivia už neměla na výběr. Mohla se však alespoň pokusit překazit vražedkyni její zvrácený sen. Musí se ale soustředit.

Zatnula zuby a vyškubla z alba i poslední stránky. Pak si je přitáhla do klece. Nakonec se jí mřížemi podařilo protáhnout i kožené desky. Okamžitě začala ze stránek strhávat plastovou fólii, fotky házela na zem. Z tvrdého kartonu pak umačkala kuličku, protáhla opět paži skrz mříže a začala karton házet na kameru. Několikrát se trefila mimo, než našla tu správnou techniku.

Bum!

Kamera se však ani nepohnula.

„Kruci!“

Znovu!

Nic.

Kamera, která nahrávala každý její zoufalý pokus o osvobození, stála přesně ve stejné pozici jako před chvílí. Červená kontrolka na přístroji ji sledovala svým zlým pohledem. „Ty šmejde!“ ulevila si a umačkala další kuličku.

Znovu zamířila, znovu hodila.

A znovu bezúspěšně.

„Krucinál!“

Do kajuty mezitím nateklo víc vody. Polkla. Jak dlouho může takové lodi trvat, než se potopí?

Hodinu?

Dvě?

Anebo méně?

Zhluboka se nadechla, aby se opět uklidnila.

Soustřeď se!

Hodila na kameru další kuličku.

Cvak! Ačkoliv Olivia přístroj trefila pěkně a silně, kamera se opět sotva zachvěla. Třeba na to jde špatně… Podívala se na stativ a sáhla po další munici. *No tak, Olivie! Ty to dokážeš! Musíš si ale pospíšit, čas běží.*

Stativ je sice přišroubovaný k podlaze, skládá se ale z teleskopických nohou. A ty možná budou ve spojích slabé.

Existuje jediný způsob, jak to zjistit.

Mačkala stránku za stránkou a trefovala se do nejbližší nohy stojanu. Konstrukce se při každém zásahu ale jen slabě otřásla. Mezitím se hladina vody zvedla. Olivia začala pomalu panikařit. „Tak už konečně spadni, ty kráme," zamumlala a sáhla po deskách alba. Pod kůží byla dřevěná, nebo možná dokonce kovová kostra.

Na materiálu ale nezáleželo.

Na chvíli se zastavila a zaposlouchala se do zvuků nad sebou ve snaze poznat, kde se ta pomatená psychopatka nachází. Slyšela ale jen vrzání trupu a šplouchání vody kolem lodi. S hrůzou si uvědomila, že jí mezitím hladina vystoupala až ke kotníkům.

Loď se pomalu, ale jistě potápí.

Bojuj, Olivie, tohle zvládneš!

Vyděšená prostrčila desky mřížemi a jako šílená jimi začala bušit do nohy stojanu. Do úderů vkládala veškerou svou zbývající sílu.

Prásk! Prásk! Prásk!

Všechny zvuky kolem ní rázem ustaly.

Neslyšela už žádné kroky ani řinčení řetězu. Ozývalo se jen tajemné hučení vody vlévající se do trupu plavidla. Olivia začala drkotat zuby, v prstech rychle ztrácela sílu. Hrůza a hrobové ticho jí zaplnily srdce.

Bože, dej mi sílu, modlila se tiše. *Prosím.*

Pak se ozvaly kroky. Rychlé a zběsilé.

Olivia ztuhla. Pozdvihla desky k poslednímu úderu, studená voda jí už sahala ke kolenům. Srdce jí bilo jako o závod, smysly měla vyburcované na maximum. Poslouchala. Znovu se ozvaly kroky, v následujícím okamžiku se otevřely dveře do kajuty.

„Co se to tu sakra děje?" zakřičela na ni žena, která ji unesla. „Co je to za rány? Co tam děláš?"

Zatraceně!

V tu chvíli se kroky ozvaly i na železných schůdcích.

To ne!

Ještě nebyla připravena.

Znovu udeřila do stativu a tvrdě ho zasáhla. Zmožena nárazem ale upadla do studené vody.

Kamera zavrávorala.

Olivia rychle vstala a uštědřila stativu poslední ránu.

Nohy stativu se podlomily a kamera spadla do vody.

„Neeee! Co to má znamenat?“ vykřikla její věznitelka. V očích se jí zračil pohled plný hrůzy. „Ty odporná čubko! Okamžitě toho nech!“ Skočila do vody a zamířila ke kameře.

Olivia padla na kolena, vystrčila ruce, jak nejdále mohla, a sáhla po přístroji. Máchla ale naprázdno a do obličeje jí vystříkla voda. Zadržela dech a znovu po přístroji zoufale sáhla. Prsty se ale jen dotkla jeho boku a kamera se na hladině posunula kousek dál. Olivia se vší silou vrhla na mříže, napodobila ve vodě pohyby pádla a přiblížila si tak kameru proudem vody k cele.

„Hej!“ vykřikla psychopatka. „To nesmíš! Okamžitě toho nech! Co si vlastně myslíš, že děláš?“ Pomalu se blížila ke kleci.

Olivia pevně sevřela nohu stativu a přitáhla ho k sobě. Kamera ale narazila do mříže a málem jí vypadla z ruky.

Její věznitelka vystřelila kupředu.

Olivia, která si několikrát lokla slané vody, rychle kameru natočila a protáhla ji skrz mříž k sobě.

Stála už skoro po pás v ledové vodě, kašlala a chvěla se zimou. To jí ale nevadilo. Namířila kameru na pomatenou ženu, která na ni teď nevěřícně zírala.

„Vrať mi tu kameru.“

Olivia rychlým pohledem ověřila, že červená kontrolka na přístroji stále svítí, usmála se a dál svou únoskyni natáčela.

„Okamžitě mi tu kameru vrať! Ty malá mrcho!“

„Přijď si pro ni.“ I kdyby na ni teď vytáhla pistoli nebo taser, rozhodně svůj život neprodá lacino.

Žena, která ji věznila, nyní doslova žhnula zlostí. „Povídám…“ V tu chvíli její pohled zaznamenal fotky rozházené uvnitř klece. „Cože? Ty jsi mi zničila album!“

Vytřeštila oči. „Ne! To přece nesmíš!“ Vykřikla a začala horečně sbírat snímky, které plavaly po hladině. „Ne! Ne… Ne, to je špatně. Tohle se nemělo stát!“ Každou fotku, kterou vylovila, zdvihla nad hlavu a oklepala z ní vodu. „Proboha! Proč jsi to udělala? To nesmíš…“ Zadívala se na další stránky alba a fotografie vznášející se na neklidné hladině uvnitř klece. Krví potřísněné plastové fólie plavaly u stěny cely:

„To ne!“ Zoufale sáhla po klíčích. Přemýšlela, jak své drahocenné album získat zpět. „Tohle je špatně!“

Olivia ji dál natáčela.

„Podívej, co jsi provedla!“ Zuřivě sbírala zbytky svého zničeného alba. „Všechno jsi zkazila! Všechno!“ Její zoufalství se i nadále stupňovalo. Teprve nyní jí ale došlo, že ji Olivia celou dobu natáčí na kameru.

„Okamžitě mi ji vrať!“

To ale Olivia rozhodně neměla v plánu. Ačkoliv se chvěla zimou, držela svou věznitelku bez ustání v hledáčku přístroje. „Chceš ji, ty zvrácená čubko? Tak si pro ni pojď,“ řekla vyzývavě.

„Tamhle je!“ zakřičel kapitán skrz lodní motor a hučení větru. Člun se rozlétl po hladině naznačovaným směrem, za sebou nechal jen bílou brázdu.

„Zatraceně! Potápí se!“

Bentz se rozhlédl. V následující chvíli už v kuželu silného světla spatřil *Krásnou Anne.*

Když ale zjistil, že má kapitán pravdu, srdce mu zkamenělo. Loď se vskutku nakláněla na bok. Potápěla se.

„Ne,“ zašeptal nevěřícně. „Proboha, to ne!“ Oblékl si rychle neopren, a ačkoliv všichni na palubě protestovali, chystal se skočit na loď. Kapitán zpomalil. „Musíme se dostat blíž.“

„Ne. Tohle bychom měli nechat na pobřežní stráži,“ řekl kapitán. „My počkáme tady.“

Ani náhodou!

„Musíme se k ní dostat blíž,“ naléhal na kapitána Bentz.

Myslel si, že Montoya bude protestovat. Ten se však otočil a řekl: „Udělejte, co říká.“

Člun pobřežní stráže tedy pomalu zamířil k boku *Krásné Anne*. „Bentzi, tohle bys ale opravdu měl nechat na profesionálech," varoval ho Hayes. Od boku lodi je dělilo už jen necelých šest metrů. „Akorát jim budeš překážet."

„Já jsem profesionál," připomněl příteli Bentz a přelezl zábradlí. „A tam někde je moje žena."

Koutkem oka zahlédl, jak se po něm Hayes natahuje, aby ho strhl zpátky. Montoya ale jeho ruku zadržel. „Nech ho jít."

Bentz se soustředil na loď, jejíž obrysy viděl stále jasněji. Tři metry… Dva… Jeden… Odrazil se a přeskočil na palubu.

Plán psychopatické vražedkyně se měnil v trosky.

Zoufale sbírala fotky kroužící po hladině. „Ne! Ne! Ne!" štkala a zjevně na svou zajatkyni zcela zapomněla. „Všechna moje práce…, celé ty roky… Bože! To snad ani nemůže být pravda…, moje sbírka!" Vypadala, jako by se měla každou chvíli rozbrečet. Voda jí sahala až k pasu. Olivia, která musela bojovat s chladem a ostrými bolestmi, ji po celou tu dobu natáčela na kameru. Všude kolem ní na vodě tančily zkroucené fotografie. V tu chvíli se loď naklonila na bok a Olivia upadla na mříže. Zatraceně! Zanedlouho bude po všem! Musí okamžitě dostat klíče od cely.

Plastové fólie mezitím klesly ke dnu.

Olivii se zdálo, jako by slyšela tupý náraz. Zlomil se snad trup lodi?

Zvuk ale zjevně zaslechla i pomatená žena. Vrátila se myšlenkami opět do reality a uvědomila si, že ji Olivia neustále natáčí.

„Dej mi tu kameru!"

„Opakuji, přijď si pro ni." Olivia stála pevně jako skála, ramenem se opírala o mříže, objektivem stále mířila přímo do tváře té mrchy. Kolem hrudi jí šplouchala voda.

„Ty svině," zašeptala věznitelka. Jednou rukou k sobě tiskla sesbírané fotografie, v druhé držela klíče.

„Kdo jsi?" zeptala se znovu Olivia. „Možná bys chtěla divákům sdělit své jméno, abys nepřišla o uznání, které ti náleží. Počkej, zkusím hádat… Dawn?" střelila Olivia od boku. Vzpomněla si, že Bentz kdysi chodil s policistkou toho jména.

„Přestaň!“

„Nebo snad Bonita? Jmenuješ se Bonita?“

„Co? Ta kráva? Ne!“ Zkřivila tvář opovržením. „Bentz o mně přece musel mluvit.“

„To teda fakt nevím.“

Znovu se ozvala ta tupá rána… Bože, loď se zlomila, bůhví, kolik jí teď zbývá času!

„Ale ano, určitě o mně mluvil. Jmenuji se Corrine.“

Olivia zakroutila hlavou. Takže tahle žena je Corrine O’Donnellová? Samozřejmě to jméno už zaslechla. Rozhodla se ale, že té bláznivé ženské nedopřeje ani špetku radosti. Trup lodi výhružně zasténal.

„Přece Corrine! Pracovala jsem s ním. Chodili jsme spolu. Spal se mnou… Miloval mě. Chodili jsme spolu dokonce dvakrát. Už jsme si plánovali společné bydlení, ale opustil mě. Dvakrát! A pokaždé kvůli Jennifer…“ Hlas se jí zachvěl. „Všichni ode mě odešli. Všichni… Já kráva Bentzovi věřila, dokonce dvakrát, ale on mě opustil… Nechal mě úplně samotnou…“ Vzdychla. Pak, jako by si uvědomila, že už jí prozradila příliš, znovu zabodla do Olivie svůj nenávistný pohled. „Měla bych tě znovu omráčit taserem!“ Kolem ní právě plavala další fotka. Tentokrát zachycovala ji s Bentzem v baru.

Vykřikla bolestí a sáhla po snímku. Přistoupila k bráně a rozechvělými prsty se ji pokusila odemknout. Klíče jí však málem vypadly z ruky. „Chtěla jsem, abys bojovala. Chtěla jsem, aby se Ricko mohl podívat, jak ztrácíš dech, a tys mezitím…“ Vzdychla a klíče jí vypadly z dlaně a svezly se do klece.

Zachvátila ji panika. Protáhla ruku skrz mříže ve snaze získat je zpátky.

Olivia okamžitě uviděla svou šanci a Corrine odstrčila. Kdyby tak našla ty klíče, mohla by odemknout celu a pak utéct!

Loď znovu vydala zlověstný hluboký zvuk, světla v kajutě zablikala. Olivii úlekem poskočilo srdce. Teď, nebo nikdy!

Nadechla se a potopila se pod hladinu. Kolem ní se ve vodě vznášely její vlastní vlasy a šaty. Spatřila klíče, jak se slabě třpytí na dně. Natáhla se po nich.

Ke svému zděšení ale viděla, že Corrine protáhla ruku mřížemi a ukazovákem zachytila kroužek klíčů.

Ne! pomyslela si Olivia. Potřebovala se znovu nadechnout, v podbřišku ji ostře píchalo. Ne!

Vynořila se ve stejný okamžik jako vyšinutá vražedkyně. Olivia prostrčila ruce mřížemi a chytila ženu za vlasy a přitiskla ji k sobě.

Corrine sebou zmítala, pokusila se zvrátit hlavu dozadu, uvolnit Oliviino pevné sevření.

Olivia ale stisk ještě zesílila. Má-li se utopit, pak vezme tuhle ženu s sebou. Vražedkyně se zoufale snažila vyškubnout ze sevření, kroutila se, cukala hlavou, rozstřikovala kolem sebe vodu. Olivii ale pomalu docházely síly. *Dobrotivý bože, pomoz mi…*

Znovu cosi zaslechla.

Tentokrát ale nešlo o zaskřípění v boku lodi. Ne…, tohle bylo něco jiného. *Výkřiky?*

Kroky?

Může se snad na lodi nacházet ještě někdo jiný? Nebo ji někdo přišel zachránit? *Bože! Prosím!*

Žárovka znovu zablikala.

Zhluboka si lokla slané vody.

Rozkašlala se, prskala kolem sebe vodu, svůj zoufalý zápas o holý život ale rozhodně nevzdávala. Přitáhla hlavu své únoskyně k mřížím a vší silou ji zasáhla kamerou do hlavy. Ozval se tupý náraz.

Hladina se zbarvila do ruda.

Na palubě se mezitím rozlehly další výkřiky.

„Pomoc!“ zavolala. „Pomoc! Jsem tady dole!“

Corrine ji chytila za krk a stáhla ji dolů. Ještě se stačila rychle nadechnout, než spolu obě zmizely pod hladinou.

Ne! Ne! Ne!

Olivia se snažila vší silou z jejího sevření vyprostit.

Corrine ji ale držela pevně. Jejich pohledy se na chvíli střetly. Corrine se i pod vodou usmívala, kolem ní vlály její tmavé vlasy se závojem z vlastní krve. Oči jí divoce a záštiplně svítily. *Dostala jsem tě,* říkala jí beze slov. *Za pár okamžiků zemřeš i se svým dítětem.*

Olivii rychle docházel dech.

Svět kolem ní se roztočil, vznášel se ve vodě spolu s ní. Pokusila se od sebe odtrhnout Corrininy silné dlaně.

Takhle už dlouho nevydrží, musí se okamžitě nadechnout.

Znovu udeřila ženu, která ji unesla, kamerou silně do hlavy.

V tu chvíli světla zhasla.

Co ty hlasy? A kroky? Nebo ji už k sobě volali andělé?

Cítila, že jí v temnotě kamera vyklouzla z ruky…, že Corrine sevření nepolevovala…, že se její vědomí rozplývá v chladu a temnotě…

Ještě jednou ji ostře píchlo v podbřišku. Vzpomněla si na dítě i na svého muže. *Miluju tě, Ricku*, pomyslela si a zahlédla nad sebou světlo. Jasné kulaté světlo, jako kdyby přicházelo z tunelu.

Umíráme, došlo jí definitivně. *Já i moje dítě…, oba umíráme.*

Světlo zhaslo právě v okamžiku, kdy Bentz se dvěma záchranáři vstoupili na železné schůdky vedoucí do kajuty. Zahlédl však ještě dvě ženy, jak spolu bojují skrz strašlivou mříž. Olivia byla zavřená uvnitř klece, Corrine s ní zápasila z její vnější strany. Slanou vodou se šířila krev.

„Ne!“ rozlehl se jeho hlas temnou místností. Okamžitě vystřelil dolů po schůdcích. Když se dostal na nižší stupně, začal se brodit vodou.

„Hej! Počkejte!“ vykřikl jeden ze záchranářů a rozsvítil baterku, která vnitřku kajuty dodala děsivě morbidního vzezření.

Bentz skočil do vody a ve slabém světle baterky zamířil přímo ke kleci. Záchranáře, kteří s profesionálním vybavením postupovali za ním, sotva vnímal.

Na čele Corrine zela hluboká rána, z níž crčela krev. Podívala se mu přímo do očí. „Bentzi,“ pronesla se zvláštním úsměvem „Ty hajzle. Tohle je tvoje vina… Ona zemře, i se svým dítětem. A to jen kvůli tobě.“

„To se nestane,“ zavrčel, chytil ji a odstrčil ji k jednomu ze záchranářů. „Zatkněte ji.“

„Ne! To nemůžeš!“ vyprskla Corrine. Od úst jí odletovala krev.

Bentz ale její slova ignoroval. Natáhl se pro Olivii, jejíž tělo se zvolna vznášelo na vodě. „Oli!“ vykřikl a zvedl jí hlavu nad hladinu. „Olivie!“

Trup lodi opět hlasitě zaskučel, jako by o život zápasil i on. „Rychle!“ zakřičel jeden ze záchranářů a posvítil silnou podvodní baterkou směrem ke kleci, kde se ve vodě vznášela Olivia.

„Máme ji, pane!“ řekl jeden ze záchranářů, když konečně našel klíče a odemkl branku. Druhý ze dvojice už mezitím strkal Corrine nahoru po železných schůdcích. Loď se ještě více naklonila na bok a on se musel opřít o stěnu. „Můžete jít, pane… Postaráme se o ni.“

„Ne!“

„Prosím!“ trval na svém záchranář, ale Bentz ho nevnímal. Jeho milovaná žena sotva dýchala, hlavní ale bylo, že žije! Když s ní stoupal po schodech, rozkašlala se.

„Olivie?“

Znovu zakašlala. V hloubi jejího těla se ozvalo zachrčení. Bentz ji k sobě pevně přitiskl a ona na něj z úst vychrstla slanou vodu. Mezitím se opět ozvalo výhrůžné zaskřípání a loď se zachvěla.

„Musíme okamžitě odsud!“ Záchranáři ho rychle převedli přes nakloněnou palubu.

„Ještě chvilku vydrž,“ modlil se Bentz, když ucítil, že plavidlo nyní klesá rychleji.

„Teď!“ Za pomoci záchranářů přestoupil Bentz s Olivií v náručí na policejní člun. V následujícím okamžiku trup *Krásné Anne* naposledy strašlivě zaduněl a rozlomil se v půli.

K Olivii bleskurychle přiskočil lékař, jeho asistent se mezitím začal věnovat Corrine, která sotva dýchala a zírala vzhůru nepřítomným pohledem. „Pořád má pulz,“ oznámil po chvilce, ale Bentze jeho slova nezajímala.

Soustředil se jen a jen na Olivii a její dítě… Neříkala snad Corrine, že chce zabít oba? Olivii i nenarozené dítě?

„Ricku,“ zašeptala Olivia, jakmile z ní lékař strhnul mokré šaty a zabalil ji do teplé deky. Malátně zamrkala před ostrým

světlem a prsty vyhledala jeho ruku. Spočívala na lůžku necelé dva metry od Corrine, které se na rukou leskla pouta.

„Jsem tady, miláčku," řekl. V krku mu vyschlo, oči ho pálily od slz.

„Já… Ztratila jsem dítě." Vzhlédla k němu a ztěžka polkla. „Byla jsem těhotná. Měla jsem ti to říct."

„Na tom nesejde." Sklonil se k ní. „Ty jsi v pořádku. To jediné je teď důležité."

„Ale moje dítě…"

„Uděláme si další, Olivie," řekl a něžně ji políbil. „Slibuju."

EPILOG

Olivia otevřela oči, ale hned je zase přivřela. Tlumená světla nemocničního pokoje ji najednou oslňovala. Proti oknu rozeznala siluetu postavy. Někdo tam stál.

Budeš v pořádku, cítila najednou, jak k ní postava beze slov promlouvá. *Budeš v pořádku. Dítě také.*

„Promiňte. Kdo jste?“

Nejasná postava se ale jen usmála.

„Olivie?“

Zamrkala. Bentzův hlas ji přitáhl zpátky do reality.

„Viděl jsi to?“ zeptala se a otočila se zpátky k oknu. Spatřila ale už jen narůžovělou oblohu. Slunce právě zapadalo.

„Co jsem měl vidět?“ zeptal se Bentz a podíval se k oknu.

„Tam někdo stál…, nebo něco…“ Když ale zahlédla výraz jeho tváře, zakroutila hlavou. „Ne, to se mi jen zdálo,“ řekla. Nechtěla, aby si myslel, že si z něj utahuje.

„Jak se cítíš?“

„Chci už odsud vypadnout.“ Olivia ležela v nemocnici už druhým dnem. Lékaři se rozhodli, že si ji tam nechají na pozorování. Navzdory všem útrapám dítě přežilo a ani Olivia nebyla vážně zraněná. Utrpěla pouze trauma.

„Zeptám se, jestli by tě už nemohli propustit.“

„Prosím tě, použij klidně donucovací prostředky.“

„Dobře.“ Předklonil se a dlouze ji políbil na rty. Naznačil jí tak, jakými polibky ji bude zahrnovat po návratu do New Orleansu.

Nemohla se dočkat, až se vrátí domů, až bude plánovat mateřství a především, až konečně zapomene na hrůzný zážitek z Los Angeles. „Město andělů,“ zašeptala sarkasticky. Znovu se podívala k oknu. Přísahala by, že tam zjevení opravdu stálo.

Rick jí řekl, že kamera, kterou s sebou záchranáři vzali, než se loď potopila, všechno zaznamenala. Corrine z vězení nevyjde do konce života.

O dva dny později se už informace o vyšinuté policistce objevily v novinách. Olivia zašilhala k *L. A. Times* na nočním stolku, které dnes vyšly ve zvláštním vydání.

Corrine si podle všeho zranění nohy způsobila sama, aby se dostala do Parkerova centra, kde měla přístup k informacím o všech případech i o bývalém losangeleském detektivovi Ricku Bentzovi. Policistům se už podařilo najít důkazy, které O'Donnellovou spojují se smrtí Shany McIntyreové, Lorraine Newellové, Fortuny Esperanzové a Sherry Petrocelliové.

„Corrine O'Donnellová šla stezkou smrti a nenávisti," tvrdil článek v novinách. „Unesla také jistou ženu z New Orleansu, manželku bývalého losangeleského detektiva Ricka Bentze."

Ubohý Hayes, pomyslela si Olivia. Zneužila ho. Několikrát se Bentzovi omluvil, že si ničeho nevšiml. Pro jistotu se prý vzdá ženských do konce života.

„To nevydržíš dlouho," předpovídal Bentz.

Montoya se mezitím vrátil za ženou do New Orleansu, a losangeleské oddělení vražd zase ke své práci. O Ricka Bentze se brzy přestalo zajímat. Ačkoliv Fernando Valdez a Jada Hollisterová také patrně jen naletěli ďábelskému plánu Corrinne O'Donnellové, jejich úlohu v případu policie ještě prověřovala. Stejně tak detektivové úplně nespustili z dohledu Yolandu Salazarovou.

Bledsoe mezitím za pomoci dvou policistek, které hrály volavky, a po desítkách hodin strávených na internetu na chatovacích portálech našel člověka, který mohl odpovídat profilu Vraha jedenadvacítek, a to Donovana Caldwella, staršího bratra prvních obětí. Podle všeho byl pachatelem právě on. Vyšetřovatelé se domnívali, že ho návrat Ricka Bentze rozzuřil, bezpochyby se mu také líbila pozornost, jakou mu média před dvanácti lety věnovala, a chtěl ji zažít znovu.

Corrine několikrát odpřisáhla, že s vraždami dvojčat nemá vůbec nic společného, kriminalisté je tedy začali definitivně vyšetřovat jako zcela odlišné případy.

Vražedná série Corrine O'Donnellové pro oddělení znamenala mnohem víc než jen šrám na dobré pověsti.

Přežila a nyní se nacházela v nemocnici pod policejním dohledem. Všechny udivilo, že vraždila, aby se pomstila Bentzovi za to, že ji dvakrát opustil. Chvíli potom jí prý navíc zemřela i nevlastní matka Anne a Corrine zůstala na světě úplně sama. Hayes dosvědčil, že Corrine přišla o pravé rodiče už jako malé děvče. Vystřídala pak několik domácností, než se jí ujali O'Donnellovi. Samoty se pak už prý bála ze všeho nejvíce. Jednou se mu prý svěřila, že se cítila naprosto opuštěná, když jí zemřela adoptivní matka a její manžel odešel za milenkou.

Jeho slova potvrzoval i hořký vztah s Rickem Bentzem, který ji dvakrát opustil.

Svůj smutek a následně nenávist namířila vůči Jennifer i Olivii, již si Bentz vzal později.

Ačkoliv se Bentzovi noha ještě stále úplně nevyléčila, hůl potřeboval čím dál tím méně. Většinu času v Los Angeles se už pohyboval bez její pomoci. Zavolala mu dokonce i Melinda Jaskielová a nabídla mu zpět práci. Pokud ovšem bude dál docházet na rehabilitace a sežene si potvrzení od doktora. „Vidím, že si prostě nedáš pokoj. Ty se ženeš do každého problému. Byla bych ráda, kdybys to ale dělal v New Orleansu, kde na tebe můžu dohlédnout," řekla mu.

„Mám pro tebe výborné zprávy!" hlásil už ode dveří, jakmile se po chvíli vrátil do Oliviina pokoje. „Doktor se na tebe ještě jednou podívá, a jestli nic nezjistí, budeme odsud moci odjet. Já osobně si ale myslím, že si chce naposledy prohlédnout to tvoje úchvatné tělo."

„Jo, to si myslím také," řekla, ale zasmála se.

„Mluvil jsem s Kristi a řekl jí, co je nového," usmál se. „Představ si, že se už nemůže dočkat, až se stane starší sestrou." Znovu se zasmál. „Co nevidět se provdá a bude mít vlastní dítě. Její potomek si pak bude hrát na pískovišti s vlastní tetou nebo strejdou." Zamračil se a poškrábal se na bradě. „Co se mi to jen na téhle představě nezdá?"

„Já vím," řekla Olivia a potlačila úsměv. „Jsi dost starý na to, aby ses stal znovu otcem. Ale máš smůlu, víš? Ať se ti to líbí nebo ne, dítě už je na cestě a tobě nezbývá, než se s tím smířit."

„Už jsem se s tím smířil,“ ujistil ji hřejivým hlasem a předklonil se, aby ji znovu políbil. „Ani nevíš, jak snadno.“

„Tak mi to dokaž!“ Chytla ho kolem krku a usmála se. „Na tohle jsem čekala celý svůj život!“

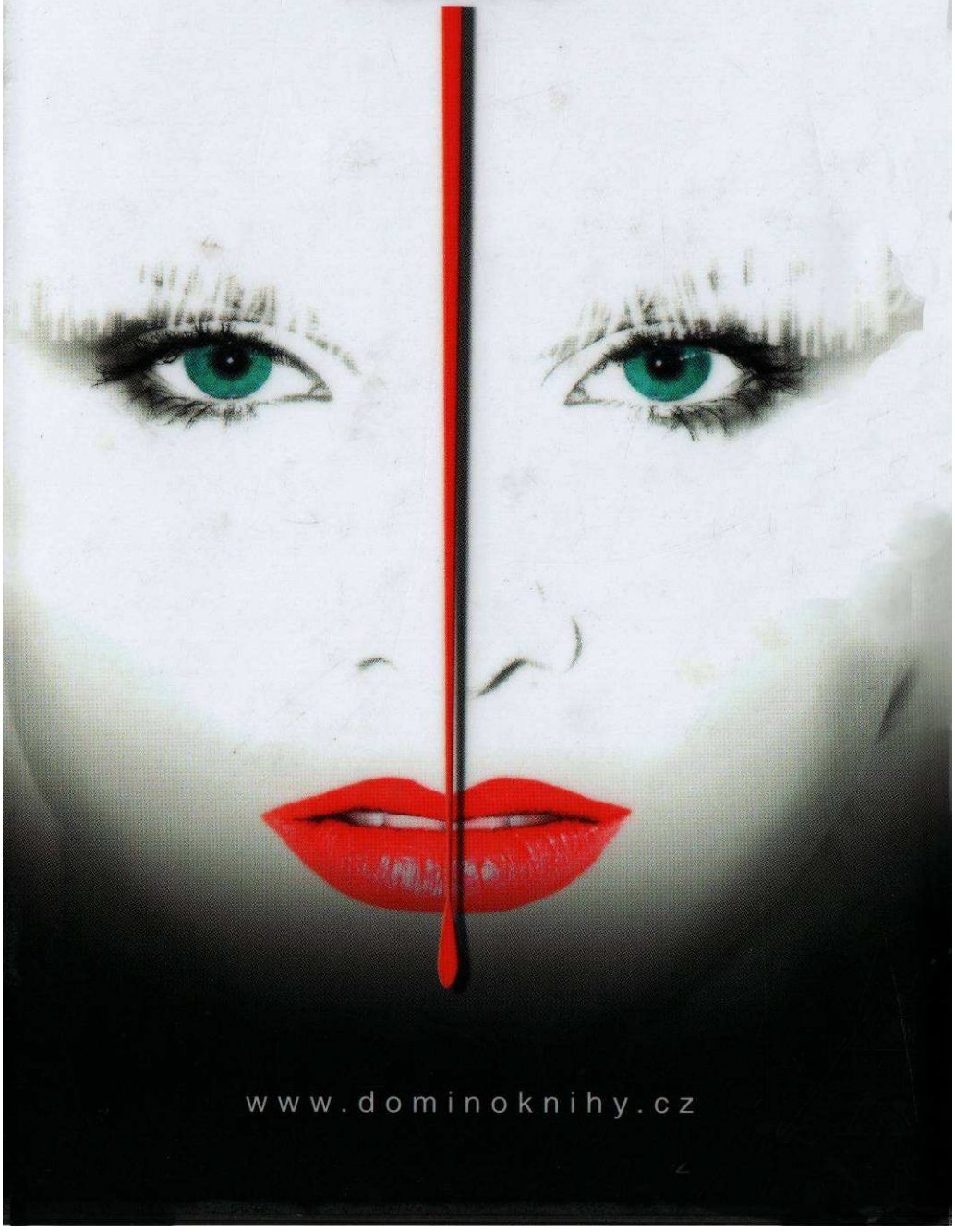
LISA JACKSON

Lisa Jackson vystudovala Oregonskou státní univerzitu a pracovala v bankovnictví. Když se v roce 1981 stala matkou, přemýšlela, co si počít s večery, kdy děti spí. Sestra ji tehdy přivedla na myšlenku, aby zkusila psát – ne snad kvůli spisovatelské kariéře, ale spíš proto, aby si „zaměstnala hlavu".

Trvalo dva roky, než se Lisa Jackson odhodlala nabídnout svou prvotinu k vydání. A trvalo přes dvacet let, než se její kniha *Nezvaný host* (česky vydalo DOMINO v roce 2006) ocitla na prvním místě žebříčku nejprodávanějších knih. Dnes je každá její novinka netrpělivě očekávanou událostí nejen v domovských Spojených státech, ale i v dalších dvaceti zemích.

Nakladatelství DOMINO doposud vydalo již zmíněný román *Nezvaný host*, dále pak thrillery *Hrobař*, *Absolutní strach*, *Na prahu smrti*, *Osamělá smrt* a knihu *Ztracené duše*, jejíž volné pokračování právě držíte v ruce. Na jaře roku 2010 se v knihkupectvích objeví thriller *Vyvolená k smrti*.

ISBN 978-80-7303-473-3

www.dominoknihy.cz